

Martina Cole _ Patronun Oyunu
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümöyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz. Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Not sitemizin birde haber gurubu vardır.
Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için
kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtmanız yeterli olacaktır.
Grubumuzdan memnun kalmazsanız,
kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.
Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını
<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>
Burada ziyaret edebilirsiniz.
saygılarımla.
bu kitabı Tarayan
Süleyman Yüksel
www.suleymanyuksel.com
suleymanyuksel@ suleymanyuksel.com
suleymanyuksel6@gmail.com
Martina Cole _ Patronun Oyunu
MARTINA COLE PATRONUN OYUNU

,
Martina Cole
KELEBEK
PATRONUN OYUNU
MARTINA COLE

maura's game adlı ingilizce baskısından dilimize çevirenFATOŞ dilber redaksiyonERGÜL karakaya
dizgiiKLİME ÖZTÜRK montajDİLFİRAZ DEĞERLİ
iç baskı ve ciReko matbaacılık tesisleri kapak tasarımıFATMA bozkurt kapak filmiOLUŞUR grafik kapak
baskiSEÇİL ofset birinci baskiMART 2004-2000 adet
COPYRIGHT © 2004 MARTINA COLE
BU KİTABIN TÜRKİYE'DEKİ YAYIN HAKLARI YAYINEVİ.MİZ TARAFINDAN ONK AJANS ARACILIĞI İLE
SATIN ALINMIŞTIR.
ISBN 975-8721-21-6
Birinci Kitap
"Her büyük zenginliğin arkasında mutlaka bir suç vardır."
Honore de Balzac, 1799-1850
AB KİTAPÇILIK VE DAĞITIMCILIK LTD. ŞTİ
cağaloğlu yokuşu evren han no 33 kat 2 34440 çağaloğlu-istanbul
tel 51297 42-5268440fax 51291 33
WEB: www.kelebekyayinlari.com - E. POSTA: post@kelebekyayinlari.com

.i .: .| .t. . . v'

Giriş
2994

"Demek kulübe gidiyorsun?"

Terry 'run sesi tedirgindi ve Maura gözlerini sıkıntıyla kapattı. Tartışmaktan hiç hoşlanmıyordu ve kısa bir süre sonra da spor konusunda tartışacaklarını çok iyi biliyordu. Birkaç günden beri ikisi de bilinçaltında tartışmaya kendilerini hazırlıyorlardı. İçini çekti ve yanıt vermeden önce sessizce ona kadar saydı.

"Gitmek zorundayım, Terry. Roy bu konuyu tek başına çözümleremez."

Terry odadan çıkarken Maura arkasından baktı. Soho'daki Dean Sokağı'nda bulunan kulübü düşünüp duruyordu. Terry'yle ilgili olumsuz düşünmek zorunda kaldığı için de üzülüyordu. Çünkü o kendisi için çok önemliydi. Odadan çıkarken Terry'nin yüzündeki ifade dikkatini çekmişti. Maura sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi başını çevirip ona bakmamıştı bile. Düş kırıklığı ve nefret duygularını gizlemeye gerek bile duymamıştı.

Maura çok kırılmış, ürkmüş hatta öfkelenmişti. Ne var ki, Terry baskı ve sorun söz konusu olduğunda, Maura'nın kendini hem kulüpteki hem de aile içindeki bu sorunları çözmek zorunda hissedeceğini artık öğrenmişti. Ve şimdi de çok ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı.

Maura'nın erkek kardeşi Roy elinden geleni yapmıştı ama yine de Maura'nın pratik zekâsına ve desteğine gereksinimi vardı. Hepsinin buna gereksinimi vardı. Roy gündelik sorunları halla-debilirdi ama gerçek sorunlarla hiçbir zaman başa çıkamazdı. Ya işi yüzüne gözüne bulaştırır ya da sorunların altında ezilirdi. Maura o gün daha geç bir saatte yapması gereken şeyi hatırladığında eliyle ağzını kapattı. Şiddet dolu günlerin sona erdiğini, her şeyin yoluna girdiğini ve sınırın çizildiğini sanıyordu, oysa ne kadar da çok yanlışmıştı. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi hoşnut ermesi, gönlünü alması ve mutlu etmesi gereken bir de Terry vardı. Terry'nin yaşlı ve huysuz bir kadın gibi davranmasından nefret ediyordu.

Büyük ve geniş pencereden dışarı bakınca işçilerin eşyalarını
MARTINA COLE

toplamaya koyulduklarını gördü. Eşyalarını onlardan sonra toplamaları gerektiğini hatırlattı kendine. Otomatik olarak her şeyin yerli yerinde olup olmadığını denetledi; her şey yolunda görünüyordu. İşçilerden biri başını kaldırıp cama bakınca Maura'yı görüp gülümsedi. Maura onu görmezden geldi. Pencereden uzaklaşıp odadan çıktı, geniş holden geçerek mutfağa gitti. Terry bahçeye açılan çift kapının önünde duruyordu. Burası onların çok sevdikleri bir yerdi, bahçeyi birlikte düzenlemişler, bitkileri birlikte dikmişlerdi. İkisi de burada kafa dinlemeye bayılırdı. Aslında bahçeyi ilerde bir gün çocukları olur düşüncesiyle çocuklara göre düzenlemişlerdi ama Maura, Roy'un kızı Carla'yla onun oğlu Joey'de çocuk sevgisini gideriyordu. Maura çocukları çok seviyor, onlar da ona bayılıyorlardı. Hayatta olan erkek kardeşleri bile -sekiz kardeşten yalnızca üçü kalmıştı hayatta- Maura'nın yardımına ve önderliğine her zaman ihtiyaç duyarlardı. İçlerinde en çok Roy'un ona gereksinimi vardı. Roy'un o günlerde Ryan aile şirketlerinden sorumlu kişi olması gerekiyordu. Aile şirketleri emlakçılık, inşaat işleri, leasing firmaları, kulüpler, dükkânlar ve bazı kamuya açık olmayan işleri içeriyordu. Ryan'lann at yansı oynayan kumarbazlara ödünç para verdikleri doğrudu ama bunun yanında profesyonel suçlulara işlerini görebilmeleri için oldukça yüklü miktarlarda paralar veriyor ve onlara herhangi bir bankanın öneremeye-ceği yüksek performanslı kaçış araçları, her tür silah, güvenli yerler ve yeni kimlikler gibi hizmetleri de yerine getiriyorlardı. Terry her ne kadar Maura'nın tüm bu olaylardan artık uzaklaştığını düşünüyorsa da Maura aslında en büyük ağabeyi Mio hael'la birlikte Londra'da Suç Kral ve Kraliçesi seçildiği 1980'li yıllara oranla şimdi çok daha yoğun bir şekilde bu işlerin içindeydi. Maura Ryan dünyanın en yürekli ve en acımasız suçlularını bile ürkütebilecek düzeyde bir kadındı. Özellikle tarihin en büyük trilyonluk soygunundan elini kolunu sallayarak çıkmasından bu yana saygınlığı artmıştı. Bazı rüşvet yiyen üst düzey polis yetkilileri ve politikacılarla ilgili dosyaları ortaya çıkartarak Ryan aile şirketlerinin, kendisinin, Terry'nin ve Ryan

PATRONUN OYUNU

ailesinin güvenliğinin sürmesini sağlamıştı. Ama şimdi Roy'un başı ciddi şekilde beladaydı ve bu da Maura'yı korkutuyordu. Bu konuya ilişkin içinde çok kötü duygular vardı. Bu birkaç ensesi kalının bazı ihaleleri ele geçirmeye çalışma sorunu değildi, bu kez çok ciddi olaylar söz konusuydu ve bu sırada Terry'nin kendisine karşı cephe alması canını çok sıkıyordu. Çünkü Terry'yi canından çok seviyordu ve bu ilişkinin bitmesine asla izin veremezdi. Söz konusu sorunu Roy'un beceriksiz ellerine de bırakamazdı. Bırakması her şeyin, hatta hepsinin sonu olurdu.

Maura bu kez farklı bir yol izledi.

Terry'ye arkasından yaklaşıp kollarını beline dolayıp ona sarıldı.

"Bu konuda tartışmayalım, olur mu, Terry? Her şeyi oluruna bırakamayacağımı sen de biliyorsun." Terry silkinerek ondan uzaklaştı. Kaşlarını çatmıştı. Kaşlarını çatıldığında her zaman küçük bir oğlan çocuğuna benzerdi, aslında birçok açıdan hâlâ küçük bir çocuk gibiydi. Eski bir polis olarak bir insanı değiştirebilecek güce ve etkiye sahipti. Sivil yaşama alışması pek kolay olmamıştı ve Terry, Maura'nın bunu unutmaması için elinden geleni yapıyordu. Maura'ya karşılık verirken ses tonu mızırdanan bir çocuğun sesini andırıyordu.

"Bunları söyleyeceğini tahmin ediyordum, Maura. Hep aynı, değil mi? Hainlerin ve canilerin dostu, harika Maura Ryan. Bir şey ters gitmeye görsün, sen kendi gerçek dünyana, gerçekten ait olduğun yere, Soho'ya koşuyorsun. Çalıntı mallar, aylaklar, fahişeler, kumarbazlarla dolu, arkadaşlarım ve ailem dediğin haydutlarla dolu Soho'ya."

Maura, Terry'nin ensesine baktı. Terry ona bir kova dolusu soğuk su fırlatmış olsaydı bu sözcüklerin yaptığı etkiden çok daha az şaşırırdı. Bunlar gereksiz, önemsiz ve çirkin sözlerdi. Ailesi onun için çok önemliydi ve Terry de bunu biliyordu.

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun?" diye tısladı Maura. "Sen kendini ne sanıyorsun?"

Terry hızla ona doğru dönünce Maura irkilerek geriledi. Terry'nin yakışıklı yüzü öfke doluydu. Başparmağını göğsüne bastırarak avazı çıktığı kadar bağırdı. "Sana kim olduğumu söyleyeyim mi, Maura? Ben eski Dedektif Terry Petherick. Her

10 | MARTINA COLE

şeyini senin için terk eden adam."

Maura bir iki adım geriledi. Gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Bu tür saçmalıkları bana karşı kullanabileceğini sanıyorsan aklını kaçırmış olmalısın." Terry'nin buruk bakışlarını görünce bir kez daha ama bu kez daha yüksek sesle bir kahkaha patlattı. "Sen, lütfen bana yaşamından tam olarak nelerden vazgeçtiğini bir daha söyler misin? Dünyadaki gerçek suçluların, en büyük baş belalarının aslında sizin meslekten çıktığını öğrendin ve sonra da onların beni güç duruma sokmalarından memnun olmuşsun, hatırlıyor musun? Ama hemen sonra da senin saf değiştirmenden hoşlanmadıklarını ve seni de benim yanıma gönderdiklerini unuttun mu yoksa?"

Terry genç kadına baktı, onun da buruk bakışlarla kendisine baktığını görünce içini çekti. "Hiçbir zaman pes etmiyorsun, sevgilim," diye sürdürdü konuşmasını Maura. "Ağabeyim Goeffda olan dosyalarla patronlarının yanına gittiğin an polis kuvvetlerinden atılmayı sen zaten göze almıştın. Onlar kulüplerinde senin gibi insanları istemezler. Sen onlar için çok fazla dürüsttün, aşkı. Onlar benim gibi kişilerle iş yapmak isterler. Böylece hiç olmazsa nerede olduklarını bilirler."

Terry bu sözlerin çok doğru olduğunu yüreğinin derinliklerinde biliyordu.

"Mesleğinle ilgili o saçma sözler, her şeyi benim uğruma bırakmana ilişkin saçmalıklar... her neyse, harika mesleğinin başka olaylarda ilk sırada olduğu günleri hatırlıyorum. Hamile olduğum sırada arkamdan dolap çevirmiştin ve o günlerde her şeyini yitirmek üzere olan bendim, hatırladın mı?"

Terry bir kez daha genç kadından uzaklaştı, onun yüzüne bakmakta zorlanıyordu.

Maura alaycı bir kahkaha patlattı.

"Kardeşim senin aklının alamayacağı kadar büyük bir belanın içinde. Bunun ne tür bir bela olduğunu anlamana olanak yok. Gırtlığına kadar boka batmış bir durumda. Sen ve senin gibi insanların böylesi durumlarda neler yaptıklarını bilmiyorum ama ben bugüne değin her zaman kardeşimin yanında oldum PATRONUN OYUNU I \ \

ve yine olacağım. Gerektiğinde o da benim yanımda olacak. Eğer bunu arılamıyorsan Terry bunca yılı birlikte boşuna harcamışız demektir."

Tam o sırada telefon çaldı. Zil sesi aralarındaki tehlikeli gerginliği hiç olmazsa bir süre ertelemişti.

"Sen açsan daha iyi olur. Büyük Ağabeyin sana gereksinimi var," dedi Terry alaya bir sesle.

Maura arayanın paniğe kapılmış olan Roy olduğunu biliyordu. Kız kardeşinin neden yanına gelmediğini merak ediyordu. Zil sesi kesilinceye değin Terry'ye baktı.

Saatine bakarak alçak sesle konuştu. "Gitsem iyi olacak."

Ne var ki, Terry'yi o şekilde bırakmak istemiyordu.

"Demek gidiyorsun?"

"Başka bir seçeneğim yok ki, Terry."

"Herkesin bir seçeneği vardır Maura, sen nasıl istersen öyle düşün, ama vardır."

Terry'nin yakışıklı yüzüne baktı. Hâlâ onu etkileyecek ve onu sanki ilk kezmişçesine arzuyla kıvrandıracak gücü vardı.

"O zaman ben seçimimi yaptım demek ki, değil mi?"

Genç adamdan uzaklaşarak başını çevirmeden konuştu. "Sen seçenekler konusunda birçok şey biliyorsun, değil mi, Terry? Sen de bazı seçimler yaptın."

"Ben pişman olduğum tek bir şey bile yapmadım, Maura."

Maura bu kez ona gerçekten de içtenlikle gülümsedi.

"Yapmazsın çünkü sen hamile kalamazsın, Terry. Bu biyolojik gerçek bile erkeklerin gerçek anlamda seçim yapmalarını ve gerçek anlamda kararlar almalarını engeller. Bugüne değin yaptığın her seçenek ve aldığın her karar başkalarını değil ama yalnızca seni ilgilendiriyordu."

Hole çıktı. Arkasından gelen Terry'nin ayak seslerini duydu.

"Peki ya Joey ne olacak?"

O gün Carla'nın oğlu Joey'yi okuldan alması gerektiğini hatırlaması birkaç saniyesini aldı.

Terry sırtı.

"Onu unuttun, değil mi? Ama görebildiğim kadarıyla da anında vaftiz anne moduna geçtin bile."

Maura karşılık vermeden dudaklarını ıslattı.

121

MARTINA COLE

"Kıskanıyorsun, değil mi Terry? Senden çok daha cazip bir şey bulmamdan ödün kopuyor. Son birkaç yıldır seni yakından izliyorum Terry. Kardeşlerim yokmuşçasına onları görmezden geldin ve ben senin bu davranışını yuttum. Hatta anlamaya bile çalıştım. Ama ben hiçbir zaman olduğumdan başka biri gibi davranmadım. Ben buyum işte. Roy bir zamanlar bana ne demişti, biliyor musun? Benim taradığı birçok gerçek erkekten daha erkek olduğumu söylemişti bana. Galiba haklıydı da. Ve ben şimdi senin için de fazla erkek olduğumu görüyorum, Terry. Ama öte yandan da fazla kadın da olduğumu söyleyebiliriz, değil mi?" Merdivene doğru giderek Terry'nin kendisine yanıt vermesini engelledi.

On dakika sonra üstündeki kot pantolonla kazağını çıkarmış onların yerine harika bir süet tayyör giymiş ve çok farklı bir görünüm kazanmıştı. Kapıya doğru yaklaşırken Terry'ye gülümseyince Terry onu durdurmak istedi.

"Çok özür dilerim, Maura bu şekilde olduğu için özür dilerim."

Genç kadın omuz silkti.

"Bunun er ya da geç olması gerekiyordu, Terry. İkimiz de bunu kalbimizin derinliklerinde biliyorduk. Seni tüm kalbimle seviyorum ama başka sorumluluklarım da var. Senin gibi onları elimden tersiyile itemem."

"Yani istemiyorsun ama..."

"Yani yapamam demek istiyorum, Terry. Sana söylenenleri hiçbir zaman dinlemiyorsun, değil mi? Bunu bir an önce halletmeliyim. Ben üzülmesem bile başkaları üzülebilir. Hem de gerçekten."

"Senin tarzına uymayan bir cümleydi bu."

Telefon yeniden çalmaya başladı.

"Açsan iyi olacak," dedi Terry içini çekerek, "ikimiz de kimin aradığını biliyoruz."

Maura evet dercesine başını sallayarak ahizeyi kaldırdı.

"Dinle Roy, şimdi çıkıyorum. Tamam mı?"

Ahizeyi yerine koydu ve yaşamının yansında deliler gibi sevdiği adama baktı.

PATRONUN OYUNU I 13

"Demek her şey buraya kadar, öyle mi? Finito? Nokta mı?"

Terry karşılık vermedi. Uzunca bir süre karşılıklı bakıştılar. Hiçbir kadın onu Maura Ryan kadar etkilememişti ve etkilemeyecekti de. Terry bundan adı gibi emindi.

"Joey'yi ben alayım mı?" diye önerdi Terry.

Maura evet dercesine başını salladı.

"Teşekkürler."

Terry gülümsedi.

"Senin Mercedes'ini alırım. Joey üstü açık arabalardan hoşlanıyor. O arabaya bayılıyor."

Maura gülümsedi.

"Sonuçta o da bir Ryan. Biz Ryan'lar her zaman en iyisini isteriz."

Terry bu sözleri duymasına karşın bir şey söylememeyi yeğledi. Maura olayları keşke onun açısından görebilseydi. Bu berbat kulüplerle içlerindeki fahişeleri pazarlayarak kendisine ve ailesine ne yaptığını keşke görebilseydi. Sürdürdükleri yaşam tehlike ve şiddet doluydu. Bu da sokakların yasasıydı. Terry son sorunun mutlaka çözülmesi gerektiğini kabul etmesine karşın Ma-ura'nın tüm öğütlere kulaklarını tıkadığını üzüntüyle görüyordu. Ayrıca Maura'nın bu tür tehlikeli oyunlardan çok hoşlandığını da biliyordu. İşte zaten bu yüzden ona çok kızıyordu. Maura yıllardan beri ilk kez yeniden canlanmıştı ve bu heyecanın onu ele geçirdiği her halinden belli oluyordu. Kendisi asla genç kadına yetmiyordu ve ne yazık ki, ikisi de bunun farkındaydı.

Birkaç saniye sonra konuştu. "İstersen benim BMV'yi al. Roy'u bekletmemelisin, değil mi?"

Böylelikle genç kadına onu hemen o anda terk etmediğini söylüyordu. İlişkileri henüz bitmemişti. Bunun

bilincine varan Maura heyecanlandığını fark etti. Ah keşke Terry onun ailesinin işleriyle ilgilenmesi

gerektiğinin bilincine varabilseydi. Bu iş ilişkileri genç kadının yaşamının ikinci büyük aşkıydı. Bu şekilde ikisi de istedikleri gibi bir yaşam sürebiliyorlardı, istedikleri her şeyi yapabilme olanakları vardı ve Terry de en az onun kadar bu işin kaymağını yiyordu. Terry zaman zaman Maura'ya annesini anımsatıyordu. Her ikisi de bu lüks yaşam tarzından çok hoş-

141

MARTINA COLE

lanıyorlardı ama paranın kazanıldığı yerden nefret ediyorlardı. Maura'ya göre ikisi de yalancının tekiydi.

Ne var ki, Maura gülümsedi, çünkü yalnız kaldıklarında ve ona dokunduğunda her şeyin unutulacağını çok iyi biliyordu. Bu tatsız tartışmayı bir kenara atabilirlerdi. En azından Maura bunu ümit ediyordu.

Maura tedirginlikle bu tartışmanın bardağı taşıran son damla olup olmadığını geçirdi içinden. Ama Terry akşam eve geleceğine göre en azından oturup onunla konuşmayı deneyebilirdi. Hiç olmazsa ona nelerin olduğunu açıklayabilirdi. O zaman elbette her şeyi daha iyi anlayacaktı. Acaba?

"Seni çok seviyorum, Terry."

Genç adam karşılık vermedi. Bunun yerine Maura'nın arabasının anahtarlarını alarak dışarı çıktı. Maura geniş pencerenin önünde durarak Terry'nin arabaya binişini izledi, işçiler gitmişti. Buna sevindi. Sabahın ve öğleden sonranın büyük bir bölümünü orada çalışarak geçirmişlerdi.

Terry hiçbir zaman kilitli olmayan arabanın kapısını açtı. Maura uzun boylu genç adamın hafifçe eğilerek arabaya binişine baktı. Terry arabayı çalıştırırken başını hafifçe kaldırıp genç kadına gülümsedi, bu da onun mutlu olmasına yetti. İşte o zaman Maura bu tatsız tartışmanın tatlıya bağlanacağına yürekten inandı.

Patlamanın hemen ardından Maura döşenmesi için aylarca uğraştığı odada yere düştü. Sırtı kanepeye çarpınca acıyla haykırdı. Son olarak duyduğu tek şey susmak bilmeyen telefonun sesiydi.

Sonra da bayıldı.

||)

1

Roy Ryan çok korkmuştu. Telefon çalar çalmaz ahizeyi kaptı. Karısının sesini duyar duymaz da ahizeyi hızla yerine koydu.

O anda karısının üç saat sürebilecek dırıdıkları keskinlikle ihtiyacı yoktu. Sızlanıp şikâyet etmek eğer Olimpiyat oyunlarından biri olmuş olsaydı altın madalyayı mutlaka karısı alırdı. Telefon bir kez daha çaldı ama Roy bu kez telefonu açmadı bile. Karısının her zamanki şikâyetlerini dinlemeye hiç niyeti yoktu. Janine

sürekli olarak sızlanan, hiçbir şeyden memnun olmayan bir kadındı ve Roy o anda ondan yaşamında hiç nefret ermediği kadar nefret ediyordu.

Başını ellerinin arasına aldı ve ağlamamak için kendini tuttu. Korku terlemesine neden olmuştu. Bedenine yayılan korkunun kokusunu duyabiliyordu. Koltuk altları terden sıırıslam olmuştu. Maura da hangi cehennemde kalmıştı? Çoktan gelmesi gerekirdi.

Büyük olasılıkla o lanet olasıca herifin, Petherick'in ya-tağındaydı.

Roy bir an için bu düşüncelerinden utandı. Terry'ye sahip olmak onun en doğal hakkıydı ve onu ele geçirmek için çok uğraş vermişti. Ne ki, Roy ne düşünürse düşünsün herkes Petherick'in tam bir baş belası olduğunu biliyordu. Roy onun şu son sorunda parmağı olduğundan emindi. Birileri suçu Ryan'lann üstüne atmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Ailedeki eski polis olacakları önceden haber vermemişti. Ve Petherick de aileden biri olmadığından küçük parmağını bile kıpırdatmamıştı.

Aslında Petherick ukalanın tekiydi, onları küçümser dururdu. Hatta annelerini bile küçümsemekten kaçınmazdı.

Roy bir kez daha içini çekti. Gözleri uykusuzluktan yanıyordu. Tıraş olmamıştı. Biraz yatıp uyumak için can atıyordu ama buna zamanı yoktu.

Kentte yaklaşık on yıl, huzur içinde geçmişti ama şimdi birdenbire ortalık yine karışmıştı. Peki ama neden? Tüm bu tutuklamaların ve şiddetin arkasında kim vardı? Birileri ortalığı

16| MARTINA COLE

karıştırmaya başlamıştı ve ailesinin bu kişinin kim olduğunu bir an önce bulması gerekiyordu. Aksi halde tüm itibarlarını yitireceklerdi: Londra'nın ve güneydoğunun önde gelen suçluları. Bugün, tüm eski ortaklarıyla yemden bir araya geleceklerdi. Eski ortakların bazı soruların yanıtlarını vermeleri bekleniyordu. Peki ama lanet olasıca kız kardeşi nerede kalmıştı? Maura olmadan bu işi beceremezlerdi.

Janine kocasının kaba davranışı karşısında çok üzülmüştü. Dişlerini öfkeyle gıcırdatıyordu. Bu da yüzünün her zamankinden daha fazla çirkin ve yorgun görünmesine neden oluyordu. Kendisine büyük bir bardak cin hazırladıktan sonra içkiyi bir dikişte bitirdi. Alkol boğazını yakmıştı. Alkolün tadına varabilmek için gözlerini kapadı ve sonra açarken de aynaya yansıyan görüntüsüne baktı.

Gözleri yaşarmıştı. Olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu. Dürüst olması gerekirse altmış yaşındaydı ama yetmiş gibi duruyordu.

Büfenin üstünde düğün resimleri duruyordu. Janine uzunca bir süre gözlerini resimden alamadı. Kocası yanında, çocukları da kanundaydı. Kendini evlendiği gün nasıl hissettiğini çok iyi hatırlıyordu. Herkesin dikkatini çeken uzun, kızıl saçları Roy'u çok etkilemişti.

Ah, keşke annesini ve babasını dinlemiş olsaydı! Roy'u ve ailesini görür görmez dudaklarını büzmüşler ve hem damat adayını hem de ailesini hiç beğenmediklerini söylemişlerdi kızlarına. Ama her gelin adayı gibi Janine de evlendikten sonra kocasını yola getireceğine, onu denerimi altına alabileceğine emin olduğunu söylemişti onlara. Ne var ki, polis bile çok uğraşmasına karşın onu denetimi altına alamamıştı. Ama Janine ona sahip olmayı çok istemişti. Ne ondan sonra ne onunla evlendiğinden beri de başka bir erkeği gözü görmemişti. Ve işin en önemli yanı da onu hâlâ istiyor olmasıydı. Onu her zaman istemişti ve her zaman da isteyecekti. Bununla birlikte kocasının

PATRONUN OYUNU I 17

kendisini insan yerine koymadığını ve sürekli küçümsediğini de biliyordu.

Bir kadeh cin daha hazırladı ve bu kez bir iki tane Valium'la birlikte cinini içti. Bu sakinleştirici ilaçlar onu kendine getiriyordu. Annesi de zamanında bu ilaçları kullanırdı. Annesini anımsayınca kendi kendine gülümsedi. Aynaya yansıyan gülümsemesinin kendisini daha az yorgun ve daha hoş gösterdiğini fark etti. Keşke insanlar yaşamlarının nasıl olacağını çok önceden bile-bilselerdi.

Kanepeye uzanarak kızları Carla'yı düşünmeye koyuldu. Onu ne büyük umutlarla doğurmuş ama sonra da ondan hoşlanmamaya başlamıştı. Ondan hoşlanmıyordu çünkü Carla ona rakip olmuş ve Roy'un asla bölünmez dikkatini üstüne çekmeye başlamıştı. Janine bunu asla başaramamıştı. Carla aslında kendisinden çok Maura'nın kızı gibi olmuştu ve bu da Janine'nin işine geliyordu. Hala ve yuvadaki küçük budala birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlardı. Ne ki, amcasının adını verdiği oğlu Benny Anthony çok farklı bir çocuktur. Annesinin oğluydu. Roy bu konuda ne düşünürse düşünsün o kesinlikle Janine'in oğluydu. Babasının oğlunu kendine benzetmeye çalışmasına karşın yüreği tıpkı annesinininki gibiydi. Oğlu onun için her şeydi ve Janine oğlu babasını gerçek anlamda anladığı anda koşarak bir daha ' ayrılmamak üzere annesinin yanına geleceğini biliyordu. Er ya da geç Maura'yla Roy'un gerçekte nasü biri oldukları ortaya çıkacaktı. O da kollarını açarak oğlunun geri gelmesini bekleyecekti.

Bu hiç vazgeçemediği fantezilerinden biriydi. Böylesi bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğini yüreğinin derinliklerinden bilse bile yine de bunun düşünüyormaktan kendini alamıyordu. Benny siyah saçlarıyla Ryan ailesinden biri olduğunu kanıtliyordu. Ölmüş amcası Michael Ryan'ın kopyası gibiydi. Yalnızca dış görünüş olarak değil. Benny, Michael gibi düşünüyordu, kafası onun gibi çalışıyordu. İçkili olmadığı anlarda en çok bundan korkar dururdu. Ama Michael annesi Sarah'ya tapardı, kendi oğluydu Janine'den nefret eder ve bunu göstermekten de hiç kaçınmazdı.

Tek oğlu hakkındaki bu korkunç düşüncelerden kurtulmak

"f8| MARTINA COLE

istercesine başını iki yana salladı. O da herkes gibi öğrenecekti ama onunki çok zor ve acılı yoldan olacaktı. Tıpkı annesi gibi acı çekerek öğrenecekti. Diğer Ryan'lann ne mene insanlar olduklarını er ya da geç o da öğrenecekti. Onlar iğrenç insanlardı.

Bu düşüncesine Janine yine gülümsedi. Neşelenmişti. Büyük bir kadeh cin daha hazırlayıp midesine indirdi. Bir saat sonra da sızıp kaldı.

Belmar'sh Hapishanesi, Özel Güvenlik Ünitesi

Vic Joliff gülüyordu. İriyarı, kel kafalı ve siyah gözlü bu adam çok neşeliydi.

"Emin misin? Onun Maura Ryan olduğundan ve öldüğünden emin misin?"

Petey Marsh ciddi bir tavırla başını salladı. "O arabanın içindeki her kimse geberip gitti." Vic ellerini ovuşturdu.

"Bu işi gerçekleştirene hak ettiğini ver. Onu gerektiğinde yine kullanırız. Demek Maura Ryan artık yok... Çok güzel. Şimdi sen de defolup git, düşünmek istiyorum."

Petey onu ikiletmeden hücreden çekip gitti. Joliff ten hiç hoşlanmıyordu, aslında onu kimse sevmezdi ama insan onun gibi ahmak olunca geriye yapacak fazla bir şey kalmıyordu. Ayrıca kendilerine "siyasi suçlular" diyen gruptan daha iyi sayılırdı. Vic Joliff en azından paralı ve modası geçmiş bir ahlaksızdı. Pe-tey'nin onun yanında çalışması gerekiyordu ve bu da ondan hoşlanması gerektiği anlamına gelmezdi, değil mi?

Maura Ryan'ın Vic'e ne yaptığını ve bunun bir intikam olup olmadığını bir an için merak etti. Herkes Vic'in hücrelerinden adamlarını harekete geçirebileceğini biliyordu. Ve ortalıkta dolaşan söylentiye bakılacak olursa Michael'in dönemindeki o görkemli ve insanları korkudan tir tir titreten Ryan günleri artık çok gerilerde kalmıştı ama insanlar Maura'yı hâlâ ürkütücü bir güç olarak değerlendiriyorlardı. Ne var ki, Maura artık paramparça olmuş ve parçaları Essex'e kadar dağılmıştı. Geriye Ma-ura'run kardeşi Roy kalmıştı ama herkes onun hiç de ürkülecek

PATRONUN OYUNU

119

biri olmadığını biliyordu. Yüzyılın beyni artık darmadağın olmuştu.

Petey kendisine esrarlı bir sigara sararak yatağına uzandı ve gevşemeye çalıştı. Hapiste günler olduğundan da uzun geçiyordu. Hatta geçmek bilmiyordu. Joliff bir an önce kentlin bir bölümüne yayılacak savaşı başlatmış olsaydı o zaman işler daha farklı olabilirdi. En azından bu yoğun can sıkıntısından kurtulacak bir uğraşları olurdu.

Petey kendi kendine gülümsedi. Bulunduğu bölüme biri bir video kayıt cihazı getirdiğinden beri yaşamlarına heyecan katılmıştı. Aslında burası Avrupa'nın en güvenli hapishanelerinden biriydi ama yine de bazı yasadışı işler oluyordu.

Bu da can sıkıcı yaşamlarına renk katıyordu.

İçini çekerek, sırtüstü uzandı, hâlâ gevşemeye çalışıyordu ama dışardan gelen gürültüden ve insanı yiyip bitiren can sıkıntısından kurtulması çok zordu. Hapis yaşamı, yaşarken ölmek gibi bir şeydi ama istenildiğinde ya kendi ellerinizle ya da başkasının elleri aracılığıyla gerçek ölüm de buradan ayarlanabilirdi. Joliff in gürültülü kahkahasını duyunca elleriyle kulaklarını kapadı. Ryan'lann onu bir an önce yok etmelerini diledi içinden. Ne berbat bir herifti!

Petey esrarlı sigarasını bitirdikten sonra gevşemeye çalışmaktan vazgeçerek spor salonuna gitmeye karar verdi.

Benjamin Anthony Ryan oldukça iri bir adamdı. Hem de çok iri. Kas çalışmaları yaptığından ötürü de bedeni Olimpiyat şampiyonları gibiydi. Dış görünüşüyle gurur duyan Benny sürekli spor yapar dururdu. Bugün de Doğu Londra'da bulunan Pat'in Spor Salonuna gitmiş ve kas çalışmalarına başlamıştı. Ter içindeydi ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Kendisine doğru gelen koruması Abul Haseem'i gördü. Abul her zamanki gibi cep telefonuyla konuşuyordu. Arkadaşını görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayılacak yerde kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

20| MARTINA COLE

Benny alçak sesle konuşmuştu. Oradakilerin dikkatini çekmek istemiyordu.

Abul karşılık vermeden başını yavaşça salladı. "Biri halanın arabasını havaya uçurmuş." Abul, Benny'nin değişen yüz ifadesine bakı. Yüzünde önce bir şaşkınlık ifadesi ama hemen sonra da yoğun bir öfke oluşmuştu.

"Ne olmuş?"

Çevredekiler Benjamin Ryan'ın sesindeki öfke dolu ifadeyi duyunca başlarını çevirip baktılar.

Abul telefonunu kapattı ve fısıltıyla konuştu. "Burada olmaz, Benny. Araba kapıda ve baban da seni hastanede bekliyor, tamam mı?"

Benny içinden, Abul'ün kriz anlarında bu denli sakin kalabilmesine şükrederek hiçbir şey söylemeden arkasından gitti.

Ve evet burada söz konusu olan da Olimpiyat standartlarında gerçek bir krizdi.

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti ama bu yaşların halasına üzülmesinden mi, yoksa içinde hissettiği yoğun öfkeden mi kaynaklandığını kestiremedi. Her ne olursa olsun yine de küçük bir çocuk gibi hıçkırıklarla ağlamak istiyordu.

Okul arkadaşı olan ve şu son günlerde gerçek bir kardeş gibi davranan Abul, elini arkadaşının omzuna koydu.

"Önce tam olarak ne olduğunu anlayalım, tamam mı dostum?"

Benny evet dercesine başını salladı.

"Ben kişisel olarak o bombayı oraya kim koymuşsa onu yere çakacağım. Ve Maura eğer yaralanmış ya da başına daha kötü bir şey gelmişse bunu yapanı kendi ellerimle geberteceğim."

Abul bir an için gözlerini kapadı. Benny insanların gözlerini kapamasından ürker ve onların da bunu çok korktukları için yaptıklarını düşünürdü. Abul ona bu konuda yürekten katılıyordu. Olanlar midisini bulandırmıştı.

Oldchurch Hastanesi'nin bekleme odasında Sarah Ryan oğlu-
PATRONUN OYUNU 121

nun elini tutarak ters bir sesle konuştu. "Yapma Tanrı aşkına Roy, ben henüz buramadım!"

Sarah Ryan seksen yaşında olmasına karşın hâlâ alabildiğine dinç ve hayat doluydu. Her geçen gün, boyu biraz daha kısalı-yor gibi görünmesine karşın zihinsel açıdan herhangi bir kayıp söz konusu değildi ve bu da ses tonundan anlaşılıyordu.

"Bak anne, çocuklardan birinin seni evine götürmesine izin ver. Önümüzde oldukça uzun bir gece var..."

Sarah elini kaldırarak oğlunun sözünü kesti.

"Ben seninle buna benzer çok uzun geceler geçirdim. Özellikle Michael ve babanla. Şimdi bana nelerin olduğunu anlat bakalım!"

Roy karşısında duran ufak tefek kadına hayranlıkla baktı.

"Terry nerede? Burada olması gerekiyordu."

Roy annesinin sorusunu yanıtlamadan önce dudaklarını yaladı.

"Arabada bomba patladı, anne. Maura'yı öldürmek istemişlerdi ama bu tuzağa Terry düştü."

Sarah bu sözleri algılayamamış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Ne? Ne demek istiyorsun? Terry öldü mü?"

Roy evet dercesine başını salladı.

"Aman Tanrım! Bu kez Maura ne yapmak istemişti?"

Sarah hiç zaman yitirmeden suçu kızının omuzlarına ativer- • misti. Roy annesinin bu haksız davranışına öfke dolu bir tepki vermemek için kendini zor tuttu.

"Maura nereye giderse gitsin ölüm de peşinden geliyor. Ölüm ve felaket... Benim zavallı oğullarım..."

Roy yanından hızla uzaklaşırken Sarah aynı sözleri tekrarlayıp durdu. Olayın dehşeti kadının midesini bulandırmıştı. Bu olay tek bir anlama geliyordu; o da daha birçok cinayetin işleneceği ve bunların tümünün arkasında da Maura'nın olacağıydı.

Maura bu özelliğini kimden almıştı? Genç kız ağabeylerinin acımasız eylemlerine katılacak yaşa geldiğinden bu yana Sarah onun gerçek bir baş belası olup çıktığını görüyordu. Sarah oğullarının yanlış davranışlarını sineye çekebiliyordu ama kızının aynı şeyleri yapmasına asla dayanamıyordu. Bir kadının bu şekilde davranmaması gerekirdi ve bu son olay da bunu

221

MARTINA COLE

kanıtlıyordu. Anlamsız bir cinayet daha işlenmişti.

Terry Petherick dünyaya yoğun bir tutkuyla gelen o sarışın fahişeye âşık olmuş akıllı başında bir adamdı. Bir zamanlar işinde son derece başarılı, iyi kalpli ve mazbut bir yaşamı olan Terry'nin kızında ne bulduğunu Sarah anlamakta zorlanıyordu.

Oğlunun yanına yaklaşıp karşısına dikildi.

"Benden kaçma, Roy, özellikle seninle konuşurken beni can kulağıyla dinlemelisin."

Roy içini çekerek alçak bir sesle sordu. "Kızının nasıl olduğunu sormayacak mısın? O senin tek kızın. Onun nasıl olduğunu öğrenmek istemiyor musun? Öldü mü, kaldı mı, bunlar seni hiç ilgilendirmiyor mu?"

Sarah başını iki yana salladı.

"İlgilenmiyorum..." , Roy susması için elini kaldırdı.

"O zaman bir an önce buradan git, anne. Daha sonra öğrenmek istediklerini Janine'den öğreneceğine eminim."

Sarah yanından uzaklaşan oğlunun arkasından baktı ve bir an için yüreğinde derin bir acı hissetti. Ailedeki tüm sorunlara Maura neden oluyordu. Herkesi taraf tutmaya zorluyordu. Onlara zorla seçim yaptırıyordu.

Sarah güçlükle bekleme odasındaki plastik sandalyelerden birine oturdu, büyük deri çantasını kucağına koydu.

Nelerin olup bittiğini öğrenmek içiri orada oturup bekleyebilirdi. Beklemek konusunda ne denli başarılı olduğunu Tanrı biliyordu. Yıllarca bunun pratiğini yapıp durmuştu.

Beş dakika sonra sanki Sarah orada değilmişçesine torunu Benny yanından geçip gitti. Sarah deri çantasını açarak tespihini çıkarıp dua etmeye başladı.

"Lanet olasıca bunak kan! Hem o hem de benim annemin çoktan bu dünyadan gitmiş olmaları gerekirdi."

Roy oğluna hak veriyordu ama yine de içgüdüsel davranmayı yeğledi.

"Annem hakkında bu şekilde konuşmanı istemiyorum. Kendi annen hakkında da."

PATRONUN OYUNU

23

Benny omuzlarını silkti. Öfke tüm benliğini ele geçiriyordu.

"Bak baba, onların ikisi de beş para etmez ve sen de bunu benden çok daha iyi biliyorsun. 'Ana babanıza saygı gösterin,' palavrası Nuh'un gemisiyle birlikte sulara gömüldü! Her ikisinden de nefret ediyorum ve Maura Hala'nın onları burada görmek istemeyeceğinden de eminim. Bu yüzden de bu saçmalıkları bir yana bırakalım ve konuya girelim, tamam mı? Suçlu kim ve intikamımızı nasıl alacağız?"

Roy oğluna bakarken karşısında sanki Michael'ı, onun o öfke dolu bakışlarını görüyor gibiydi. Birbirlerine bu denli benzemeleri çok şaşırtıcıydı. Bildiği kadarıyla oğlu heteroseksüel olmasına karşın oğlunun sesi bile Michael'ın ses tonuna benziyordu. Bu da onu çekici kılan unsurlardan biriydi. Benny de tıpkı Michael gibi küstah ve kendini bilmezdi. O da aynı Michael gibi aşırı kinci biriydi. Maura ona, o da Maura'ya tapardı, bu da Jani-ne'i derin bir üzüntüye itiyordu.

Doktor yanlarına yaklaştı.

"Durumu nasıl, doktor?"

"Bilinci yerinde. Başından kötü bir darbe almış ama çok önemli değil. Bir iki yerinde de çarpmanın etkisiyle ezik var. En azından fiziksel bir sorun çıkmayacak."

Roy tüm bedeninin bir anda gevşediğini hissetti.

"Tanrıya şükürler olsun! Onu görebilir miyiz?"

"Görebilirsiniz ama yalnızca beş dakika."

Benny babasına sarılınca, Roy onun ne denli güçlü ve genç olduğunu bir kez daha fark etti. Onun da öfkesi Michael'inki gibi saman alevi gibiydi, bir an öfkeden gözü bir şeyi görmez ama hemen sonra da küçücük bir çocuk gibi sevecen ve masum olabilirdi.

"Ne kadar dokunaklı, değil mi baba!"

Roy oğlunu artık daha fazla denetleyemeyeceğini ve bundan sonra olabilecekleri görmek istemeyeceğini hissediyordu.

Maura'nın görünüşü hiç de hoş değildi ve Roy onun Terry'nin öldüğünden haberi olduğunu tahmin etti. "İyi misin, Maws?"

24|

MARTINA COLE

Maura gözlerini kapatarak başını evet dercesine salladı.

Benny sandalyeyi yatağın yanına yaklaştırdı. Halasının elini ellerinin arasına alarak hafifçe sıktı.

"Bizler buradayız. Yanındayız. Artık güvendesin."

Maura belli belirsiz gülümsedi.

"Sağ ol Benny. Bunu kimin yaptığını öğrendiniz mi?"

"Shoreditch'li pezevengin işi olmalı, değil mi?"

Benny bunları yüksek sesle söyleyince, Maura yüzünü buruşturdu. Benny hemen sesini alçalttı. "Başka kimse olamaz, değil mi?"

Bakışlarını, Maura'dan başını iki yana sallayan babasına çevirdi.

"Jimmy Milano olamaz. O öldü. Maura onu bir süre önce yere devirmişti."

Benny şaşkınlıkla baktı.

"Haber verdiğiniz için teşekkürler."

Sesindeki acı dolu ifade ikisinin de gözünden kaçmamıştı. Milano ilk kez Doğu Londra'da ortaya çıktığında Benny onu yok etmekle görevlendirilmişti. Ne var ki, sonunda Milano'nun çok iyi bir koruması olduğu ve bu korumanın Ryan'ların en iyi adamlarından biri olduğu ortaya çıkmıştı. Milano artık bir tehdit unsuru değildi. Diğer yaşlı akrabalarının tersine Milano hem düşünce kapasitesi açısından hem de suç eğilimi açısından son derece küçük düşünen biriydi.

"Sana söyleyecektim, Benny, ama bir türlü olmadı işte..."

Roy sustu.

"Bilmediğim daha başka bir şeyler var mı?"

Benny her zamanki gibi kendini savunmaya almıştı. Bu onun en büyük zayıflığıydı ve tüm aile de bunu bilirdi.

"Bunları daha sonra konuşuruz, Benny. Şu anda kuşkulanacağımız kişilerin üstünde yoğunlaşmalıyız."
"Her zamanki gibi haklısın. Yoğunlaşma sözcüğü doğru. Tüm pezevenklerin üstünde yoğunlaşacağız!"
Maura bıkkınlıkla gözlerini kapadı.

"Bu sözcük beni sinir ediyor. Kullanmasan olmaz mı, Benny?"

"Tamam Maura, sen nasıl istersen öyle olsun."

:!)

PATRONUN OYUNU 125

Benny çok gururlu biriydi ve Maura birden söylediklerine pişman oldu. Daha yumuşak bir sesle ekledi. "Polis ne diyor?"

"Fazla bir şey öğrenemedim. Polis teşkilatındaki adamlarımız bizi bugün öğleden sonra arayıp son gelişmeleri bildirecekler." Roy konuşurken oğluna baktı. "Korumaları yerleştirdin, değil mi? Bakalım..."
Benny babasının sözünü kesti.

"Her şey çoktan halloldu, baba. Buraya gelirken yolda her şeyi Abul halletti."

Roy onaylamasına başını salladı.

"Bizden yapılmasını istediğin başka bir şey var mı, Maws?"

Maura başını hayır dercesine yavaşça salladıktan sonra yastığa dayadı.

"Yalnızca basın beni burada yakalamadan önce özel bir hastaneye çıkmak istiyorum."

"Tamam, merak etme. Sonra görüşmek üzere, tamam mı?"

Baba oğul odadan çıkarken Maura arkalarından seslendi. "Ve annemi benden uzak tutun. Şu anda onunla uğraşamam."

Kapı kapandıktan sonra Maura yatağında sırtüstü uzanarak o gün olanları gözlerinin önünde bir kez daha canlandırdı. Kavga etmişlerdi. Terry onu terk etmeye hazırlanıyordu. Sonra da yeğenini okuldan almak için Maura'nın arabasına binmişti. Maura onu son kez gördüğünde Terry arabayı çalıştırmak üzereydi ve başını kaldırıp genç kadına gülümsemişti. Ve sonra da arabayla birlikte Terry'yi havaya uçuran bomba patlamıştı. Terry artık yoktu. Bu kez gerçekten de bir daha geri dönmek üzere gitmişti. Acı ve suçluluk duygusu yaşamının sonuna değin Maura'nın peşini bırakmayacaktı. Ama yine de yas tutacak zaman değildi. Savaş açıkça ilan edilmişti. Maura'nın bu karmaşadan yakayı kurtarması ve suçluların bir an önce cezalandırılmaları gerekiyordu.

Gözyaşlarını güçlkle bastırdı. Artık kendini toparlamasının ve ipleri eline almasının zamanı gelmişti. Kişisel duygular şimdilik bir kenarda bekleyebilirdi.

Maura Ryan'ın tüm yaşamı boyunca yaptığı şey de buydu zaten.

26 | MARTINA COLE

Garry Ryan çılgına dönmüştü ve kilo sorunu ve göz kırpması tiki olan kız arkadaşı Anita onun telefon defterini endişeyle karıştırmıştı. Defteri karıştırırken bir yandan da kendi kendine homurdanıyordu. Bu şekilde davrandığında Anita'yı çok korkuturdu.

Mavi gözlerini Anita'ya çevirdi.

"Bana bir fincan çay yap, Nita ve Londra uçağında bir yer ayırt. Hemen şimdi."

Anita tamam dercesine başını salladı.

"Ben de gelecek miyim, Gal?"

Garry'yle konuşurken her zamanki gibi tedirgindi.

Garry içini çekti.

"Gelmek istiyor musun?"

Bu sıradan bir soruydu ve Garry bu soruyu oldukça sevecen bir sesle sormuştu. Anita aslında Marbella'dan ayrılmak istemiyordu. Özellikle Garry olmadığına orayı daha çok seviyordu. Ama yine de hiç zaman yitirmeden karşılık verdi. "Elbette istiyorum, sevgilim."

Garry kendi kendine güldü ve bu da Anita'yı çok korkuttu.

"Hayır istemiyorsun. Sen benden de hoşlanmıyorsun ki. Sen yalnızca benim adımdan hoşlanıyorsun. Bunun ne anlama geldiğini iyice anlayabilmen için ben gittikten sonra sözlüğe bak, olur mu?"

Anita olur dercesine başını salladı, onunla gitmek zorunda kalmayacağından ötürü çok rahatlamıştı.

"Benimle gelmeyeceğine göre eşyalarını topla ve buradan çek git."

Anita üzgün bir sesle konuşmadan önce şaşkınlıkla gözlerini defalarca kırıştırdı. "Ama nereye gidebilirim ki?"

Garry artık bu saçma sapan konuşmalardan sıkılmıştı, ters bir sesle yanıtladı. "Nereye gideceğini ben nereden bileyim, Nita? Nasılsa gidecek bir yer bulursun, senin gibiler hiç açıkta kalmaz."

Anita hiçkırarak ağlamaya başladı.

"Seni namussuz seni! Bana neden bu şekilde davranıyorsun ki?"

Garry ayağa kalktı. Anita'nın önünde durarak elini yavaşça

PATRONUN OYUNU

çenesinin altına koydu. Genç kadının yüzünü hafifçe yukarı kaldırarak dudaklarından öptü.

"Çünkü davranabileceğimi biliyorum, şaşkınım. Hadi şimdi bana çay yap, uçakta yer ayırt ve iyi bir kız ol bakalım."

Garry genç kadının gözlerindeki şaşkınlığı görünce bir an için ona acıdı. Ama yine de onu küçümsüyordu çünkü ne yaparsa yapsın, ne söylesse söylesin onun yine geri geleceğini biliyordu.

"Bak sana ne diyeceğim. Eğer uslu ve iyi bir kız olursan kendine bir yer buluncaya değin burada bir hafta falan kalmaya izin verebilirim. Bundan daha adil de davranmam, anlaşıldı mı?"

Anita uzaklaştı. Bedeni kaskatı kesilmişti. Bir saat sonra Garry havaalanına doğru yola çıkmıştı bile. İki yıldan beri birlikte olduğu Anita'yıysa çoktan unutmuştu. Garry Ryan işte böylesine kafasına koyanı yapan biriydi.

Uçakta kız kardeşi Maura'yı öldürmeye çalışan her kimse ondan intikam almayı tasarlamaya koyuldu. Bu yalnızca Maura'ya değil tüm aileye karşı yapılmış bir eylemdi. Ve bu eylemin burada sona ermeyeceğini de çok iyi biliyordu. Bu eylemi her kim planladıysa çok iyi bir koşucu olmalıydı çünkü Garry, Londra'ya ayak basar basmaz onların peşinde olacaktı.

Garry Ryan bu söz konusu kişileri bir an önce yakalamak için sabırsızlanıyordu.

127

Sandra Joliff uzun boylu, göğüsleri silikonlu, yarak tenli ve bembeyaz dişleri olan bir kadındı. Dalgalı sarı saçları yüzüne seksi bir anlam katıyordu.

Kendini çok kötü hissediyordu. Tüm gece boyunca kokain ve votka içmekten böbrekleri ağrıyordu. Güneş yanığı teni solmuştu ve bir an önce bir fincan çay içip duş yapmak için can atıyordu.

Ertesi gün kocasını ziyaret edecekti ve bu ziyarette çok iyi görünmesi gerekiyordu. Kocasının kendisiyle gurur duyduğunu biliyor ve onu düş kırıklığına uğratmak istemiyordu. Kocasını çok iyi bir insandı. Birbirlerini iyi tanırlardı ve kendi kişisel

281

MARTINA COLE

zayıflıklarını örten bir yaşam çizmişlerdi kendilerine.

Arabasını evin önüne park ederken arkasındaki aracın içindeki esmer adam korna çalarak orta parmağını havaya kaldırıncaya Sandra da aynı şekilde karşılık verdi.

"Pezevenk!"

Sandra oturduğu sokağa saparken adamın yolunu kestiğinin farkındaydı ama işi uzatamayacak kadar da yorgun hissediyordu kendini. Arabadan inerek çevresine bakındı. Bahçıvanın geldiği, bahçenin bakımlı görünümünden belli oluyordu. Vic'in sayesinde böylesine rahat bir yaşam sürdürüyordu. Bir zamanlar Woodford Green'deki o köhne kooperatif evlerinden birinde oturan Sandra şimdi bu evin içinde kraliçeler gibi yaşıyordu. İki küçük kızı özel okullara gidiyor, kendisi BMW 330 kullanıyor ve su gibi para harcıyordu. Vic'in onu korumasına aldığı gün yaşamının en şanslı günüydü. Tanrı ondan razı olsundu! Onu eski yaşamından çekip çıkarmış ve hiç düşünmeden de bu yeni yaşamına getirmişti.

Emerson Park'taki beş yatak odalı evin kapısını açıp içeri girer girmez hemen alarm sistemini kapattı.

Mutfaka doğru giderken holün tam orasında yatan Doberman Kelly'yi gördü.

Köpeğin ağzından ve kulaklarından kan akıyordu ve bedeni titriyordu. Hayvanın yanına yere çömelerek başını okşadı.

"Tamam Kelly. Sana ne oldu böyle, aşkım?"

Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. Köpek burnunu Sandra'nın elinin üstüne koydu ve yavaşça inledi. Köpeğin yanı başında da bir parça kanlı et duruyordu. Sandra birden Kelly'nin zehirlendiğini anladı.

Yerinden kalkarken arkasında birinin durduğunu hissederek döndü. Yanılmamıştı. Karşısında iriyarı, kaslı ve çok iyi giyimli bir adam duruyordu. Erkeklerin karşısında her zaman yaptığı gibi bu adamı da kafasında tarttı. Bu moruğa dört puan verdi, bunu da adamın yüzündeki kayak maskesi yüzünden vermişti. Adam gülümsedi, maskenin ağız bölümünden bembeyaz dişleri ortaya çıktı.

"Sen kimsin ve benim mutfağında ne arıyorsun?"

Adam Sandra'nın bu yürekli davranışına hayran kalmıştı. Genç kadına gülümseyerek bakmayı sürdürdü.

Sandra onun

PATRONUN OYUNU 129

kendisine tecavüz etmek isteyebileceğini düşünerek yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Hele bir denesin bakalım, dedi içinden.

Sandra omuzları dikleştirerek topuklarının üstünde döndü.

"Sandra?"

Adam çok alçak sesle ve belli belirsiz bir aksanla konuşmuş- • tu.

"Sen de kimsin?"

Sandra yüreğinin derinliklerinde hissettiği korkuyu kesinlikle belli etmeyecekti.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Benim erkekimi tanıyor musun? Erkeğim bunu öğrenir öğrenmez seni doğrar, haberin olsun."

Adam gülümsedi.

"Ben de buna güveniyordum, Sandra. Zaten buraya bu yüzden geldim."

Sandra dikkatle adama baktı.

"Sen kimsin? Neyin peşindesin, lanet olasıca?"

Köpek bir kez daha inleyince Sandra köpeğe baktı.

"Tamam, Kelly. Bu herif gider gitmez hemen veterineri çağıracağım."

Bir kez daha adama baktı.

"Buraya gelmekle başına ne tür belalar açtığının farkında bile değilsin. Erkeğim seni paramparça eder."

Adam paltosunun önünü açınca Sandra tüfeği gördü. Adamın ne yapmak üzere olduğunu anladı. Adam mavi gözlerini iri iri açtı. Sandra arka kapıya doğru koştu, ayağına isabet eden ilk kurşunla birlikte camlı kapı paramparça oldu. Sandra yere düşerken adam yanına gelmiş, gülüyordu.

Sandra yerde kıvranıyordu. Bacakları alev alev yanıyordu.

"Bana ne yapacaksın? Ne istiyorsan, al. Saatimi al ama... lütfen benim iki küçük kızım var..."

Acı ve şaşkınlıktan hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Özür dilerim, şekerim, kişisel bir şey değil."

Sonra da namluyu genç kadının yüzüne çevirerek ateş etti. Ateş ederken hâlâ gülümsüyordu.

301

MARTINA COLE

Sandra'ran annesi çocukları okuldan almak zorunda kalmış ve kızının o her zamanki öğle yemeklerinden birine gittiğini düşünmüştü. Çocukları kendi evine götürmüş ve daha sonra da kızlarıyla yeterince ilgilenmediği için Sandra'yla konuşmaya karar vermişti. Vic'le birlikte olmaya başladığından beri çocuklarını ihmal edip duruyordu. Sandra'nın annesi bu davranışlara artık bir nokta konulması gerektiğini düşünüyordu. Tüm bu nedenlerden ötürü de Sandra'nın cesedi yirmi dört saat sonra bulundu.

Acı haber Vic Joliffe iletiliğinde doktorlar genç adama yatıştırıcı vermek zorunda kalmışlardı. Köpeğin cesediyle birlikte kızının paramparça olmuş cesedini bulan annesine de yatıştırıcı verilmişti. Chantel ve Rochelle çok sigara içen ve tombaladan başka bir şey düşünmeyen büyükannelerinin yanında kalacaktı. Polis şaşkına dönmüştü. Aslında herkes şaşkındı.

Sandra kocası Vic'in işleriyle asla ilgilenmeyen ama onun eve getirdiği paraları su gibi harcayan bir eşi. Ne ki, bu aşın para harcama işi de yalnızca Vic'i ilgilendirirdi.

Vic'in bu işle ilgisi olmadığı kesindi. Vic kansına tapardı, karısı başka erkeklerle ilgilendiğinde bile duyguları değişmemişti. Kansının çok genç ve şen şakrak biri olduğunu bildiğinden bunları sineye çekmişti. Bu insanın doğasında vardı. Ayrıca Sandra onunla ona âşık olduğu için evlenmemişti ki.

Daha sonra bu cinayetle Maura Ryan'ın evindeki bomba olayının birbiriyle bağlantılı olduğu ileri sürüldü ve deneyimli biri şöyle konuştu: "Bu olayların sonu hiç de iyi olmayacak. Sokaklar bir hafta içinde kan gölüne dönecek."

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kehanet topu topu iki gün sonra gerçekleşmişti.

Shelia Ryan kolunu beline dolayan kocasına gülümsedi. "Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?"

O

PATRONUN OYUNU 131

Ryan kardeşlerin en küçüğü olan Lee güldü.

"Hiç."

Shelia göğüs geçirerek içini çekti ve Lee kansının karnını okşadı.

"Bu bebek tam bir fırlama olacak."

"Bu erkek, Shelia ve babasının ailesine benzeyecek."

Shelia güldü çünkü kendini şimdilerde ne denli kötü hissederse hissetsin hamile olduğu için çok mutluydu.

Shelia hamile kalmaktan çok hoşlanırdı, bedeninin içinde gelişen bebeklerin kendisine verdiği o annelik duygusuna bayılırdı. Karnındaki bebeğin hareketleri, sıfırdan yeni bir insan yaratmanın verdiği güven duygusu onun çok mutlu olmasına neden oluyordu.

Gri-mavi gözleri uykusuzluktan yanıyordu ve yüzü çok solgundu. Nasıl görünürse görünsün Lee kansıra her zaman çok severdi. Hamileliğin son günlerinde, kansının bedeni şeklini tümüyle yitirdiğinde bile Lee kendini dünyanın en şanslı adamı olarak görürdü. Kardeşlerinin onunla alay etmelerine karşın Lee yine de onların kendisini kıskandığını düşünürdü. Shelia 'yla birlikte olmaya başladığından beri yalnızca gecelik kaçamakların dışında tek bir kadına bile başını çevirip bakmamışta. Sahip olduklarını yitirmeyi asla göze alamazdı.

Shelia derin derin içini çekti.

"Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, Lee. Çok ağırlaştım. Daha önce hiç böyle olmamıştı."

"Doğduğunda her şeyi bir çırpıda unutacaksın."

"Kız da olabilir, bunu sakın aklından çıkarma. Özellikle bu hamilelik diğerlerinden çok farklı olduğu için belki bu kez bir kızımız olacak."

Lee karısının omuzlarını hafifçe sikti.

"Sen hayal kur bebeğim ama benim yalnızca erkek çocuk yapacak spermlerim var."

Yeniden gülmeye başladılar. Lee sevgiyle kansına baktı ve böyle bir karısı olduğu için bir kez daha gurur duydu. Aslında kendisi de bu çocuğun kız olmasını istiyordu. Yüreğinin derinliklerinde bir kız çocuğu babası olmak için yanıp tutuşuyordu. Dört oğlan çocuktan sonra bir kız çocuğu çok iyi olacaktı. She-lia'nın da kız istediğini biliyordu. Annesi de bir kız torun istiyor-

321

MARTINA COLE

du. Dört oğlan çocukları olmasından dolayı zaman zaman oğlunu suçlardı, sanki seçim yapmak Lee'nin elindeymiş gibi.

"Seni seviyorum, Shelia."

Shelia kocasının gözlerinin içine baktı.

"Biliyorum."

Yatak odalarının kapısı açıldı ve dört oğlan içeri daldı. Shelia banyoya giderek kasmaya çalışırken en küçük oğulları Jason ciddi bir ifadeyle sordu. "Annemin bebeği mi doğuyor?"

Hepsi birden güldüler.

Lee üç yaşındaki oğlunu kucağına alarak yüksek sesle sordu. "Kim yumurta, jambon ve kızarmış ekmeği ister bakalım?"

"Ay, sus Tanrı aşkına Lee. Zaten midem bulanıyor bir de sen bulandırma."

Karısının öğütülerini duyunca seslendi. "Özür dilerim, Shelia. Sana yalnızca ekmeği kızartayım."

Çocuklar bu sözlere güldüler ve Lee çocuklarını yanına alarak mutlu bir şekilde aşıya indi. İşinde ne kadar yoğun sorunlar yaşarsa yaşasın işini asla evine getirmeydi. Bu da yaşamının tadını çıkarmasına yardımcı oluyordu. Aslında yaşamı She-lia'ydı onun. Shelia ve çocukları. Genelde Ryan'ların başına kötü şeyler gelmekle birlikte Lee kendi ailesini bu işlere asla bu-laştırmazdı ve buna da kararlıydı. Shelia da onun ailesinin nasıl olduğunu biliyor ve o da kocasıyla aynı fikri savunuyordu. Evlerinin dışındaki dünya çok farklıydı ve ellerinden geldiğince çocuklarını bu dünyadan uzak tutacaklardı.

Lee yumurtaları çocukların tabaklarına koyarken telefon çaldı. Telefonu en büyük oğulları Gabriel açtı. Sekiz yaşında olmasına karşın oldukça iri bir çocuktü ve diğerleri gibi o da baba tarafına çekmişti.

"Evet, peki Roy Amca. Ona söylerim. Kahvaltı hazırlıyor."

Lee, oğlunun amcasının söylediği bir şeye güldüğünü duydu ve ailesiyle bir kez daha gurur duydu.

Birbirlerine çok yakındılar ve birbirlerini çok seviyorlardı. Aralarına hiçbir şey giremezdi.

"Roy Amca büroda görüşürüz dedi."

"Peki Gabriel. Teşekkür ederim."

Sheila mutfağına geldi. Uzun sarı saçlarını fırçalamıştı. Üstünde saten bir sabahlık vardı. Lee karısına çay koyup iki di-

PATRONUN OYUNU 133

lim kızarmış ekmeği uzatırken Sheila gülümsedi. "Bugün yine geç mi geleceksin?" Lee evet dercesine başını salladı. "Gelince görüşürüz." Lee karısını öpünce oğlanlar alaya bir tavırla kıkırdadılar.

Garry ve Roy annelerinin evinde kahvaltı ediyorlardı. Garry öfkelenmediği zamanlar da annesinde kalmayı yeğlerdi.

"Joliff, pilicini bizim öldürdüğümüzü bildiğini belirten bir mesaj göndermiş, biz öldürmedik ama Terry'yi Joliff in öldürttüğünden eminim. Hava ağırlaştı."

"O bir tuzaktı ama bakalım diğerlerinden ne öğreneceğiz, ondan sonra bir karar veririz."

Sarah çocuklarının konuşmalarını yarım yamalak dinliyordu. Benny, Special'ı masaya koyunca çocukları keyifle gülümsedi.

"Bu neşemizi yerine getirir, anne."

"Kapa çenenin de yemeğini bitir."

Sarah mutfaktan çıkarak oturma odasına gitti. Oturma odası yine eskisi gibi dini figürler ve mobilyalarla tikiş tikişti. Ölmüş beş oğlunun fotoğraflarının hemen yanı başında mumlar yanıyordu ve dua kitaplarıyla tespihler duruyordu. Çocuklarından dördü öldürülmüştü. Sarah bu ölümlerden Maura'yi suçluyordu. Sarah'ya göre Leslie'nin yaptığı araba kazasında bile Maura'nın parmağı vardı, yoksa söyledikleri gibi alkol ve uyuşturucu bu kazaya neden olmamıştı. Leslie kazanın olduğu akşam Maura'nın kulübünde çalışmıyor muydu? Hepsi Leslie'nin alkol sorunu olduğunu bilmelerine karşın, Maura onun elini atınca viski bulacak bir işte çalışmasına acaba neden engel olmamıştı? Sarah nice zamandan beri bunları düşünüp duruyordu.

Aslında Leslie uyuşturucu bağımlısıydı ve o kazanın olmaması söz konusu olamazdı. Ve sonunda kaza olduğunda da hem kendisi ve yanındaki on dokuz yaşındaki genç bir kız hem de çarptığı lacivert Lada'nın içindeki yaşlı çift ölmüştü.

Sarah beş harika oğlunun öldüğünü ve o lanet karının dünyanın tek sahibiymişçesine salına salına etrafta dolaştığını biliyordu.

341 MARTINA COLE

Diz çökerek haç çıkardı.

Dua ederken camdan dışarı baktı ve Notting Hill'deki bu mahallenin bir servet değerinde olduğunu düşündü. İki bina ötelinde, Lancaster Yolu'nda çok ünlü bir pop sanatçısı oturuyordu. İnsanların bu tür yerlerde oturmak için servet dökmelerini Sarah bir türlü anlayamıyordu. Hamamböceklerinin kol gezdiği ve mahalle sakinlerinin çocuklarını nasıl besleyeceklerini kara kara düşündükleri günleri çok iyi anımsıyordu. Oysa şimdi insanlar o mahallede oturmak için birbirlerini yiyorlardı. Ona göre bunun tek suçlusu Tony Blair'di. Sınıfsız bir toplum yaratmak istemişti. Kim böyle bir saçmalığa kulak asabilirdi ki! Torunu Benny başını içeri soktu. "Büyükanne, babam burada mı?"

Sıradan bir sesle konuşmuştu. Sanki yolunu yitirmiş bir yabancı gibi.

"Mutfakta. Karnın aç mı? Bir şeyler yemek ister misin?" "Hayır. Abul'ün annesi bize kahvaltı verdi." Benny kapıyı yavaşça kapadı. Sarah kendi kendine gülümsedi. Benny çok hoş bir çocuktü. Ama o da Michael gibi zaman zaman öfkesine yeniliyordu.

Sarah torununun kendisinden pek hoşlanmadığını kabul etmiyordu ama kendini sevdirmek için de bir şey yapmıyordu. Bu konuda çocuğun annesini suçluyordu. Yine de torunu ona az önce tatlı bir iki şey söylemiş olsaydı mutlu olacaktı.

Garry sabah erkenden annesiyle birlikte dua etmiş ve bu da Sarah'yı memnun etmeye yetmişti ama Terry'nin ölümü ailenin üstüne bir karabasan gibi çöküvermişti. Maura'nın ne zaman sokaklara döneceğini merak etti. Ve dahası, acaba sevgili kızı bundan sonra neler yapacaktı? Sarah bunu öğrenmek istiyordu. Kızını tanıdığı için, sokakların çok yakında kan gölüne döneceğinden emindi. Maura acımasız ve çok tehlikeli bir kadındı. Yıllar önce dünyaya getirdiği sansın melek Maura şimdilerde Sarah'nın yaşamının karabasanı olmuştu. Hem polisin hem de mafyanın çok iyi bildiği bir güç olup çıkmıştı.

O iyi yürekli adamın yerine Maura ölmüş olsaydı Sarah'nın yaşamı şimdi ne denli kolay ve rahat olurdu. Ne var ki, Maura artık daha fazla ölüme ve kargaşaya neden olacaktı. Kızı öfkelen-

PATRONUN OYUNU 135

diğinde ya da işleri engellendiğinde bu tür tepkiler gösterirdi.

Sarah dua kitabının hemen yanı başında duran İsa'nın haçını öperek yeniden dua etmeye başladı. Sanki İsa'yla bağlantı kura-cakmışçasına bakışlarını yukarıya kaldırmıştı.

Carla kızıl saçlarını savurdu. Bu davranışıyla annesi Janine'e çok benziyordu ama ana kızın arasındaki benzerlik, bununla sınırlıydı.

Carla sevimli bakışları olan bir kadındı. Oğlu Joey'yle yaşamı boyunca kendisine annelik eden halası Maura'yi çok severdi. Oysa halasıyla arasında yalnızca beş yaş fark vardı.

Gariptir ama Maura gerçekten de ona annesi, ablası ve ruh eşi gibi davranıyordu. Carla, Maura'nın kendisini asla sahip olamadığı çocuğu yerine koyduğunu biliyordu. Çocukluklarından beri birbirlerini çok severlerdi ve bu sevgi hiç değişmemişti.

Carla hastaneden içeri girerken Maura'nın gereksinimi olacak her şeyi yanına alıp almadığına bir kez daha baktı.

Brentwood'daki Nuffield Hastanesi'nin özel odasında Maura televizyonda haberleri izliyordu. Spiker kendisinden, 'East End'in iş kadınlarından Maura Ryan diye söz ediyordu. Maura'nın, Notting Hill'de dünyaya geldiğini ve şimdi de Essex'de yaşadığını belirtti spiker. Hiç olmazsa bunu doğru bilmişlerdi. Televizyonu kapattı ve yeğeni içeri girerken yatağında doğruldu.

"Saçmalıyorlar! Hepsi saçmalıyor. Beni tanımıyorlar bile... hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar."

Carla gözlerini devirerek neşeli bir sesle konuştu. "Tann'ya şükürler olsun."

Maura bu sözlere kahkahayı bastı. "Hiç güleceğimi sanmıyordum, doğrusunu istersen." Carla kollarını halasının boynuna dolayarak onu yanaklarından öptü.

"Çok üzüldüm, Maws, hem de çok. Terry harika bir adamdı." Olanlardan ilk kez bu denli açık seçik söz eden Carla olmuştu. Maura yeğeninin kendisini bırakıp gitmesinden korkarcasına ona sıkı sıkı sarıldı.

36| MARTINA COLE

"Eve benimle birlikte dönmeye hazır mısınız?"

Maura gözyaşlarını güçlükle bastırdı.

"Hem de nasıl. Maura artık geri döndü Carla ve Terry'yi öldüren pezevenği paramparça edeceğim. Onu yakaladığımda da...."

"Ve ben de yanında olacağım, bunu sakın unutma."

Maura belli belirsiz gülümsedi.

"Bunları söylediğin için teşekkür ederim, Carla. Benim için çok anlamlı bu sözler. Ama sen yalnızca Joey'yle ilgilenmelisin, tamam mı?"

Odanın kapısı birden hızla açıldı ve Marge Dawson içeri girdi.

"Lanet olasıcalar! Kapının önündeki zenci az kalsın beni içeri bırakmıyordu."

Tony Dooley'nin en büyük oğlu Tony Junior, yakışıklı yüzünde hayret dolu bir ifadeyle Marge'ın hemen arkasında duruyordu. Dooley ailesinin hemen hemen tüm bireyleri koruma görevlisiydi. Ve işlerinde de çok başarılıydılar. Baba Tony işleri oğullarından birine devretmeden önce yıllarca Maura'run koruması olmuştu.

"Özür dilerim, Maura ama içeri girmek için çok ısrar etti."

"Elbette ettim, seni siyah şebek seni!"

Marge'in çok öfkelenildiği görülüyordu.

"Sen daha doğmadan önce ben onu tanıdım ve babana söyle sana biraz kibarlık öğretsin, delikanlı."

Tony Dooley şaşkınlıkla başını iki yana salladı ve odadan çıkarken kapıyı yavaşça kapattı. Oldukça uzun boylu ve yapılı bir delikanlıydı. Ufak tefek ama tombul Marge'in ona bağırması Maura'run çok komiğine gitmişti. Kahkahalarla gülmeye başladı. Gereksinimi olan şey de buydu zaten. Üç kadın gülmeye başladı. Marge'in kaba gülüşü Maura'run daha fazla gülmesine neden olmuştu. Gözleri yaşarmıştı ve burnu akmaya başlamıştı. Komodinin üstünde duran kâğıt mendillerden bir tane alırken Terry'nin başına gelen felaketi birden tam olarak algıladı. Bu basit gülme eylemi bastırılmış duyguların su yüzüne çıkmasına neden olmuştu. Maura hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Hıçkırıklardan tüm bedeni sarsılıyordu, pencerenin yanındaki koltuğa

PATRONUN OYUNU

137

çökercesine otururken Carla 'yla Marge onu hafifçe okşayarak yatıştırmaya çalıştılar.

Böylesi bir sevgi gösterisine gereksinimi vardı. Marge ve Carla çok iyi gelmişti.

"Ağla, kızım. Açılırsın."

Ağlarken birden kendisine gülümseyerek bakan Terry geldi gözlerinin önüne. Çok büyük bir hata yapılmıştı.

Ölmesi gereken kendisiydi. O zaman Terry'siz bir yaşama katlanması gerekmeyecekti.

Mau'a uzunca bir süre ağladı. Yatıştıktan kısa bir süre sonra Marge sert ve koyu bir çay ismarladı.

"Şu çayı iç, ondan sonra eşyalarını toplar seni eve götürürüz, tamam mı?"

Maura evet dercesine başını salladı.

"Sağ olun. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

Marge kötü yaşlanmıştı; kesinlikle kırk dört yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Hâlâ şişmandı, saçlarına çok kötü bir perma yaptırmış bir de üstelik evde kendi boyamıştı. Mak-yajıysa her zamanki gibi abartılıydı ve sürekli olarak ayaklarının ağrmasından şikâyet ediyordu. Ne var ki, Maura onu çok severdi. Çocukluk arkadaşlarıydılar ve yıllar boyunca birbirlerinin üzüntülerini ve sevinçlerini paylaşmışlardı.

Yanı başındaki Carla ve Marge sayesinde Maura kendisini bekleyen tehlikeyi birkaç dakikalığına bile olsa unutupmuştu.

Terry onun yüzünden ölmüştü ve bu gerçek, kolay katlanılır bir şey değildi. Ah, keşke tartışmasalardı. O son acı dolu sözleri hiç unutacağını sanmıyordu. Terry'nin kendisini sevdiğini biliyordu ve o da onu çok sevmişti. Hep sevmişti ve de sevecekti, işte her şey bu denli basitti.

Ne var ki, Maura'run yaşam tarzı ikisinin arasına girmişti. Maura kendini Terry'yle birlikte geçirdiği yıllarda tam olarak yaşamamış gibi duyumsuyor ve bunu kendine bile itiraf etmekten kaçınıyordu. Yalnızca Maura Ryan, tehlikeli kadın olduğu zamanlarda kendini gerçek bir insan gibi hissediyor ve her yeni güne yeni bir heyecanla başlıyordu. Kesinlikle ev kadını olabilecek bir yapıya sahip olmadığını çok iyi biliyordu; anne olma şansını da pis bir doktor muayenehanesinde kendi elleriyle sona er-

381

MARTINA COLE

dirmişti. Kendisinin ve Terry'nin çocuğunu öldürmüştü.

Terry'nin bir zamanlar kendini tamamıyla işine vermesini Maura asla bağışlamamıştı. Terry polisti. Ama yine de onu sevmekten vazgeçmemiş, yalnızca çok güvenmişti. Oysa şimdi onu gömmek zorundaydı. Ya da Terry'den geriye kalan parçaları gömmek zorundaydı.

Marge ve Carla, Maura'nin eşyalarını toplarken bakışlarıyla anlaşılıyorlardı. Maura yüzünü yıkamak için banyoya gittiğinde Marge fısıltıyla konuştu. "Sürekli olarak yanında bizim kalmalıyız. Onu hiç yalnız bırakmayalım."

Carla evet dercesine başını salladı.

"Onu daha önce hiç böyle görmemişim."

Marge omuzlarını silkti. "Ben gördüm. Michael öldüğünde. Maura'nin yaşamında çok fazla ölüm söz konusu oldu."

Carla karşılık vermedi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Maura makyajını yapmış bir şekilde banyodan çıktı. Yüzünde yapay bir gülümseme vardı. "Hadi kızlar, eve gidelim artık."

Carla, halasının hiçbir şey olmamış gibi davrandığını gördü. Her zamanki gibi olayları kafasından attığını sanıyordu. Gerektiği gibi yas tutmuyor, acısını yüreğine gömüyordu.

Ama bunun çok yakında patlak vereceğinden emindi Carla.

Hem de bir bomba gibi etrafa yayılacaktı.

Benny, Garry ve Roy, Lee'yle Camden'daki bir depoda buluştular. Kapıyı arkalarından kaparken Benny dışarıda kendilerini izleyen birilerinin olup olmadığını anlamak için yola bakı.

"Arabayı kim aldı?" diye sordu Garry.

"Abul. Biraz dolaşacak," diye Benny karşılık verdi.

Garry sırtıttı. Yeğeni Benny'yi çok severdi, birbirlerine pek benzeşirlerdi.

"Güzel. Burada birkaç ilginç şey var. Birkaç tane Armalite. Bir roket atar. Kürekler köşede duruyor, kazmaya başlasaraz iyi olacak."

Lee güldü.

"Sonra ne yapacaksın?"

PATRONUN OYUNU

139

Garry omuz silkti.

"Her zamanki gibi çay içeceğim."

"Anlaşıldı."

Benny yeri kazmaya başladı. Diğerleri bir süre onu hayranlıkla izledi.

"Maura nasıl?" diye sordu Garry alçak sesle.

Roy içini çekti.

"İyi değil. Micky'nin ölümünden sonraki gibi. Her zamanki gibi duygularını belli etmiyor. Her şeyi içine atıyor."

"Bana sorarsan ondan kurtulduğumuz iyi oldu. O Terry Pet-herick, bence pezevenğin biriydi. Maura'nin aşktan gözleri kör olduğundan onun ne mene biri olduğunu anlayamadı."

"Aşk söz konusu olduğunda hepimiz aynı şekilde davranmıyor muyuz?"

Garry bu sözlere güldü.

"Ben davranmıyorum. İlgı duyacağım, seveceğim birine henüz rastlamadım. Ara sıra ben de yatmak isterim elbette ama çok yakınlaştığın kişiler sana anında sahip olup çıkıyorlar. İnsanı aptala çeviriyorlar ve aptalca şeyler yaptırıyorlar."

Lee, Garry'nin bu sözlerle kendisinden ve Sheila'dan söz ettiğini anladığından anında öfke dolu bir tepki verdi.

"Herkes böyle değil, Gal. Kadınların hepsi fahişe değil."

Garry kaşlarını kaldırdı. Yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade oluşmuştu.

"Hepsi fahişe. Onlara birkaç kuruş ver, yatakta bir güzel be-cer, son model bir arabayla biraz gezdir, peşinden ayrılmazlar. Joliff in pilicine bak, o da birinci sınıf bir fahişeydi."

"Ama artık değil, Garry Amca."

"Bana artık 'amca' demesen de olur, Benny. Garry yeterli."

"O cinayetten bizi suçluyorlar ve de bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Roy kaygı dolu bir sesle.

Kardeşinin davranış biçiminden tedirgin olan Garry evet dercesine başını salladı.

"Bu bizim elimizi çabuk tutmamız anlamına geliyor. Hadi acele edin ve kazın çocuklar. Savaş başlasın artık."

401

MARTINA COLE

P

PATRONUN OYUNU

141

"Maura öğlen kulübün üstündeki dairesine gelmemizi istiyor."

Roy'un kararsız hali hâlâ sürüyordu ve Benny de ona arka çıkıyordu.

"Tüm bunların arkasında onun olduğunu mu düşünüyorsun?" Elindeki kürekle deliği gösterdi.

Garry güldü, Lee de ona katıldı.

"Onu eğer tedirgin eder, canını sıkarsan seni öldürür, bunu sakın aklından çıkarma evlat. Hemen karşılığını verir. Bence Maura erkek gibi düşünen bir kadındır. Onun ayrıca duygularını bastırma yeteneği de var.

Yakında kendini toparlayacağından 'eminim. Bunu garanti ederim."

Benny hoşnutlukla başını salladı. Ama Roy fikirlerini kendi- | ne sakladı. Bekleyip görecekti. Terry'nin ortadan kalkmasına hepsi memnun olmakla birlikte Maura'nın olmadığı kesindi. Maura, güneşin Terry'nin kışından doğduğunu düşünüyordu : ve hiçbiri bu gerçeği değiştiremezdi. Tüm bunlar Maura ona çözümlenmesi için bir iki ufak iş verdiği başlanmıştı. Şimdi de ' gerçek ve büyük bir savaşa dönüşmüştü. Benny de Baba filmindeki figüranlar gibi son derece ciddi bir tavırla yeri kazmayı sürdürüyordu. Bu kadar ciddi olmasa eğlenceli olabilirdi.

Kısa boylu ve tıknaz biri olan Lana Smith'in göğüsleri kavun gibiydi. Yer çekimine yenik düşen bu göğüsler Lana'nın olduğundan da şişman görünmesine neden oluyordu. Birkaç ay önce doğum yapmıştı, o günden beri de kilo alıyordu.

Solaryuma gitmek için arabasından inerken yapılı, kıvrıkcık saçlı bir adamın kendisine gülümsediğini gördü.

Adamın kahverengi gözlerini kendini beğenmiş gülümsemesini anında hafızasına kazıdı. Birkaç saniye sonra da bıçağı fark etti.

Bıçak midyesinden içeri girmiş, göğüs kemiğini parçalamış, genç kadının gövdesinde kocaman bir delik açmıştı. Lana sendelerken bedeninden oluk gibi akan kanı hissetti. Adam çoktan arabasına binmişti. Hızla genç kadının yanından geçerken onu kaldırıma devirdi.

Yeni doğmuş bebeği Alicia ambulans ve polis arabaları siren-

O>

lerini çalıp olay yerine gelinceye değin arabanın arka koltuğunda uyuyordu,. Gürültüyle birlikte uyanarak avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Maura kendisine anlatılan iki cinayeti keyifle dinliyordu. Gözlerini şaşkınlıkla kısıp konuştu.

"Onları bizim öldürdüğümüzü nereden çıkarıyorlar? Bu öldürülenler o adamların karılan ya da sevgilileri.

Onları öldürmekle elimize ne geçer ki? Her ikisinin de çocuğu var."

Benny omuz silkti.

"Eğer bizi sahneye çıkartacak olurlarsa olaylar daha kötüle-şir."

Maura kızgınlıkla gözlerini tavana kaldırdı.

"Vay canına, Benny bak bu işte hiç aklıma gelmemişti. Hadi Benny'yi ayakta alkışlayalım!"

Bu öfke dolu sözler odanın içindeki havanın gerilmesine neden olmuştu.

"Alay etmene hiç gerek yok, Maura..."

Maura onun sözünü kesti.

"Kapa çeneni, Benny. Bu çocukça ve aptalca davranışlarının ne yeri ne de zamanı, tamam mı? Burada çok önemli şeylerden söz ediyoruz. Lana'nın kocası Kenny, Romford Market'in or- * tasında boğazını sıkarak da kimse seni onun elinden kurtaramaz. Hatta bir şey görmediklerini bile söyler insanlar. Kenny iriyan bir adamdır ve hiç şakası yoktur. Smith'ler kapımıza dayanma-! dan önce bu işi çözümlenmeliyiz."

Maura'nın sözleri etkisini göstermişti. Garry bile ortada bir sorun olduğunu kabul etmişti.

"Bu iriyan adamın çocuğu annesiz kaldı. Bir an önce bir toplantı yapsak çok iyi olacak."

Benny'nin kuşkulanan hâlâ giderilmemişti. Kendini korumak istercesine derin bir soluk aldı.

"Lanet olsun, hiçbir şey yapmayacağız."

Garry yeğenine dönerek yavaşça konuştu. "Kenny Smith beni kaygılandıran ender insanlardan biridir. Bu da sana ona saygıyla davranman gerektiğini anlatmalı. Aslında son derece

421

MARTINA COLE

aklı başında bir insandır ama öfkelenildiğinde tam bir manyak olup çıkar. Herkes onu bela söz konusu olduğunda arabulucu olarak kullanır. Onun işi bu zaten. Herkes ona saygı gösterir, ondan hoşlanır ve bizimle Joliff arasında bağlantı kuracak tek kişi de oydu. Ne var ki, onun kara listesinde şimdi biz birinci sıraya geçip oturduk. Bu yüzden de bizim için elini kana bulayacak başka birini bulmamız gerekiyor."

Maura eliyle gözlerini ovuşturdu. Bu sinirlendiği anlamına geliyordu.

"Bizi kimlerin sahneye çıkarmak istediğini öğrenmemiz gerekli. Eğer ona sevgi dolu bir şekilde yaklaşırsam belki Kenny bize bu konuda yardımcı olur. Garry, Roy ve Lee bana arka çıkmanızı istiyorum ama önce onunla kendi yöntemlerimle konuşacağım."

Garry onaylarcasına başını salladı. Benny kendisinin saf dışı bırakıldığının farkındaydı ama buna doğrudan karşı çıkmadı.

"Siz bu akşam etrafta dolaşırken ben ne yapacağım?"

Maura ona bakarak ciddi bir tavırla konuştu. "Sen de kendine elbette bir uğraş bulacaksın, Benny.

Çalışanlarımızın gizli kapaklı işleri olup olmadığını araştırarak ve onların gözünü korkutacaksın. Bakalım neler bulacaksın? Ama lütfen kimsenin gözünü tutkalla yapıştırmaya kalkma. Prestijimiz açısından hiç de hoş olmuyor bu gözkapaklarını yapıştırma olayları."

Benny de onlar gibi şiddete karışacağı için heyecanlanmıştı, Maura ona yüzünü buruşturarak bakıyordu.

Benny, Maura'ran ağabeyi Michael'a çok benziyordu; hem dış görünüş hem de huy açısından. Ama örnek bir iş kavramı olan Michael'ın tersine Maura, Benny'nin gerçek bir zorbaya benzediğini düşünüyordu.

Michael gibi Benny de şiddetten yanaydı ve Maura o anda onun bu yanını bir şekilde alıp kendi işleri için kullanmak istedi. İnsan eğer bir şey öğrenmek istiyorsa bunu Benny Ryan'dan kolayca öğrenebilirdi. Maura

onu severdi ama özellikle şu günlerde endişelenecek birçok olay olduğundan Benny'nin kişiliğinin bu vahşi ve acımasız yanıyla başa çıkmak zordu. Az önceki davranışının Benny'nin kalbini kırdığının farkındaydı ama umursamıyordu. Bu konuda onu teselli edecek değildi. O da diğerleri gibi yaşamla başa çıkmayı artık öğrenme-

öğrenme-

PATRONUN OYUNU | 43

liydi. Maura babasının bu şekilde düşünmesinden hoşlanacağını biliyordu ve bunun dışında da hiçbir şey umurunda değildi.

"Bu son cinayetlerde kimlerin parmağı olduğunu anlamak için kentteki birkaç kişiyle bağlantı kurdum, Maura. Bir şey öğrenirsem haber veririm."

Garry, Lee'nin konuşmasına izin vermişti, sonra da Maura'ya döndü. "Terry konusunda ne diyorlar?"

Maura bu sorunun sorulmasını ve bunu Garry'nin sormasını bekliyordu. Diğerlerinin bu soruyu soracak cesareti yoktu. Maura soruyu yanıtlarken odanın içindeki gerginlik de iyice artmıştı.

"Bu konuyu çok tartıştım. Dostumuz Caldwell'la buluşacağım. Önce onunla konuşmak istiyorum."

Garry, duyduklarından hoşnut, başını onaylarcasına salladı.

"Evet, o bizlerden biri olduğu için onlar da bu olayla en az bizim kadar ilgilenecekler, değil mi?"

Benny son derece baştan savma bir şekilde konuştuğundan Maura yeğeninın boğazını sıkmamak için kendini güç tuttu. Bunun yerine buz gibi bir sesle konuştu. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Benny? Çok yakında senin bu geri zekâlı konuşmaların başına bela açacak. Bu belayı açanlardan biri de ben olacağım. Terry Petherick hakkında ne düşünürsen düşün, doğruyu söylemem gerekirse umurumda bile değil, o benim yalnızca benim sayemde bu ailenin bir parçası olmuştu. Seni uyarıyorum, Benny..." çevresindekilere baktı, "... Terry'yle ilgili herhangi bir kişisel duygusu olan herkesin bu duygusunu kapının önünde bırakıp içeri girmesi konusunda aslında hepinizi uyarıyorum. Bu olayda hep birlikte çalışacağız ve bu konuda bir daha konuşmak istemiyorum. Söylediklerimi anladınız mı?"

Maura'nın mavi gözlerinde buz gibi bir bakış oluşmuştu ve makyajlı yüzü gerilmişti. Maura'nın kardeşleriyle Benny ilk kez onu bu denli katı görüyorlardı. Eğer ona ters gidecek bir şey daha söylerse halasının bir an bile duraksamadan ölüm fermanını imzalayacağından emindi. Bu ürkütücü olduğu kadar da hayranlık uyandıran bir tavırdı. Korku mesleklerinin anahtarıydı ve Maura bu anahtarı nasıl kullanacağını bilen ender kadınlardan biriydi.

44 | MARTINA COLE

Maura'nın yoğun bir baskı altında olduğu aslında Benny 'ran hiç aklına gelmemişti. Hepsini bir arada tutabilmek, suç dünyasında bir bütün olarak ortaya çıkabilmek, birlik ve beraberliği sağlamak için elinden geleni hiçbir zaman esirgemiyordu Maura ve Benny bunları yeni yeni algılamaya başlamıştı. Olan bitenleri anlamak için hâlâ çok genç ve hamdı. Eğer dikkatli olmazsa her şeyi yitirebilirdi. Daha önce hiç çete savaşının ortasında olmamıştı ve hafta sona ermeden Maura onun safkan bir gangster olacağını biliyordu. Onu yakından izleyecek ve gerekirse yardım elini uzatacak ama o gün ona dadılık yapmaya da hiç niyeti yoktu. Çok geç olmadan onu kendi yerine oturtmaları gerekiyordu.

Yeğeninın boşboğazlığı ve davranışları bir gün başını fena halde belaya sokacaktı ve bu gerçeği kendisinin de anlamasında sayılamayacak kadar yarar vardı.

Odanın içindeki tüm erkekler Benny'ye bakıyordu ve Benny kendini alabildiğine tedirgin hissetti. Kendisine çekidüzen vermesi gerektiğinin farkına varmıştı. Harika Maura'ya karşı babası bile oğlunu savunmamıştı. Maura'yı daha önce hiç böyle görmemişti ve bir kez daha onun hakkında duyduğu her şeyin doğru olduğunu anlamıştı. Bu ailenin bir üyesi olmaktan gurur duyuyor ve yüreğinin derinliklerinde kendisinin de onlar gibi olduğunu biliyordu. Bu duygu da ona o aileye ait olduğu duygusunu veriyordu. Bu da kendini iyi hissetmesine neden oluyordu.

Benny erkeklerle kadınları kendisine çeken o çekici gülümse-mesiyle etrafına gülümsedi. Maura, yeğenine bakarken birden sevdiği ilk erkek olan ağabeyi Michael'ın kendisine gülümsedi-ğini hissetti.

Benny gülümsemesini sürdürerek yaramaz bir çocuk edasıyla konuştu. "Bu da beni o lanet olasıca konuma koyar, değil mi?"

Maura duygularını bastırmaktan vazgeçerek yeğenini kucakladı. "Sen ukala bokun tekisin," dedi son derece ciddi bir sesle.

Garry yüksek sesle esneyerek ortaya konuştu. "Evet, Maws haklısın. Hadi artık bu gösteriyi sokağa taşıyalım. Hava kararmadan Smith'in bizi görmesini sağlayalım."

Roy, Maura'ya tatlı tatlı gülümseyen oğluna bakıp gülümse-
PATRONUN OYUNU | 45

di. Aslında kaygılanıyordu. Benny'nin öfkesi her an patlamaya hazır ve Roy oğlunun bir çuval inciri berbat etmemesi için onu gözünün önünden ayırmaması gerektiğini biliyordu.

Kendi öz oğlunun kendisini korkuttuğunu kabul etmek istemiyordu ama gerçek buydu. Benny onu çok korkutuyordu. Rahmetli amcası gibi o da pire için yorgan yakabilen ve denetlenmesi çok zor hatta olanaksız biriydi.

Kenny Smith beşiğinde yatan küçük kızına baktı ve gözyaşlarını güçlükle bastırdı. Hıçkırığı boğazına takılmıştı. Yüzünü buruşturunca yüzündeki yara izi daha belirginleşmiş ve onu olduğundan da çirkin yapmıştı. Kentin Doğu yakasında yaşayan permalı saçlı, sürekli sigara içen huysuz annesi Eileen, oğlunun elini tuttu.

"İnanılır gibi değil, oğlum. İnanılır gibi değil."

Kenny annesinin eline sıkıca sarıldı.

"Lanet olasıca Ryan'lar! Tüm dünyayı ele geçirmek istiyorlar. Sevgili küçük Lana'mı öldürdüler."

"Pek de küçük değildi, evladım. O çocukluğundan beri bu ev kadar iriyandı."

Kenny gözlerini devirdi.

"Yine başlama anne. Onun hakkında ne düşünürsen düşün ama onun benim sevgili karım ve minik Alica'nın annesi olduğunu sakın unutma."

"O da herkes gibi sıradan bir kadındı. Her neyse. Ben bebekle ilgilenirim, sen de bu pisliği temizle, oğlum."
"Ah, bu konuda hiç endişen olmasın. Üçüncü Dünya Sa-vaşı'nı çıkartmaya kararlıyım."

Eileen evet dercesine başını salladı, oğlunun kararlılığından paniğe kapılmadığı anlaşılıyordu.

"Bebeği eve götürmek istiyorum, tamam mı? Sen burada rahat rahat çalış. Ama elini çabuk tut ve şu işi bir an önce bitir. Endişeleniyorum. Eğer piliçlerin peşindeyseler yaşam o zaman hepimiz için tehlikeli demektir, değil mi?"

Kenny evet dercesine başını salladı.

"Birkaç kişiyle buluşacağım. Ryan'lar çok kısa bir zaman için-

461

MARTINA COLE

de kendilerini bok çukurunda bulacaklar, insanlar arak çok mutsuz, buna bir son vermenin zamanı geldi."

Eileen ceketinin cebinden Benson & Hedges paketini çıkararak bir sigara yaktı.

"Bebeğin yanında içme," dedi Kenny annesini uyarmak istercesine.

Eileen homurdandı.

"Sana bir zararı dokundu mu? Sen bebekken de ben içiyordum."

Kenny içini çekerek odadan dışarı çıktı. En kısa zamanda işe başlamalıydı. Önce Ryan'ları halletmeli sonra da bebeğine bir bakıcı bulmalıydı. Bir an için Maura'nın erkek arkadaşının öldürülmesinden Ryan'ların kendisini sorumlu tutup tutmadıklarını ve karısının ölümünün bunun bedeli olup olmadığını geçirdi içinden ama hemen sonra da bunun saçma bir fikir olduğunu düşünerek bir kenara attı. Sevgili Lana'sıra her kim öldürmüştü çok büyük bir günah işlemiştir ve Kenny bunu karısının katillerine ödetmeye kararlıydı.

Bardağını viskiyle doldurarak bir dikişte içti. Alkole gereksinimi vardı. Ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Bu akşamdan sonra yas tutacak çok zamanı olacaktı. Ve yas tutan yalnızca kendisi olmayacaktı, bu konuda kesin kararlıydı.

3

Radon Charmore'un aksanından devlet okulunda okuduğu belli oluyordu. Çevresine dehşet saçan biriydi. Katolik olarak vaftiz edilmesine karşın on yedinci doğum gününde Rastafar* dinini seçtiğini açıklamıştı.

Aslında bu dini o günlerde çok mo-

Rastafaricilik: Jamaika'da Etiyopya'nın eski imparatoru I. Haile Selasiye'ye tahta çıkmasından önceki adıyla tapınan siyahilerin oluşturduğu dinsel-si-yasal hareket. Etiyopya'nın imparatorunu kendilerinin savunucusu Mesih olarak görürler. (Ç.N.)

PATRONUN OYUNU

47

da olması nedeniyle seçmişti, yoksa inançlarından ya da içeriğinden ötürü değil. Babasının başarılı işadamı özelliği ona da geçmişti ama o bunu kalıtımsal bir kurnazlık olarak değerlendirmekten yanaydı. Lakabı "Coco'ydu ve bu da Doğu Londra kulüplerinin kokain kralı olmasından kaynaklanıyordu. Bir yıl önce Benny Ryan tarafından işe alınmıştı. Kazana altmış kırk olarak paylaşıyorlardı ve birlikte içiyorlardı. Onları Abul tanıştırmıştı. Radon da Benny'yle oturup bir bira içerek sohbet edeceklerini düşünmüştü. Ramsden Bellhouse'daki terk edilmiş bir barakaya götürüldüğünde de hiç tedirgin olmamıştı.

Arabadan Benny kendisini yaka paça indirdiğinde Coco başının belada olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Neler oluyor, Benny?" diye sormuştu yüksek sesle. Ses tonu BBC haber spikerlerinininki gibi ciddiydi ve Benny buna daha da çok sinirlenmiş ve arkadaşını tekmelemeye başlamıştı. Barakanın dışındaki çamurların arasına yuvarlanmıştı Coco. Abul yanlarına yaklaşarak Benny'yi uzaklaştırdı.

"İçeri girelim. Burada bir gören olabilir."

Suluk soluğa kalmış olan Benny, karşı koymaya çalışan Co-co'yu barakanın içine sürükleyen Abul'e baktı.

Barakanın içinde iki masa vardı. Masalardan birinin üstünde de kapaklı büyük bir sepet duruyordu.

Diğerindeyse Benny'nin özel aletleri vardı. Bunların içinde Benny'nin ünlü yapıstırıcısı- • la elektrikli üvendire de vardı. Bunlara bir göz atması Coco'ya orada olabilecekleri anlamasına yetmişti. Holojen lambalar barakayı bir film seti gibi aydınlatıyordu.

"Ne oldu, Benny? Neden buraya geldik?"

Coco'nun sesi korkuyla titriyordu.

Abul gözlerindeki dehşet ve şaşkınlığı görüyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Coco ona yalvaran bakışlarla bakınca Abul elini çaresizlikle kaldırdı. Orada tek başına olduğunu ona anlatmaya çalıştı. Bir zamanlar yakın arkadaşları ama Abul şimdi Benny'nin yanındaydı ve bu da hiçbir zaman değişmeyecekti. Coco panik ve korku içinde olmasına karşın bunu anlamıştı.

Benny yanına yaklaşarak ona sert sert baktı. Coco'nun her zaman gıptayla baktığı mavi gözleri şimdi dehşet saçıyordu.

"Vic Joliff hakkında ne biliyorsun?"

481

MARTINA COLE

Coco yutkundu, ağzı kurumuştü.

"Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, Benny. Kaba saba ve şiddet yanlısı biri olduğundan başka bir şey bilmiyorum."

Benny barakanın içinde volta atmaya başladı, bir yandan da az önce duyduklarına inanmakta güçlük çekiyormuşçasına başını iki yana sallıyordu. Sanki kendisine yalan söylenmiş ve buna çok şaşırılmıştı ama öte yandan da bunu eğlenceli buluyor gibi bir tavır içindeydi. Konuşmadan önce hafifçe güldü. Sesi kuşku doluydu.

"Efendim? Sen beni aptal mı sanıyorsun?"

Benny incinmiş bir şekilde Abul'e baktı.

"Alnımda 'enayi' mi yazıyor benim?" Elini dramatik bir şekilde alnına götürünce Abul gülmek için kendini güç tuttu. Benny başarılı bir aktör gibi davranıyordu.

Oysa Coco tam tersine ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Benny'nin ne denli öfkeli biri olduğunu o da herkes gibi çok iyi biliyordu. Ama ilk kez bu ünlü öfke kendisine yöneltilmişti.

Abul karşılık vermedi, bir şey söylemesinin beklenilmediğini çok iyi biliyordu. Sorgulama sırasında Benny'nin ünlü taktiklerine asla karışmazdı.

"Söylediklerime bir yanıt verecek misin?"

Coco ağlamak üzereydi. Kendisini sorgulayacak kişinin karşısında diz çökerken korkudan altına kaçırarak üzere olduğunu hissediyordu.

"Lütfen, Benny. Yemin ederim.

Yüzüne atılan bir tekme gözlerinde kıvılcımların çakmasına ve kendinden geçmesine neden olmuştu. Abul yerde kıvrılıp kalan adamın nabzına baktı.

"Bir süre daha kendine gelemez, Ben. Çay içer misin?"

Benny evet dercesine başını salladı.

"Açlıktan ölüyorum. Sandviçleri de aç. Piknik yapıyormuşuz gibi olsun, ne dersin?"

Abul masanın üstünde duran sepetin kapağını açtı. Benny'nin tüm isteklerinin hemen yerine getirilmesi gerektiğini çoktan öğrenmişti. Termosun içinde sıcak çay vardı. Ayrıca birçok yiyecek taze meyve de vardı sepetin içinde. Yiyecekleri tabaklara koyarken Benny de kokain hazırlıyordu. Abul ona tedir-

PATRONUN OYUNU I 49

girdikle baktı. Benny son zamanlarda her zamankinden fazla uyuşturucu kullanıyordu.

"Bana kalırsa Coco'nun bir şeyden haberi yok, Ben, ne dersin?"

Benny geniş omuzlarını silkeleyerek çayından büyükçe bir yudum aldı. Arkadaşının sorusuna yanıt vermeden önce Marks and Spencer'dan alınan sandviçi iştahla ısırıp ve homurtuyla konuştu.

"Çok lezzetli, değil mi?"

"Tavuklu ve salatah. Evet çok lezzetli."

Yerde yatan Coco inledi. Benny hiç zaman yitirmeden bir tekme daha savurdu. "Kes sesini, bok çuvalı, yemek molası verdiğimizizi görmüyor musun?" Bu harika esprisine kahkahalarla güldü. "Marks and Spencer'ın yiyecekleriyle asla yarışamazsın."

Abul karşı çıkmadan başını onaylarcasına salladı.

"Diğerlerine oranla daha pahalı ama değişiyor doğrusu. Onu ne yapacaksın?" diye sordu başıyla Coco'yu işaret ederek.

Benny karşılık vermeden sandviçinin son lokmasını çiğnedi.

"Herhalde öldüreceğim."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Benny hayır dercesine başını salladı.

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım, dostum. İnsanlar onu aldığını gördüler. Şimdi benim de bu savaşın içinde olduğumu gösterecek en iyi mesaj bu olur sanıyorum. Haklıyım, değil mi?"

Abul içini çekti.

"Onun bir suçu yok, Benny. Güzel bir evi, anlayışlı bir annesi ve babası ve de çekici bir pilici var. Senin için deliler gibi çalışıyor. Ona biraz hak vermelisin."

Benny yapay bir dehşet içinde elini göğsüne götürdü.

"Sen çıldırdın mı, Abul? Yoksa onun yanında mısın?"

Abul istemeden güldü.

"Sen çıldırmışsın, Benny."

"Peki, seninle bir anlaşma yapacağım, tamam mı?"

Abul evet dercesine başını salladı.

"Onu bir şartla öldürmeyeceğim, tamam mı?"

Abul bir kez daha evet dercesine başını salladı.

501

MARTINA COLE

"Son sandviçi ben yiyeceğim."

Abul, Benny'nin bu sözlerinde son derece ciddi olduğunu biliyordu. Karşılık vermeden bir an düşünür gibi yaptı. Benny'yle nasıl başa çıkacağını herkesten iyi bilirdi.

"Peki. Anlaştık."

Benny yerde baygın yatan adamı ayıltmak için sıcak çayı yüzüne boşalttı.

"Hadi bakalım uyusuk herif, kalk ve buradan bas git. Bu akşam iri göğüslü bir piliçle randevum var."

Coco kendine geldiğinde elinde elektrikli övendiryle Benny Ryan'ın gülümseyerek üstüne eğildiğini gördü. Kenny Smith küçük kızını öptükten sonra Laindon'daki görkemli evinden çıkarak yeni aldığı Mercedes'ine bindi. Tam anahtarı sokup arabayı çalıştırmak üzereyken ensesine bir namlu dayandı.

Garry Ryan alçak sesle ama tehditkâr bir tavırla konuştu.

"Arabayı çalıştır, Smith ve gereksiz bir hareket yapayım deme."

Kenny sıkıntıyla gözlerini kapadı.

"Sen beş para etmezsin birisin, Ryan. Şimdi ne yapacaksın bakalım? Yavrumu öksüz mü bırakacaksın?" Garry güldü.

"Şansını fazla zorlarsan o da olabilir. Ama şimdi bunu düşünme. Eğer ölmeni isteseydim çoktan ölürdün. Benimle tartışma. Hadi arabayı sür."

"Nereye?"

"Sen şimdilik sür bakalım. Birazdan bazı dostlarla buluşacağız. Senin için iyi olacak, değil mi? Eski günlerden söz ederiz."

Kenny yüreği ağzında arabayı sürmeye koyuldu. Bir yandan da torpido gözündeki silahını almak için sabırsızlanıyordu.

Gardiyan Danzig yavaşça hücrelerin arasında ilerledi. Ak-J

PATRONUN OYUNU I 51

şamüstü olmuştu ve maksimum güvenli mahkûmlarının TV izleme saati başlamıştı. Açık hapishanelerdeki adı hırsızlarla otomobil hırsızlarının tersine maksimum güvenli mahkûmlar haftada iki kez birer saat televizyon izleyebilirlerdi. Sürekli sorun çıkartmaya bayılırlardı. Danzig iç geçirdi. Güvenlik güçleri bu birimin bazen en üst kademedeki suçlulara ait olduğunu unutuyordu. Buradaki can sıkıntısı ve Tanrı vergisi zekâ kaygılı bir bileşime dönüşmüştü.

Yatağına uzanmış olan adam can sıkıntısından patlamak üzereydi. Bir şeylerle uğraşması gerekiyordu.

Danzig onu oyalamak için bir şey bulmalıydı. Aslında amacı mahkûmların yaşamlarını kolaylaştırmak değil kendilerinin yaşamlarını kolaylaştırmaktı. İnsanın onlardan ödün koparken nasıl bu mahkûmlarla ilgilenebilirdi ki?

TV odasına girmeden önce gürültülü bir şekilde burnunu sildi, aslında bir şekilde az sonra içeri gireceğini haber vermek istemişti. Böylelikle odadan çıkıncaya değin her şey toz pembe olacaktı. Odada yalnızca iki mahkûm vardı. Pür dikkat ekrana bakıyorlardı.

Küçük çalışma odasına giderek kapıyı açtı ve kendisine doğru gelen diğer görevliye el salladı. Odasında sürpriz olarak Vic Joliff i buldu. Tavandaki kirişe asılmıştı ve ağzına Danzig'in masasındaki kâğıtları akmışlardı. Kâğıtlardan biri Danzig'in geçenlerde aldığı piyango biletiydi. Danzig bunu fark edince çok sinirlendi.

Piyango bileti kanlar içindeydi, çünkü Joliff i kim tavana astıysa boğazını da kesmişti. Danzig iç geçirerek alarma bastı.

Uzun bir akşam olacaktı, oysa büyük kızına yeni tutacağı evi göstermek için söz vermişti. Kaporayı bile yatırmıştı. Dışarıya bir mesaj iletmesi gerekiyordu çünkü kızı onu bekliyordu.

Maura, Carla'nın evinde telefonda düzenlemelerle ilgili düşüncelerini açıklarken Marge onu dinliyordu. Her zamanki gibi arkadaşını olumsuz duygularından arındırmayı başarmış ve ne hissettiği üstünde yoğunlaşmanın çok daha önemli olduğunu söylemişti ona: aile ve iş ilişkileri. İki yetişkin kızı ve bir oğ-

Ü

52 I MARTINA COLE

lu olan Marge duygularıyla yaşayan bir kadındı ve bunun en büyük zayıflığı olduğunu da bilincindeydi. Kocasını ateşli karısına tapmakla birlikte Marge içten içe kocasını gözyaşları, öfke krizleri ve yüksek sesiyle denetleyebildiğini de biliyordu. Marge çevresindeki herkesin yaşamını yönetmekten müthiş bir haz duyardı. Eğer yaşamını kolaylaştıracağından eminse ve tabii Maura izin verirse arkadaşının yaşamını seve seve düzene koyacaktı. Ne var ki, bu pek kolay olacağına benzemiyordu.

Joey içeri girdi. On üç yaşındaki bu delikanlı oldukça yakışıklıydı, babasından çok annesine benziyordu ve herkes bu benzerlikten ötürü de hemen hemen her gün Tanrı'ya şükrederdi. Malcolm Spencer son derece ukala bir mimardı. Carla'nın onda ne bulduğunu ancak Tanrı bilirdi ama neyse ki foyası çabuk ortaya çıkmıştı.

Joey'nin koyu kumral saçları, mavi gözleri, Ryan burnu ve yuvarlak çenesi vardı. Halası Maura'ya tutkuyla bağlıydı.

"Annem bir şeye gereksinim olup olmadığını sormamı istedi?"

Maura delikanlıya gülümsedi.

"Yok, teşekkürler. Birazdan çıkacağım zaten."

"Peki."

Joey odadan çıkarken Marge esefle konuştu. "Keşke yirmi yaş genç olsaydım!"

Maura bir kahkaha patlattı.

"Otuz yaş, demek istiyorsun, herhalde!"

Marge dişlerini gıcırdattı.

"Doğru. O yıllar nasıl da çabuk geçti, değil mi, Maws?"

Maura omuz silkti.

"Geçti evet. Ben de gitsem iyi olacak."

"Nereye?"

Maura arkadaşının sesindeki korkuyu fark etmişti. Karşılık verirken hafifçe kaşlarını çattı.

"Sen polis misin, Marge?"

Marge arkadaşına dik dik bakıyor, sorusuna mantıklı bir yanıt vermesini bekliyordu. Ne var ki, istediği ya da beklediği yanıtı alamadı. Onun yerine Maura şöyle konuştu: "Hiçbir şey bilmemen hepimizin yararına olacak, Marge. İnsan bilmediği

PATRONUN OYUNU I 53

şeyleri başkalarına anlatamaz."

Marge'in bu sözlere gücendiği her halinden belli oluyordu. Öfkeyle karşı çıktı. "Senin anlattıklarını ben asla kimselere anlatmam, Maura, bunu çoktan öğrenmiş olmalıydın."

"Biri başına tabanca dayadığında ya da çocuklarından birine bıçak çektiğinde söyleyebilirsin, Marge."

Marge'in yüzü bembeyaz kesildi.

"Olaylar bu kadar mı ciddi?"

"Marge, ortalıkta dolaşan katil, her kimse sivilleri öldürüyor. Hiç kimse güvende değil, şekerim, özellikle bana yakın olanlar. Bu söylediklerimi anlıyorsun, değil mi?"

Marge sessizce ona baktı.

"Burası Fort Knox gibi," diye ekledi Maura. "Ama ben Joey'yle Carla'yı buradan uzaklaştırıyorum. Henüz bunu onlara söylemedim onun için sen de bir şey söylemesen iyi olacak."

"Sen bile kaygılanıyorsun, değil mi?" diye sordu Marge kulaklarına inanamayarak.

Maura evet dercesine başını salladı. Sonra çantasını alarak, arkadaşını yavaşça yanağından öptü. "Sen de evine git, dostum. Seni yarın ararım, tamam mı?"

Marge, Maura'nun koruması Tony Dooley Junior'la birlikte gülüşünü duyunca olanların ne denli önemli olduğu gerçeği birden kafasına dank etti. Kafasını toparlamak için kanepeye geçip oturdu.

Maura'yı onca yıldan beri tanımasına karşın Marge onun işi adına yaptıklarına nedense fazla önem vermemişti. Nedense tehlikeli günlerin bittiğine inanmıştı. Oysa az önce en iyi arkadaşına yeni bir gözle bakmış ve onun içinde yaşadığı dünyayı yeni yeni algılamaya başlamıştı.

Marge birden ürperdi.

Kendini birden cehennemde kaynayan kazanlara bakar gibi hissetmişti.

Kenny Smith, Ryan'lann Orsett, Essex'deki güvenli evlerinden birine götürüldü. Bundan hiç hoşnut kalmamıştı ve bu duygusunu da çekinmeden belli ediyordu. Garry kristal bir kararın

541

MARTINA COLE

içindeki viskiden bir kadeh doldurarak uzattı.

"Burası güzel, değil mi?"

Garry sıradan bir tavırla konuşmuştu. Kenny karşılık verme zahmetine bile girmede, yüzündeki tiksinti dolu ifade sözcüklerden çok daha fazlasını söylüyordu zaten. Burada Southend kulüplerinden çok daha fazla koruma vardı ve Kenny buradan kaçamayacağını çok iyi biliyordu. Orada oturup, söylenenleri dinlemeliydi. Birçok olayda başrol üstlenen biri olarak şimdi kendisine söylenenleri yerine getirmesi kolay olmayacaktı.

Garry Ryan'ı izlerken bir yandan da oradan kaçmak için plan yapıyordu. Evin çok büyük olduğunu biliyordu ve pencereden bakınca da A13 karayolu olduğunu tahmin ettiği anayolu görmüştü. Yol bulunduğu yerden yaklaşık bir çeyrek mil ötedeydi. Kendisini gizleyecek bir şey yoktu ama hava kararmıştı ve eğer gerçekten de iyi koşabilirse kaçma şansı olabilirdi. Viski kadehini sıkıca tuttu, kadehi Garry Ryan'ın yüzüne fırlatmanın bedelinin ne olabileceğini hesaplamaya çalıştı. Bu düşünce gülümsemesine neden olmuştu ve gözlerini kendisinden ayırmayan Garry de gülümsedi.

"Gülmeni gerektirecek bir şey yok, Kenny. Burada tehlikede değilsin. Ne benden ne de başkasından sana bir zarar gelmeyecek, yemin ederim. Ama herhangi bir oyun oynamaya kalkacak olursan seni yere mıhlarım, haberin olsun, tamam mı?"

Kenny evet dercesine başını salladı. En çok içinde bulunduğu durumun abes oluşuna üzülüyordu. Başrollere alışık. Kim bilir kaç kez sınırı geçen bir salağın karşısında oturup onu izlemişti. İçinde bulunduğu bu durum canını sıkıyordu.

Maura Ryan odadan içeri girdiğinde Kenny o kadar rahatlamıştı ki, gülümsedi.

Maura'nın yüzünde çok ciddi bir ifade vardı ve Kenny küçük kızını bir kez daha görüp göremeyeceğini ya da karısını gömüp gömemeyeceğini kaygıyla geçirdi içinden.

Sarah Ryan yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle genç rahibe kapıyı açtı.

"Hoş geldiniz, peder."

PATRONUN OYUNU

Mutluluktan havaya uçuyordu. Tanrı'nın elçisi kapısına gelmişti, tüm komşular artık onun ne denli önemli biri olduğunu anlayacaktı. Komşularının çocuklarının kim olduğunu çok iyi bildiklerini biliyordu ve komşularının çoğunun da çocuklarının şiddet içerikli ünlerinden ne denli etkilendiklerinin de farkındaydı. Oysa kendisi genellikle bu ünden ötürü utanır ve üzülürdü.

"Ben St Bartholomew'in yeni rahibiyim. Adım rahip Peter. Size bir merhaba demek istemiştım."

Rahibin İrlanda aksanı Sarah Ryan'ın kulağına bir müzik gibi gelmişti. Kıvrıkcık saçları ve gülümseyen koyu renk gözleriyle rahip çok yakışıklı genç bir adamdı. İleri yaşının izin verdiği neşe ve çeviklikle rahibi salona aldı. Zevkten yüzü kızarmıştı. Genç adam ona kibarca gülümsedi. Rahip kanepeye otururken büfenin üstündeki dini içerikli heykellere göz attı. Sarah bunun üzerine gururla konuştu: "Ben her zaman dini bütün bir Katolik oldum ve inancımı hiç yitirmedim, rahip. Şimdi size bir fincan çayla kek getirebilir miyim?"

"Teşekkür ederim, sevinirim."

Sarah odadan çıkarken mutluluktan uçuyordu. Moralini bundan daha güzel bir şey düzeltemezdi. Terry'nin ölümüne çok üzülmüştü ama kapısını çalan genç rahibin evine gelmesiyle birlikte bunun kaderin bir cilvesi olduğunu düşünmüştü. Çayı hazırlarken bir yandan ailesini daha az suçlu gösterebilecek bazı olayları rahibe anlatmaya hazırlanıyordu. Aslında aileyi az suçlu ya da suçsuz gösterebilecek hemen hemen hiçbir şey yoktu ve ailenin ününün dünyanın dört bir yanına yayıldığından haberi vardı.

Rahibin çayına şeker koyup koymadığını sormak için salona geri döndü ve salonda hayalini bile kuramayacağı bir manzarayla karşılaştı. Genç rahip çalışma masasının başına geçmiş, çekmecelerin içindeki özel mektuplarla diğer kâğıtları karıştırıyordu. Elinde Sarah'nın eskiden çekilmiş bir resmi vardı. Bu resimde Sarah dokuz çocuğunun arasında duruyordu. Sarah eşikte rahibe şaşkınlıkla bakarken rahip resmi yırttı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, Tanrı aşkına?"

Sarah'nın sesinde emredici bir ton yoktu. Bu yıllar önce do-

155

561

MARTINA COLE

kuz çocuğu evin altını üstüne getirdiklerinde kullandığı ses tonuydu.

Genç adam bakışlarını ona çevirdi ve gözlerindeki o dostça ifade birden yok oldu.

Dr. Jamie Snell başını şaşkınlıkla salladı.

"Onun bu yaşam savaşını nasıl kazandığını bilemiyorum. Ensesine kırk tane dikiş atmıştık ve alınından da çok ciddi yaralanmıştı. Herhalde onu bulunca hemen kanı durdurdular. Çok şanslıymış."

Gardiyan omuzlarını silkti.

"Vic çok güçlü bir adamdır."

"Evet ama tehlikeyi tam olarak atlatmadı. Hâlâ kendinde değil, bu akşam onu muayene edeceğim ancak o zaman..."

Dr. Snell cümlesini tamamlamadı.

Gardiyan dişlerini gıcırdattı.

"Benim için kolay bir nöbet olacak. En azından piç kurusu uyanıp bana her zamanki gibi kan kusturmayacak." Yoğun bakımdaki yatağın yanına geçip oturarak Sun gazetesini okumaya koyuldu. Kısa bir süre sonra da gazetenin bulmaca sayfasını açarak kaleminin ucunu sabırsızlıkla kemirmeye başladı.

Dr. Snell telaşla notlarını yazdı ve sorumlu hemşireyle ayaküstü konuştuktan sonra hızla odadan çıkıp gitti. Vic Joliff uykuyla uyanıklık arasında bu konuşmayı dinlemişti; o herkesin düşündüğünden çok daha güçlü ve dayanıklıydı.

Ve Vic oyunun nasıl oynanacağını çok iyi biliyordu.

Benny ve Abul, Coco'yu sabah 08.45'te yerel hastanelerden birine bıraktılar. Abul kurbanlarına bunun kişisel olmadığına ilişkin bir şeyler söylerken Benny sessiz kaldı. Olanlardan ötürü Coco çok üzgündü ve en kısa zamanda tıbbi müdahale yapılması gerekiyordu. s Arabadan inmeden önce Coco üzgün bir sesle konuştu.

"Sa-

PATRONUN OYUNU

157

na asla ihanet etmem ben, Benny, buna inanmalısın."

Benny bıkkın bir şekilde başını salladı.

"Hadi şimdi defol git buradan Coco. Bu sözleri duymaktan bıktım."

Arabayı sürerken Abul arkadaşına göz ucuyla bakınca ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Elektrikli üvendireyi kaburga kemiğine dayadığımda nasıl hayvan gibi inlediğini fark ettin mi?"
"Yanmış olduğunu düşünecekler, Benny, ama onun ağzını açıp da tek bir kelime bile söyleyeceğini sanmıyorum."

Abul çok emin bir şekilde konuşmuştu. Benny omuzlarını silkmekle yetindi.

"Onun ne söyleyeceği umurumda bile değil. Hayvanın teki o."

Kırk dakika sonra Abul'ün kullandığı araba Southend'deki apartmanların önünde durdu. Benny arabadan inerek eve doğru gitti. Kapıyı on yedi yaşında ufak tefek, sansın bir kadın açtı.

"Merhaba, Benny."

Sesinden onu görmekten ne denli hoşnut olduğu anlaşılıyordu. İnsanların kendisinden hoşlanmasını sağladığına inandığı o ünlü gülümsemesiyle gülümsedi.

"Hadi soyun Carol. Bir saat sonra önemli bir randevum var."

Carol ellerini kalçasının üstüne koyarak çapkınca baktı. Yüzündeki ifade Benny'yi eğlendirmişti. Güldü.
"Bay Romantik!"

Benny bir kahkaha patlattı.

"Bay Romantik'i istiyorsan bebeğim, gel onu al."

Carol'ın üstüne saldıran ayakta ona sahip oldu. Çok sert davranıyordu, genç kız acıyla haykırdı. Benny genç kıza bir tokat attı, Carol korkudan soluğunu tuttu ve Benny işini bitirinceye değin ne kıpırdadı ne de bir ses çıkardı. Benny bu zaman içinde genç kızın kulağına bir yığın pis şeyler fısıldayıp durmuştu. Carol onun bu sözlerini duymamak için elinden geleni yapmıştı. Benny ya ertesi gün ya da o akşam geç saatlerde gelecek ve genç kızın gönlünü almak için ona para verip tatlı sözler fısıldaya-caktı. Carol'ın sevdiği o Benny'ydi, sıklıkla evine gelip kendisini kullanan bu manyak değil.

581

MARTINA COLE

On beş dakika sonra Benny arabaya binmiş ve Abul'le birlikte Camden'a doğru yola koyulmuşlardı. Carol'sa holde yere çökmüş, acı içinde ağlıyordu. Duvardaki kan izlerini görünce korkuyla hıçkırmaya başladı. Bir yandan da sürekli olarak, "Piç kurusu, piç kurusu, piç kurusu," diye yineleyip duruyordu.

"Merhaba, Kenny."

Maura ona belli belirsiz gülümsedi ve Kenny genç kadının varlığının bile ne denli güçlü olduğunu fark etti.

Maura'yi severdi, Maura onun saygı duyduğu ender kadınlardan. Ama yine de Maura diğer kadınlara benzemezdi. Onun da Michael'da olduğu gibi yüreğinde akıl almaz bir soğukluk ve sertlik vardı. Bu da yeraltı dünyasındaki başarılı insanların neler yapabileceklerini önceden tahmin edilmesini olanaksız kılıyordu. Kırk yaşını geçmiş olmasına karşın yine de çok alımlı ve çekici bir kadındı.

"Maura."

Sesi boğuk çıkmıştı. Aslında korktuğunu kesinlikle belli etmek istemiyordu ama Maura'nın bir şekilde ondaki korkunun kokusunu alabileceğini de düşünmüyor değildi. Kötü kadınlarla ilgili hep bunlar söylenirdi ve Maura da istediği zaman çok kötü biri olabilirdi.

"Karnın aç mı, Ken? Bir şey yemek ya da içmek ister misin?"

Kenny bir kez daha başını salladı.

"Ben yalnızca bir açıklama istiyorum. Başka bir şey istediğim yok."

Maura kendisine bir içki alarak Kenny'nin karşısına geçip oturdu ve masum bir sesle konuşmaya başlamadan önce de gözlerini gözlerine dikti. "Ben de senden bir açıklama bekliyordum Kenny."

Kenny Smith'in şaşkınlıktan ağız bir karışık açık kalmıştı. Garry onun yüz ifadesinin değiştiğini görünce gülmek için kendini güç tuttu.

"Benim karımı öldürdünüz!"

Bu kez baş sallama sırası Maura'ya gelmişti.

"Hiç sanmıyorum, Kenny. Uzunca bir süreden beri bu tür iş-

PATRONUN OYUNU

159

lere bulaşmıyoruz. Bildiğim kadıyla da kimseyle kavga etmiyoruz. Ama birilerinin bizi bu pis işlere bulaştırmak istediği anlaşılıyor."

"Karımı kaybettim, çocuğumun annesi öldü!"

Maura sanki bu bilgiyi sindirmek istercesine uzunca bir süre konuşmadı. Sonunda şöyle dedi: "Kenny çok üzüldüm, ama birinin beni öldürmeye çalıştığını unutuyorsun. Ama benim yerime eşimi öldürdüler."

Kenny kararlı bir sesle karşılık verdi.

"O eski bir polisti ve hiçbir zaman da bir dost değildi. Özür dilerim Maura ama olayların bir parçası

olduğunda kimse sana güvenmiyordu. İnsanlar sana olan güvenlerini onun yüzünden yitirmeye başlamışlardı. Bunları sen de mutlaka fark etmiş olmalısın. Senin gibi zeki ve akıllı bir kızın fark etmemesi olası değil"

Garry ayağa kalktı. Sandalyede oturan Kenny'nin yanına gelerek avazı çıktığı kadar bağırdı. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun, ha? Benim lanet olasıca ailem sayesinde bu yere geldin ve bizler asla savunmasız

insanlara ateş etmeyiz. Bizler kendi kendimizi yargılarız ve birçok kişiye de yardım ederiz. Bu yüzden bizlere çamur atmaktan vazgeç ve kendi işinle ilgilen."

Maura kardeşini uzaklaştırdı. Kenny bir kez daha ölüme ne denli yaklaştığını iliklerinde hissetti.

"Bırak da onunla ben ve Benny ilgilenelim, Maws. Bu lanet herifi bize ver," diye ısrar etti Garry.

Takma adı Süper Yapıştırıcı olan Benny Ryan'ın adının geçmesi bile kendini daha kötü hissetmesine neden olmuştu. Onu korkutmayı başarmışlardı. Ne ki, henüz tam anlamıyla yenilme-mişti.

"Sakin bana gözdağı vermeye kalkışma, Garry Ryan. Sen ağabeyinin ayakkabılarını boyarken ben çoktan bu oyunun içindeydim. Beni korkutamazsın. Ben tüm eski ustalarla başa çıktım, bunu sakın aklından çıkarma."

Kenny ayağa kalktı. Çok öfkelenmişti.

"Lanet olasıca Süper Yapıştırıcı ve şiddet tehditleri! Şu sokaklara çıkan yalnızca sen misin? Yıllar önce ne öğrendim, biliyor musun Garry? O sokaklarda her zaman senden daha aamasız

60 j

MARTINA COLE

olan biri vardır ve bu kişi sende olan şeyi ele geçirebilmek için kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Zamanı geldiğinde de alıverir. Bunu sakın unutma. Ama daha önce kimse ne eşlere ne de ailelere dokunmuştu. Bu her zaman tabuydu.

"Şu ana değin de öyle."

Maura'nın sesi sakın çıkmıştı.

"Ben öfkelenmeden önce hadi ikiniz de yerinize geçin oturun yoksa karışmam. Şimdi beni iyi dinleyin bakalım."

İkisi de utangaç bir tavırla yerlerine oturdu ve Maura aynı ses tonuyla konuşmasını sürdürdü.

"Kenny, Michael'in mezarı üstüne yemin ederim ki, Lana'nın ölümünden ne ben ne de bu örgüt sorumlu, anlaşıldı mı? Ben yalnızca insanların neden bizlerin yeniden sahneye çıktığımızı düşündüklerini merak ediyorum. Sana bunu gammazlıyanın, bu olayın arkasında bizim olduğumuzu söyleyen kişinin adını öğrenmek istiyorum ve bunu hemen şimdi öğrenmek istiyorum ki, akşamın geri kalanını dostça sohbet ederek ve bu konuda neler yapacağımıza birlikte karar vererek geçirelim."

Kenny karşılık vermedi.

Maura ikisini yalnız bırakması için Garry'ye başıyla işaret etti. Ve Garry de istemeye istemeye dışarı çıktı.

Daha sonra da Maura viski kadehlerini doldurarak kadehlerden birini Kenny'ye uzattı. İçkilerini yudumlarken Maura odadaki gerginliğin azaldığını hissetti.

"Gerçekten de çok üzüldüm, Kenny." Maura'nın sesi bu kez oldukça sıcak ve sevgi doluydu.

Kenny iri ve tıraşlı kafasını iki yana salladı. Bu şekilde kaşlarından birinin üstündeki beyaz yarayı Maura'dan da gizlemiş oluyordu.

"İnsanlar ne düşünürse düşünsün benim Lana'm harika bir kadındı. Çok iyi kalpliydi."

Maura sesindeki acıyı hissediyordu.

"Ama şimdi bebeğim.

Kenny cümlesini tamamlayamadı.

Maura uzanıp elini tutarak hafifçe sıktı.

"Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum, Kenny ama bizim bununla bir ilgimiz olmadığını da anlamalısın. Ne de Joliffin

PATRONUN OYUNU 161

karısıyla ilgimiz var. Burada bir sahtekârlık söz konusu ama ben bunu açığa çıkaracağım hem de hiç zaman yitirmeden. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Her zamankinden daha fazla yardımına gereksinmem var, Kenny."

Kenny olur dercesine başını salladı.

"Sana inanıyorum, Maura sen her zaman bana karşı dürüst oldun."

Ve bu sözlerinde de içtendi. İçinden bir ses ona Maura'ya güvenmesini söylüyordu ve o da her zaman içgüdülerine inanırdı. Zaten onca yıldan beri hayatta kalmasının tek nedeni de içgüdüleri idi.

Maura kadehine hafifçe vurdu.

"Evet, Kenny. Bunları sana kim söyledi?"

"Rebekka Kowolski -onu genç kızlık soyadından hatırlayabilirsin belki. Goldbaum."

Bu isim Maura'nın midesinin bulanmasına ve başının dönmesine neden olmuştu.

"O nereden biliyormuş?"

"Kocasından elbette. Bu dışı çarkın küçücük bir parçası o. Sil-vertown'daki bir firmada Yahudi Joe'nun yanında çalışıyor."

"Joe'yu çok iyi tanıyorum. Böylesi bir şeye neden karışmış olabilir ki? Bu onun için çok ağır bir iş, beni karşısına almak isteyeceğini hiç sanmam."

Kenny omuzlarını silkti.

"Bunları uydurduğumu mu sanıyorsun? Joe artık büyük işlerle uğraşiyor. Etraftaki hemen hemen herkesle iş yapıyor. Barlardan boks maçlarına değin hemen hemen her yerle yakından ilgileniyor. Aslında kendini geliştirdi."

"Peki Rebekka nerede devreye giriyor?"

Kenny içkisini bitirdi ve soruyu yanıtlamadan önce boş kadehini Maura'ya uzattı. "Anladığım kadarıyla işin beyni o -uyuşturucu işine bayılıyor- uyuşturucu satıcılığı yapıyor. Tilki gibi kurnaz bir kadın o, Maura. Harika bir iş kafası var. Kocası gerçek bir kukla. İpler Rebekka'ran elinde. Sana ve diğerlerine dış bileye-cektir. Eğer yanılmıyorsam babasını Michael'la sen halletmişsiniz, değil mi?"

Maura kadehleri doldurdu, bir yandan da hızlı hızlı düşünüyordu. Geçmiş gözlerinin önünde canlanmıştı ve bunları

62 MARTINA COLE

bir kez daha kesinlikle yaşamak istemiyordu.

Birden kapı hızla açıldı ve Garry içeri girdi. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Biri anneme saldırmış."

Maura ve Kenny ona şaşkınlıkla baktı. 1 "Ne?"

Maura kulaklarına inanamıyordu.

"Hastanede, az önce bir polis beni cep telefonumdan aradı. Annem ona cep telefonumun numarasını vermiş, bunu aklın alabiliyor mu!"

"Cep telefonunu boş ver şimdi, Garry annem nasıl, iyi mi?"

Evet dercesine başını salladı.

"Çok korkmuş. Roy'u onu gidip görmesi için hastaneye yollayacağım. Lee'nin bir toplantıya gitmesi gerekmiş. Bu akşam sokağa çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz artık?"

Maura evet dercesine başını salladı.

"Önce nereye gideceğimizi saptayalım, Garry. Acele etme. Eski hataları yinelemeyelim."

Kenny onları kaygıyla izliyordu. Onların canını acıtmaya kim karar vermişse mutlaka çılgının biri olmalıydı.

Peki ama karısının ölümünün arkasında Ryan'lar yoksa kim vardı? Her şeyden çok bunu öğrenmek istiyordu. Öğrendikten sonra ancak Ryan'lardan kuşkulandıktan vazgeçecekti.

"Ben de sizinle geleyim," diye önerdi.

Maura ona baktı sonra da sıradan bir tavırla konuştu. "İstesen de istemesen de zaten geleceksin, Kenny ama yine de Önerin için teşekkürler. Bize doğruyu söylediğinden emin oluncaya değin seninle et ve tırnak gibi, birbirimizden ayrılmayacağız."

Doğrusu Kenny bu kadarını beklemiyordu.

0

4

Roy hastane yatağında sargılar içinde yatan annesine baktı. Gözü mosmordu ve bileği çok kötü incinmişti. Annesinin bu şe-

.0

PATRONUN OYUNU I 63

kilde hastanede olması onu çileden çıkarıyordu. Şimdi olduğu gibi, annesinin bu kırılğan görünümü ona hep çocukluğunu anımsatırdı. Kendilerine nasıl baktığını, babalarının kendileriyle hiçbir şekilde ilgilenmediğini, tüm sorumluluğu annelerinin üstlenmesini anımsardı. Babalarının ilgilendiği iki şey vardı; içki ve kumar. Babalan Benjamin Ryan Senior sonunda beş yıl önce Kilburn'deki bir at yansı bahislerinin oynandığı bayide yere düşüp öldüğünde Roy ve kardeşleri rahatlayıp derin bir soluk almışlardı. Yalnızca Maura'yla elbette bir de annesi onu özlüyordu. Annesinin çocukluğunda kendisine yaptığı gibi elini omzuna atıp onu rahatlatmak istedi.

Yatağın içinde çok çaresiz görünüyordu. O her zamanki ti-radlanndan birine başlayıncaya değin her şey olağan seyrinde gidiyordu. Ama bir kez başladıktan sonra... Roy bıkkınlıkla gözlerini kapayıp başka şeyler düşünmek zorunda kaldı.

"Bana öyle bakıp durma! Bu olaydan dolayı seni de suçluyorum. Bu olayın arkasında o orospu kız kardeşinin olduğundan adım gibi eminim."

Hemşire gülmemeye çalıştı ve Roy birden annesinin bu dediğim dedik tavırlarının aslında insanları eğlendirdiğini fark etti. Keşke beni de eğlendirebilseydi, diye geçirdi içinden.

Genç bir kadın polis yandaki bölmenin perdesini aralayarak kaşlarını kaldırdı, içerde olanlara şaşırmıştı ve bu da her halinden belli oluyordu. Ryan kardeşler kötülükleri ve acımasızlık-lanıyla ün salmışlardı ama az önce içlerinden birini, annesi yüksek sesle azarlamış o da süt dökmüş kedi gibi şeşini çıkaramamıştı.

Karakolda kendisine müdürün bu aileden maaş aldığı söylenmişti. Ona yapması gerekenleri bu ailenin söylediğini, maaş zamlarıyla terfilerin yine bu aile tarafından saptandığı söylenmişti. Karakolda herkes müdürle dalga geçirdi. Bir hafta izin alıp tatile gideceğini söylediğinde karakoldakiler onun hastaneye yatırıldığını ve poposuna yapışan koltuktan kurtulması için ameliyata alındığını söylerlerdi. Müdür alışılmışın

dışında tembel biriydi. Ama yine de Florida'daki beş yıldızlı otellerin birinde hiç para harcamadan harika tatiller yapabiliyordu.

"Bay Ryan, müdürüm dışarıda ve sizinle konuşmak istiyor."

Roy ayağa kalktı. Odanın içindeki kadınlara tepeden bakarak
64|

MARTINA COLE

kibirli bir sesle konuştu. "Herhalde beceriksizliklerini anlatacak."

Roy odadan çıkarken kadın polis, Sarah'ya gülümsedi.

"Saldırganın nasıl biri olduğunu anlatabilir misiniz?"

Sarah'ran buruşuk yüzünde ciddi bir ifade oluştu.

"Yakışıklı, iri yapılı biriydi ve rahip gibi giyinmişti."

Kadın polis yüzünü buruşturdu.

"Rahip gibi mi? Bu da yeni çıktı anlaşılır."

"Onunla işimi bitirdiğimde artık bu dünyada olmayacak."

Benny'nin sesi kadın polisin yerinden sıçramasına neden olmuştu. Benny polise soğuk bir ifadeyle gülümsedi. Polis genç ve güzeldi ama Benny onunla ilgilenmiyordu. Kadının üstündeki üniformaya dikkat etmişti ve ona göre karşısındaki bu kadın en alt düzeydeki polislerden biriydi. Kadın polis yaşamında ilk kez kendisini çok ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu ve karşısındaki bu yakışıklı adamın ona istediği her şeyi yapabileceğini hissetti. Feci şekilde hırpalanmış büyükannesine bakarken Benny'nin yüzündeki öfkeyi görebiliyordu ve bu öfke kendisine yönetmeyeceği için de içten içe seviniyordu.

Sarah konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Ah, Benny, beni lütfen eve götür."

Sarah çok yaşlı ve ürkek görünüyordu. Genç kadın polis Benny'nin sevecen sesini şaşkınlıkla fark etti.

"Yaşayacaksın, büyükanne. Babam seni buradan çıkaracak, merak etme."

Babası yandaki bölmeden içeriye girince Sarah'nın yüzü yine eski ciddiyetine bürünürüvermişti.

"Lanet olasıca!" Sesi eski gücüne kavuşmuştu ve kadın polis rahat bir soluk alarak onların yanından ayrıldı.

Ancak karakola döndüğünde kimlerle birlikte olduğunu tam olarak algılayabilmişti. Ryan krallığının önde gelenleriyle tanışmıştı, şaşkınlık içindeydi. Polis arkadaşları kantinde çevresine toplanmışlar, anlatacaklarını dinlemek için ağzının içine bakıyorlardı. O da bu anın tadını çıkanyordu. Öte yandan da bu kabadayılarla uğraşmak zorunda kalmayacağı için kendini çok şanslı hissediyordu.

:0

PATRONUN OYUNU | 65

Rebekka Kowolski'nin Totteridge'deki evi Maura'yi çok şaşırtmıştı. Çok büyüktü ve kapıda elektronik kontrol mekanizmaları vardı. Arazide dobermanlar dolaşıyordu.

"Neredeyse askerlerle donatacaklarmış."

Garry'nin sesi tedirgin ve öfkeliydi.

"Onlara bol şans dilerim. Öğrenmek istediklerimi söyledikleri sürece gerisi umurumda bile değil."

Maura kasıtlı olarak umursamaz bir tavır takınmıştı ve bunun da tahmin ettiği gibi Garry'yi gerdiği anlaşılıyordu. Micha-el'la birlikte Sammy Goldbaum'un işini bitirirken kurbanlarının yüzünü bir türlü unutamamıştı ve şimdi de o yüz gözünün önündeydi Maura'nın. O tanık olduğu tek cinayetti ve olardan hâlâ unutamamıştı. Bu olay yaşanalı o kadar uzun bir zaman olmuştu ki, sürekli anımsadığından sanki daha yeni olmuş gibi geliyordu ona. O gün olduğu gibi yeniden midesi bulandı ve güçlkle yutkundu.

Malikânenin dışındaydılar ve Kenny dahili telefonda içeri girmek istediklerini söylemişti ama henüz bir yanıt alamamışlardı. Kenny arabaya geri döndü.

"Evde kimse yok."

"Bunu şimdi anlarız."

Garry paneli açarak tellerle biraz oynadı. Birkaç dakika sonra elektrikli kapılar açıldı. Geniş arazide eve doğru arabayla gider-" lerken dobermanlar da açılan kapılardan neşe içinde dışarı doğru koşuyorlardı.

Yaklaştıklarında evin uzakta görüldüğünden çok daha büyük olduğunu gördüler. Kavisli yoldan ilerlerken camlı bölmenin içindeki kapalı havuzla saunayı gördüler. Havuz ve sauna sanki alışveriş merkeziymiş gibi pırıl pırıl aydınlatılmıştı ama içerde kimse yoktu.

Garry içini çekti.

"Herhalde burada saklambaç oynamayacağız, değil mi? Buralarda bir yerde olmalılar."

Kenny omuz sükti.

Derin bir sessizlik içinde araba yolculuğu sona erdi. Ön kapıya geldiklerinde hepsi birden arabadan indi. Evin ürkütücü bir hali vardı; çevrede tek bir yaşam belirtisi yoktu.

661

MARTINA COLE

"Kapıyı kır, Garry," diye emretti Maura.

Garry kapıyı kırma işlemine başlamıştı bile. Maura, Kenny'nin son derece tedirgin olduğunu görünce alaya bir tavırla gülümsedi.

"Merak etme, Garry bu konuda uzmandır. Şu anda kimsenin geleceği yok. Garry isterse Merkez Bankası'nı bile soyabilir."

"Bundan kuşku yok."

Bu sözlere Maura bile güldü ve gergin hava böylelikle biraz yumuşamış oldu.

"Şu anda yapacak bir şey yok, onun için de kapıyı kırıp içeri girmemiz gerekiyor."

Maura ve Garry bir kez daha bir kahkaha patlattı. İki dakika sonra ön kapı açılmış ve içeri girmişlerdi.

"Vay canına, burası müthiş! Burada inanılmaz para var."

Kenny'nin sesindeki hayranlık dolu ifade Maura'nun gözünden kaçmamıştı.

"Duyduğum kadarıyla paranın büyük bir bölümü uyuşturucudan gelmiş."

Kenny karşılık vermedi. Maura kapıları açtı ve içeri girdiler. Açar açmaz da pişman oldu. Maura'nun unutmaya çalıştığı birçok anı birden kafasının içinde canlanıvermişti. Çalışma odasının ortasındaki kafaları kopmuş cesetlerin Rebekka'yla kocasının cesetleri olduğunu tahmin ediyordu ama cesetler kimlikleri saptanamayacak kadar bozulmuşlardı.

Maura'nun tek gördüğü Rebekka'nın babası Sammy'ydi. Kardeşi Michael intikamını almayı bitirdiğinde Sammy'nin de kafası kesilmişti. Bu karşılardaki sahne geçmişte yaşadıklarına çok benzediğinden Maura buz gibi bir elin boğazını sıktığını hissetti.

Bu katliama kim neden olmuşsa onları çok iyi tanıdığı anlaşılıyordu ve bu da Maura'yı çok ürkütüyordu.

Katil hepsinin tanıdığı biriydi. Çok yakın biri olmalıydı.

Peki ama, kimdi?

Lee, Ryan'lann çok eski iş ortaklarından biri olan Denny Tho-

PATRONUN OYUNU 167

mas'ın yanındaydı. Denny artık emekli olmuştu ve yaşamını sürdürülebilecek kadar parası vardı. Onu herkes tanır ve severdi ve olup bitenlerden de her zaman haberi olurdu. Şimdi olduğu gibi ara sıra da kötü haber verirdi.

"Ne istiyorsun, Denny?"

Lee küçük salonda çevresine bakınarak oturacak temiz buyer aradı. Sonunda da deri kanepenin koluna ilişti.

"Hadi, ne söyleyeceksen söyle, fazla zamanım yok."

Denny'nin tedirgin bir hali vardı ve bu da Lee'ye söyleyeceklerinden pek hoşlanmayacağı mesajını veriyordu.

"Birileri Vic Joliff i Belmarsh'ta öldürmek istemiş."

Lee bu sözlere odaklanmak istercesine gözlerini kapadı.

"Kimler, Denny? Onu kim öldürmek istemiş?"

Denny omuz silkti.

"Bilmiyorum."

Lee duygularına kapılıp öfkelenmemek için kendini güç tutuyordu. Buna hiç gerek yoktu. Denny'nin ne denli tedirgin olduğunu görüyordu ve bir an için karşısındaki bu adama acıdı.

Denny eski moda bar tezgâhına giderek kadehlere viski doldurdu. Ev çok perişan bir haldeydi; Denny sanki sokakta yaşıyor gibiydi. Lee insanlara nelerin olduğunu geçirdi aklından; Denny'nin şıklığı unutulur gibi değildi ve her zaman da yanında son derece çekici genç bir kız olurdu. Yaşamını dolu dolu yaşayabilen ender kişilerden biriydi bir zamanlar. Oysa şimdi İş ve İşçi Bulma Kurumlan'run önünde aylak aylak dolaşan alkoliklere benziyordu.

Eli titreyerek kadehlerden birini Lee'ye uzattı.

"Bir delikanlı beni barın kapısında bekliyordu. Altında gıcır gıcır bir Saab ve yanında da Pakistanlı biri vardı.

Bana Vic'in dışarı çıkmak üzere olduğunu sana söylememi söylediler."

Lee bakışlarını tavana dikti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Denny?"

Denny içkisinden büyükçe bir yudum aldı. Yüzünde tatsız bir ifade oluşmuştu. "Bu olaylara karışmak istediğimi mi sanıyorsun, Lee? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ağabeyin Michael'la ben çok eski dosttuk. Sen daha mini mini bir çocukken ben bu firmanın ortaklarındandım. Bu pisliğe beni ya-

68 i MARTINA COLE

bancılar bulaştırdı ve ben de sana bana iletilen mesajı iletiyorum. Hepsi bu kadar."

Çok endişeli bir hali vardı. Lee bir kez daha ona acıdı. Denny akıllı biri değildi. Zaten bu yüzden de işinde yükselmemişti. Lee mesajı Maura'ya ileticek, onun bu konuda söyleyeceklerini dinleyecekti. Şimdilik Denny'nin anlatacağı ayrıntıları dinlemekle yetinecekti ama Denny'nin bir şey anlatacağını da doğrusu sanmıyordu.

Vic Joliff, Ryan'lann standartlarına göre de ürkütücü biriydi. Lee onun ölmüş olmasını diledi içinden. Bu şekilde yaşamları çok daha kolaylaşacaktı.

Janine tıraş olan kocasını izliyordu. Garipti ama kocasından nefret etmesine karşın yine de ona bakmaktan, onu izlemekten hoşlanıyordu. Roy'un hâlâ kendisini istemesini sağlayacak gücü vardı ama bu da oldukça

garipti çünkü aslında her ikisi de birbirinden alabildiğine nefret ediyordu. Kocasına karşı duyduğu arzuya aslında kendi de şaşıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Kocasıyla her konuşmasında olduğu gibi bunu da oldukça sinirli bir sesle sormuştu. Roy derin derin içini çekti. "Dışarı."

"Eve dönecek misin?" Roy hafifçe güldü.

"Güneş doğacak mı? Çimenler yeşerecek mi? Tony Blair gerçek bir Katolik oluncaya değin... aman sen de, bunlar kimin umurunda?"

Janine kocasından uzaklaşarak yatak odasına gitti. Kocasının giymek üzere yatağın üstüne serdiği giyeceklere bakınca bir kızla buluşmaya gitmediğini fark etti. Bu da rahatlamasına neden oldu. Roy her zaman çok çekici, iri göğüslü genç kızlarla birlikte olmaktan hoşlanırdı. Kızların en çok iri göğüslerinden hoşlandığını da her fırsatta belirtirdi.

Onca yıldan sonra bile yine de acı veriyordu. Janine aşağıya inerken oğlu da yukarıya çıkıyordu. Birbirleriye konuşmadılar. "Sarah nasıl?"

PATRONUN OYUNU

69

Sesinin o denli acı dolu çıkmasından hoşnut değildi ama oğlunun kendisiyle medeni bir şekilde konuşması için elinden geleni yapmaya hazırdı. Benny annesinin sorusunu yanıtlama zahmetine bile katlanmadı ve sanki annesi ağzını açıp da bir şey söylememişçesine basamakları çıkmayı sürdürdü. Janine bir elin boğazını sıktığını sandı, soluk almada zorlandı. Güçlkle yutkunarak oğlunun arkasından baktı.

Öz oğlu onu görmezden geliyordu ama Janine beklemekten yanaydı, gün gelecek oğlu annesinin önünde diz çökerek kendisini bağışlaması için yalvaracaktı. Ayakta kalmasını, yaşamını sürdürmesini sağlayan işte bu düşünceydi. Ve kocasının kendisine sağladığı yaşam tarzı da ayakta kalmasına yardım ediyordu. Oysa Saran Ryan bunu asla kabul etmezdi.

Beş dakika sonra iki adam da çekip gitmişti ve ev her zamankinden daha soğuk ve boş kalmıştı. Kapı çalarken Janine kendine votka hazırlıyordu. Kocasının ya da oğlunun bir şey unuttuğunu düşünerek söylene söylene kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açar açmaz da yüzüne bir silah dayandı ve yüzünde kar maskesi olan bir adam onu itti.

Kowolski'lerin evindeki şok edici sahneden sonra Maura, Kenny'ye evine gidebileceğini ve gerektiğinde kendisiyle bağlantı kuracağını söyledi. Kenny, Maura'yla kardeşinin de şok geçirdiğini ve şaşırdıklarını kendi gözleriyle gördüğünden, bu olayın bir tuzak olmadığını kabul etmeye başlamıştı.

Kulüpte sert bir içki içtikten sonra Maura'yla Garry, Canning Town'daki depolarında Roy ve Benny'yle buluştu. Küçük büronun içi sıcaktı. Kahvelerini derin bir sessizlik içinde yudumladılar.

"Neden annem?"

Sessizliği Maura bozmuştu. Garry omuz silkti.

"Neden olmasın ki? Bunu her kim yaptıysa bizleri öfkelenendirip yeniden şiddetin ortasına çekmek istiyor, öyle değil mi?"

"Biz nereye gidersek gidelim onlar önceden oraya gitmiş oluyorlar. Kafalarının çok iyi çalıştığını kabul etmeliyiz."

"Acaba bizi izlediler mi?" Benny son derece tedirgin bir sesle

70 | MARTINA COLE

konuşmuştu. Bir an önce şiddete başvurmak için yanıp tutuşuyordu.

Maura evet dercesine başını salladı.

"Evet. Bence haklı, sen ne dersin?"

Garry pek etkilenmemişti.

"Birilerinin bir şeyleri fark etmiş olması gerekiyor. Lanet olsun, bizler amatör değiliz ki." Dişlerini gıcırdattı.

"Tabii küçük Benhy'nin dışında, demek istiyorum."

"Ah, lanet olsun!"

Garry bir kahkaha patlattı ama Maura ve Roy son derece tedirgindiler.

"Neden büyümüyorsun, Garry? Burada çok ciddi bir sorun var."

"Bunun çok ciddi olduğunu ben de biliyorum ama olayları belli bir görüş açısından değerlendirmeliyiz. Sıkıntı karşısında gülmek tipik bir İngiliz davranışı, değil mi? Şu olayları bir kez daha gözden geçirelim, demek istiyorum."

Maura başını iki yana salladı.

"Ben gülmüyorum. Annem tam anlamıyla bir baş belası olmasına karşın yine de bunları hak etmemişti. Ama olanlar oldu. Ve bizler de işe koyulmalı ve bunu kimin yaptığını bir an önce bulmalıyız. Daha önce de söylediğim gibi eskiden ailenin yanında çalışanlardan işe başlamalıyız. Bunu her kim yaptıysa hakkımızda birçok şey bildiği ortada. Birileri sürekli olarak konuşuyor."

Hepsi birden bu sözleri onaylarcasına başlarını salladılar, Maura'run söylediklerini mantıklı bulmuşlardı.

"Yaşlı Bili ne diyor?"

Roy omuzlarını silkti.

"Her zamanki şeyleri. Kulaklarını ve gözlerini açacaklarını söyledi. Nedense hepsi öç almak istediğimizi düşünüyor. Bana ne söylediğini biliyor musunuz? 'Beni tehdit etme, Ryan,' dedi. Hem de gözlerimin içine baka baka."

Garry kardeşine yanıt verirken gözlerini kısmıştı.

"O Billings'leri eskiden beri tanırım. Bir karış suda boğacağım onları. Çalışan kızlardan borç para alırdı, öylesine aşağılık herifin tekidir."

PATRONUN OYUNU

171

"Eğer hatırlarsan biz de onu bu şekilde tanımiştık, Garry."

"Hugh Grant'dan çok daha fazla kıcını yalattıdır, bundan adım gibi eminim. Kızlardan biri bana onun aslında neden hoşlandığını söylemişti. Sübyancıymış. Üç küçük kızı var, kocasının nelerden hoşlandığından ve neler yaptığından karısı haberdar olursa bakalım o zaman neler hissedecek?"

Maura kardeşlerinin bu şekilde konuşmalarından hiç hoşlanmıyordu ama tedirginliğini bastırmaya çalışarak ciddi bir ses tonuyla araya girdi.

"Onu kapana kıştır, Gal. Resimlerini de çek. Hatta gerekirse videoya da çek. Ona gereksinimimiz olacağından başına bir şey gelmesin. Ona verdiğimiz parayı unutalım. Çok daha önce şantaj yapacaktık ama artık bu konuda geç kaldık."

"Evet ama hepimiz bu polis bozuntusunun ne mene biri olduğunu biliyoruz, değil mi Maura?"

Garry'nin sesinde muzip bir ifade vardı ve Maura onun yüzüne bir tokat atmamak için kendini güç tuttu. Bunun yerine ters bir sesle konuştu: "Aptalca gözlemlerini kendine sakla, Gal. Burada bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama sana öncelikle şunu söylemek istiyorum: bir kez daha bu şekilde konuşacak olursan her şeyi aleyhine çeviririm, haberin olsun. Tek başına kalırsın. Herkes zaten senin yeterince çatlak olduğunu düşünüyor."

Çantasını aldı, odadan çıkmadan önce her ikisine de öfkeyle-baktı.

"Geç kaldın, Garry."

Garry sırttı.

"Hayır kalmadım. Bu onun o pezevenk Petherick'e gereğinden fazla yas tutmasını engelleyecek."

"Bu çok yanlış bir mantık, Garry Amca."

Bir süre derin bir sessizlik oldu, sessizliği Garry bozdu, "insanlar gerçekten de benim çatlak olduğumu mu düşünüyor?"

Buna Roy bile güldü.

On dakika sonra Lee gelip onlara Vic Joliff in başına gelenleri haber verdiğinde kimsede gülecek hal kalmamıştı.

Maura, Carla'nın evinin önüne geldiğinde öfkesi hâlâ yatış-

721

MARTINA COLE

mamıştı. Arabayı durdurup farlan söndürdü. Arabadan inmedi ve ağlamaya başladı. Terry'ye, doğmamış bebeklerine ve kendisine ağlıyordu.

Hıçkırıklardan bedeni sarsılırken yaşamını birçok açıdan berbat eden adamı ilk gördüğü anı anımsadı.

Annesi kaderlerinin birbirlerini mahvetmek olduğunu söylediğinde çok haklıydı. Maura onun çocuğuna hamileyken onu terk etmekle bu işi başarmıştı. Kürtaj olup çocuktan kurtulmasıyla birlikte de tüm yaşamı dramatik bir şekilde değişivermişti. Kürtaj olmadan önce neşeli ve kaygısız biri olan Maura acımasız bir kadına dönüşmüştü. Onun bu acımasızlığı da genç adamın mesleğini mahvetmiş ve sonra da tümüyle yok olmasına neden olmuştu.

Cenaze töreni birkaç gün sonra yapılacaktı. Bedeninden geri kalan parçalarsa daha sonra isteği üzerine yakılacaktı. Maura çok korkuyordu. Yaşamının birçok açıdan sona erdiğini hissediyordu. Sabahlan yataktan kalkmak artık her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Ne var ki, yine de kendisini zorluyordu, aslında bunu neden yaptığını bilmiyordu.

Son iş bile, düşüncelerini, Terry Petherick'ten uzaklaştırmasını sağlayamamıştı. Ama geçmişindeki birçok olay gibi bunu da derinlere gömecek ve zaman içinde bu yara diğerleri gibi kabuk bağlayacaktı. Tabii, bir sözcük ya da bir resim her şeyi ona yeniden arumsatıncaya değin. O zaman da şimdi olduğu gibi davranışlarının sonuçlarıyla yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı.

Henüz elli yaşına gelmemişti. Hâlâ güzel olduğunu biliyordu ama bu duygu kendisini daha iyi hissetmesini sağlayamıyordu. Nasıl görüldüğü gerçekten de umurunda bile değildi. Bu aslında yıllardan beri böyleydi. Bakımlı olmaya özen göstermesi aslında alışkanlıktan öte değildi. Dünyanın karşısına bir maskeyle çıkmaya özen gösteriyordu. Onu olduğu gibi sevdiğini söyleyen Terry bile Maura'nın pahalı giysi ve ayakkabılar almasını engelleyememişti. Bunları satın alıyordu çünkü onun dünyasında insanlar birbirlerini dış görünüşleriyle ölçüp biçerlerdi. Bir başka deyişle, 'ye kürküm ye,'yi bu söz konusu dünya diline pelesenk etmişti. Öyle olmasaydı modacılar çoktan iflas etmiş olurlardı.

PATRONUN OYUNU I 73

Maura bir kez daha başını direksiyona dayayarak hıçkırdı. Terry'nin eşyalan hâlâ bombanın patladığı evdeydi ve er ya da geç oraya gitmek zorunda kalacağını biliyordu. Ama gidecek olursa acıdan perişan olacağını da çok iyi biliyordu. Terry'nin bir resmini görecektir ya da tıraş losyonunun kokusunu duyacak olursa bir daha yaşayamayacağını hissediyordu. Terry'yi aklından ve yaşamından bir an önce çıkarmalıydı aksi halde yaşamını sürdüremeyecekti. Oysa ailenin kendisine şimdi daha çok gereksinimi vardı. Gözlerini sildi ve bir sigara yakdı. Sigarasından derin bir soluk çekti ve sakinleşmeye başladığını hissetti. Hayalinde Mickey'yi canlandırdı ve onu gözlerinin önüne getirince de gülümsedi. Onun da kendisine gülümseyerek baktığını gördü. Onu çok özlemişti.

Ne zaman bir tavsiyeye ihtiyacı olsa büyük ağabeyinin sesini duyardı, yine denedi. Onun kendisine ne öğüt vereceğini tahmin etmeye çalıştı, sonra da işleri bıraktıkları yerden sürdürmesini isteyeceğini ve bunu öğütleyeceğini düşündü.

Arabada öylece oturmuş, bazı planlar yaparken camdaki bir tıkırtı korkuyla yerinden sıçramasına neden oldu. Bu, Carlaydı. Gülümseyerek arabanın camını açtı. Yeğenin sözleri, acısını unutmaya için gereken baskıyı yapmış ve onu kendine getirmişti.

r "Annemin durumu hiç de iyi değil, Maws. Bu akşamüstü vuruldu."

Carla ağlamaya başlayınca Maura yeğenini sakinleştirmek için arabadan indi. Aralarında çok fazla bir yaş farkı yoktu ama Carla annesi Janine'den çok daha yakındı Maura'ya ve onu gerçek annesi gibi görürdü. Maura, Carla'yla birlikte hastaneye gitmek üzereyken Garry aramış ve Vic Joliff in başına gelenleri de öğrenmişti.

Roy yatakta baygın yatan karısına bakınca yüreğinde hiçbir şey hissetmediğini fark etti. Karısına iki el ateş edilmişti, biri göğsüne diğeri de bacaklarına isabet etmişti. Sandra Joliff e ateş edildiği gibi o da aynı şekilde vurulmuştu. Kimin böylesi bir

741

MARTINA COLE

zahmete katlandığını anlamakta zorlanıyordu.

Benny'ye bir göz atınca onun da yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeden kendisiyle aynı duygular içinde olduğunu hissetti. Bu olayların arkasında kim vardı? Kim Ryan'ın karşısına almaya cesaret edebilir ve olayları bu denli kişiselleştirebilirdi? Janine, Roy'un karısıydı, o sıralarda bu yalnızca kâğıt üstünde kalmasına karşın yine de yasal olarak eşiydi.

Bakışlarını yeniden yatağa çevirdiğinde sonunda yüreğinde bir kıpırtı olduğunu hissetti. Yıllar önce neşe dolu, kızıl saçlı kadının yüreğini nasıl hoptattığını anımsayınca boğazına bir yumru tıkanı. Aslında onunla evlenmemeliydi, onu kasap olan ana babasının güvenli dünyasından çekip almamalıydı. Janine ana babasının sözlerine aldırış etmemiş ve Roy'un peşinden gitmişti. Roy o ana değin, bunun onun için kim bilir ne denli zor olduğunu fark edememişti. Sonra da sürekli dua eden kayınvalidesinin yanından hiç ayrılmamıştı. Gelinle kaynana arasında dini bir dünya oluşmuştu. Bu dünya da Roy'un çok sinirine dokunuyordu.

Janine'in Maura'dan nefret etmesi de gelin-kaynana dayanışmasının bir diğer örneğiydi. Bir başka örnekse Janine'in sürekli olarak Benny için kaygılanması ve ilerde onun ne mene bir adam olacağını kara kara düşünmesiydi. Roy yatakta yatan karısına bakarken karısının oğullarıyla ilgili düşüncelerinde ne denli haklı olduğunu kavradı. Benny soğukkanlı bir katildi. Ama bu hiçbir şekilde yüzünden belli olmazdı. Uzaktan bakıldığında Benny'nin sıradan bir holidandan pek farkı yoktu. Ama iç dünyasında o, şiddet ve vahşet yanlısı bir katildi. Bu acımasızlığını da günlük yaşamına yansıtmaktan çekinmiyordu. Trafikteki basit bir tartışma bile onu öfkeden çıldırtabilirdi.

Roy gözlerini kapatarak karısının ellerini tuttu. Kadının elleri soğuktu; Roy bu ellerin ne denli yumuşak olduğunu unutmuştu. Karısına aldığı taşlı nişan yüzüğüyle alyansa bakıp da kim bilir kaç yıldır bu yüzükleri parmağından çıkarmadığını düşününce birden gözleri yaşardı. Kendi kendisine karısıyla ilişkilerini düzelterek ilişkin söz verdi. Gerekirse bu konuda rol yapmaya bile razıydı ama karısının yeniden mutlu olması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Karısının daha başından beri

PATRONUN OYUNU 75

oğulları konusunda haklı olduğunu şimdi daha iyi görüyordu. Janine, Benny'nin Michael'a çok benzediğini ama ne yazık ki onun kadar zeki olmadığını söyler dururdu. Benny son noktayı koymak için gerektiğinde güç kullanan Michael gibiydi ama Benny son noktayı koymak için değil daha ilk sözcükte şiddetten yanaydı. Janine'in kalbinin kırılmasında ye alkolik olmasında Roy'un da çok payı vardı. Tüm bu yaptıklarını karısına unutturabilecek miydi acaba?

Janine eğer ölürse o akşamki işin bedelini birileri çok ağır ödeyecekti. Aslında yaşasa bile yine de bu ağır bedel bir şekilde ödenecekti.

Bir kez daha öldürme güdülerini harekete geçmişti, adrenalinin yükselmeye başladığını hissediyordu. Artık bu kişisel bir iş olmuştu. Böylesi bir girişimde bulunan kişi bunun bedelini çok ağır bir şekilde ödeyecekti. Roy bu konuda çok kararlıydı.

Janine'in elini hafifçe elini sıktı. Bu içgüdüsel bir davranıştı ama Roy karısının kendisine sokağa çıkmasını ve saldırganı buluncaya değin de geri dönmemesini söylediğini hissediyordu.

Gülümseyerek karısına hakti..

Hiç olmazsa bu kez, karısının istediği gibi davranacaktı.

Benny annesiyle babasını dikkatle izliyordu. Babasının yüzündeki duygu dolu ifade karşısında büyülenmişti.

Yüreğinin derinliklerinde annesinin ölmesini istiyordu. Anladığı kadarıyla annesinin çok sancısı vardı, inlemelerinin dışında bir yaşam belirtisi yoktu ve annesi de büyükannesi gibi şu anda acı çekiyordu.

Yavaşça odadaki sandalyelerden birine oturdu. Babası annesinin yaşamasını ne denli istiyorsa kendisi de ölmesini istiyordu. Janine'in hasta yatağının başucunda böylesi karmaşık düşünceler söz konusuydu.

Billy Mills uykulu gözlerle sabahın üçünde kapıyı açtı. Karşısında Maura Ryan ile koruması Tony Dooley'yi görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Maura'dan her zaman çok hoşlanırdı.

"Selam, Maws, iyi misin?"

761

MARTINA COLE

Bu hem bir selamlama hem de bir soru niteliğindedi. Genç kadının ne denli üzüntülü olduğunu biliyordu ama konuyu Maura açmadıkça açmayacaktı. Maura gülümseyerek içeri girdi.

Billy, Doğu Londra'da Barrier Point'teki çatı katlarından birinde oturuyordu. Burası onun evlerinden biriydi yalnızca. Rüşvet verir, işleri çözümlerdi. Onu herkes severdi. Ortağı Kenny Smith gibi o da kimliğini ortaya çıkarmadan farklı firmalarla iş yapardı. Oldukça tehlikeli ama kârlı bir işti.

Billy, Maura'ya içki hazırlarken bir yandan da onu kaygıyla izliyordu. Vic Jolliflye Ryan ailesinin başına gelenlerden haberi vardı. Her şeyden haberdar olması işi gereği ve Maura'nın oraya gelmesinin ya kendisine akıl danışmak ya da arkasından iş çevirmekle suçlamak istemesinden kaynaklandığını anlamıştı. Bu da ürkütücü bir durumdu.

Maura bunların farkındaydı ve konuşmadan önce içkisinden büyükçe bir yudum aldı. "Neler biliyorsun, Billy?"

Ona herhangi bir şey söylemeyecek kadar kafası çalışırdı Maura'nın. Önce karşısındaki kişinin söyleyeceklerini dinler sonra da kararını verirdi.

Billy, Maura'yı severdi. Ona söyleyeceklerinden sonra da Maura'nın kendisini sevmeyi sürdürmesini diledi içinden.

Lee, Habitat marka kanepede Sheila'ya sokulmuş oturuyordu. Bir kez daha denemeye karar verdi. "Lütfen, Sheila çocukları al ve İspanya'daki eve git."

Sheila başını hayır dercesine salladı.

"Saçmalama, Lee. Çocukların okulu var ve..."

Lee onun sözünü kesti.

"Senden gitmeni rica etmiyorum, emrediyorum. Bu konuda çok ciddiym, Sheila. İstersen yanına birilerini de alabilirsin ama gideceksin." Karısının karnını okşadı. "Lütfen bu söylediklerimi yap, Sheila. Benim için yap."

"Hayır!" : Sheila güçlkle yerinden kalktı.

"Neler oluyor, Tanrı aşkına Lee? Çocuklarla birlikte İspanya'ya git, sen istiyorsun diye burada her şeyi bırakıp İspanya'ya

PATRONUN OYUNU 177

mı gideceğiz sanıyorsun? Burada yapacak çok işim var. Doğuma da bir şey kalmadı," diyerek hafifçe karnını okşadı. "Ayrıca çocukların okulu var. Sen istiyorsun diye çocukları okuldan alamam. Bu yüzden bu İspanya işini unutsan iyi olur, Lee."

"Bu akşam biri Janine'i vurdu."

Oysa bundan karısına söz etmek istememişti, işle ilgili karısının bir şeyler bilmesini hiç istemiyordu. Kimse karısına işle ilgili bir şey söylemezdi. Lee böyle olmasını isterdi. Üzüntüyle karısının yüzündeki şaşkınlığa baktı. Annesine yapılan saldırıdan bile karısına söz etmemişti.

"Ne? Tabancayla mı vurmuşlar?"

Sheila şaşkınlık içindeydi.

"Kim Janine'i vurmak isteyebilir ki?"

Sheila paniğe kapılmak üzereydi. Lee karısına sarılarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Şimdi sıra kimde? Çocuklarda mı? Şimdi sıranın bana geldiğini düşündüğün için mi buradan çekip gitmemizi istiyorsun?"

Sheila'run yüzü korkudan kireç gibi olmuştu.

"Ah Tanrım! Aman Tanrım! Birileri beni ve doğmamış bebeğimi öldürecek, öyle mi?"

Sheila artık haykırmaya başlamıştı. Lee korkuyla ürperdi.

"Elbette öldürmeyecek, bebeğim. Ben yalnızca önlem almak istemiştım. Hiç kimse ne sana ne de çocuklara dokunabilir. Sana söz veriyorum. Ben kendimi daha iyi hissetmek için sizlerin buradan gitmesini istemiştım. Sürekli evde olamayacağım ve sizlerle yakından ilgilenemeyeceğim için gitmenizi istiyorum."

Lee saçmaladığının farkındaydı.

Sheila kendini kocasının kollarından kurtardı. Lee onun bu denli güçlü olduğunu bilmiyordu. Karısına şaşkınlıkla baktı.

"Seni piç kurusu seni! Sonunda korkuyu evimize kadar getirdin."

"Abartıyorsun..."

Sheila gözlerini iri iri açtı. "Abartıyor muyum? Janine vuruldu, sen benim İspanya'ya gitmemi istiyorsun ve ben abartıyorum, öyle mi? Sen hangi gezegende yaşıyorsun, Lee?"

Lee karısının bakışlarındaki korku dolu ifadeyi görebiliyordu ve karısının karnını okşamaya çalışırken Sheila birden sancıdan

781

MARTINA COLE

ve korkudan iki büklüm oldu. Lee içinden keşke aile işine hiç kanşmasaydım, diye geçirdi. Ama artık bu tür düşünceler için çok geç kalınmıştı, çünkü çoktan bu işlere karışmıştı.

"Ben gidiyorum, Lee. Ben hemen şimdi annemin evine gidiyorum. Kendi evimde, burada kalarak birilerinin gelip beni öldürmesini bekleyemem."

Karısına bir kez daha sarılmak istedi ama Sheila buna izin vermedi.

"Bana dokunma. Bizleri bu iğrenç işlerinden uzak tuttuğun sürece her şeye katlanabilirdim. Ama şimdi belayı kapımıza değin getirdin..."

Annesinin de yıllar önce benzeri şeyleri ağabeyi Michael'a söylediğini hatırlayınca acıyla yüreği burkuldu. Evliliğinin bu akşamdan sonra bir daha eskisi gibi olamayacağını anlamıştı. Sheila 'run bakışlarındaki değişikliği görebiliyordu. Sheila'nın çocuklarını çok sevdiğini ama kendisini o denli fazla sevmediğini bilirdi. Eğer kocasıyla çocukları arasında bir seçim yapması ge-rekseydi Sheila'nın hiç düşünmeden çocuklarını seçeceğini biliyordu, zaten karısını bu yüzden çok seviyordu ya. Ona çekici gelen Sheila'nın bu yanı olmuştu. Evcil oluşu, aile yaşamını çok sevmesi ona çekici gelen unsurlardandı. Oysa şimdi aynı özellikler evliliğinin bozulmasına neden oluyordu.

Tüm bu olanlar için çok üzülüyordu. Sheila ve oğlanlar onun her şeyiydi. Aralarında hiçbir zaman bir soğukluk olmadığı gibi hiç kavga da etmemişlerdi, işini hiçbir zaman evine taşımamış ve bu konuda karısına tek bir şey bile söylememişti. Bu da onları bir arada tutan tılsım olmuştu; aslında karısının hiçbir şey bilmemesi onun güvende olduğunu hissetmesine neden olmuştu. Herkes karısının gerçekten de hiçbir şey bilmediğini biliyordu. Ryan ailesiyle diğer yeraltı dünyasına ait ailelerin sıklıkla gittikleri lokantalara bile karısıyla gitmezdi. Genellikle çocuklarla birlikte Harvesters'a giderlerdi. Lee gerçek bir aile babasıydı. İş arkadaşları sıklıkla ona çocuklarını sorarlardı çünkü çocuklarının yaşamındaki tek ilgi noktası olduğunu onlar da bilirdi. Striptiz kulüplerinden de hiç hoşlanmazdı. Herkes onun bu tür işlerle ilgilenmediğini bilirdi. Lee her zaman çocuklarının ve Sheila'nın güvende olmasına özen gösterirdi. Ama şimdi biri bu güvenli

O

PATRONUN OYUNU

79

yaşamlarını bozmuş ve Lee'nin tüm sevdiklerini tehlikeye atmıştı. Ailenin hedef seçildiği duyulmuş muydu? Bu gerçek bir karabasana benziyordu.

Şimdi korkudan dehşet içinde olan Sheila'yı rahatlatması ve yaşamlarının geri kalan bölümünü yine eskisi gibi güvende geçirmelerini sağlaması gerekiyordu. Aksi halde karısını ve çocuklarını yitireceğinden emindi. Sheila'nın kendisinden çok oğlanlar ve yeni doğacak bebeği için kaygılandığını biliyordu.

Sheila'nın çığlıkları dört çift meraklı gözün odaya dolmasına neden oldu. Lee oğullarının gözlerindeki korkuyu görünce annesinin onca yıl nelere katlandığını, öldürülen oğullarını gömerken neler hissettiğini anlamaya başladı. Yaşamında ilk kez annesini anladığını hissediyordu.

Annesinin yaşam biçimlerinden nasıl nefret ettiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu.

Kardeşlerini yitirmek zaten yeterince kötüydü ama çocuklarından birini yitirecek olursa asla bir daha kendini toparlayamazdı. Çocuklarının şaşkınlık ve kaygı dolu bakışları arasında kendini çok küçülmüş hissediyordu. Sheila çocuklarının yanına koştu. "Toplanın! Eşyalarınızı toplayın, büyükanneye gidiyoruz."

Koşarak odadan çıktı. Lee, karısının çocukları odalarına eşyalarını toplamak için gönderişine bakınca kendini çok yalnız ve " terk edilmiş hissetti.

Billy, Maura'nın sorusunu yanıtlamadan önce ona uzun uzun baktı.

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek, Maura. Söyleyeceklerim dedikodudan ibaret olduğu için de bunları benden duyduğunu hiç kimseye söylemeyeceksin, tamam mı? Bunları sana dost olduğumuz için söylüyorum. Arkadaşlığımızın hatırına söylüyorum."

"Söyle."

"Vic'in başına gelenleri duyduğunu sanıyorum."

Maura korkunun dalgalar halinde üstüne doğru geldiğini hissetti. Başını evet dercesir.i salladı.

801

MARTINA COLE

"İstediğin yanıtlar için Liverpool'a doğru çevir bakışlarını. Vic uzun zamandan beri orada iş yapıyor ve sahip olduğun şeyi istiyordu."

Billy, Maura'nın yüzünün kireç gibi olduğunu gördü.

"Dalga mı geçiyorsun, Billy?"

Billy yavaşça gülümsedi.

"Yaşamımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Ama sakın unutma bunları benden duymadın."

Billy genç kadının boşalan kadehine içki doldururken Maura taş kesilmişti. Billy kadehi uzatırken Maura alçak bir sesle konuştu, "Bana bildiklerini anlat. Ama en başından."

"Lütfen Sheila, geri gel."

Lee karısına kendisini terk edip girmemesi için yalvarırken sesindeki çaresizliğe de için için kızılıyordu. Bir yandan da cep telefonu çalışıyordu ve telefona yanıt vermesi gerektiğini de biliyordu. Telefona yanıt vermeyecek olursa Maura'yla çocuklar başına bir şey geldiğini düşünebilirlerdi.

Sheila, Mitsubishi cipine doğru ilerlerken durdu ve alaya bir sesle konuştu. "Telefona yanıt ver, Lee. O zaman bizim gitmemiz sana çok koymaz, değil mi? Kardeşlerinin sana gereksinimi vardır ve sen de zaten sana ne söylenirse yaparsın."

Sheila ilk kez böylesine acı konuşmuştu ve sözleri Lee'nin yüreğini paramparça etmişti.

"İşlerim önemlidir ve sen de bunu biliyorsun. Özellikle çocukların yaranda işlerimden söz etmeni istemiyorum."

Tehdit dolu sesi Sheila'nın öfkelenmesine neden olmuştu. "İşlerin daha önce evimizden içeri girmemişti ama öyle değil mi? Eşyaları arabaya yüklerken bile birinin bize ateş edeceğini düşünmekten kendimi alamadım."

"Bu kadar aptal olma."

İkisi de durarak birbirlerine baktılar. İlk kez Lee karısına ha-

PATRONUN OYUNU

181

karet etmişti. Çocuklar bile şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

"Özür dilerim, Sheila. Lütfen beni böyle bırakıp gitme..."

Sheila güçlükle cipe binerek hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı.

Lee'nin cep telefonu bir kez daha çaldı. Lee öfkeyle elindeki telefonu yere attı, telefon küçük parçalara ayrılıncaya değin de üstüne çıkıp tepindi durdu.

"Lanet olsun! Lanet, lanet, lanet!"

Yarım saat sonra Garry arabasını Lee'nin evinin önünde park ederken Lee hâlâ lanet olsun, deyip duruyordu.

Tommy Rifkind, üç Liverpool futbolcusuyla iki çok ünlü uyuşturucu kralının oturduğu Chester'da oldukça büyük bir evde yaşıyordu. Evini çok seviyordu. Otuz yaşındaki karısı Gina evi aldıklarında bir iç mimarla anlaşmış ve ev dergilerden fırlamış model evlerden birine dönüşmüştü. Mimarın yaptıklarını Tommy pek beğenmemişti ama davetlerde istenilen etkiyi yaptığının da farkındaydı.

Tommy'nin Simone adında bir de sevgilisi vardı. Simone, Tommy'nin istediği an onunla evlenmeye hazırды.

Ne var ki böyle bir şey asla olmayacaktı ama Simone'un bundan haberi yoktu. Gina'sı onun hem en iyi arkadaşı hem de yaşamını paylaştığı kişiydi. Gina göğüs kanserine yakalanmıştı ama bu olaydan kimsenin haberi yoktu. Tommy karısına tapardı, karısı da ona. Simone yalnızca hoşça vakit geçirdiği biriydi, duyarlı ve akli başında bir kadın olan Gina da Tommy'nin genç bir kadına gereksinimi olduğunu farkına vararak bu ilişkiyi görmezden gelmeyi yeğliyordu. Kocasının asla kendisini bırakmayacağı gerçeği onun kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

Tek çocukları olan Tommy Junior yaklaşık on yıldan beri babasıyla konuşmuyordu. Silahlı bir soyguna karıştığından beri. Üniversiteyi bitirip kimyager olan Tommy Junior o güne değin babasının bir işadamı olduğunu sanıyordu. Akli başında hoş bir kızla evlenmiş ve iki oğlu olmuştu. Gina'nın aracı olmasıyla Tommy torunlarını görebiliyordu ve karısına da şükran duyuyordu. Oğluna her zaman daha iyi bir yaşam verme isteği

, 82| MARTINA COLE

Tommy'nin yüreğini yakar dururdu.

Tommy'nin Toxteth'li Lizzie adındaki bir kadından da evlilik dışı bir oğlu vardı, ikinci kez baba olmuştu ama bu çocuğun zekâ açısından babasına çektiği söylenemezdi. Gerçek bir kabadayı olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Bu çocuğun da adı Tommy'ydi ama annesinin kızlık soyadı olan Bradshaw'in "B"si~ ni alarak adının Tommy B olduğunu söylüyordu. Gina kocasının gayri meşru çocuğunu evine almıştı.

Tommy'nin karısını o kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu.

İki torununun kapalı havuzda oyun oynamalarını gülümseyerek izledi. Arkadaşı Joss Champion'a seslendi.

"Şu herifi bir kez daha ara."

Korku filmlerinden fırlamış gibi iriyarı biri olan Joss arkadaşına bakarak geniş omuzlarını silkti.

"Az önce aradım, yanıt vermedi."

Tommy şaşırılmıştı.

Arkadaşıyla birlikte geniş salonlardan birine gittiler. Tommy kendisine içki hazırlarken ön kapının açıldığını duydu.

Joss'a bakarak gülümsedi.

"En sonunda!"

Kapıya doğru dönünce Maura Ryan'ın bir heykel gibi kapının eşiğinde durduğunu gördü. Bir an için onu tanıyamadı.

"Sen..."

"Merhaba Tommy. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Maura'nın sesindeki güç Tommy'nin her zaman sarsılmasına neden olurdu. Maura sinirine dokunsa da yine de ondan çok hoşlanırdı. Bu kadında insanları kendine çeken ilginç bir özellik vardı. Belki de soğukluğu ona çekici geliyordu. Kendisinin de bir şekilde aynı çekiciliğe sahip olduğunu düşünürdü.

Çevresinde kadın olduğunda hemen utanan ve mahcup olan Joss'un yüzü yine kıpkırmızı olmuştu. Maura ona bakarak gülümsedi. "Beni bakışlarıyla soydun, Joss, üşütebilirim."

Tommy bu sözlerle bir kahkaha patlattı, Maura da ona katıldı.

"Hangi rüzgâr seni buraya atı?"

"Önce bir içki ikram etmeyecek misin?"

"Elbette."

Maura onu inceledi. Tommy elli yaşında olmasına karşın

PATRONUN OYUNU 183

hâlâ yakışıklıydı. Koyu renk saçları açık teninde hoş bir çelişki oluşturuyordu. Büyükbabası Batı Hindistanlı bir tersane işçisiydi ve Tommy Rifkind gözlerini ondan almıştı. Oldukça biçimli bir vücudu vardı ve terziler ona bir şeyler dikmekten çok hoşlanırlardı. Maura o sabah orada yapmak zorunda kalacağı şey için üzülüyordu. Tommy'yi her zaman severdi. Ama bu kez aile söz konusuydu ve Tommy'nin de bunun ne anlama geldiğini anlaması gerekiyordu.

Tommy, Maura'ya viski dolu kadehi uzatırken buruk bir sesle sordu. "Bir sorun mu var, Maura?"

Maura kadehi alarak başını evet dercesine salladı.

"Ne yazık ki, öyle Tommy. Hem de çok büyük bir sorun."

Janine hâlâ ölüm kalım savaşı veriyordu ve Roy da yatağın yanında karısının elini tutarak oturuyordu. Yüzü yara bere içinde olan Sarah da Roy'un yanındaydı ve odadaki monitörlerin dışında Sarah'nın çektiği tespihin sesi duyuluyordu.

Roy onun yanı başında olmasının kendisine garip bir şekilde huzur verdiğini hissediyordu. Çocukluğundaki gök gürültülü ve şimşekli geceleri aramsamıştı. Annesi evdeki tüm aynaların üstüne örtü örter, perdeleri çeker ve çocuklar da karanlıkta oturup dua ederlerdi. Michael ve Garry sıkıntıdan patlardı ama o sıklıkmazdı. Kendini bir şekilde güvende hissedirdi.

Janine'in yüzü solgundu ve çok da yorgun görünüyordu. Roy karısının yüzündeki çizgilerin kendi suçu olduğunu biliyordu. Karısına bakarken kendini çok suçlu hissediyor, onun yerinde kendisinin olmasını ve karısının acı çekmemesini diliyordu içinden. Onca yıldan beri ilk kez karısını korumak istiyordu.

İçeriye giren hastabakıcı Roy'un düşüncelerini dağıttı. Elini karısının elinden çekerek oturduğu yerde gerindi.

"Hadi git de kahve iç. Ben onunla ilgilenirim, oğlum. Kendini biraz toparlamalısın," dedi Sarah.

Roy annesine şükran duyarak yerinden kalktı.

"Teşekkür ederim anne. Her şey için teşekkür ederim."

Sarah omuz silkti.

"Ben zaten her zaman sizin yanınızda değil miyim, oğlum?"

84 | MARTINA COLE

"Sen de bir fincan çay ister misin, anne? Getireyim mi?"

Sarah evet dercesine başını salladı.

"Artık bu tür şeyler için fazla yaşıyorum. Yolun sonuna geldiğimi hissediyorum ve inan bana bu da beni hiç üzüyor. Toprağı bol olsun, zavallı babanı çok özledim."

Ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Roy kollarını annesinin boynuna doladı. Bir kez daha annesinin ne denli yaşlandığını fark etti.

"Onca yıl boyunca kendimi nasıl hissettiğimi hiç düşündün mü, evladım? Çocuklarımı gömüp durdum. Ve hiçbir de hastalıktan ölmedi. Oğullarım öldürüldü, hayvanlar gibi doğradılar onları ve ben bu anılarımla yaşamımın her gününü geçirmek zorunda kaldım. Şimdi Janine'e bak, oğlunun annesine. O da ileri yaşlarınıza karşın hâlâ sıradan insanlar gibi yaşamadığınız için bu tuzağa düştü. Nedense sizler akıllı başında, sıradan insanlar gibi yaşayamıyorsunuz. Benny de sizlerin yolunda ilerliyor ve her gün Tann'ya kanından, canından, etinden olan birinin cesedini teşhis etmemen için dua edip duruyorum."

Bakışlarını Janine'e çevirdi. Roy da odadan çıkıp gitti. Ama annesinin az önce söyledikleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Gözleri yaşarmıştı. Sarah oğlunun kendisini bu şekilde hissedeceğini biliyordu. Oğlu odadan çıkarken dua etmeye başlamıştı.

"Kutsal Meryem Ana, Tann'nın annesi, oğlumun hatalarını görmesine yardım et. Çocuklarımdan birinin İsa'nın sadık yandaşlarından biri olmasını ve yüreğinin Tanrı sevgisiyle dolup taşmasını sağla."
Benny ve Abul, Canning Town'a doğru A13 karayolunda uçarcasına ilerliyorlardı. Küçük bir aracın içindeki iki genç polis tarafından durduruldular. Polislerin kafaları alabildiğine doluydu. Olay yerine giderlerken otoriteye asla saygı duymadan, hız sınırını aşan kendini bilmez bu iki adam yüzünden durmak zorunda kalmışlardı.

Abul esrarlı sigarayı camdan dışarı fırlatırken Benny arabayı kenara çekti.

"Sizin için ne yapabiliriz, memur bey?"

PATRONUN OYUNU I 85

Benny bu sözlerinin ve kibar davranışının polisleri etkileyeceğinden emindi.

"Arabadan in."

Benny ve Abul şaşkınlıkla bakiştılar.

"Afedersirüz, ne dediniz? Hangi yetkiyle benden arabadan inmeme istiyorsunuz? Hız sınırını aşmadık, son derece dikkatli bir şekilde arabayı kullanıyordum ve emniyet kemerlerimiz de bağlı. Bizi neden durdurduğunuzu öğrenmek istiyoruz. Bu bizim demokratik haklarımızdan biri."

Abul gülmeye başlamıştı. Kibar olmaya özen gösterdiğinde oldukça garip bir aksanla konuşmaya başlayan Benny'nin karşısında gülmek olası değildi.

"Gülünecek bir şey mi var?"

Bu sözler üstüne Abul gülmeyi derhal kesti. Polis memurları önemli bir noktaya parmak bastıklarını hissettiler. Sonra da, Benny'yle Abul emniyet kemerlerini açarken polisler onları kışkırtıklarını fark ettiler. Arabadan iner inmez iki adam da hiç-zaman yitirmeden doğruca bagajın yanına gidip bagaj kapağını açtılar ve birkaç saniye sonra da ellerinde beysbol sopalarıyla polislerin yanına geldiler.

"Önce sen," dedi Benny elini sallayarak.

Abul bir kez daha kıkırdadı.

"Olmaz, önce sen, patron."

iki adam yoldan geçenlerin tezahüratlarıyla birlikte polisleri beysbol sopalarıyla kovalamaya başladılar. Benny ve Abul geçen arabalara el sallarken bir araba yolun kenarında durarak polislere arabalarına binip gitmelerini ve bundan sonra konuyla kendisinin ilgilemeyeceğini söyledi. Bu gelen kişi, onların adamıydı ve iki yaralı polisin, patronlarına karşı dava açmamaları için gereken önlemleri alacaktı.

"Otursan iyi olacak, Tommy dostum."

Maura'nın ses tonundaki ciddi ifadeyi algılayan Joss viski şişesini ortadaki küçük masanın üstüne koydu. Her ikisinin de içkiye gereksinimi olacağını biliyordu. Maura Ryan'ın bizzat Liverpool^ gelmesi zaten yeterince kaygı duyulacak bir şeydi. Joss

861

MARTINA COLE

PATRONUN OYUNU

I 87

onun neden oraya geldiğini tahmin edebiliyordu ama düşüncelerini kendine saklamayı da çok iyi bilirdi.

Tommy yara başında oturan Maura'ran uzanıp elini tutması karşısında çok şaşırdı.

"Birkaç dakika sonra kendini nasıl hissedeceğini çok iyi biliyorum. Ama lütfen bunun kişisel olmadığını yalnızca bir iş olduğunu aklından çıkarma. Bunun olmasını istemezdim ama bir şey yapamadım.

"Oğlun, Tommy B, ailemin evlerine silah ve dert soktu. Tanrı aşkına, ailemin evlerine! Ve ortada herhangi bir şey yokken, Tommy. Hiçbir şey. Ortaklarımızın ölümlerinde parmağı vardı ama şimdi eşlere ateş ediliyor, eşler iş ortaklarımız değil..."

Tommy başını sallıyordu.

"Hayır, yanılıyorsun Maura. Tommy B'nin baş belası olduğunu kabul ediyorum ama sizlerin evlerine girebilecek kadar kafası çalışmaz onun..."

"Kafasının çalışmadığını ben de biliyorum ama bunları yüreğiyle yaptı. Bundan eminim. Neler hissettiğini biliyorum Tommy ama bunun söylenmesi gerekiyordu. Senin de bunu anladığından eminim."

Maura, Tommy'nin sıkıntılı yüzüne baktı ve onun için üzüldü.

"Bu olayları unutamayız. Savaşın içindeymiş gibi bir görünüm vermeye çalıştı ve bizler bunu bir türlü anlayamıyoruz. Nelerin olduğunu anlamak için herkesi sorguya çektik. Daha sonra da Roy'un karısına evinin önünde iki el ateş edildi..."

Tommy'nin koyu renk gözleri iri iri açıldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Keşke öyle obaydı. Bu insanın uyanıkken bir karabasan görmesi gibi bir şey. Kendini iyi hissettiğinde sana ayrıntıları da anlatacağım. Hadi şimdi bir içki daha iç." *

"Öldü mü?"

I

Tommy Rifkind'in sesi duygulardan arınmıştı.

q

Maura başını salladı.

"Evet. Garry ve Lee onu evinde ele geçirdi. Onu, bir örnek olarak kullanmak zorunda kalacaklarını kabul etmelisin."

O

Tommy Rifkind başını ellerinin arasına alarak bir çocuk gibi hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Maura..."

Genç kadın önünde hıçkırıklarla ağlayan bu adama acıdı. Ama sonra da kendini toplayarak sert bir sesle konuştu.

"İsrar etti, Tommy. Diğerlerine bir mesaj vermemiz gerekmez mi? Tommy B'nin adamları kimlerle ve neyle karşı karşıya olduğunu anlamalı. Bu yüzden onlara da bir ders verilecek."

Joss boşalan kadehleri doldurdu. Maura içkisinden büyükçe bir yudum aldı.

"O zaman bir anlaşma falan olmayacak, öyle mi?"

Maura bir kez daha başını salladı.

"Saçmalama. Sen olsaydın anlaşma yollar arar mıydın?"

"Annesi buna çok üzülecek."

Maura bir kez daha omuzlarını silkti.

"Bazen bu tür şeyler olur, öyle değil mi Joss?"

Joss boş gözlerle başını evet dercesine salladı. Neyse ki, az konuşan biri olarak tanınırdı. Eğer ağzını açsaydı o da Tommy gibi yüksek sesle ağlayacaktı.

İçeri giren Gina, kocasının ağladığını görünce yanına gitti. Kocasını kanepeden kaldırarak odadan dışarı çıkardı. Çıkarken de Maura'nın önünden geçerken onu başıyla dostça selam-lamıştı.

Maura, Joss'a baktı. "Ona telefonda söylemiştim. Gina'yla her zaman çok iyi anlaşırım. Tommy'nin bu haberi aldıktan sonra birine gereksinimi olacağını biliyordum."

"Delikanlı, Vic Joliff le birlikte miydi?"

Joss'un sesi fazla konuşmamaktan boğuk çıkmıştı.

Maura evet dercesine başını salladı.

"Çok hırslı biriydi," dedi Joss.

"Kimdi hırslı olan, Joss? Tommy B mi?"

Joss başını salladı. "Leb demeden leblebiyi anlıyorsunuz, Miss Ryan. Joliff in işini bitirmeden önce onunla başka kimlerin birlikte olduğunu öğrenin. Böylesine büyük bir işi tek başına yapamaz. İriyan biri olduğunu kabul ediyorum ama işi çekip çeviren bir kişinin zekâsı onda yoktur."

"Sağ ol Joss ama ben bunu zaten çok önceden biliyordum. Vic

MARTINA COLE

Joliff şu anda boğazı kesilmiş bir halde hapishanenin hastanesinde yaüyor. Biz onu ele geçirinceye değin de orada kalacak."

Hıçkırıklarla ağlayan Tommy B'nin bedeni sarsılıyordu.

"Of, lanet olsun! Bir kez daha soracağım, tamam mı? Bu işte senden başka kimler var? Ailemin işleri hakkında birçok şey biliyorsun -nereden öğrendin? Hafızanı canlandırıcak bir şeyler ister misin?"

Garry'nin sesi kulübenin duvarlarında yankılandı. Son derece rahat bir şekilde elektrikli testereyi delikanlının pantolonlu bacaklarında gezdirdi.

Tommy B önce konuşmadı; şaşkınlıkla açılan gözlerini elektrikli testereden alamıyordu. Garry ona bir tekme attı. Tommy B acıyla kıvrandı.

"Bildiklerimi zaten söyledim," diye inledi. "Bana emirleri veren Joliff ti. Bu işlerin arkasında hep o vardır. Lütfen... bu işi, bitirin artık."

Kan çanağına dönen gözlerini yalvarırcasına Lee'ye çevirdi. Garry'nin arkasında duran Lee evet dercesine başını salladı sonra da elindeki büyük ve ağır el feneriyle ağabeyinin yanına geldi. Elini kaldırdı ve hızla Tommy B'nin başına indirdi. Acı çeken delikanlı kendinden geçti.

Lee ağabeyine döndü.

"Bu lanet olasıca herif Atlas Okyanusu'nun bu tarafındaki en büyük manyak. Ne oldu? Kollarını ve bacaklarını keserken adamın ayak olmasını mı sağlamamı istiyorsun? Bize bildiği her şeyi anlattı. Neden yaptığını anlamış değilim ama Sandra Jo-liff'in işini bitirenin kendisi olduğunu da söyledi. Artık daha fazla cezalandırmanın bir anlamı yok."

Garry gücenmişti ve bu duygusunu da gizlemedi.

"Bana ne yapacağımı sen mi söyleyeceksin, ha? Ağzına bir şaplak indirmemi mi istiyorsun? Londra'dan ayrıldığımızdan beri söylenip duruyorsun. Mİ karayolunda giderken yanımda sanki küçük bir çocuk varmış gibi hissettim kendimi. Sürekli soru sorup durdun." Küçük bir çocuk gibi konuşmaya başladı. "'Oraya kaçta varacağız?' Seni neşelendirmek için az kalsın ço- Jj

:::)

PATRONUN OYUNU

189

cukluğumuzda öğrendiğimiz okul şarkılarından birini söyleyecektim."

Lee istememesine karşın yine de kendini tutamayarak bu sözlere güldü.

"Kapa çeneni."

"Neyin var? Neler oluyor?"

"Sheila beni terk etti."

Garry omuzlarını silkti. "Onu suçlayamazsın. Kim bilir kafasından neler geçti? Ama merak etme, hafta sonundan önce döner."

Garry kardeşinin yüzünde oluşan umut dolu ifadeyi görünce ona sarıldı.

"Gevşe, rahatla Lee. Her şey yoluna girecek. Siz ikiniz asla ayrılmaz bir ikilisiniz. Etle tırnak gibisiniz. Şimdi bana yardım et de şunu masaya yatırabm ve verdiğimiz sözü yerine getirip bir an önce evimize dönelim."

"Ellerini ve ayaklarını gerçekten kesmemiz gerekli mi?"

Garry, Lee'ye şaşkınlıkla baktı.

"Elbette değil ama insanlara konuşacak bir konu verir, değil mi? Şimdi dürüst ol ve düşün. Herkes bunu senin ve benim yaptığımı anlayacak, böylelikle delilik oranımızı yükselteceğiz ve yolumuza çıkmak isteyen geri zekâlıları durduracağız. İyi bir pratik olacak. Ayrıca şanımıza şan katacağız."

Lee sırtıttı. Garry'nin kendisini Sheila'dan kurtaracak başka bir konu bulmasına çok sevinmişti.

"Eğer böyle düşünüyorsan, peki."

"Evet böyle düşünüyorum ve sen de bunun mantıklı olduğunu görüyorsun, değil mi? Hadi şimdi bana elektrikli testereyi ver bakalım."

Maura ve Joss, Tommy Rifkind'in salona geri dönmesini yaklaşık yarım saat beklediler. Hâlâ çok perişan görünüyordu ama az da olsa biraz kendini toparlayabilmişti. Maura yavaşça ona olanları anlattı.

Sözlerine Lana Smith ile Sandra Joliff in öldürülmeleriyle baş-

901

MARTINA COLE

ladı. Bir yandan da Tommy'nin yüz ifadesini izliyordu.

"Belmarsh'da Joliff saldırıya uğradı ve bu saldırının arkasında kimin olduğunu henüz öğrenemedik ama Joliffin birilerinin ayağına bastığını tahmin ediyoruz. Ölmedi ama durumu ciddiyetini koruyor. Bir süre sonra onu görmeye gideceğiz."

"Oğlumu Joliff mi kullandı yani?"

Maura omuzlarını silkti.

"Ya da Joliff i birileri kullandı ve Tommy B'yi de bir şekilde olaya dahil ettiler. Henüz bilmiyorum. Parçalan bir araya getirmeye başladık. Evimin önündeki arabamda bomba patladı. Beni kimse tehdit etmedi. Terry'yi nasıl değerlendirdiklerini bilmiyorum ama o benim hayat arkadaşım." "

İçkisini bitirdikten sonra Joss'un kadehini yeniden doldurmasını bekledi. Bu arada söylediklerinin de hazmedilmesi için gerekli zaman oluşmuştu.

"Oğlunun başına gelenlere gerçekten de çok üzüldüm, Tommy. Ama bu konuda elimizde başka bir seçenek olmadığını sen de anlamış olmalısın. Özellikle annemin başına gelenlerden sonra. Bu, kimsenin kolay kolay hazmedeceği bir şey değil."

Tommy başını sallayarak derin derin içini çekti.

"Aptal çocuk. Her şeyi en iyi kendisinin bildiğini sanırdı. Dünya artık değişti, Maura. Gençler kendilerini yasa gibi görüyorlar. Gece kulüplerine, fahişelere aklına gelebilecek her şeye parmak atmıştı."

"Peki ya uyuşturucu? Bu Joliffin tercih ettiği alan, değil mi?"

Tommy evet dercesine başını salladı.

"Dürüst olmamız gerekirse artık hepimiz uyuşturucu işinde-yiz. İnanılmaz para var."

"Ama oğlanın bu işi kendi başına yaptığını duymuştum. Anladığım kadarıyla bu yasal bir iş değil."

Joss bile Maura Ryan'ın çifte standartları karşısında hayrete düşmüştü.

"Sen, adına ne dersin de burada söz konusu olan kokain, Ma-
ura.

"Bu işi ben ailenin daha genç üyelerine bıraktım. Kişisel olarak uyuşturucu işinden nefret ediyorum. O işe hiç karışmadım." "Peki ya yeni işe ne diyorsun? Adı her neyse." Joss, Maura'nın

PATRONUN OYUNU 191

yanıtından etkilenmişti.

Maura gülümsedi.

"İpin ucu kaçmamak koşuluyla olabilir." Maura'nın cep telefonu çaldı, telefona yanıt verdi. Tommy Rifkind'e baktı.

"Çok özür dilerim Tommy, ama iş bitmiş."

Tommy başını evet dercesine salladı. Maura karşısındaki adamın kendi oğlunun ölüm haberi karşısında bu denli soğukkanlı kalışına hayran olmuştu.

Sarah ve Roy geceyi uyanık geçirmişti.

Sabaha karşı 03.28'de hastanede ikinci gününü geçiren Janine öldü. Kalbe giden damarlardan biri tıkanmış ve birkaç saniye içerisinde yaşamını yitirmişti.

Roy karısının elini avuçlarının arasına almış, saatlerce öyle yatağının yanı başında oturmuştu. Joey'yle birlikte Carla gelince ancak karısının elini bırakmıştı. Kızma onu bir daha hiç bırakma-yacakmışçasına sıkıca sarılıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Öldü, Carla. Ve burada yanı başında hiç kimse yoktu. Çocukları yanında değildi."

Carla karşılık vermeden babasına sıkıca sarıldı. Yatakta yatan annesinin cansız bedenine bakarken hiçbir şey hissetmediği için kendisinden utandı. Janine hemen hemen tüm yaşamı boyunca kızıyla hiç ilgilenmemişti ve şimdi de ölmüştü. Yalnızca babasının bu ölüme çok üzüldüğü anlaşılıyordu. Birkaç saat içerisinde yaşlanıvermiş gibiydi ve bakışlarındaki o buruk ifadeyi Carla yaşamının sonuna değin unutmayacağını biliyordu.

Benny rüzgâr gibi odadan içeri girdiğinde Carla babasıyla birlikte dua okuyordu.

Ray'in sesi acı ve suçluluk doluydu.

"Öldü, Ben, annen öldü."

"Annenin cansız bedenine bak ve tüm yaşamın boyunca onun ölmesine yardım ettiğini aklından çıkarma."

Sarah torununa bunları buz gibi bir sesle söylemişti.

"Ne derler, bilirsin, değil mi, büyükanne? 'Akacak kan damarda durmaz.' Bana bir daha öğüt vermeye kalkmadan önce bunu sakın unutma," dedi ters bir sesle.

921

MARTINA COLE

Annesine bir bakış fırlattıktan sonra odadan çıktı. Carla ve Joey da arkasından gitti.

Sarah üzgün bir ifadeyle Roy'a baktı.

"Sen de oğlunu benim yıllar önce sizleri kaybettiğim gibi kaybettin. O da Maura'nın uydusu olup çıktı. Oğlunu er ya da geç gömeceksin ve Tann'dan bunun bir an önce gerçekleşmesini dilerim. Oğlun çok tehlikeli bir çocuk olup çıktı. Michael'ımı anımsatıyor bana. Ne var ki, Michael'in o kasap görünümünün altında pırlanta gibi bir kalbi vardı oysa Benny'nin yüreğinde yalnızca nefret var."

Roy annesinin söylediklerine karşılık vermedi çünkü onun gerçekleri söylediğini biliyordu.

Bu arada Tommy B'nin annesi Liverpool Hastanesi'nin morgunda oğlunun cesedini teşhis ediyordu.

Kaderin kendisine oynadığı oyuna ve oğluna bunu kim yaptıysa ona lanetler yağdırırken neyse ki sigara salonundaki iki adamın bu olaydan sorumlu olduğunu fark etmemişti.

Garry ve Lee'ye göre Tommy B çoktan unutulup gitmişti bile.

Ne var ki, onu babası unutmayacaktı. Ne de Vic Joliff.

Hapishane doktorları onu taburcu etmekte aceleci dav-ranmıyorlardı. Joliff onca kan kaybetmesine karşın yine de her zamanki gibi çok güçlüydü ve her zamankinden daha da kurnazdı. Kafasındaki onca dikişe aldırılmadan yatağının yanında yorgunluktan bitap düşmüş polis memurunu kandırmayı başararak kelepçeleri açtırmıştı. Daha sonra da polisin odada olmadığı bir anda kirli çamaşır sepetinin içine gizlenerek sabahın erken saatlerinde çamaşırhaneye götürülen çamaşırarla birlikte kaçmayı başarmıştı. Daha sonra da kamyon şoförünü boğmuş ve terk edilen kamyon Kent kıyısında bulunmuştu.

Daha sonra da onu gören olmamıştı. Onunla ilgili hiçbir ipucu bulunamamıştı.

Ryan'lar da bu konuda başarılı olamamışlardı ve onların da

PATRONUN OYUNU I 93

ellerinde somut veriler yoktu. Birçok söylenti vardı ama içlerinden en tedirgin edici olanı Joliff'in Ryan'lann polis arkadaşlarından biriyle çok içli dışlı olmasıydı. Polis müdürü Billings'in Ryan'lann rakibiyle iyi geçinmeye kalkışması onun ne denli aptal olduğunu gösteriyordu. Maura bu suçun cezalandırılmadan bırakılmasından yana değildi. Benny'ye açık kart vererek bu konuda neler yapabileceğini araştırmasını istedi.

Polis Müdürü Roland Billings eşi ve kızlarıyla birlikte akşam yemeğine oturduğunda kapı çaldı. Billings, Brentwood'un en iyi semtlerinden birinde olan ve güvenlik önlemlerinin en yoğun olduğu evini çok seviyordu. Gelen kişinin kendisini görmek isteyebileceğini geçirdi aklından. Ne ki, ne Benny Ryan'ı ne de onun Hintli korumasını bekliyordu.

Ryan'ın sesini duydu.

"Roly içerde mi?"

Farklı bir aksanla konuşmuştu ama sesindeki belli belirsiz tehdit ifadesi ne Roland Billings'ten ne de karısı Dolores'in dikkatinden kaçmıştı. Roland Billings sandalyesinden kalkarken yüreği ağzına gelmişti.

Benny evin sahibiymişçasına yemek odasından içeri girdi. Çevresine bakındı, Roland'ın üç kızının dehşetle kendisine baktığını gördü. "Bunları cümbüşte gözünün önünde canlandırabilir misin, Abul? Dışlarındaki bu tellerle olacak şey değil. Belki birkaç yıl sonra, ne dersin Billings? O zaman iyice gelişip serpilirler değil mi? Genç ve hassas olacaklar. Sen de bu tür kanlardan hoşlanırsın, değil mi?"

Dolores kızlan odadan çıkanyordu. Abul gülümseyerek onlara baktı.

"Sen de onlarla birlikte yukanya çık, şekerim. Biz buradan gidinceye değin kimseyi arama, aksi halde başınız fena halde belaya girer, tamam mı? Biz kocanla birazcık konuşmak istiyoruz, o kadar."

Dolores kırk alü yaşında ve oldukça bakımlı bir kadındı. Kocasının evde büyük miktarda para sakladığını biliyordu. Ama bu paraların eve nasıl geldiğine ilişkin en küçük bir fikri bile yok-

MARTINA COLE

tu. Şimdi evine gelen bu adamlarla kocasının evde sakladığı paralar arasında bir bağ olduğunu düşünüyordu. Korkmaya başlamıştı.

Abul sakın bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Burada oyun oynamıyoruz. Kocanın başı büyük belada ve üstleri bu ziyareti öğrenirlerse daha da büyük bir belanın içine girmiş olacak. Şimdi kızları al ve yukarıya çık. Ne olursa olsun asla sesinizi çıkarmayın, tamam mı?"

Dolores evet dercesine başını sallayarak kızlarla birlikte evine gelen bu iki yabancıdan yanından ayrılıp üst kata çıktı.

Roland Billings yemek masasında korku ve dehşet içinde oturuyordu.

"Evimde ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Sesi hissettiğinden daha güçlü çıkmıştı.

Benny bir kahkaha patlattı. "Ama ben dost olduğumuzu sanıyordum, Roland. Ben, sen ve Maura Hala. Maura'yı hatırlıyorsun, değil mi? Sana düzenli olarak para veren kadın ha-

ruf

Hayranlıkla çevresine bakındı. Yemek odasında iki tane büyük saat vardı. Koridorda büyük bir saatle salondaki masalarla şöminenin üstünde irili ufaklı değişik saatler duruyordu. Billings'in antika saat meraklısı olduğu anlaşılıyordu.

"Sana verdiği paraları nelere harcadığını öğrenince Maura memnun olacak. Kendisi de antika saatlere meraklıdır. Aynen senin gibi."

"Maymun suratlı arkadaşını da alarak evimden defol git."

Billings'in sesindeki nefret Benny'yi bile şaşırtmıştı.

"Bana sakın ırkçı olduğunu söyleme, Billings?"

Son derece sakın bir sesle konuşmuştu. Abul'e baktı ve ikisi birden aynı anda kahkahayla güldüler. "Bu gerçek bir polis, değil mi, Ben?"

Benny yüksek sesle gülüyordu. Billings onlara şaşkınlıkla baktı.

"Evimden gitmenizi istiyorum." Bunları sert bir sesle söylemişti ama sesinde belli belirsiz bir tedirginlik de vardı.

"Ama bizler senin dostunuz, Roland. Ben ve Abul, biz senin arkadaşınız. Senin maaşını biz ödüyoruz.

Kızların iyi okullarda

n

o

PATRONUN OYUNU 195

okusunlar ve genç kızlar da organını ağızlarına alsınlar diye."

"Siz benim dostum falan değilsiniz..."

"Ah, şu sözlere bak, Abul. Büyükanne'nin bir sözü vardır, Roland: 'Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim.' O zaman sen bizim neyimiz oluyorsun?"

Billings ayağa kalktı.

"Evimden defol git, Ryan!"

Benny konuştuğunda sesi tehlikeli bir biçimde sakindi. "Zırvalama, Billings. Hoş zaten zırvalasan da zırvalamasan da her halükârda canını acıtacağım. Her şeyi biliyoruz. Liverpool'a yaptığımız yolculuk sayesinde her şeyi öğrendik. Vic Joliff başımıza çorap örmek için elinden geleni yapıyor. Şu anda hapisten kaçtı ve resmi makamlardan yardım alarak kaçtığını sanıyoruz."

Polis müdürünün yerine oturuşunu izlediler. Yüzünde korku dolu bir ifade oluşmuştu.

"İnsanların yataklarında vurularak öldürülmeleri ve başlarının iyice belaya girmeleri çok kötü bir şey değil mi, Billings?"

Polis müdürü korkudan titremeye başlamıştı.

"Joliff in kışından ayrılmıyordun, dostum. Hem onun hem bizim paralarımızı alıp cebine attın. Seni ikiye bölme, seni! Annem evinin kapısında vuruldu, bundan haberin var mı? Ve işin en körü yanı da annemin aile şirketiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Annemi hiçbir zaman sevmemişim ama bunun olanlarla bir ilgisi yok, değil mi? Karını ve kızlarını vursam, ne düşünürsün? Perişan olursun değil mi?"

Billings gözlerini dehşetle açmış, Benny'ye bakıyordu. Benny'nin her cümlesi tehdit doluydu ve yüreğindeki korku ve dehşet her an daha da artıyordu.

"Ryan'lardan birini ele geçireceğini varsayan birini düşün. Böyle bir düşünceyi asla kafandan geçirmezsün, değil mi Billings? Senin gibi duyarlı birinin bu tür düşüncelere sahip olması düşünülemez bile."

Billings başını iki yana o denli sert ve şiddetle sallıyordu ki başı döndü.

"Bravo sana. Ama bazı ellerin çırpılması gerektiğini ve Vic'le senin her zaman dost olduğunuzu görünce seni kara listenin

başına almamız gerektiğini kabul edersin artık."

Benny, elimden başka bir şey gelmez, dercesine ellerini iki yana açınca Abul kahkahalarla gülmeye başladı. Bu da Billings'in daha da korkmasına neden oldu. Polis müdürü karşısındaki bu iki adamın kendisine yapacaklarından müthiş haz duyacaklarını çok iyi biliyordu.

"Bakın," dedi titrek bir sesle. "Burada olmaz... evimde olmaz. ..."

Benny sırtıtmaya başlamıştı ve bu da çok ürkütücü bir görünümdü.

"Ah, ailemin evine silahla girip sorun çıkarmak iyi ama senin evinde olmaz, öyle mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

Bunları söylerken bir yandan da yemek masasının üstündeki tabakları yere fırlattı. Tabakların yere düşerken çıkarttıkları ses evin içinde yankılandı ve Benny üst kattaki kadınla kızların ağladıklarını duydu.

Masanın üstündeki çatalardan birini alarak var gücüyle polisin elinin üstüne bastırdı. Sonra da adamı gömleğinin yakasından yakalayarak mutfığa sürükledi. Ocağın üstündeki tencerede su kaynıyordu. İçinde de makarna vardı. Akşam yemekte yiyeceklerdi.

Benny, Billings'in elini tencerenin içine soktu. Adamın acıyla haykırışını gülümseyerek izledi.

"Canının yandığına eminim. Vic'le konuştuğunda bunları ona da anlatmalısın." ; Billings elini tencereden hızla çekti.

"Vic nerede Billings? Ona yardım ettin, değil mi?"

"Manşığı geçiyor, yalnızca bu kadarını biliyorum. Oradan nereye gideceğini bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum! Az kalsın ölecekti..."

Şoka girmek üzereydi. Abul polis müdürünün eline baktı. Istakoz gibi kızarmıştı ve çektiği acının dayanılmaz olduğunu biliyordu.

Benny polisin elini bir kez daha tencereye sokmadan önce sakinleşmek için biraz bekledi.

Billings sonunda bayıldı. Yere düşerken Benny var gücüyle

PATRONUN OYUNU 197

kafasına birkaç tekme attı sonra da kaynayan suyu başından aşağı döktü.

Mutfaktan çıkarılarken Abul yere dökülen makarnaya basınca ayağı kaydı. Benny gülmeye başladı ve arabalarına bindiklerinde gülmekten ikisinin de gözlerinden yaşlar akıyordu. Esrarlı bir sigara yakarak yola koyuldular. Müziğin sesini de sonuna değin açmışlardı.

Maura sonunda Terry Petherick'i gömdü ama son olaylardan sonra cenaze töreninde dikkatini törene veremeyeceğini de biliyordu. Annesinin suçlayıcı bakışlarını sürekli üstünde hissediyordu.

Çocuklardan hiçbirinin cenazeye gelmemesi Maura'ya memnun etmişti. Kalabalık yoktu ama Maura buna da memnun olmuştu. Yaşamında bir bölümünün kapandığını hissediyordu. Öykünün göz korkutucu bölümünün henüz uygulamaya konulmadığımdansa haberi yoktu.

Carla'nın elini sıkıca tutarken yıllardan beri ilk kez kendini huzurlu hissetti. Bu huzurlu an elbette uzun sürmeyecekti ama Maura'nın kendisine defalarca söylediği gibi onun yaşamı asla huzurlu olamazdı.

Terry Petherick için son gözyaşlarını dökerken eski arkadaşları Marge ve Dennis Dawson da Maura'yı yalnız bırakmamıştı. Terry'yle onlar sayesinde tanışmıştı. Ama şimdi Terry başka bir dünyaya göç etmiş ve kendisini kaderiyle baş başa bırakmıştı.

ikinci Kitap

"Yalan söyleme; Tanrı'yı aldatamazsın: İnsan ne ekerse onu biçer."

O

2000

"Doğum günün kutlu olsun, Maws."

Maura yatağının üstünde deliler gibi tepinen Joey ve Carla tarafından uyandırılmıştı.

"Şu ünlü ellinci yaşını kutlarız, Maws. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Maura güldü.

"Sen de yakında öğreneceksin, Carla, merak etme. Beş yıl sonra görürüm ben seni. Kahvaltım nerede bakalım? Artık yaşlı bir kadın olduğuma göre birilerinin beni beslemesi gerek."

"Ellinin şimdilerin kırkı olduğunu söylüyorlar, Maura Hala."

Joey kıkırdadı. Yirmi yaşındaydı ve hâlâ çocuktuktu. Onun bu çocuksu halleri Maura'yı değil ama annesini kaygılandırıyor. Tüm Ryan erkekleri gibi o da iriyandı ama görüntüsünün aksine son derece efemine davranıyordu. Benny'nin her zaman söylediği gibi ana kuzusuydu ve Benny bunu şaka diye söylemesine karşın Carla bu sözlere diğerleri gibi gülemiyordu. Joey'nin halasının yanına kıvrılıp yatmasını izlerken tedirginliğini belli etmemeye çalıştı. Bir çocuk gibi davranacak yaşı çoktan geçmişti ve Carla bunu ona en kısa zamanda söyleyecekti.

Joey'nin elini tutarak sevgi dolu bir sesle konuştu. "Hadi çık yataktan. Ben Maws'in armağanlarını ve doğum günü kartlarını kendisine verirken sen de ona kahvaltısını hazırla."

Joey yataktan çıktı ama bakışlarıyla annesine ne denli öfkeli olduğunu söylüyordu. Homurdanarak odadan dışarı çıktı.

Maura gülümsedi.

"Bu duruma artık alışsan iyi olacak, Carla. Joey eşcinsel, bunu kabul et, ama eğer değilse ben de Maura Ryan değilim. Tann aşkına bırak, çocuğun üstüne gitme. Bu o kadar da garip bir şey değil."

Carla karşılık vermedi. Sinirlendiği ya da üzülmediği zaman

102 t MARTINA COLE

annesine çok benziyordu. Annesi gibi onun da kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı. Kırk beş yaşında olmasına karşın hâlâ çok güzel bir kadındı ve zayıf olmasından ötürü de yaşını hiç göstermiyordu.

Kapı çaldı ve birkaç dakika sonra Joey, kocaman bir çiçek bu-ketiyle içeri girdi. Maura neşeyle güldü, çiçeklerin arasına sıkıştırılmış kartı açıp okuyunca gözleri parladı.

"Tommy Rifkind yollamış, doğum günümü kutluyor. Karta neyse ki 'ellinci' diye yazmamış."

Joey yatak odasından çıkarken "Love Is In the Air," adlı parçayı yüksek sesle söylemeye başlayınca, Maura bir kez daha güldü.

Carla gülümsedi.

"Tommy senin için çıldırıyor ve bana sorarsan da harika bir insan. Keşke benim peşimde olsaydı onu bu kadar üzmezdim."

"Ciddi misin?"

Bu sorunun üstüne Carla küçük bir kedi gibi gerinerek başını evet dercesine salladı. "Onu yatağıma alırdım." Maura kıkırdadı.

"Ben de!"

Bir kez daha çığlıklar atarak güldüler. İki genç kız gibi kıkırdıyorlardı.

"Nasıl, iyi mi? İyi olduğundan eminim. Buram buram seks kokuyor."

Maura dudaklarını birbirine yapıştırdı.

"Dudaklarım mühürlü."

Carla omuz silkti.

"Ama bacaklarının öyle olmadığı anlaşılıyor!"

"Seni gidi seni!"

"Uşak kahvaltını getirmeden önce armağanlarını aç," dedi Carla alaya bir sesle.

"Joey hakkında böyle konuşma, Carla. O harika biri." Maura'nun sesindeki neşe birden yok olmuştu.

Carla içini çekti. "Biliyorum. Ama bu tavırları hiç hoşuma gitmiyor. Doğal değil."

"Neyin doğal olduğuna karar verecek kişiler değiliz bizler. Babamı hatırlasana. O da eşcinsel olmalıydı çünkü on iki erkek ve bir fahişeyle dolaşıp dururdu!"

O

o

PATRONUN OYUNU

i 103

"Bu söylediklerini annen duymasın!"

Beş dakika sonra Maura'nun kahvaltısı gelmiş ve Carla'yla Joey odadan çıkmışlardı. Yumurtasını ve somon fumesini yerken bir yandan da Tommy Rifkind'i ve yeni başlayan ilişkilerini düşünüyordu.

Tommy Rifkind oğlunun ölümü karşısında yıkılmıştı ve Maura da bunu anlayışla karşılamıştı. Sonra birdenbire Londra'ya gelivermiş ve Maura'yi yemeğe davet etmişti. Tommy'nin karısı iki buçuk yıl önce kanserden ölünceye değin yalnızca çok iyi arkadaşları. Maura, Garry'yle birlikte cenazeye katılmak için Liverpool'a girmişti; bu iş ilişkileri açısından çok iyiydi ama Ma-ura'nın üzüntüsü de gerçektir. Herkes Tommy'nin oğlunu kimle-

lerinin kendilerine çekidüzen vermelerine neden oluyordu.

Ne var ki, arkadaşlıkları zamanla daha farklı bir boyuta dönüşmüştü. Tommy birdenbire hemen hemen her hafta sonu Londra'ya gelmeye başlamıştı ve Maura da doğal olarak onunla buluşuyor ve birlikte dolaşıyorlardı. İki yıl önce yatmışlardı, aslında o akşam içkiyi biraz fazla kaçırdıkları için yatağa birlikte girmişlerdi ama bu da ilişkilerinin rengini değiştirmiş ve aralarında bir aşk ilişkisinin başlamasına neden olmuştu. Maura bu ilişkinin nereye gideceğini merak ediyordu. Nereye gitmesi gerektiğini. Dıştan bakıldığında Maura ondan daha güçlüydü, arkasında Ryan ailesi vardı. Tommy, Liverpool'da önemli biri olmakla birlikte Londra'da öyle değildi. Aralarındaki bu bağın daha çok Tommy'nin işine yaradığını anlayacak kadar zeki bir kadındı Maura ve Garry de bu konuyu ona defalarca açmıştı.

Ne var ki, Tommy yatakta Terry'den çok daha farklıydı ve Maura'nın dürüst olması gerekirse Tommy kendisinden ve yaşamından söz etmeye başladığında kendini ona çok daha yakın hissediyordu. Ortalıkta dolaşan söylentilerden Maura onun uzun zamandan beri birlikte olduğu sevgilisini kendisi için terk ettiğini duymuş ve bu da ona karşı hissettiklerini arttırmıştı. Tommy, Maura'nın kolay biri olmadığını çoktan fark etmişti. Maura'nın tüm yaşamının temelinde saygı vardı: akranlarına karşı duyduğu saygı ve özellikle de düşmanlarına karşı duyduğu saygı.

1041

MARTINA COLE

Yanıındaki yastığı sanki Tommy yahyormuşçasına okşadı. Tommy içindeki yalnızlığın yok olmasına yardım etmişti. Onsuz bir yaşama artık alışmasına karşın yine de Terry'yi çok özlüyor-du. Evin içindeki fotoğrafları zaman içinde çekmecelere kaldırılmıştı. Şimdilerde yalnızca yatak odasında komodinin çekmecesinde bir resmi duruyordu Terry'nin. Onu düşünmek, onun resimlerine bakmak Maura'ya çok acı verdiğiinden onu tümüyle kafasından ve yaşamından silip atmaya çalışıyordu. Bu konuda başarılı da oluyordu, zaten başarılı olmak zorundaydı.

Çocukken büyük ağabeyi Anthony hapisanede rakipleri Stavros tarafından öldürüldüğünde Maura duygularını belli etmemeyi ve nasıl içine atması gerektiğini öğrenmişti. O da ancak bu şekilde hayatta kalabiliyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse duygularından kendini arındırmanın başka yollarını da bilmiyordu. Michael da ona bu konuda birçok şey öğretmişti ve Maura onu da çok özlemişti. Telefonun sesiyle düşüncelerinden arındı. O gün aslında sıradan bir iş günüydü. Maura telefonu açarak az önceki düşüncelerini bir kenara attı. Yapması gereken birçok şey vardı ve doğum günü bile olsa gününü hayal kurarak geçiremezdi.

Daha sonra duşun altına girerken kendi kendine söylendi, "Lanet olasıca ellili yaşlar!"

Sarah kızının doğum günü pastasının süslerini yerleştirdi ve Roy'la Garry'nin Maura'yı ikna ederek kendisiyle barışmasını sağlamalarını diledi içinden. Sarah seksen yedi yaşındaydı ve artık zamanının daraldığını düşünüyordu. Maura'yla barışmak istiyordu. Janine'in ölümünden bu yana Roy çok farklı biri olup çıkmıştı; eskisinden çok daha sık kiliseye gitmeye başlamıştı ve, j Sarah onun yarandayken kendini eskisine oranla çok daha hu-j zurlu hissediyordu. Aslında barış çubuğunu yakmak ve yenide köprüler inşa etmek Roy'un fikriydi ama Sarah yüreğinin derin-! İlklerinde gereksinimi olan köprünün kolay kolay inşa edileme- "j yeceğini düşünüyordu.

Ne var ki, Maura'yla ilişkilerim düzeltecek olursa torunu da yemden yanında olabilirdi. Bu yüzden de elinden geleni yapı-

PATRONUN OYUNU I 105

cakti- Hatta elinden gelenden de fazlasını yapacaktı. Öz kızına dayanmakta zorlansa bile yine de deneyecekti.

Sarah bu alışılmışın dışındaki düşüncelerinden ötürü kendini kötü hissederek tespih çekip dua etmeye başladı. Yine de kimseler bilmeseyse bile Tanrı'nın yüreğindeki düşünceleri bildiğim biliyor ve bundan da tedirgin oluyordu.

Roy ve Benny kahvaltılarını bitirmek üzereydiler. Aslında baba oğul olduklarını yeni keşfetmiş gibiydiler ve Janine'in ölümünden beri Roy kendini perişan hissediyordu. Oğlunun eskisine oranla daha çok yanında olmasını ve kendisini teselli etmesini istiyordu.

"Pekâlâ, baba, birkaç saatliğine dışarı çıkmam gerek. Ma-ura'da bugün bir açıklama yapacağım."

"Ne açıklaması?"

"Sürpriz olacak. Ama inan bana güzel ve hoş bir sürpriz."

Roy konuşmadan önce gözlerini kapadı. "Birilerini öldürmedin, değil mi?"

Benny güldü.

"Yapma Tanrı aşkına baba, elbette öldürmedim. Söylediklerini duyan da benim katil falan olduğumu sanacak."

Roy, "öylesin," dememek için kendini güç tuttu, aslında her ikisi de onun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Roy bakışlarını oğlundan kaçırıyor.

Benny babasının elini sıkıca tutarak ciddi bir sesle konuştu. "Doktorun ne dediğini sakın unutma, baba. Kendine iyi bakacaksın."

Janine'in ölümünden sonra Roy'un sinir krizi geçirmesi, yeraltı dünyasını sarsmıştı ve Roy'un artık Ryan soyadını taşımaktan başka bir özelliği kalmamıştı. Hâlâ Maura'nın ağabeyi olduğu ve Benny, Garry'yle birlikte Yeraltı Dünyası Krallığı ele geçirdiği için kimse ona karşı saygısızlık yapamıyordu. Delilikleri o denli ünlüydü ki, en acımasız katiller bile onların karşısında elleri kollan bağlı kalırlardı çünkü onların yapabileceklerinin sınırı yoktu. Herhangi bir olaydan dolayı alınabilirler ve ikinci kez düşünmeden hemen harekete geçebilirlerdi.

1061

MARTINA COLE

Kısacası herkes onlardan çok korkardı, kendi ekiplerindekiler bile. Şirkettekilerle dışandakiler Maura'run onları daha ne kadar denetleyebileceğini merak ediyorlardı. Bazen Maura'mn kendisi bile bunu düşünürdü. Roy oğlunun bir tufan gibi ortalığı dağıtabilecek kapasitede olduğunun farkındaydı. Onun bir fırtına gibi esmesi yalnızca bir zaman meselesiydi. Her şeyi yerle bir edecekti ve Roy da en çok bundan korkuyordu.

"Söyle bakayım evlat, ne işin var, neler yapacaksın?"

Benny'nin canını sıkıca babasının konuşma tarzıydı. Yüzünde incinmiş gibi bir ifade oluştu, mavi gözleri bir çocuğunki kadar masum bakıyordu.

"Hiçbir şey yapmayacağım, baba. Hiçbir şey, buna inanman zor, biliyorum, ama hiçbir şey yapmayacağım."

Birkaç dakika sonra da evden çıktı ve Roy da kendini her kötü hissettiğinde yaptığı gibi sakinleştirici ilaçlarından bir tane içti. Az önce oğlu konuşurken kendisine Benny'yi asla ailenin işlerine kanıştırmamasını söyleyen karısını görür gibi olmuştu karşısında. Ne var ki, kansı bu sözlerinde haklı çıkmıştı. Roy da annesine çekmişti. Bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Benny, ağabeyi Michael gibi çılğının tekiydi. Ve bu düşünceye dayanmakta artık zorlanıyordu.

Sheila ve Lee çocukları okula gitmeleri için hazırlıyorlardı. Lee yeni aldığı arabasıyla çocukları okula bırakacaktı. Bu arabaya gereksinimleri vardı. Beş oğlan ve bir kız çocuk yeterince kalabalık sayılırlardı ve Sheila da yumuşamış ve kendisine bir yardımcı tutmuştu. Yardımcı kız genç ve güzeldi ve elinden her iş geliyordu. İki küçük oğlanı giydirirken Lee'ye bakıp gülümse-yince Lee ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek istemişti ama Sheila ondan hoşnuttu ve ona kötü bir söz söylenmesine izin vermezdi. Sheila, Janine'in ölümünden bu yana bir hayli değişmişti. Terry'nin ölümü de onu üzmişti ama Maura'nun bela anlamına geldiğini düşündüğünden Terry'nin ölümü onu fazla sarsmamıştı. Kendilerinin de başlarının belada olabileceği o ana de-

-O

PATRONUN OYUNU 1107

ğün hiç aklına gelmemişti. Artık çocuklarına daha korumacı yaklaşıyor ve onlara soluk aldırılmıyordu. Lee karısını çok sevmesine karşın onun bu korumacı tavrından sıkılmaya başlamıştı. Beşinci oğulları Jerome'un doğumuyla birlikte evine geri dönmeyi yeni ve son derece güvenli bir yere taşınma koşuluyla kabul etmişti- Lee karısını ve çocuklarını büyük bir tutkuyla sevdiği için onların her isteğini yerine getiriyordu. Sheila, kayınvalidesiyle çok yakınlaşmıştı ve Lee bundan pek haz etmiyordu doğrusu. Çünkü Sarah'ın çocuklarını istediği gibi yetiştireceğini ve Sheila'yı kolayca etkileyebileceğini biliyordu.

Sheila kocasının yeni aldığı arabanın camlarının kurşun geçirmez olduğuna gerçekten inanmıştı ve Lee buna memnun olacağına üzülüyordu. Sheila da artık Roy gibi paranoyak olmuştu. Üstelik kendini de bırakmıştı. Lee buna inanmakta zorlanıyordu. Onca doğumdan sonra kansının bedeni elbette biraz değişecekti ama Sheila şimdilerde sürekli bir şeyler yiyordu ve kilo almaya başlamıştı bile.

Aslında Lee'yi en çok üzen şey karısının davranışlarıydı. Sheila kocasıyla sanki aptalmışçasına konuşuyor ve bu da onu üzüyordu. Karısına iki kez çenesini kapamasını söylemek için ağzını açmış ama söyleyememişti. Güç, karısının elindeydi ve bunu da kullanmakta hiçbir sakınca görmüyordu. O küçük ve güzel karısına neler olmuştu böyle?

Büyük oğlunun annesinin tavırlarına isyan etmeye başladığının farkındaydı ve oğlu için üzülüyordu.

Gabriel'in tarafını tutması gerektiğini biliyordu ama karısını karşısına almamak için bunu yapamıyordu.

Bu konuyu Maura'yla konuşmaya karar verdi. İcini kardeşine dökmeliydi, kendisini anlayışla karşılayacağını biliyordu. Garry, Sheila'ya biraz sert davranmasını öğütlemişti. Aslında temelinde korku ve dehşet olan bir imparatorluğu yönetiyorlardı. Ama o gün kendisinden istenilenleri yerine getirmiş ve çenesini tutmuştu. Zaten başka ne yapabilirdi ki?

Tommy Rifkind en sevdiği arabası olan metalik mavi renkte-

108 I MARTINA COLE

ki Rolls-Royce Corniche'ni MI karayolunda saatte yüz mil hız yaparak sürüyordu. Akşamı ipe çekiyordu. Maura'nun annesiyle tanışacaktı ve bunun çok önemli bir adım olduğunu hissediyordu. Bu bir sürpriz parti olduğundan ve partiyi Maura düzenlemediğinden Maura'nun annesiyle tanışacağını biliyordu. Partiyi kendisini Lee davet etmişti. Tommy artık Maura'nun yaşamında bir şekilde vardı ve bu da onun istediği bir şeydi.

Yanıdaki koltukta oturan Joss Champion'un tedirgin bir hali vardı. Patronu arabayı kullandığında her zaman tedirgin olurdu, çünkü Tommy berbat bir şofördü.

"Biraz yavaşla, olur mu?"

Korktuğu zaman Liverpool aksanı daha da belirginleşiyordu.

Tommy bir kahkaha patlattı.

"Maura'nun annesinin yanında kibar davranman gerektiğini sakın aklından çıkarma. Her zamanki gibi içmeyeceksin ve asla küfretmeyeceksin! Çok dindar bir kadın, bunu unutma."

"Bunu belki elli kez söyledin."

Tommy bir kez daha güldü.

"Sana yüz kez söylemeliyim. Karımın sana nasıl davrandığını hatırlıyor musun?"

Joss gülümseyince yüzündeki korku dolu ifade yok olmuştu.

"Gina'yı özledim, ya sen?"

Tommy frene basarak hızını kesti sonra da buruk bir ifadeyle konuştu. "Elbette özledim. Hem de düşündüğümde daha çok. Ne var ki, o öldü ve ben hâlâ yaşıyorum ve hayat da yaşanmak içindir."

"Eğer seçme şansın olsaydı hangisini seçerdin, Maura'yı mı yoksa Gina'yı mı?"

Tommy var gücüyle gaza bastı ve yanıtını bağırarak verdi. "Böylesine aptalca sorular sorma."

Sinirlenmişti ve Joss bunun farkındaydı. Ama ikisi de yaratı biliyorlardı ve Maura bu yanıtın içinde yoktu.

Garry sevgilisi Mary'yi şehvetle öptü ve o da on yedi yaşın verdiği coşkuyla karşılık verdi.

Garry ondan bu denli hoşlanacağını doğrusu bekleliyordu.

O

PATRONUN OYUNU I 109

Onu kulüpte dans ederken ilk kez gördüğü an ona sahip olması gerektiğini düşünmüş ve olmuştu da. Mary'rdn kendisinden o denli genç olması bile kararını değiştirmemişti.

San saçlarla, kırmızı ojeli ayak parmaklarından alabildiğine nefret etmesine karşılık Mary ona çok çekici gelmişti. Genç kızın uysallığından çok hoşlanmıştı. Garry onu terslese bile Mary sesini çıkarmıyor ve diğer kadınlar gibi hemen gözyaşlarına boğulmuyordu. Garry'nin kendisini sevmesini o kadar çok istiyordu ki, her şeyi kabullenmeye çoktan hazırды.

Ve Garry de ona fena halde bağlanmıştı; Mary'rdn estetik ameliyatla büyütme istediği küçücük memeleri ve sınırlı zekâsı Garry'ye çok çekici geliyordu. Birlikte olduklarında ellerini ondan çekemiyordu. Haftada beş gece dans etmesine bir nokta koyacak kadar kendisini kıskanmasını istediğini biliyordu Garry. Striptiz yapmaktan ve dans etmekten nefret ediyordu. Garry'nin buna bir son vermesini istiyordu. Artık herkes Mary'nin Garry'nin sevgilisi olduğunu bildiğinden ondan çekmiyorlardı.

Garry ona o akşam çalışacağını söylediğinde Mary küçük ayağını inatla yere vurunca Garry bir kahkaha patlatarak onu bir kez daha öptü. Sonra da saatine bir göz atarak gitmeden önce alelacele işi bitirmeye karar verdi.

İçine girer girmez de zevkten kendinden geçti. Mary onu elde tutmanın tek yolunun cinsel ilişki olduğunu bildiğinden bunu utanmadan rahatlıkla kullanıyordu.

"İyi değil mi, Garry?"

Garry zevkle inledi ve sonra da genç kızın kulağına fısıldadı. "Harikasın, bebeğim." Boşaldıktan sonra kız kenara iterek bağırdı. "Lanet olsun çok geç kaldım."

Ama sonra da genç kızın doyumuna ulaşmasını bekleyerek onun da kendini bir nebze iyi hissetmesine izin verdi.

Carol Parsons adamı kapısında görünce gerçekten de memnun olmuştu. "Merhaba, Benny." Sesinden ne denli mutlu olduğu anlaşılıyordu. "Neden anahtarını kullanmadın?"

Carol bu eve üç ay önce taşınmıştı ve genç kadın şansının bu denli yaver gittiğine inanmakta zorlanıyordu.

r

1101

MARTINA COLE
PATRONUN OYUNU

111

"Kapının önünde park etmiş bir araba görünce sizleri rahatsız etmeyeyim diye geçirdim içimden."

Carol'ın yüzü asıldı.

"Saçmalama, Benny. Gelen kardeşimin arkadaşı, dizüstü bilgisayarını getirmişti."

Benny kaşlarını kaldırdı.

"Dizüstü bilgisayar mı? Bu numara da yeni mi çıktı?"

"Lütfen Benny. Yapma!"

Sansın yakışıklı, uzun boylu ve atletik yapılı bir delikanlı koridora çıktı. Benny onu görür görmez ondan nefret etmişti.

"Tamam mı, dostum?"

Benny üzgün bir şekilde başını iki yana salladı.

"Tamam mı, dostum?' Evime gelip seni burada sevgilimin yanında görünce bana tüm söyleyeceklerin bu kadar mı?"

Korkudan delikanlının yüzü kireç gibi olmuştu.

"Bir dakika..."

Carol'ın sabrı tükenmişti.

"Evine git, Paul. Benny bu haldeyken onunla konuşmaya çalışmanın bir yaran olmaz."

Bu sözleri duyan Benny kulaklarının ve beyninin kendisini aldattığını düşündü bir an için.

"Sen ne dedin, ne?"

Paul kapıya doğru gitti. Kapının önünde durarak başını çevirip Carol'a baktı. "Burada tek başına kalabilecek misin?"

Bu suyu taşıran damla olmuştu ve Benny delikanlıyı bir patates çuvalı gibi yere fırlattı. Sonra da onu tekmelemeye başladı. Şaşkınlıktan ne yapacağını kestiremeyen Paul kendini savunmaya bile çalışmıyordu. Carol'ın çığlıklarını duyan Abul koşarak eve geldi. Benny'yi delikanlının üstünden çekti ve onu zorla mutfağa götürdü.

"Tamam, Benny! Tamam, Tann aşkına."

İçerden yalnızca Carol'ın korku dolu hıçkırıktan geliyordu. Abul arkadaşını sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Carol çok iyi bir kız. Onun iyi biri olduğunu sen de biliyorsun. Bu kıskançlık krizlerinden bir an önce vazgeçmelisin yoksa onu yitireceksin. Hadi şimdi biraz sakinleş ve olardan bir kez daha düşün."

I

Benny öfkeden titriyordu.

"İkisini de öldüreceğim. Eğer beni boynuzladığını öğrenirsem onu mahvederim, kafasını koparırım..."

"Sen neler söylüyorsun, Tann aşkına, Benny? Bu sabah esran biraz fazla kaçırılmış olmaksın. Şu esrarlı sigaralardan bir an önce kurtulmalısın, Benny, sana bir yaran dokunmuyor onların, seni yalnızca paranoyak bir kuşkucu yapmanın ötesinde."

Benny arkadaşının mantıklı konuştuğunun farkındaydı ama Carol'ın başka bir erkekle evde yalnız olma düşüncesi onun kaldıramayacağı bir durumdu.

"Bunu bana neden yaptı? Benim nasıl biri olduğumu çok iyi bilir ve..."

Abul karşılık vermeden derin bir soluk aldı.

"O sıradan ve olağan bir kız, Benny ve onu bu lanet olasıca dünyadaki erkeklerden uzak tutamazsın. Bunu sen bile başaramazsın."

Benny, Carol'ın hıçkırıklarını yeni duymuştu. Kendini Abul'ün ellerinden kurtararak koridora çıktı. Carol'ı kollarının arasına alarak onu yatak odasına götürdü.

"Çok özür dilerim, Cal. Gerçekten çok özür dilerim. Elimde değil... Seni çok seviyorum, sevgilim. Seni ne kadar çok sevdiğimi sen de biliyorsun, değil mi, bebeğim? Senin için deli oluyorum. Bu yaşadıklarını sana unutturacağım, söz veriyorum, hayatım."

"Artık daha fazla dayanamayacağım, Benny. Paul'ü çocukluğumdan beri tanırım, Trevor'in en yakın arkadaşıdır ve kız kardeşimle çıkıyor. Ailem bunlan öğrendiğinde onlara ne diyeceğim? Babamın nasıl ters biri olduğunu biliyorsun, öfkeden çıldırır."

Benny az kalsın ona babasının ve ailesinin cehenneme kadar yollan olduğunu söyleyecekti ama kendini tuttu. Kurnazlığı devreye giriyordu. O sözlerinde yerine, "Paul'ün onlara bir şey söylememesini sağlayacağım, tamam mı? Ondan özür dileyeceğim, ona içki ısmarlayacağım ve bu olaylardan kimselere söz etmemesini rica edeceğim. Her şeyin yine eskisi gibi olacağına söz veriyorum."

Carol, Benny'nin yakışıklı yüzüne baktı ve onun gerçek bir

""1

112 I MARTINA COLE

deli olduğunu bile bile onu hâlâ nasıl bu kadar çok sevdiğini anlamaya çalıştı. Ama birlikte olduklarında, yani ikisi baş başa olduklarında Benny çok farklı olurdu, kibar ve sevgi dolu biri olup çıkardı. Yani, genellikle.

"Onun canını çok mu acıttın, Ben?"

Carol ona bu soruyu sorduğunda Benny kazandığını anlamıştı, sevgilisine sıkıca sarıldı. -

"Elbette hayır. Durumu oldukça iyi."

Abul'ün delikanlıyı yerden kaldırmaya çalıştığını duyunca onu fazla incitmemiş olması için içinden dua etti.

"Bu tür davranışlarına artık bir son vereceğine söz ver bana, Benny. Lütfen söz ver. Özellikle şimdi..."

"Düğünümüz en iyisi olacak, göreceksin."

"Ben yalnızca düğünden söz etmiyorum, Benny. Ben hamileyim."

Benny'nin yüzüne yayılan mutluluk dolu ifadenin kendisini de mutlu kıldığını fark etti. Ne var ki, bu haberi ona mutlu oldukları bir anda, onun kollarının arasında yatarken söylemeyi planlamıştı. Evlerindeki az önceki şiddet gösterisinden sonra de-

"Bir bebek, ha Cal? Gerçek bir bebek mi?"

Carol evet dercesine başını salladı.

"Ağlayan, bağırın, altını ıslatan gerçek bir bebek, ha?"

Genç kadına sıkıca sarıldı sonra da birden uzaklaştı.

"Afedersin, Cal. Bu kadar çok sıkılmak istememişim."

Carol buruk bir şekilde gülümsedi.

"Parçalanmam, merak etme Benny. Ama hamileyken üzülmemem gerekiyor, tamam mı, Benny? Bu şekilde bir daha korkmamam ve üzülmemem gerekiyor..."

Genç kadın ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Benny'nin az önceki öfke dolu tavırları gitmiş sevecen ve âşık bir erkek oluvermişti. Genç kadını kucaklayarak büyük ve geniş yatağa yatırdı. Sonra da koridora çıktı.

Carol onun beceriksiz bir şekilde Paul'den özür dilediğini ve bu konuda kimseye bir şey söylememesini rica ettiğini duydu. Benny'nin yumuşak ve sevgi dolu sesini duyunca Carol nedense kendini çok daha kötü

hissederek büyük ve çok güzel döşenmiş yatak odasına baktı, bu

PATRONUN OYUNU

1113

görmekli ve lüks eşyalarla dolu olan evin aslında bir hapishane olduğunu ve karnındaki bu çocukla buradan asla kaçamayacağını düşündü.

"Bu akşam iyi geçmeyecek, görürsün Dennis."

Marge her zamanki gibi yine yüksek sesle konuşmuştu ve kocası Dennis onu dinliyordu.

"Annesi bunu herkesin başına bela açmak için yapıyor. Ben onu çok eskiden beri tanırım."

Her zamanki kararlılığıyla ahşap döşeli mutfağında volta atmaya başladı, abartılı makyajını sabahın onunda tamamlamış ve üstüne de iri ve şişman bedenini gizlediğini sandığı bir kaftan geçirmişti.

"Hadi yatağa gel, Marge. Hazır çocuklar evde değilken sana biraz sarılayım, ha?"

Marge bir kahkaha patlattı.

"Artık beni bu şekilde susturamazsın, şekerim. Bir fincan çayı yeğlerim. Tabii bir de yanında Boy George olursa, asla hayır demem. Zaten bunun dışında ortak bir şeyimiz de kalmadı."

Dennis güldü. Aksi ve şımarık karısını severdi, Marge onun her şeyiydi. Onun şikâyetleri bile Dennis'in kulağına müzik gibi gelirdi. Kocasına sadıktı ve Dennis de bu iriyarı kadına tapardı.

"Seni seviyorum, Marge."

Bu sözlerinde ciddiydi ve ciddiyeti sesinden de anlaşılıyordu. Marge kocasının yanına yaklaşarak ona sarıldı.

"Ben de seni seviyorum, seni kel kafalı."

Birlikte olduklarında her zaman yaptıkları gibi beş dakikadan daha uzun bir süre öpüştüler.

"Elli yaşında, ha? Maura elli yaşında oldu demek. Ama göstermiyor."

"Evet göstermiyor ama kendini elli yaşında hissettiğinden eminim. Onu ne kadar çok sevdiğimi bilirsin. Ama sahip olduğu onca giysiye, servete ve evlere karşın bizim sahip olduğumuz şeyler onda yok. Tann'ya şükürler olsun ki, üç çocuğumuz var. Ve de sen varsın. Onu herkesten çok daha iyi tanının ve bizim

114 | MARTINA COLE

sahip olduklarımıza sahip olabilmek için her şeyini vermeye hazır olduğundan da eminim."

Dennis fincanlara çay koydu.

"Şimdi Tommy var. Bence hiç de fena birine benzemiyor."

Marge dudaklarını büzerek ısığa benzer garip bir ses çıkardı.

"Ondan hiç hoşlanmıyorum, Den. Nedenini bilmiyorum ama ona kesinlikle güvenmiyorum. Garip değil mi? Sonunda birini bulduğun için çok sevinmem gerek ama bu kişi keşke Tommy olmasaydı diye düşünüyorum."

"Ah senin şu insanlar hakkındaki duyguların!"

Marge yeni mutfağının ortasında duran çam ağacından yapılmış masaya geçip oturarak çayını yudumlamaya başladı.

"Terry konusunda kendimi hâlâ suçlu hissediyorum. Eğer Maura'yı onunla tanıştırmasaydık belki de her şey çok daha farklı olurdu..."

Sözlerini tamamlayamadı, Dennis uzanarak karısının tombul parmaklarını öptü.

"Bu yaklaşık otuz yıl önceydi."

"Bu yıllan bana hatırlatmak zorunda değilsin. Yıllar nasıl da bu kadar çabuk geçti Den? Nasıl da bu kadar çabuk yaşlaruver-dik?"

Dennis güldü.

"Bilmiyorum. Geçti gitti işte. Maura'run armağanını paketledin mi?"

Marge evet dercesine başını salladı.

"Evet. Umarım beğenir."

"Bence de, bize pahalıya patladı."

Marge karşı çıkmak istercesine elini kaldırdı.

"Herhalde ona Marks and Spencer'dan bir şey alamazdım, değil mi?"

"Doğru söylüyorsun. Ama Maura bizlerin onun kadar parası olmadığını anlamak zorunda."

Marge kocasını dinlemiyordu. Büyük kızının Sih mezhebi üyesi kocası ve çocuklarıyla birlikte arabadan inişlerini izliyordu.

Karısının nereye baktığını gören Dennis derin derin içini çek- ' ti.

O

PATRONUN OYUNU 1115

"Yirmi yıllık evliler, Marge. Artık damadına alışsan iyi olacak."

"Alıştım ve çocukları da çok seviyorum, bunu sen de biliyorsun. Ama bu adamla evlenmesini hâlâ bir türlü kabul edemiyorum."

"Kızımız artık kocaman bir kadın oldu Marge. Çocuklar da bak ne kadar büyüdüler. Bırak da bu sorunu kendi aralarında çözümlensinler. Lanet olasıca Sarah Ryan gibi konuşuyorsun."

Kızının mutfaktan içeri girmesi Marge'ın kocasını yanıtlamasını engellemişti.

"Ah, anne, mutfak bir harika olmuş."

"Beğendin mi, hayatım? Hadi otur da sana bir fincan çay vereyim."

Marge damadına her zamanki gibi iyi davranırken Dennis karısına bakıp gülümsedi. Şu Marge ilginç bir kadındı ve Dennis de onu deliler gibi seviyordu.

7

Sarah üstü yiyeceklerle dolu masaya bakarak bütün gün mutfakta boşuna zaman geçilmemiş olmasını diledi içinden. Maura onun davetini geri çevirmiş olsaydı kim bilir ne yapardı. İçten içe ruhunu teslim etmeden önce kızıyla barışmasının çok önemli olduğu hissediyordu. Öte yandan da kızıyla barışmadan bu dünyadan

ayrıldığında kocası Benjamin Senior'la yeniden buluşunca onun gözlerinin içine nasıl bakacağını da merak edip duruyordu. Maura, Benjamin Senior'un en sevdiği çocuğuydu.

Mutfağa giderek etrafına bakındı. Notting Hill'deki Lancaster Sokağı'nda bulunan bu evi oğlu Michael satın almıştı ve şimdi de kızına geçmişti. Maura bu konuyu hiçbir zaman açmamasına karşın Sarah ölünceye değin orada oturmasına izin verileceğini biliyordu. Maura bu olaydan ötürü annesine hiçbir zaman dış bilemediği için de Sarah barışma umudunun sandığından da fazla olduğunu düşünüyordu. Kızıyla barışabilirse huzur içinde

116 | MARTINA COLE

öleceğini biliyordu.

Sarah ölümden korkmuyordu. Kendisinden önce ölen oğulları ve kocasıyla yeniden birlikte olmak için can atıyordu. Micha-el'in bile Cennetin Krallığında iyi ve namuslu biri olduğuna inanıyordu. Yüce Tanrı'run, çocuklarını başka bir yere koyduğuna inanmak istemiyordu. Zaten onca yıldır sürekli olarak kocasının ve oğullarının ruhlarının huzura kavuşması için dua ediyordu.

Maura da olgunlaşıyordu. İlerleyen yaşla birlikte insanın bedeni de yaşlanıyordu ve Sarah, Roy'dan Maura'run işlerin büyük bir bölümünü Garry ile Benny'ye devretmeye başladığını duymuştu. Zaten bu yüzden kızının kendisini dine vermesi için elinden geleni yapmaya karar vermişti. Ve Maura değişebilirse büyük olasılıkla Benny de değişirdi.

Bir kez daha ölümü düşündü. Kendi ölümünü. Torununu herkesten çok seviyordu. Michael'ın hık demiş burnundan 'i düşmüştü sanki. Benny'nin hatırına Maura'yla barışmak için J elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Bunu eğer başarabilirse, Ma-ura'yı yeniden kızı gibi görmeye başlarsa, belki de o zaman Benny'nin yaptığı hataları Maura'run görmesini sağlayabilirdi. Aslında her şey son derece basitti. Keşke Sarah bunları yıllar önce düşünebilseydi.

Mutlulukla biraz daha sandviç hazırlamaya başladı. O akşam zafer onun olacaktı, bundan emindi. Aslında her şey buna bağlıydı.

Benny, Maura'run evine on ikide gitti. Maura o sırada Micha-el'i düşünüyordu ve Benny'yi görünce, karşısında ağabeyini görmüş gibi olmuştu. Tabii ağzını açmamak koşuluyla.

"İyi misin, Maws? Hayalet görmüş gibi bakıyorsun?"

"Kendimi hayalet görmüş gibi hissediyorum. Her geçen gün Michael'a daha çok benziyorsun."

Benny bu sözlere her zaman bayılırdı. Michael Amcası onun biricik kahramanıydı. Rahmetli amcasıyla bir zamanlar birlikte çalışmış olan arkadaşlarıyla bağlantı kurar ve kendisine amcasıyla ilgili öyküler anlatmalarını isterdi onlardan. Michael gibi

PATRONUN OYUNU \\YJ

olmayı o kadar çok istiyordu ki, onun bazı davranış biçimlerini bile taklit etmeye başlamıştı. Halasına gülümsedi.

"Ben de bunu istiyorum zaten. Çok güzel görünüyorsun, kesinlikle elli yaşına basmış biri gibi değilsin."

Maura sıkıntılı bir şekilde mavi gözlerini kapadı. Eğer biri daha elli sözcüğünü kullanacak olursa yeri göğü inletecekti. "Ciddi misin?" Benny sırıttı.

"Sana çok özel bir şey söylemek istiyorum, Maws. Ben ve Carol evlenmeye karar verdik. Bu akşam bunu açıklayacağım. Bana bugün hamile olduğunu söyledi." Maura'run yüzü mutlulukla aydınlandı. "Bu harika bir haber. Kutlarım."

Benny utanmıştı ve bu da yüzünden belli oluyordu. Bu konuda onun bu denli heyecanlı ve utangaç olması Maura'yi şaşırtmıştı. Benny ağlamamak için mutfağa giderek çay suyu koydu. Aileye olan bağlılık kavramı Benny'de de vardı, çocuk sahibi olmak soyunun devamı anlamına geldiğinden mutluluktan havaya uçuyordu. Belki de bu çocuk onun daha sakin bir yaşam sürmesini sağlayacaktı.

Maura umudunu yitirmemişti.

"Bu aldığım en güzel doğum günü armağanı. Senin adına çok mutlu oldum, Benny," dedi yeğenini yüreklendirircesine.

Benny çaydanlığı masanın üstüne koydu, Maura bir kez daha onun bu tür konularda ne denli titiz biri olduğuna hayret etti. Fincanlara çay koyduktan sonra Benny halasının karşısına geçip oturarak ciddi bir sesle konuştu. "Kıskançlığımdan Maura, Carol'la olan ilişkiyi berbat ediyorum. Ama elimde de değil, biliyor musun? Ona karşı duyduğum sevgiden, patlayacakmışım gibi hissediyorum kendimi ve onu birleriyle konuşurken gördüğümde de Carol'la birlikte onun konuştuğu kişiyi ya da kişileri öldürmek istiyorum. Ama aslında onun beni üzecek bir şey yapmayacağını da biliyorum. Diğer insanları benden çok beğenecek ya da sevecek diye ödüm patlıyor, anlıyor musun?" Bütün içtenliğiyle duygularını açıklamaya çalışırken gözleri

118 | MARTINA COLE

acı doluydu ve Maura bunları anlatmak için çok zorlandığını da görüyordu.

"Benim çok kötü biri olduğumu anlamasından korkuyorum. Diğer erkeklere oranla ne denli cahil ve aptal olduğumu anlamasını istemiyorum."

Maura yeğeninini çektiği acı karşısında ağlamamak için kendini güç tuttu. Yeğeni bütün samimiyetiyle yüreğindeki anılatıyor ve bu duygularını halasına açabildiği için de kendisiyle gururlanıyordu. Maura da yeğeninini kendisine içini açmasının aslında gerçek bir iltifat niteliğinde olduğunu da farkındaydı. Yeğeninini acı dolu gözlerine baktı ve birden içinden hem yeğeninden hem de ailesinden kaçıp uzaklara gitmek geçti. Herkes gelip ona derdini anlatıyordu, kimsenin de akbndan onun hatırını sormak geçmiyordu. Çocukları olmadığı için onun özel bir yaşamı olabileceğini düşünmüyorlardı bile. Bu her zaman böyleydi. Maura arkasına bakmadan kaçmak istedi. Duygularını bastırarak konuştu. "Peki şimdi ne yapacaksın? Bu konuda iyice düşündün mü? Bu davranış biçiminden nasıl vazgeçeceğine karar verdin mi?" Benny bu sözleri onaylarcasına başını salladı. Çayından bir yudum aldıktan sonra son derece dürüst bir tavırla konuştu. "Öfke yönetimi kurslarından birine katılmayı düşünüyorum, ne dersin?" Bu sözleri o kadar içten söylemişti ki, Maura ağlamak istedi. Ama öte yandan da kahkahalarla gülmek için kendini güç tutuyordu. Benny öfke yönetimi kurslarına katılacaktı, ha? Essex'in Öfke Kralı? Biri kendisini öfkeliendirebilir düşüncesiyle her an tetikte yaşayan Benny, ha? Ama Maura yine de onun bu konuda çok ciddi olduğunu biliyordu. Sevgili Carol'ını yitirmem için yaşamını değiştirmek istediği konusunda ciddi idi. Bu düşüncelerdeki çelişkiye gülünce Benny de ona katıldı. Sinirli bir şekilde güldü. "Bunun iyi bir fikir olmadığını mı düşünüyorsun?" Benny hâlâ tedirginlikle gülümsüyordu, Maura ona çok acıdı.

"Bu tamamıyla sana kalmış bir şey, Benny. Ama bana kalırsa

Ö

PATRONUN OYUNU

1119

sen bu konuşmayı benimle değil Carol'la yapmalıydın. Bu düşüncelerini ona açmalısın. Senin çocuğunu taşıyor ve sen onu ikna etmelisin."

Benny evet dercesine başını salladı. Maura o anda onun bu duygularını kendisine açtığı için pişmanlık duyduğunu hissetti. İnsanın en derin ve gizli duygularını açıklaması her zaman böyle olmaz mıydı? Açıklayan kişi kısa bir süre sonra pişman oluverirdi. Maura bunun insanın doğasından kaynaklandığını düşünüyordu.

"Saçmaladım, değil mi? Ama doğru şeyler yapmak istiyorum, Maws. Bu sabah yine öfkeme yenildim ve Carol'ı çok ürküttüm. Onu incitme düşüncesine bile katlanamıyorum. Atıp tuttuğum zaman bile bunun yanlış olduğunu biliyorum. Hatalı olduğumu anlıyorum ama kendimi tutamıyorum. Pire için yorgan yakıyorum." Uzanıp halasının elini tuttu.

"Bana yardım et, Maws. Sözlerini dinleyeceğim tek kişi sensin, bunu biliyorsun."

"Michael da tıpkı senin gibiydi. Garry de öyle. Konuştuğun zaman o kadar çok Michael'a benziyorsun ki; o da bana benzeri şeyler söylerd. Sana yalnızca şunu söyleyeceğim; Carol'la konuş, duygularını ona aç. Kendinden nefret etme. Kendini ona layık görmüyorsun, değil mi?"

Evet dercesine başını salladı, halasının kendisini anlamasına memnun olmuştu. Aslında onun söyleyeceklerini pek dinlemek istememesine karşın, halasının kendisini aptal gibi görmediğine de sevinmişti. "Öncelikle kendini ona layık hissetmen için bir şeyler yapmalısın. Kıskançlık krizlerine kapılmamak için tüm gücünle kendini zorlamalısın. Söylediklerimi anlıyorsun, değil mi Ben? Ca-rol'a acı çektirmekten, onu incitmekten vazgeçmelisin ve elbette bu davranışlarınla kendine de acı çektirmekten vazgeçmelisin. Carol'a saygı duymalısın ve onun da diğer insanlarla konuşmaya hakkı olduğunu kabul etmelisin. Carol seni seviyor, Benny, bunu görebiliyorsun değil mi? Onca şeyden sonra hâlâ yanında olması onun seni sevdiğini gösterir." Benny onaylarcasına başını salladı.

1201

MARTINA COLE

"Evet, haklısın, Maws."

Omuzlarındaki büyük yükten kurtulmuş gibi hissediyordu kendini.

"Bundan sonra kendime hakim olacağım. Derin bir soluk alacak ve kendi kendime onu sevdiğimi ve bu yüzden de onu üzmemem gerektiğini söyleyeceğim."

"İşte bu kadar, Benny. Şimdi ne denli akıla konuştuğunun sen de farkındasın, değil mi? Biraz daha çay içer misin?"

Benny hayır dercesine başını salladı.

"Hayır, Maws. Eve gitmem gerekiyor. Carol'ı biraz çıkaracağım, bu akşamki cümbüşten..."

"Bu akşamki cümbüş mü?"

Benny bir kez daha sınıtı.

"Yakında öğreneceksin." Ayağa kalktı, uzanarak halasına sarıldı. "Teşekkürler, Maura Hala. Kendimi şimdi çok daha iyi hissediyorum."

"Öfkeni denetleyebildiğin sürece kendini hep çok iyi hissedeceksin. Öfkeni işe sakla, aileyle işi birbirine karıştırma. Ve Ca-rol'in artık senin ailen olduğunu da unutma."

Başını onaylarcasına salladı.

Benny gittikten sonra Maura onun söylediklerini düşünerek içinin burkulduğunu fark etti. Benny delinin tekiydi, herkes bunu biliyordu. Bir saniye içinde kahkahayla gülerken öfke krizine girebilirdi. Ailedeki hemen hemen herkesi bu hale getiren özellik neydi? Geçmişi düşününce bunun annesinden kaynaklandığını biliyordu. Eğer kürtaj olmasaydı ve çocuğunu doğur-saydı o da bunlar gibi mi olacaktı? Maura silkinerek bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı; çocuğunun bunlar gibi olmasına asla izin vermezdi. Janine ve annesi Benny'yle Michael'ın bu şekilde olmasına neden olmuşlardı. Sahiplenmecî davranışları ve erkek çocuklarını kendilerine bağımlı kılmalarıydı neden. Ne Jani-ne'in ne de annesinin kız çocuklarına ayıracak zamanlan olmamıştı. Bunu kendi deneyimlerinden biliyordu. Annelerinin günahlarını çocukları çekiyordu. Derin derin içini çekti, bunalıma girmek üzereydi.

Sonra da öfke yönetimi kurslarına gitmekten söz eden Benny'yi anımsayınca kendi kendine gülümsedi. Gazete başlık-

O

PATRONUN OYUNU I 121

larını şimdiden görebiliyordu: "Öfke yönetimine katılan bir adam kurs öğretmenine kızınca ona elektrikli övendiryle saldırdı."

Aslında bunun hiç de komik olmadığını kendi de biliyordu ama gülümsemekten de kendini alamıyordu. Ortalıktaki kirli tabak çanağı bulaşık makinesine yerleştirirken bundan sonra yaşamının nasıl olacağını geçirdi aklından. Artık elli yaşındaydı ve ruhsal açıdan son derece sağlıksız bir ailesi vardı. Çocukları yoktu ve kendine ait gerçek bir mutluluğa da sahip değildi.

Yalnızlığını yoğun bir şekilde hissederek gözlerini kapadı. İşleri devretmeli ve çok geç kalmadan yaşamına çekidüzen vermeliydi. Bu onun tek çıkar yoluydu ve o da bunun farkındaydı. Bunu şimdi yapamazsa hiçbir zaman yapamayacağını da biliyordu. Ailesi için şimdiye değin elinden geleni yapmıştı ve artık kendisiyle ilgilenmesinin zamanı gelmişti.

Hayalinde Terry'nin kendisine gülümsediğini canlandırınca bir kez daha onu yitirmenin verdiği yoğun acıyı yüreğinde hissetti. Silkindi ve bu düşüncelerden kendini arındırmak için evden dışarı çıktı.

Arabasına binerken nereye gittiğini düşündü. Gideceği yeri bilmeden direksiyonun başına geçmesi ilk değildi. Aslında bu bir alışkanlığa dönüşmeye başlamıştı.

Bir süre dolaştıktan sonra Michael'ın mezarına gideceğini biliyordu. Gitmemeye kararlı olmasına karşın bu araba yolculuğunun mezarlıkta noktalanacağını biliyordu. Onu çok özlemişti ve ona çok gereksinimi vardı. Neden kendini hâlâ böyle hissettiğini bilmiyordu, Michael öleli çok uzun zaman olmuştu.

Ama böyle hissediyordu işte.

Sheila ile Sarah çocukların bahçede çığlık çığılğa oyun oynamalarını izliyorlardı. En küçük oğlanın yaptığı kurnazlıklara gülümseyerek bakıyorlardı. Çocukların içindeki tek kız çocuğuyla da sürekli dalga geçip duruyorlardı.

"Yemekler çok güzel olmuşa benziyor, Sarah."

Yaşlı kadın omuzlarını silkti.

1221

MARTINA COLE

"Hepsi de Maura'ran en sevdiği yiyecekler. Küçük bir çocukken mutfakta bana nasıl yardım ettiğini hatırlıyorum. Çok iyi huylu bir çocuktü."

"Tüm çocuklar iyidir."

Sarah gülümsedi.

"Sana katılmıyorum. Oğlum Garry daha doğduğu andan itibaren alçağın tekiydi. Tüm yaşamı boyunca beni çığma çevirdi durdu. Hele o icatları yok muydu? Az kalsın bir keresinde Benny'yi öldürüyordu."

Mutsuz bir ifadeyle sözlerini sürdürmeden önce bir iki saniye sustu. "Belki de Benny'yi o zamanlar öldürseydi daha iyi olurdu, hiç olmazsa başkaları öldürmemiş olurdu. Öldürmeden önce ona işkence yaptıklarını biliyor muydun? Zavallı oğlum, Benny. Çok acı çekti. Acı ve korku dolu bir şekilde öldü."

Benny'nin kesik kafasının Hampstead Heath'de bulunduğu günü anımsayınca ikisi de ürperdi. Sarah'nın gözleri yaşarmıştı, Sheila uzanarak elini yaşlı kadının omzuna koydu.

"Kendini bırakma."

Ama onun da sesinde korku dolu bir ifade vardı ve Sarah bu ifadeyi fark etmişti.

"İnsan benim yaşıma gelince yalnızca anılarıyla yaşamaya başlıyor. Canım oğlum Michael yaşasaydı altmış küsur yaşında olacaktı şimdi. Bazen kendimin ne denli yaşlandığını fark etmekte zorlanıyorum. Tam olarak söylersem, Michael bugün altmış beş yaşında olacaktı. Düşünebiliyor musun?"

"Çocuklarımın yaşlandığını görmek isterim doğrusu."

"Ben de istemişim ama ne yazık ki olmadı, öyle değil mi? Yani hepsini demek istiyorum." Sarah buruk bir şekilde gülümsedi. "Sevgili Michael'ım yaşlanmaktan ve emekli olmaktan çok korkardı."

Bu sözlere ikisi de güldü ve ortalığı saran kasvetli hava da böylelikle dağıldı.

"Lee her zaman iyi bir çocuk oldu. Büyüklerinin izinden gider, çocukluğunda da öyleydi. Onunla tartıştığında bunu sakın unutma, Sheila."

Bir kez daha çay yapmaya koyuldu.

Sheila çocuklarını dikkatle izledi. Çocuklarında Ryan ailesi-

o

PATRONUN OYUNU 1123

nin kötü yanlarını görmeye çalıştı ve çocukları büyümeden bu kötü yanları yok etmeye karar verdi. Hiçbir çocuğunu gömmeyecekti, buna kararlıydı.

Bir saat sonra ev dolmuştu ve herkes doğum günü çocuğunun gelmesini bekliyordu. Carla çok güzel görünüyordu ve genelde onu seven Sheila'ysa onu belli belirsiz kıskanıyordu. O gün mutlaka Kent'e, inmiş olmalıydı. Aslında herkes onun ne denli güzel olduğunu söylüyordu ve Carla da bu iltifatları duymaktan çok hoşlanıyordu.

Benny'yle sevgilisi sürekli olarak ona ne kadar da güzel olduğunu söyleyip duruyorlardı. Aynaya bir göz atan Sheila'ysa ne denli bakımsız olduğunu fark etti. Aynadan yansıyan görüntüsü canını sıkıyordu. Bir zamanlar ne kadar güzel ve çekici bir kadındı ve Lee de ona tapardı. Lee'nin kendisini hâlâ sevdiğini biliyordu ama Terry ile Janine'in ölümünden beri ilişkilerinde elle tutulmayan fakat yoğun bir şekilde hissedilen bir değişiklik olmuştu.

Roy'un kızını öptüğünü gördü ve Roy'a çok acıdı. Karısının ölümünden beri perişan bir haldeydi. Sanki kendi yaşamı da sona ermiş gibiydi; karısının ölümüyle birlikte bir parçası da ölmüştü.

Salona giren Marge ve Dennis'e el salladı. Marge'in üstünde devetüyü bir palto vardı ve çok abartılı bir makyaj yapmıştı. Birden kulağına fısıldanan bir sesle yerinden sıçradı. "Aklından neler geçiriyorsun, Sheila." Başını çevirerek kocasına baktı ve onu birden öpüverdi. Lee'nin yüzündeki mutluluk ve şaşkınlık dolu ifadeyi gördü ve ona onu ne denli çok sevdiğini söylemek istedi. Son günlerdeki soğukluğu için özür dilemeyi düşündü. Ama bunları söylemeden salondan içeri tanımadığı bir adamın girdiğini gördü. Çok iyi giyimli ve yakışıklı biriydi. Sarah Ryan onu çok sıcak bir tavırla karşıladı. Sheila onun Maura'nın erkek arkadaşı ya da o günlerin popüler deyimiyle sevgilisi Tommy Rifkind olduğunu tahmin etti. Olağanüstü yakışıklıydı ve ona bakarken yüreğinde oluşan daralmaya şaşu kaldı. Birden soluk alamadığını fark etti ve Tommy'ye doğru yaklaşan Carla'yı görünce de alelacele eve gidip üstünü değiştirmek, kilo vermek ve eski güzelliğine kavuşarak bu yakışıklı adamın dikkatini çekmek isteğiyle yanıp tutuştu.

1241

MARTINA COLE

Bu düşüncelerinden ötürü de yüzü birden kızıl saçları gibi kıpkırmızı oluverdi.

Sarah Ryan herkesin dikkatini üstüne çeken bu adama bakınca kızının neden onunla birlikte olduğunu anladı. Çok yakışıklıydı. Yalnızca biraz fazla kilolu ve takım elbisesinin içinde bir gorili anımsatan yanındaki adam hakkında pek emin değildi ama adam gülümseyerek eğildi ve yaşlı kadının elini sıktı. Bu davranışı salonda gülüşmelere neden oldu.

Tommy gözlerini devirerek kibar bir şekilde konuştu. "Arkadaşım yeni insanların yanında biraz yabani olur. Bu benim çok eski bir dostum, Joss Champion."

Benny, Joss'un sırtına bir şapla indirerek onu içki alması için mutfağa sürükledi. Sarah yeni gelen yakışıklı yabancıyla bir süre sohbet etti, bir yandan da bu erkeklerin kızında ne bulduğunu bir kez daha merakla geçirdi içinden. Onları etkileyen Maura'nın soğuk tavırları mıydı? Sanki başkasına aitmişçesine duran iri göğüsleri miydi yoksa? Maura iri göğüsleriyle asla övünmezdi ama herkesin de dikkatini çekerek. İçinden yükselen kıskançlık duygusunu bastırarak Tommy Rifkind'le konuşmaya başladı. Sarah ondan hoşlandığına karar vermişti. Tommy kızının aklını başına toplamasına yardım edebilecek miydi? Sarah nedense bu konuda olumlu düşünemiyordu.

Maura'nın geldiğini haber veren telefon çalınca Benny ışıkları söndürdü. Tüm konuklar Garry'nin Maura'yı eve getirmesini karanlıkta beklediler. Tommy salonda oluşan gergin havayı seziniyor ve gereksiz bir şeylerin olmaması için dua ediyordu içinden. Bu tür şeylerden hiç hoşlanmazdı.

Rahmetli karısı Gina oldukça sessiz bir kadındı ama sevgililerini nedense hep yüksek sesle konuşan, inişli çıkışlı yaşamları olan kadınların arasından seçerdi. Ne var ki, artık bu tür ilişkilerden sıkıldığını, yaşlanmaya başladığını geçirdi içinden. İçkisinden bir yudum alarak seksi giysisi içindeki ve davetkâr bakışlarla kendisini süzen Maura'nın yeğeni Carla'ya bakmamaya özen gösterdi. Eğer dikkatli olmazsa başına büyük bir bela açabilirdi.

Tommy Rifkind kadınlardan hoşlanırdı, bu elinde değildi. Genleri böyleydi.

PATRONUN OYUNU

125

"Annem hasta derken ne demek istiyordun? Eğer söylediğin gibi hastaysa ben onun görmek isteyeceği en son kişiyim."

Garry sabırsızlanmaya başlamıştı. Yol boyunca kız kardeşiyle tartışıp durmuştu.

"Seni görmek istiyor, tamam mı? Yeter artık, Maws, o senin annen ve bu gün de senin ellinci doğum günün ve bu yaşlı kadın biricik kızını görmek istiyor. Bir merhaba de ve hatırını sor, sonra da arabaya atlar ve Ivy'deki partiye gideriz."

"Demek parti Ivy'de, öyle mi?"

Maura'nın sesi neşeli çıkmıştı.

'Artık ağızındaki baklayı çıkardığıma göre bari diğerlerine bildiğini belli etme, tamam mı? Şaşırmış gibi davran. Söz mü?"

Garry, Ivy'de parti olmadığı öğrendiğinde Maura'nın öfkelenmemesi için dua etti içinden. Kendini bu tür gerginlikleri kaldıramayacak denli yorgun hissediyordu.

"Söz ver bana, Maws."

Maura başını evet dercesine salladı.

Lancaster Sokağı'ndaki evin önüne gelmişlerdi. Maura karanlık eve bakarak içeri çekti.

"Hadi içeri girelim de şu işi bir an önce bitirelim. Ama annem yine dırdıra başlarsa hemen evime dönerim, haberin olsun."

"Ah, tamam, tamam. Kapa şu çeneni artık. Yaşlı kadınlara benzemeye başladın daha şimdiden."

"O kadar da yaşlı sayılmam."

Garry cebinden anahtarı çıkararak kapıyı açtı ve içeri girdiler. Maura o eve uzun yıllardan beri gelmemişi ve burnuna çarpan o bildik yemek kokusu karşısında şaşkına dönmüştü. Salona gir- • diklerinde ışıklar yandı ve Maura karşısında tüm ailesini ve arkadaşlarını gördü. Salonun ortasında duran annesi gülümseyerek kollarını iki yana açmıştı.

"Doğum günün kutlu olsun, kızım."

Sarah'nın sesi yaşlı ve çataı:çatal çıkmıştı ama dostça konuştuğu açıkça ortadaydı. Maura hiç düşünmeden kendisini annesinin kollarına attı.

Tommy odadaki gergin havanın dağıldığını hissetti. Yüzüne bir gülümseme yapııştırarak Carla'ya o kadar çok bakmamaya çalıştı.

1261- MARTINA COLE

Ama o da Carla'ran kendisinden hoşlandığını anlamıştı.

Maura bahçede Tommy ve Joey'yle birlikte duruyordu. Joss içerdeydi ve çocuklar onun yemeyi ne zaman bırakacağına ilişkin bahse girmişlerdi. Sarah onu çok sevmişti, Joss'un yemeğe olan düşkünlüğüne bayılmıştı.

Maura annesine sarılmasına karşın yine de aralarındaki mesafe yok olmamıştı. Sarah her şeyin eskisi gibi olması için zamana gereksinimleri olduğunu biliyordu. Maura'nun yetişkin olmadan önceki günlerini özliyordu annesi. Sarah kızını denetleye-mediği gerçeğini hâlâ kabul etmiyordu.

Tommy, elini Maura'nın beline doladı. Maura buna karşı çıkmadı. Aslında genelde hemen geri çekilirdi ama o gece herkesin Tommy'yle birlikte olduğunu anlamalarını istiyordu. Carla elinde büyük bir tabakla bahçeye çıkınca Maura ona gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Carla. Yemek harika, değil mi?"

"Evet, ne kadar da çok, Tommy arkadaşın iki saatten beri yemek yiyor!"

Tommy bu sözlere gülererek karşılık verdi, Maura dikkatle ikisine baktı. Anlaşmalarına çok sevinmişti, onların anlaşmaları Maura için çok önemliydi. Carla ilk karşılaşmalarında Tommy'den hoşlanmıştı ve Maura onun da yeğeninden hoşlandığından emindi. Onların arkadaş ve dost olmaları çok önemliydi; ve eğer her şey planladığı gibi giderse birbirlerini çok sık göreceklerdi. O akşam Maura yaşamındaki eksiklikleri bir kez daha görmüş ve yakında önemli değişikliklerin söz konusu olması için elinden geleni yapacağına kendi kendine söz vermişti.

Artık herkes bahçeye çıkmıştı ve Benny açıklamasını yapmaya hazırlanıyordu. Carol'in yanakları heyecandan al al olmuştu ve Maura bir an için genç kızın duygularını kıskandığını hissetti. Hamileydi ve sevdiği adamla evlenmeye hazırlanıyordu. Maura bu duyguyu yaşamında yalnızca birkaç saat yaşamıştı ama çok iyi anımsıyordu. Hamile olduğunu öğrenmesine karşın Terry onu terk etmişti. Büyük torununun çocuğunun dünyaya geleceğinin açıklanması üzerine annesi mutlulukla Benny'ye sarılmış ve onu yanaklarından öpmüştü. Benny uzun zamandan

PATRQUNUN OYUNU 1127

beri büyükannesiyile görüşmüyordu ve Maura şimdi bunun annesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşünüyordu. Ama Benny'nin hem Sarah'dan hem de kendi annesinden hiç hoşlanmadığını da biliyordu. Benny'ye göre bu iki kadın kadar insanın içini daraltan başka bir şey olamazdı.

Artık yeniden görüşmeye başladıkları için Sarah'nın yaşamına eskisi gibi karışmayacağını umdu.

Abul, Carol'ı öptü ve çok içten bir tavırla Benny'nin elini sıktı. Maura ondan, o da Maura'dan hoşlanırdı, birbirlerine karşılıklı saygı duyarlardı. Kendisinin dışında Benny'yi denetleyen tek kişinin Abul olduğunu biliyordu. Okul arkadaşlarıydılar ve Benny onu kardeşi gibi severdi.

Abul'ün kız arkadaşı Serena bir kedi gibi gülümsüyordu ve Maura, Abul'ün yakında görücü usulüyle evleneceğini duyduğunda ne tür bir tepki göstereceğini merak etti. Abul için Serena, üford'daki Five Rivers

adlı kulüpte karşılaştığı sıradan kızlardan biriydi. Kulübü Asyalılar yönetiyordu ama sayıca fazla değildiler. Yalnızca beyaz kızlarla birkaç tane de Afrikalı kız vardı kulüpte.

Maura bazen Abul'ü Benny'yi tanıdığı kadar tanıdığını düşünürdü. Abul yanına yaklaşınca Maura ona, "Borghal lugar-di," diye fısıldadı.

Abul kahkahalarla gülmeye başladı. Pencap dilinde ona Sere-na'nın tam bir fıstık olduğunu söylemişti. Serena gülmedi, onları kuşkuyla süzdü.

"Maura, o benim arkadaşım."

Maura genç kıza gülümsedi.

"Aranızda arkadaşlıktan fazla bir şeyler var gibi."

Kiminle konuştuğunun farkında bile olmayan genç kız buz gibi bir sesle karşılık verdi. "Sana ne?"

Abul, ona aklını kaçırmışçasına hayretle bakı.

"Maura'dan hemen özür dile."

Boğuk bir sesle konuşmuştu.

Benny yanlarına geldi. Serena'yı kolundan yakalayarak bahçenin ucuna sürükledi. Abul de arkalarından geliyordu. Maura kısa bir süre bekledikten sonra yanlarına gitti. Kız çok gençti, ne dediğinin farkında bile değildi.

128İ MARTINA COLE

Abul'ün kıza avazı çıktığı kadar bağırdığını, onu azarladığını duydu.

Maura yanlarına yaklaşarak yumuşak bir sesle konuştu. "Sana buradan defolup gitmeni söylüyor, şekerim. Hadi gel de sana bir taksi çağırayım."

Abul'le Benny'yi eve doğru itti.

"Hadi çocuklar, siz partiye geri dönün."

Serena bu kadının sözlerinden sonra Abul'le Benny'nin eve doğru gittiklerini şaşkınlıkla gördü. Onların ne olduklarını biliyordu ve Abul ona çok çekici geliyordu. Abul gerçek bir gangsterdi ve Serena onu seviyordu.

Maura onların eve girmelerini bekledi sonra da ekledi. "Taksi durağı köşede, paran var mı?"

Genç kız hayır dercesine başını salladı. Abul'ü bir daha göremeyeceğini anlamıştı.

"Özür dilerim."

Maura gülümsedi.

"Gerek yok. Buradan git ve Abul'ün de her erkek gibi olduğunu sakın aklından çıkarma. Kadınları kullanırlar.

Ve bunu da gülümseyerek ve tatlı sözler söyleyerek yaparlar ama kadınları kullanırlar. Hintli bir kızla da yakında evleniyor. Öğrenmek istersin, diye söyledim."

Genç kız hızla uzaklaştı.

"Bravo, Maws."

Roy kapıda duruyordu. Maura onu fark etmemişti.

"Zavallı küçük kız."

"Hamilelik haberine sevindim, sen de dersin, Maws? Herhalde düşün de yaparlar."

Başından geçen onca şeyden sonra bu habere sevinmiş gibi bir hali vardı. Maura ona acıdığını hissetti.

"Çok hoş. Yeniden büyükbaba olacaksın."

Evet dercesine başını salladı.

"Umanın Joey'ye benzemez."

Maura bu sözlere o kadar çok şaşırılmıştı ki, karşılık veremedi.

"Herkes Benny'nin Michael'a benzediğini söylüyor ama o her zaman Joey'ye benzemek istediğini söyler durur."

Kylie Minogue bahçeye çıkarak onları içeri çağırdığında Ma-
PATRONUN OYUNU

129

ura'nın yeğeni ön odada tek başına dans ediyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun, Maws? Tıpkı Michael."

Joey'yle birlikte dans eden Benny, Maura'run yanıt vermesini engellemişti. Joey durumundan hoşnuttu, hiçbir şeyi umur-samıyordu, artık ilginin odak noktası olmuştu ve bu da ona yetiyordu.

Daha sonra onlara Marge katıldı, onu Carla izledi ve küçük dans pisti birden tıka basa doldu. Maura, Carla'run Tommy'nin önünde abartılı bir şekilde dans ettiğini ve Tommy'nin de onu ilgiyle izlediğini gördü.

Carla'run onu baştan çıkarmaya çalıştığını düşündü bir an için.

Tommy, Maura'yı görünce yakışıklı yüzüne yayılan gülümsemeyle yaklaştı, elinde bir kadeh daha vardı.

Alkolden yüzü kızarmıştı. Maura onun Benny'yle birlikte esrarlı sigara içmiş olabileceğini düşündü. Carla'run yüzündeki ifade gece boyunca değişmemişti. Maura, Tommy'nin yüzünün kızarmasının yalnızca içki ve esrardan olmasını ümit etti. Carla eğer gerçekten de Tommy Rifkind'i istiyorsa onunla başa çıkmasının zor olacağını biliyordu.

Gülümsedi ve onuruna verilen bu partinin tadını çıkarmayı sürdürdü. Benny'yi izlerken zaman zaman ipleri eline alması gerekeceğini düşündü.

Benny, Maura'nun kendisine dikkatle baktığını görünce kadehini kaldırdı. Maura da gülümseyerek karşılık verdi.

Sabaha karşı saat üçte Tommy'nin yanında uyurken telefon çaldı. Uykulu bir sesle telefonu açtı ve hemen sonra da doğrularak yatağında oturdu. Kötü bir şeylerin olduğunu hisseden Tommy de doğrulmuştu.

"Kimsin? Bana kim olduğunu söyle!"

Maura hızla ahizeyi yerine koydu ve telefon yeniden çaldı.

"Kimsin?"

Tommy, Maura'nun yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu.

"Kim arıyor, Maura? Ver şu telefonu bana, kadın."

Maura telefonu bir kez daha hızla kapatarak fişi çekti. Yatağından kalkarak siyah ipek sabahlığını üstüne geçirip hızlı

1301

MARTINA COLE

adımlarla aşağıya indi. Tommy de arkasından gitti. Maura hâlâ bir şey söylememişti.

Tommy içinden kendisine küfrediyor telefonun bir şekilde kendisiyle ilgili olabileceğini düşünüyordu.

Maura'nın kadehine viski doldurup bir dikişte viskisini içtiğini görünce alaya bir ifadeyle konuştu. "Bu akşam yeterince içmedin mi? Arayan kimdi, kadın?"

Maura öfke dolu bakışlarla ona baktı.

"Bana kadın deyip durma, Tommy. Bir daha sakın bana böyle seslenme. Ve eğer arayanın kim olduğunu merak ediyorsan söyleyeyim, arayan lanet olasıca Vic Joliff'ti."

Tommy'nin yüzü birden kireç gibi oldu. Maura sinirli bir kahkaha patlattı.

"Sen de şimdi bir kadeh bir şey içmek istersin, değil mi?"

"Olamaz..."

"Oldu. O lanet olasıca sesi nerede olsa tanırım. O, hastaneden kaçtıktan sonra onu kimse bulamamıştı."

"Ne istiyormuş? Altı yıl oldu, ben onun çoktan öldüğünü ya da İspanya'ya falan yerleştiğini sanıyordum."

Maura içini çekti.

"Ah, Tommy lütfen bu kadar aptal olma. Karısı öldürüldü, Joliff'in boğazı kesildi... şimdi de bunların bedelini birilerine ödetmek istiyor."

Maura boşalan kadehleri doldurdu. O gece artık ikisi de uyu-yamayacaktı.

8

Garry çılgına dönmüştü, Tommy Rifkind'e de orada kimini söz sahibi olduğunu sert bir sesle hatırlatıldı. Joss bile Garry'nin davranışlarına şaşırılmıştı, herkes Garry'nin zaman zaman nasıllı abarttığını bilirdi ama bu kez çok daha fazla öfkelenmişti. Ma-l ura'yla diğerleri Garry'nin sakinleşip eski haline dönmelerini beklemeye koyuldular. Boynundaki damarlar şişmiş ve ağzından

0

PATRONUN OYUNU 1

köpük saçılıyordu. Saçı başı darmadağın olmuştu. Ellerini ve ayaklarını sallayıp duruyordu. Tommy oğlunun nasıl öldüğünü bir kez daha anımsayınca kendini çok kötü hissetti.

Garry sonunda duvarları yumruklamayı ve Tanrı dahil herkese küfretmeyi bırakınca daha düzenli soluk almaya başladı.

Küçük odanın içinde Lee'nin sesi duyuldu.

"Sakin ol, Garry. Yüreğinle değil kafanla düşün."

"Dalga mı geçiyorsun? O lanet olasıca herif elini kolunu sallayarak dolaşırken insan nasıl sakin olabilir? Onu öldürmemiz gerektiğini size çok önce söylemiştim. İşte şimdi de öldürmememizin bedelini ödüyoruz."

"Belki de öldürmeden önce Tommy B'yi daha iyi sorguya çekmeliydin, o zaman daha çok şey öğrenebilirdik."

Benny bu sözleri fısıltıyla söylemişti ama Tommy ve diğerleri bu sözleri duydu. Herkes birden Tommy'ye döndü. Tommy başını çevirip Benny'ye sert bir bakış fırlattı.

Garry öfkeli bir sesle konuştu. "Sana daha önce de söylemiştim, Lee'nin yüzünden olmadı! Bırak onunla sohbet etmeyi daha fazla bir şeyler yapmama fırsat olmadan kafasını yarı."

Birden Tommy B'nin babasının yanlarında olduğunu fark ederek onu saygıyla selamladı. Öfkesi saman alevi gibiydi, sönmüştü. Derin derin içini çekti. Oğlanın babası yanlarındaydı. Garry her şeye karşın bunun işlerinin gereği olduğunu asla kişisel bir şey olmadığını düşünüyordu. Tommy B'nin yerinde herkes olabilirdi. Kız kardeşinin bu delikanlının babasıyla takılması onun biraz daha çağdaş davranmasını sağlıyordu, o kadar.

"Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun," diye homurdandı.

Lee bakışlarını yere indirdi.

Birden Joss'un sesi duyuldu. "Evet, demek Vic peşimizde. Onun ne denli manyak olduğunu hepimiz biliyoruz. Eğer dikkat etmezsek bizleri hemen ele geçirebilir. Onu çok eskiden beri tanıyorum. Çok kincidir. Kimseden korkmaz. Neden bu kadar uzun zaman beklediğini bilmiyorum ama para ve güç toplamak için de beklemiş olabilir. Öfkesini denetlemek ve en iyi şekilde öç almak için altı yıl çok uzun bir zaman."

Çok fazla konuşmadığı ve konuştuğunda da akıla sözler
1321

MARTINA COLE

söylediği için herkes Joss'u sever ve saygı duyardı. Ne var ki, Maura'nın Vic Joliff hakkında bir açıklamaya ya da söyleve gereksinimi yoktu. Onu eskiden beri tanırdı, Joss'un onu kendisine hatırlatmasına gerek yoktu ama Joss'un sözlerinin diğerlerine yararlı olabileceğini de düşünmüyor değildi. Özellikle işlerin nasıl döndüğünü asla anlayamayan Benny'nin bu sözlerle gereksinimi vardı.

"Hadi şimdi şunu bir değerlendirelim, tamam mı?" dedi Maura yumuşak bir sesle. "Vic karısını bizlerin Janine ve Terry'yi yitirdiğimiz gibi yitirdi." Sonra da bakışlarını Tommy'ye çevirdi. "Ve hepimizin bildiği gibi senin de oğlunu yitirdiğin gibi. Telefonundan Vic'in karısını bizlerden birinin öldürdüğüne hâlâ inandığı anlaşılıyor ama bizim o cinayetle uzaktan yakından hiçbir ilgimizin olmadığını da herkes biliyor. Rebekka'nın ölümünden bizler sorumlu değiliz. Bugün öğleden sonra Silvertown'da Yahudi Joe'yu göreceğim, gözüm sürekli onun üstünde. Onunla Vic hakkında konuşacağım. Ama öte yandan da altı yıl önce kimin ne yaptığını da tam olarak hâlâ bilmiyoruz. O günler bu sahtekârlıktan da öte bir şeydi. Şimdi tetiği kimlerin çektiğini öğrenmek zorundayız sonra da gerekli cezayı veririz. Polis müdürü Billings'in görevine döndüğünü duydum, belki de onu ziyaret etmemizin zamanı geldi, Benny."

Benny dişlerini göstererek sırıttı. Polisi ziyaret etme düşüncesi hoşuna gitmişti. Heyecanlandığını hissetti. Bu kez onu bürosunda ziyaret etmek daha eğlenceli olabilirdi.

Herkes son gelişmenin arkasında nelerin ve kimlerin yattığını çok merak ediyordu. Maura ve kardeşleri bu olayların arkasında yalnızca Vic'le Tommy B'nin olduğunu düşünmüşlerdi.

Suçlular cezalarını bulmadan Garry asla yatışmayacaktı. Ölüm istiyordu ve bunun hemen gerçekleşmesini istiyordu. Maura onun aklından geçenleri okuyordu. Zaman yitirmeden konuştu.

"Kimse benden onay almadan bir şey yapmayacak, tamam mı? Nelerin olup bittiğini tam olarak anlayabilmemiz için olayları sıraya koymamız gerekiyor."

Herkes onaylarcasına başını salladı.

"Peki ya biz, Maura? Bizden ne yapmamızı istiyorsun?"

IV

PATRONUN OYUNU 1133

Tommy'nin sesi garip çıkmıştı. Kendini garip hissediyordu, bir kadından özellikle yalnızca on saat önce yattığı bir kadından emir almak ona çok garip geliyordu. Tommy için iki tür kadın vardı; evlenilecek ya da evlenilmeyecek kadınlar. Maura Ryani hangi sınıfa koymasına gerektiğinden emin değildi ama hangi sınıfta olursa Maura'nın buna aldırılmayacağını da hissediyordu.

"Sen de herkesin yaptığını yapacaksın, Tommy. Yard sana söylenileni yapacaksın, tamam mı?"

Tommy, Garry'nin bu sözlerini yutması gerektiği için yuttu. Ama uzun bir süre de aklından çıkarmadı.

"Tamam uzatma artık Garry. Yeterince düşmanımız var, daha fazlasına gerek yok."

Maura'nın azarlayıcı ses tonu Garry'nin geri çekilmesine neden olmuştu ve Tommy bile onun, kardeşlerini herkesten daha çok denetleyebildiğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Elbette, kimselerin unutamadığı Michael'in dışında. Gariptir ama Michael hayattayken ondan çok hoşlanırdı ama öldükten sonra sinirine dokunmaya başlamıştı. Herkes ondan ikinci bir İsa gibi söz ediyordu. Oysa Michael da kendisi ve diğerleri gibi bir katildi. Ne var ki, bu odadakiler kendilerini herkesten üstün görürlerdi. Bu da bazen Tommy'yi sinirlendirirdi. Bazen onların yüzünden oğlunu yitirdiğini unutmış gibi davranıyorlardı. Oğlunu yitirmenin verdiği acıyıysa kimse düşünmüyordu. Onlar yine her zamanki gibi yalnızca kendilerini düşünüyorlardı. Evet, Tommy B gerçek bir baş belasıydı ama yine de kendi kanından canın-dandı. Onlar sürekli olarak aile kavramından, ailenin öneminden söz ediyorlardı ama ya kendi ailesi?

Maura'ya bir göz atınca düşüncelerini okuduğu duygusuna kapıldı. Maura ona sevecen bir şekilde gülümseyince o da karşılık verdi.

"Hepimizin kendi acısı var. Bunun üstesinden gelmeye çalışalım, birbirimizin kuyusunu kazmaya değil."

Herkes onun ne demek istediğini anlamıştı ve Tommy bir kez daha Watford'un bu en azılı gangsterlerini nasıl da büyük bir beceriyle denetlediğini görünce ona yeniden hayran oldu.

1341

MARTINA COLE

Vic Joliff değişmişti. İş ilişkilerinde her zaman acımasız ve kaba biriydi ama kişiliği bir bütün olarak ele alındığında birinin başının belada olduğunu duyduğunda çok cömert davranabilirdi ve elbette Sandra'yla çocukları çok seviyordu. Karısının ölümünden beri de bu duygusal ve insancıl yanı çok değişmişti. Artık hiçbir şekilde cömert değildi, aslında annesinin deyimiyle Vic Joliff dünyanın en acımasız adamı olup çıkmıştı. Ne var ki, kendisine kazık atılmasından, kullanılmaktan nefret ederdi. Birileri ona tüm bu nefret ettiği şeyleri yapmıştı ve o asla bunları sineye çekmeyecekti.

Bu konu her aklına gelişteleri elleriyle birini boğarak öldürebilecekmiş gibi hissediyordu kendini, bunu ve daha fazlasını yapabilecek kapasitede olduğunu da herkes biliyordu.

Sağlığını yeniden kazanmak için savaşıyordu. Elinde çok az bir para ve çevresinde dost diyebileceği birkaç kişi kalmıştı. Eski polis arkadaşı onu ülkeden çıkardıktan sonra iki yıl boyunca uyuşturucu işlerinden kazandığı paraları hiç düşünmeden harcayan ve onu tümüyle hem akıllarından hem de yaşamlarından çıkaran eski dostlarıyla bağlantı kurabilecek düzeyde hissedinceye değin sefil bir yaşam sürmüştü. Bazı eski dostlarıyla birlikte birçok kişinin kendisini ölmüş gibi varsayması ve bu gerçekten de pek hoşlanmaları onu doğrusu çok şaşırtıyordu. Bu davranış biçimi gözlerinin açılmasına neden olmuştu. Şimdi içlerinden bazdan gerçekten de ölmüştü ve diğerleri de yollarının onunla kesişmemesinin en doğrusu olacağını çok iyi biliyorlardı.

Vic Joliff geri dönmüştü. Hem de öfke ve intikam duygularıyla birlikte.

Bazen boynundaki yara izine gözü iliştiğinde öfkeden gözleri kararır ve öcünü almak için yanıp tutuşurdu. Artık sanki tüm yaşamı bu intikam üstüne odaklanmış gibiydi; ona bunu yapan kişiye bunun bedelini çok ağır bir şekilde ödetecekti.

Bir şekilde kazanmayı başardığı parayla kendisine Major-ca'da bir villa satın almıştı, annesi ve kardeşini de adanın diğer ucuna yerleştirmişti. Onları çok ender görüyordu. Hem Billings'le yaptığı anlaşma yüzünden hem de Sandra'nın ölümünden sonra münzevi bir yaşama çekildiğinden ötürü yerini gizlemeye özen gösteriyordu. Yanında hiç kimseyi görmek istemi-

O

PATRONUN OYUNU 135

yordu; buna gereksinim de duymuyordu. Bu izole yaşamdan ve çektiği fiziksel acıdan ötürü en önemli kurallarından birini bozmuştu: malları denemişti. Daha önce hiç kokain kullanmamıştı, kokainin alt sınıfa ait bir şey olduğunu düşünürdü ama sürgünde geçirdiği yıllar içinde kokain onun en yakın arkadaşı, kurtancısı ve parlak fikirlerinin kaynağı olmuştu.

Kokainden sonra olaylar kafasında netleşiyor ve Vic'in atacağı her adım dünyanın en kolay işine dönüşüyordu. Ryan'lar karısını öldürmüşlerdi. Ve şimdi bu aile kendisinin olması gereken uyuşturucu dağıtım şebekesini ele geçirmiş krallar gibi yaşıyorlardı. Onlara bir şekilde bunun bedelini ödetecekti. Eski iş ortaklarını kullanarak bir iki uyuşturucu işine girdi. Bu işler büyük işler değildi, yalnızca onları kendi ağına düşürmek için oluşturulmuş küçük yemlerdi.

Vic Joliff kendine bir söz vermişti. Kendisini aldatan herkes acının ve korkunun ne demek olduğunu mutlaka anlayacaktı. Kraliçe Maura'yı kendine saklayarak her birini paramparça edecekti.

Olacakları düşününce gülümsedi, sonra bu gülümsemesi kahkaha dönüşerek güvenlik evlerinden biri olan Dock-land'daki lüks evin tahta zemininde çınladı. Kral Vic geri dönmüştü. Uyuşturucu pazarını tek başına ele geçirecekti. Plan kafasında hazırды.

Kurnazlığını kutlamaya karar verdi. Bugünlerde nerede toplanıyorlardı? Birden yeniden öfkeleni, artık eski Vic Joliff olmuştu ve yakında neden olacağı kargaşayı düşünerek bir kahkaha daha patlattı.

Benny, Abul'le birlikte Billings'i işyerinde görmeye gidiyordu. Maura onlara adamın işyerinden uzak durmalarını söylemişti ama Benny hoşuna giden bir şeyin karşısında yine her zamanki gibi söylenenleri duymamıştı bile. O gün özenle lacivert takım elbisesini, beyaz gömleğini giymiş ve mavi kravatını takmıştı.

Abul gibi o da genç bir işadamına benziyordu. Son derece ciddi görümlü bir sekreterin karşısına geçtiklerinde ikisi de gülmek için kendilerini güç tutuyorlardı. Sekreterin dişleri

1361

MARTINA COLE

eğri büğrüydü ve nefesi de kokuyordu. Bir polis müdürü için bundan daha iyi bir sekreter olamazdı.

Billings'in kızla bir ilişkisi olup olmadığını merak etti. Ama sanmıyordu. Billings'in odasından içeri girdiklerinde polis müdürünün yüzündeki ifadeyi ikisi de çok eğlenceli bulmuştu. Önce şaşkınlık oluşmuş sonra da bu, yerini yoğun bir korkuya bırakmıştı. Tam da Benny'nin istediği gibiydi.

"Siz çıldırdınız mı?"

Billings çok alçak bir sesle konuşmuştu, o kadar alçaktı ki Benny ve Abul onu duymakta zorlanmışlardı, ama duymasalar bile onun ne dediğini tahmin etmeleri hiç de zor değildi.

Benny'nin yüzünde mahcup bir ifade oluşmuştu.

"Bizi gördüğüne memnun olmadın mı? Oysa biz buraya gelirken kim bilir Billings ne kadar sevinecek, diye düşünmüştük, öyle değil mi Abul?"

Abul evet dercesine başını salladı.

"Sen de hiç şükran duyguları yok, Bay Billings," dedi Benny gülerek. Beden dili de dalga geçtiğini gösteriyordu. Camlı bölmenin dışındakiler Benny'nin davranış biçiminden içerde olup bitenleri asla tahmin edemezlerdi ama Billings'in yüzündeki korku dolu ifade onu ele verebilirdi. Benny dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Ben senin uzun zamandan beri görmediğin yeğenin değil miyim? Onun için gülümse ve sana ne yapacağını söylerken de başını evet dercesine salla."

Billings o kadar çok şaşırmıştı ki, bu duygusundan arınabilmek için belki de hastanede tedavi görmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ülkenin en acımasız gangsterlerinden biri olan Benny Ryan en doğal hakkıymişçasına bürosunda karşısına geçmiş duruyordu.

Billings'in yanık ve kırık eli iyileşmişti içgüdüsel bir şekilde elini göğsüne doğru kaldırdı. Elini uzun bir süre kullanamamıştı, hâlâ da belli işlerin dışında kullanamıyordu. Belki de bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Erken emeklilik önerisini geri çevirmişti çünkü zamanı geldiğinde emekli olup parasını kesintisiz almak istiyordu. Dosttan onun bu dileğinin yerine gelmesi için ellerinden geleni yapacaklardı. Ama elini sakat-

PATRONUN OYUNU I 137

layan, karşısındaki bu delikanlıyla ilişkisi olduğunu öğrenirlerse dostluklarını sürdürmeyebilirlerdi.

Billings söylenenleri elinden geldiğince sakın bir şekilde dinledi.

Benny o karşısındakini dehşetle ürperten gülümsemelerinden biriyle gülümsedi ve dostça bir tavırla konuştu, "Bak görüyor musun, senin için bile kolaymış. Mantıklı olduğunun sen de farkındasın. Şimdi Bay Billings, bayım çok iyi düşünmeni ve bana Bay Victor Joliff in nerede olduğunu söylemeni istiyorum, aksi halde başına geleceklerden ben sorumlu değilim. Bana hemen bir yanıt vermek zorunda da değilsin. Sana on saniye süre verebilirim."

Polis müdürü Billings yerin yarılıp içine girmesini diledi içinden. Gülümsemeye devam ederek Benny sakat elini ellerinin arasına alıp sıkarken bağırmamak için kendini güç tuttu. Oysa onlara dışardan bakan meraklı sekreter bunun sıradan basit bir tokalaşma olduğunu görüyordu.

Benny endişeli bir sesle konuştu. "Elinin durumu hiç de iyi değil. Çay ister misin? Ben susadım. Abul suyu ısıtsana."

"Tamam, tamam! Bildiğim her şeyi anlatacağım ama fazla bir şey de bilmiyorum. Rutin bir araştırma Vic'in Stern adında biriyle..."

Gülümsemesi Benny'nin tüm yüzüne yayıldı.

"Gördün mü bak, ne kadar da kolaymış, ha? Seninle çalışmak bizler için her zaman bir zevk. Ve lütfen kendine çok iyi bak, Bay Billings. Polis teşkilatında senin gibi adamlar olmasaydı bizler ne yapardık doğrusu bilemiyorum."

Yahudi Joe yaşlı bir adamdı. Kel kafası karaciğer lekeleriyle doluydu, elleri romatizmalıydı ve on dokuz yaşında da bir sevgilisi vardı. Camilla çok sevimli bir kızdı ve Yahudi Joe da kızın adından esinlenerek kendi adını Charles olarak değiştirmişti. Bunu her duyduğunda da kendi kendine gülümserdi.

1381

MARTINA COLE

Neşeli kişiliğiyle tanınırdı. Varoşlardan gelmişti ama nedense hiç kimse buna inanamazdı. Joe, kentin doğu yakasındaki tüm kumarhanelerle batakhanelerin sahibiydi. Ayrıca birinde Camil-la'yla tanıştığı iki kulübün de sahibiydi ve sayısını kendisinin bilmediği gayrimenkulu vardı. Bunların dışında ihtiyacı olanlara borç para verirdi, ikinci Dünya Savaşı'ndan beri de adamları haraç toplardı. Bir de çok gurur duyduğu bir hurda dükkânı vardı. Joe çok varlıklıydı ve bundan da pek hoşlanırdı. Camil-la'ya kendisinin üçüncü çocukluğunda karşısına çıktığını ama o güne değin olan sevgilileri içinde de yataкта en başarılı olduğunu söylerdi. Zaman değişiyordu. Bugünlerde genç kızların para uğruna yapmayacağı şey yoktu. Gerekirse bir cesetle bile yatarlardı. Bu düşünce Joe'yu çok güldürürdü.

Maura Ryan'ı görünce ona içtenlikle gülümsedi. Maura'yı her zaman çok severdi ama özellikle kendisinin nefret ettiği dondurma tüccarı Milanolu kardeşlerin işini elinden aldığı günden beri Maura'yı daha çok seviyordu. Eskiden Michael'ın yakın arkadaşıydı ve onu Balık Joe ve diğerlerini özlediği gibi çok özleyordu. "Maura Ryan! Harika görünüyorsun. Otursana. Dur sana bir içki getireyim. Ama daha da önemlisi senin için ne yapabilirim?"

Gülümsüyordu ve Maura da ona gülümsedi. Maura onu görmek için, gündüzleri bulunmaktan hoşlandığı hurdacı dükkânına gitmişti. Hurda işine savaş zamanında başlamıştı ve o günden beri de bu iş altın yumurtlayan tavuk olmuştu. Joe hurda işine bayılıyordu ve birinden kurtulmak istediğinde onu dükkânın arkasındaki avluya getirir ve işini oracıkta hallederdi.

"Sen de çok iyi görünüyorsun."

Joe bir kahkaha patlattı. San ve çürük dişleri ortaya çıktı ama soran herkese gururla hepsinin kendi dişi olduğunu söylerdi.

"Ne diyebilirim ki? Düzenli seks yapıyorum ve bunu da herkese tavsiye ederim."

Maura bu sözlere kahkahalarla gülmeye başladı. Joe onun bu halinden hoşnuttu.

"Bana sorarsan daha sık gütmelisin, Maura. Gözlerinin etrafındaki kahkaha çizgilerinin kaybolmak üzere olduğunu görüyorum."

0

PATRONUN OYUNU 1139

"Hiç olmazsa çizgilerden bazıları azalıyor demek ki."

Onun bu sözlerine Joe bir kahkaha daha patlattı.

"Siz kadınlar, her zaman gençlik peşindediniz."

Joe ona dikkatle bakıp konuşmadan önce eski iki dost gibi karşılıklı güldüler. "Bugünlerde gerekli şeyi kaldırması için Arnold Schwarzenegger'e ihtiyacım var, Maura ama insanların hâlâ kadınları becerdiğimi düşünmelerinden çok hoşlanıyorum. Erkekler beni kıskanıyor, kadınlar da bana gülüyor. Ama ben artık yaşlandım ve karşımdakilerin yüzlerindeki ifadeler beni çok eğlendiriyor."

Maura onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Artık yalnızca başkalarının saygısıyla yerineceği bir yaşa geldiğini söylemek istiyordu. Bu saygının içeriğini nasıl değerlendirdiyse onun için her zaman çok önemli olmuştu.

"Senin için ne yapabilirim? Bir sorun mu var?"

Maura evet dercesine başını salladı. Gözlerindeki neşe dolu ifade birden yok olmuştu. Yahudi Joe, Maura'nın dünyadaki diğer kadınlardan çok daha güzel gözleri olduğunu düşünürdü. Derin bakışlı, masmavi gözlerdi bunlar. Oysa şimdi bu gözler çelik gibi bakıyordu ve yoğun bir acı içeriyordu. Bu acı dolu bakışlar, yıllardan beri vardı. Joe, Maura aynaya baktığında gözlerindeki buruk bakışları kendi de görüyor mu acaba, diye geçirdi içinden.

"Hem de çok büyük bir sorun var, Joe. Vic Joliff ortaya çıktı ve beni tehdit ediyor."

Yahudi Joe içini çekti.

"Vic gerçek bir baş belasıdır, Maura. Ama bunu zaten herkes bilir."

"Karisını kimin öldürdüğünü benim bildiğimi sanıyor hâlâ."

"Bilmiyor musun?"

Bu basit sözcükler Maura'ya bilmesi gereken her şeyi söyledi. Ailesinin Tommy B'nin tehlikeli biri olduğuna ilişkin söylentiye etrafa yaymak için yaptığı tüm çabalara karşın, 'ateş olmayan yerden duman çıkmaz,' atasözünün hâlâ geçerli olduğunu ve gangsterlerin yeraltı dünyasında da çok önemli bir yer tuttuğu anlaşılıyordu.

"O kadının öldürülmesiyle benim gerçekten de bir ilgim ola-
1401

MARTINA COLE

bileceğine inanıyor musun, Joe? Bunca yıllık dostluğumuzun yüzü suyu hürmetine bana bir şans ver."

"Belki de sen kendin bu işin içine girmedin ama sana çok yakın olan biri ya da birileri girmiş olabilir, Maura?"

Maura kaşlarını çatı.

"Kim girmiş olabilir?"

Maura'nun sesindeki sinirli ifade Joe'ya orada kiminle birlikte olduğunu hatırlatmıştı, gülümsemeye çalıştı. Küçük bir çocukken bile Maura'nun kendisini heyecanlandırıldığını anımsadı. Michael'la birlikte kira toplarlardı. O zamanlar sevgi dolu ve çok güzel bir kızdı. Oysa şimdi gerçek bir canavar olmuştu.

Joe omuzlarını silkti.

"Ben bunu nereden bileyim? Öylesine sordum işte."

"Ve kardeşim Garry bu sözlerini duymuş olsaydı suratını öylesine dağıtırdı."

Joe bu gözdağı karşısında hiçbir şey söylemedi. Aslında yapacak bir şeyi yoktu. Birbirlerini onca yıldan beri tanıyan iki kişinin bu şekilde konuşmalarına üzülmüştü.

Maura soğuk bir tavırla gülümsedi.

"Peki ya Rebekka Kowolski cinayetine ne diyeceğiz? Onu hatırlıyorsun, değil mi, Joe? İnsanları nasıl da tedirgin ederdi, değil mi?"

Joe ellerini iki yana açtı.

"Her karşılaşmamızda bana Rebekka'yı sorar durursun. Sana daha önce de söylediğim gibi Rebekka açgözlü ve hırslı bir kadındı, kocası güçlülükle para kazanırken o bir prenses gibi yaşamak isterdi. Rus tefecilerle başı fena halde belaya girdi. Gerçek bir trajedydi. Daha fazla ne söyleyebilirim ki? Onun senin şu sorununla uzaktan yakından bir ilgisi yok. Kendi yaşamımın üstüne yemin ederim."

Maura karşısındaki yaşlı adamın gözlerinin içine bakarak dostluklarını bir daha asla onarmayacağını bildiği sözleri söyledi. Joe'nun yalan söyleyip söylemediğini bilmediğinde bunları söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Ciddiye alınmak istediğinden ters bir sesle konuştu. "Eğer söylediğinin tersini öğrenirsem seni yaşatmam, Joe."

PATRONUN OYUNU

Yaşlı adamın yüzü sarktı ve güçlülükle Maura'nun gözlerine bakı.

"İşin bu noktaya gelebileceğini tahmin etmeliydim... Söylediklerini unutmam, Maura merak etme. Ayrıca... sıklıkla arkana bak, Maura bundan böyle, olur mu?"

1141

Vic Joliff yeni arkadaşı ve yandaşı Jamie Hicks'le birlikte Le Marais'den içeri girdi. Onun kim olduğunu anladıklarında insanlar heyecanlanarak lokantadan bir an önce çıkmaya çalıştılar. Rihtimdaki bu lokanta kentlilerin Essex ve Londra yeraltı dünyasının önde gelenleriyle buluştukları yerd. Chandlery Wharfs, işlerini borsa simsarları ve muhasebeciler gibi yürüten silahlı soyguncular ya da uyuşturucu tüccarlarının gözde buluşma yeri. İyi bir yemek ve güzel bir şişe şarabın etkisi asla yabana atılmamalıydı. O günlerde burası farklı bir dünyaydı ve ceplerinde hazır paralan olan tüccarların yaşamları da çok tatlıydı.

Vic buraya gelmenin akşam dokuz haberlerine çıkmakla eşdeğer de olduğunu düşünürdü, herkesin her şeyden haberdar olmasının asla engellenemediği yerlerden biriydi burası. Ryan'lar kısa bir süre sonra onun orada olduğunu duyacaktı ama onlar bir içki içtikten ve sigaralarını tüttürdükten sonra oradan çekip gideceklerdi.

Vic gittikten yirmi dakika sonra Garry restorana girdi. Garry Ryan'ın oraya kendisinin gitmesi herkese bilmeleri gereken neyse onu söylüyordu. Vic oyun oynuyordu ve Ryan'lann içinde olduğu bu oyun çok tehlikeliydi. Yalnızca o gün öğleden sonra bu oyunları içeren iki kitap yazılabilirdi. Her ikisinde de Ryan'lar başrolde olurdu. Vic Joliff herkesin bilincine varması gereken bir güçtü ve onu tanıyan herkes bu gerçeği asla unutmamalıydı.

Jamie'nin yanında olmasına birlikte karar vermişlerdi. Bazı müşteriler onun perde arkasındaki kişi olduğunu düşünmelerine karşın Vic'in böylesi bir yardımcıya gereksinimi olduğunu bir aptal bile görebilirdi.

1421

MARTINA COLE

"Jamie Hicks mi? Emin misin?"

Maura çok şaşırılmıştı.

Garry bu sözlere gücenmişti.

"Elbette eminim! O ufak tefek cılız herif! Uyuşturucu ba-tağında'ydı. Ona biraz para ver bir de yer göster, yirmi dört saat için. Onu kurtarmak için elimden geleni yapmıştım ama şimdi bu lanet olasıca herif Vic Joliffle birlikte dolaşılıyor. Evet, Maura, her şey buraya kadar. İlimli ve akılcı bir şekilde yaklaşmayı denedik. Ama artık silahların patlama zamanı geldi!"

Mantiğin sesi olan Maura onaylarcasına başını salladı. Garry bu kez haklıydı. Vic artık gizlenmiyordu ve onların da bir şekilde kendilerini göstermeleri gerekiyordu. Maura birden bu tür oyunlar için artık yaşlandığını düşündü ve bu düşünce canını sıktı. Tek istediği, bir an önce eve gidip yatmaktı ama Tommy'nin davranışlarından bunun o günkü programındaki en son şey olduğunu hissetmişti. Küsmüştü ve Maura da onu bu konuda suçlamıyordu.

Ama gerçekten de ne yapabiliirdi ki? Bir kez daha kardeşlerini gözetmesi gerekmişti. Onları kendi başlarına bırakmak tehlikeliydi.

Garry yeterince açık göz biriydi ama çok çabuk öfkeleniyordu. Olayları sakın bir kafayla değerlendirebilecek soğukkanlılığa sahip değildi. Benny de, Benny'yi işte. Tanrı yardımcısı olsun. Lee, yeterince zeki ve akıllı değildi, Roy ise uyuşturucu bağımlıydı. Bu erkekler grubunda aslında tek bir erkek yoktu. Dolayısıyla her şey yine Maura'ya kalıyordu ve bu da artık fazla gelmeye başlamıştı.

Ruh hali böyle olduğunda Maura tüm bunlarla neden uğraştığını kendisine sorar dururdu.

Carla ve Joey, Portobello Sokağı'ndan yürüyorlardı. Portobel-lo Sokağı çok değişmişti ama Maura'nın tersine Carla değişikliklerden çok hoşlanırdı. Carla ünlü kişilerin yanında olmaktan ve insanların dikkatini çekmekten çok hoşlanıyordu. Yürürlerken bir iki kişinin kendisine hayranlıkla baktığını gördü. Bu hayranlık dolu bakışları görmezden geldi. Kafasında yalnızca bir er-

o

PATRONUN OYUNU 1143

kek vardı, gerçi bunun doğru olmayacağını ve başına birçok dert açacağını çok iyi biliyordu ama Tommy Rifkind'i aylardan beri kafasından atamıyordu. Oysa Tommy Rifkind, Maura'nındı ve Carla da bunu çok iyi biliyordu. Birbirlerini seviyorlardı. Carla'nın erkeğini elinden almaya çalışmasına Maura'nın seyirci kalmayacağı açıkça ortadaydı. Savaş çıkacaktı. Ama ona değerdı.

Maura'yı tanımayanlar onun son derece tatlı ve yumuşak bir insan olduğunu düşünürdü ama bu yumuşak kabuğun altında çok çetin bir cevizin yattığını Carla çok iyi bilirdi. Ne var ki, Tommy'ye bakması bile yüreğinin hızla atmasına neden oluyordu. Carla, Maura'nın bu tür deneyimleri artık yaşamadığını düşünüyordu. On yedi yaşından bu yana çok değişmişti. Maura'nın kürtaj olma öyküsünü ve aile şirketine katılmasını kim bilir kaç kez dinlemişti? Büyükannesi ona bu tür öyküleri defalarca anlatırdı. Artık her bir ayrıntı Carla'nın kafasında yer etmişti.

Öte yandan Maura bu konular hiç konuşmazdı. Yıllar boyunca hemen hemen her şeyi konuşmuşlardı ve bekleğinden beri Maura'nın kendisine çok iyi davrandığını, onu çok sevdiğini ve annesi Janine'in kendisini dövmesinden sonra büyükanne-siyle Maura'nın kendisine kol kanat geldiklerini ve annesinin yanından uzaklaştırdıklarını da çok iyi biliyor ve anımsıyordu. Ama bu şükran duygusu daha ne kadar sürmeliydi?

Carla artık bir oğlu olan yetişkin bir kadındı ve her geçen gün daha yaşlanıyordu. Tommy'nin kendisine ilgi duyduğunun farkındaydı. Akılcı yanı ona her erkeğın kendisine ilgi duyabileceğini söylüyordu ama duygusal yanı Tommy'nin diğer erkeklere benzemediğini fısıldıyordu.

Peki Tommy de ona ilgi duyuyorsa ne olacaktı ki?

Ateşle oynadığının farkındaydı ama uzun yıllardan beri ilk kez bir erkek onu bu denli çok etkilemişti ve Carla da bundan elinden geldiğince yararlanmaya kararlıydı.

Vitrinlerin birinde beyaz bir giysi gören Joey, bunu Carla'ya gösterdi.

"Ah anne, baksana. Tam senin tarzın!"

Carla vitrindeki giysiye bakı. Gerçekten de çok güzeldi ve evet onun tarzına da çok benziyordu.

144 | MARTINA COLE

"Tommy'nin gözleri fal taşı gibi açılacak!"

Oğlunun efemine sesi bu kez Carla'yı tedirgin etmemişti. Oğluna sarıldı.

"Seni gidi küçük yaramaz, seni."

Joey kıkırdadı.

"Küçük yaramaz sensin anne. Sana bol şans. Ama dikkatli ol. Harika Maura sahip olduğu bir şeyin peşinden koşmandan hiç hoşlanmayacaktır."

Carla tedirgin bir şekilde güldü.

"Bir denesem mi, ne dersin?"

"Elbette dene, dünyanın sonu değil ya."

Carla oğlunun arkasından dükkândan içeri girerken kendini liseli bir genç kız gibi hissediyordu. Giysiyi denerken oğluyla birlikte kıkırdayıp duruyordu. Joey aslında daha çok kız çocuğuna benziyordu ve Carla da bundan hoşlanmaya başlamıştı.

Giysi üstüne tam oturmuştu. Carla hiç duraksamadan giysiyi aldı.

içinden bir ses, dikkatli olmasını söylüyordu ama Carla bu sese kulak vermedi. Elbette onun da Maura kadar mutlu olmaya hakkı vardı, değil mi? Bir yandan da kendi kendine bunun yalnızca bir flört niteliğinde olacağını asla daha ileriye gitmeyeceğini söylüyordu.

İçinde sürekli sadakatsizliğini haykıran sese kulaklarını tıkadı ve heyecandan titreyen eliyle paketi alarak oğluyla birlikte dükkândan dışarı çıktı. Bu giysiyi Maura'run verdiği parayla aldığı doğrusu hiç aklına gelmemişti. Harçlığını kendisine verilen para olarak değerlendirmezdi. Bu, Carla'ya göre en doğal hakkıydı. Sonuçta kendisi de bir Ryan'dı. Onun da aile servetinden bir dilim almaya hakkı vardı. Ve daha büyük bir dilim almak artık kendisine kalmıştı. Maura'run kendisine verdiği paranın bu pahalı ve yeni yaşam tarzına yetmeyeceğini hissediyordu.

Yeni Mercedes'ine doğru giderken Carla Ryan'ın aklından bu düşünceler geçiyordu. Arabasına atlayarak evine doğru yola koyuldu.

Ö

9

Maura, Jamie Hicks'in karısının yaşadığı Essex'deki belediye evlerine doğru sürdü arabayı. Aylardan beri ilk kez gidiyordu. Jamie, Ryan'larla çalıştığı sırada eşi Danielle'nin durumunu kontrol etmek için zaman zaman evine gitmişlerdi. Jamie'yle Garry yakından ilgilenmişti.

Maura her zaman Danielle'le iyi davranır ve onu severdi. Çok genç yaşta evlenen Danielle çocuk sahibi olduktan sonra gözle görülür bir biçimde çökmüştü. Bir zamanların sarı saçlı, insarun aklını başından alan o güzel genç kız şimdilerde yerini şişman ve bakımsız bir kadına bırakmıştı. Jamie de her geçen gün karısının yanına daha ender gitmeye başlamıştı.

Maura, bu kadınların çocukların kendilerini eşlerinden uzaklaştırdıklarını anlamayışlarına çok şaşılıyordu.

Erkeklerin çoğu büyümeyen çocuklar olduklarından kendilerine sürekli ilgi gösterilmesini istiyorlardı. Altı çocuklu bir kadının bırak kocasına kendisine bile ayıracak zamanı olmazdı. Maura, Danny'nin sürekli olarak kocasının peşinden koştuğu günleri anımsayınca derin derin içini çekti. Danielle bir keresinde Ja-mie'yi takip ederek sevgilisinin evine gitmişti. Danielle'in karnı burnundaydı ve o kız, hayatının aşkını bulduğunu ileri sürmüştü. Danielle evlilik yaşamı boyunca sayısız kızla konuştuğu gibi bununla da konuşmuştu. Bu arada Jamie bir köşeye sinmiş ve iki kadını izlemişti. Danielle çok neşeli ve kibar bir insandı. Ama kendisini üzen ya da sinirlendiren kişilere karşı da alabildiğine acımasız davranabilirdi. Sinirlendiğinde bu kibar kadın gider, yerine bir kavga makinesini andıran sert ve kaba biri geliverirdi. Hatta bir keresinde Garry onun da aile şirketine katılmasını ciddi ciddi düşünmüştü

Ama Maura'run da inandığı gibi Danielle'yi bu hale Jamie getirmişti. Yaşamının her gününde mücadele ve kavga vardı. Jamie oldukça eli sıkı biriydi ve karısına harçlık bırakmaktan her zaman kaçınırdı. Danielle kocası genellikle evde olmadığından sosyal dayanışma kurumundan para almak zorunda kalırdı. Ja-

146 | MARTINA COLE

mie'nin hep sarhoşken söylediği gibi iyi kalite esrar alabilmek için kilometrelerce uzağa gitmesi gerekiyordu ve bu da ailesinin kendisini bir süre unutmaması anlamına geliyordu. Sonunda beş parasız ve perişan bir halde eve döner, Danielle de onu eve alırdı.

Maura binaya doğru yürüdü. Sokak kapısı her zamanki gibi açıktı. Dostça bir tavırla seslendi, "Merhaba Danny. Benim, Maura."

Danielle koşarak aşağı indi. Her zamanki gibi soluk solu-ğaydı ve Maura onun yine hamile olduğunu görünce içi cız etti.

"Hoş geldin. Ben de az önce seni düşünüyordum. Hadi geç içeri de sana bir şeyler ikram edeyim."

Maura onun arkasından küçük mutfağa gitti ve kahvaltı masasının bir kenarına ilişti. Oturduğu yerden çocukların ortalığa saçtığı oyuncakları görebiliyordu. Evin içindeki her şey eskimişti. Jamie'nin yıllardır kazandığı paraları düşününce Maura çok sinirlendi. Bu evde oturacaklarına çok daha hoş ve güzel bir yerde

oturabilirlerdi. Ryan'lann yanında çalışırken kazandığı paralarla beş tane ev satın alabilirdi. Aşağılık herifin tekiydi ve Maura onu görür görmez bu düşüncesini yüzüne karşı söylemeye hazırlanıyordu.

Danny masanın üstüne çay fincanını koydu ve neşeli bir sesle Maura'ya döndü. "Benim piç kurum nerede? Bizleri merak ettiği için mi seni buraya gönderdi, ha?"

Danny'nin neşe dolu sesi Maura'nın kendisini kötü hissetmesine neden olmuştu. Beş para etmez, kendisini bu hale getiren ve tüketen, ne karısını ne de çocuklarını bir an için bile düşünmeden terk edebilen Jamie'yi hâlâ deliler gibi seviyor ve istiyordu.

Maura karşılık vermeden demli çayından bir yudum aldı.

"Ben de sen bana onun nerede olduğunu söylersin diye düşünüyordum."

Danny şaşkınlıkla baktı.

"Garry onun nerede olduğunu bilmiyor mu? O her zaman onun nerede olduğunu bilir."

Danny gülümsüyordu; Maura onun duymak istediği şeyleri duymayı ümit ettiğini biliyordu. Karşısında gülümseyerek oturan kadının paniğe kapılmak üzere olduğunu hissediyor ve ona

o

PATRONUN OYUNU 1147

o kadar çok üzülmüyordu ki, ağlamamak için kendini güç tutuyordu.

Maura başını iki yana salladı.

"Bugünlerde onun karşı taraf için çalıştığını sanıyorum, Danny."

Danny'nin tombul yüzünde kaygı ve korku oluştu. Maura eğer Jamie'yi aramaya koyulmuşsa Jamie'nin başının büyük belada olduğunu kavrayabilecek kadar zeki bir kadındı Danny.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu korku dolu bir sesle.

Maura omuz silkti.

"Ne söylüyorsam onu. Jamie artık Vic Joliff le birlikte. Dün Le Marais'de birlikte görüldüler. Galiba bugünlerde ona yermiyoruz ya da onun için yeterince iyi değiliz. Garry de ben de birkaç konuyu açıklığa kavuşturabilmek için onunla konuşmak istiyoruz."

"Ne gibi konuları?"

"Lanet olasıca Vic'in ondan istediği şeyler gibi konulan."

Danielle, Jamie'nin kendisini bu kez ne denli berbat bir belanın içerisine attığını algılayınca korkudan yüreği ağzına geldi. Jamie karısının başına daha önce de defalarca dert açmıştı; sev- -gilileri, bazılarında olan çocukları, haraççılar ve Yaşlı Bili. Ama Danielle hiç o günkü gibi kendini tehlikede hissetmemişti. Her zaman çok iyi anlaştığı Maura Ryan evine gelip, mutfağında çayını yudumlayıp piç kurusunun nerede olduğunu sorana değin. Maura ayrıca kendi zarif üslubuyla Danielle'ye her hafta düzenli olarak ellerine geçen paranın artık gelmeyeceğini çünkü Jamie'nin artık başka bir yerde çalıştığını da söylüyordu. Danielle kocasını ele geçirdiğinde ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecekti. İçgüdüsel bir şekilde elini karının üstüne koydu.

"Onu uzun zamandan beri görmüyorum, Maura. Onun eve gelmek üzere olduğunu haber vermek için buraya geldiğini sanmıştım."

Danielle ağlamaya başladı, yanaklarından aşağı süzülen sessiz gözyaşları beraberinde ölümcül bir sessizliği de getirdiğinden etkisi çok güçlüydü.

Maura bir sigara yakarak uzattı. Danny'nin hamilelikleri boyunca her zaman Silk Cut sigarası içtiğini biliyordu. Danny siga-

1481

MARTINA COLE

rayı alıp teşekkür etti. Yeniden konuşmaya başladığında sigarası bitmek üzereydi.

"Eşşek herif. Bazen ondan o kadar çok nefret ediyorum ki, tahmin edemezsin. Burası bir otelmişçesine canı istediğinde geliyor ve sonra da arkasına bile bakmadan çekip gidiyor. Hem beni hem de çocukları kullanıyor sonra da benim tüm bu ev işleri ve çocuklarla nasıl başa çıkabileceğimi düşünmeden defolup gidiyor. Şimdi sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Garry'nin bana verdiği haftalığı da yitirdim. Lanet olsun! Maura biliyor musun o para benim tüm yaşamımı kurtarıyordu. O kadar çok borcumuz var ki, Noel'de aldığı borçları ödemediğim yetmezmiş gibi bir de onun kumar borçlarını ödüyorum. Dün akşam Trevor Tanks buraya geldi ve Jamie'nin kumar borçlarını tahsil etmek istedi. Beni sürekli tehdit ediyor. Jamie'nin nerede olduğunu söylemezsem jilet kullanmak zorunda kalacağını ileri sürdü. O sırada neyse ki şansım yaver gitti ve küçük oğlum Richie içeri girdi. Galiba Trevor küçük bir çocuğun önünde kaba bir davranışta bulunmaktan çekindi. Aslında Trevor hiç de kötü biri değil, doğal olarak verdiği parayı geri istiyor. Ve şimdi de sen bana, ikiyüzlü bok çuvalı Jamie yüzünden artık sizlerin beni koruyamayacağını söylüyorsun."

Maura onu sözünü kesmeden dinlemiş, içini boşaltmasına karışmamıştı. Karşısındaki kadının içini boşaltması gerektiğini hissediyordu.

"Geçen hafta buraya sosyal hizmetlerden bir görevli geldi. Büyük oğlum Petey okulda bir arkadaşıyla kavga etmiş ve arkadaşının leğen kemiğini kırmış. İki hafta sonra onu mahkemeye çıkaracaklar. Oğluma şöyle dedim, 'Petey, bu Hicks soyadı sayesinde herkes seni doğal olarak suçlu ilan edecektir.'"

Danielle şimdi hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. Maura sevecen bir tavırla elini kadının omzuna koydu. "Parasız kalmayacaksın, sana söz veriyorum, tamam mı? Ama sen de bana bir söz vermelisin. Jamie gelirse bana mutlaka haber vereceksin. Garry'yle ya da Benny'yle konuşmaktansa benimle konuşması daha iyi olacak. Onlar ona benim kadar anlayış göstermezler. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Sakın ona beni arayacağını söyleme, güzelim."

PATRONUN OYUNU

149

Danielle karşılık vermeden önce bir süre Maura'run yüzüne baktı. "Garry onu öldürecek mi?"

Artık paniğe kapılmıştı ve Maura onu bir kez daha yatıştırmaya çalıştı.

"Elbette hayır. Ama ona bir ders vermesi gerekebilir. Uzun bir süre birlikte çalıştık ama bu yaptığını sineye de çekemeyiz."

Danny sakinleşmişti.

"Maura bana bir iyilik yapar mısın, lütfen?"

Maura gülümsedi.

"Elbette Danny, ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu bulursan lütfen bacaklarını kır. Hiç olmazsa bu şekilde bir süre yanımdan uzaklaşamaz."

Danny bu sözleri yan şaka yan ciddi söylemişti ve Maura bir kez daha ona acıdı. Böylesi zamanlarda çocuğu olmadığı için çok seviniyordu. Eğer trajik durumlar söz konusu değilse çocuklar insanları soytanya çevirebilirlerdi. Bir erkek yüzünden bir zamanlar olağanüstü güzel bir kadın olan Danny'nin ne hale geldiğini görmek Maura'run yüreğini dağlamıştı ve işin kötüsü Jamie o anda kapıdan içeri girecek olsa Danny'nin yere diz çökerek Tarm'ya şükredeceğinden emindi.

Maura'nın bir ilgisi olup olmadığı bilinmez ama Jamie bir daha asla evine dönmedi.

Sarah ve Shelia sabah ayinine birlikte gitmişler ve şimdi de evde kendilerine yiyecek bir şeyler hazırlıyorlardı.

"Saçın böyle çok güzel."

Sheila mutlulukla gülümsedi.

"Teşekkürler. Bana çok pahalıya mal oldu ama yine de değer diye düşünüyorum."

"Seni çok değiştirdi. Eğer seni tanımasam yaşamında bir erkek olduğuna inanacağım."

Sarah bu zekice sözlerine güldü ama Sheila gülmedi. Yeni görünümünün Lee'yi de memnun ettiğinin farkındaydı ama bunun arkasındaki asıl amacı Tommy Rifkind'i etkilemekti. Çok aptalca davrandığının kendi de farkındaydı ama görüntüsüne çekidüzen vermek iyi hissetmesini sağlamıştı ve Lee de onun ha-

Kj

1501

MARTINA COLE

rika görüldüğünü düşünüyordu. Ama Lee öte yandan da karısının kalın bir ceket ve çizmeyle çok daha iyi görüneceğine inanıyordu. Bu da onların sorunlarından biriydi. Sürekli olarak beğenilmek kolay bir şey değildi özellikle insan kendisini beğenen kişiyi beğenmediğinde.

Sarah kapı çalınca açmaya gitti ve Sheila elinde bir buket çiçekle mutfaktan içeri giren kel kafalı, iriyan adamı görünce şaşkınlıktan donup kaldı. Güzel bir gülümsemesi vardı ve Sa-rah'yı kucaklayıp öpüyordu, o da buna karşı çıkmıyordu.

"Nasılsın bakalım güzelim?"

Adam yüksek sesle konuşmuştu ve Sarah mutluluktan uçuyordu. Dikkatleri üstüne çekmekten oldum olası çok hoşlanırdı ve bu adam da bunu kesinlikle yapıyordu.

"Çok iyi görünüyorsun, Bayan Ryan. Merhaba demek için uğradım. Buralardaydım ve kendi kendime güzeller güzeli Bayan Ryan'ı gidip bir göreyim dedim. Oğlunuzun ölümüne çok üzüldüm. Harika bir insandı. O günlerde hapiste olduğumdan cenazeye gelemedim ama hapishanenin kilisesinde ona dua ettim."

Sarah mutluluktan ağlamak üzereydi. Bu adam onu unutmamıştı ve bu da onu çok sevindirmişti.

"Şu çiçeklere bak! Tanrım, çok güzel. Teşekkür ederim, evlat. Benim gibi yaşlı bir kadını hatırladığın için sana çok teşekkür ederim."

Cilveli bir tavır takındığı kesindi ve Sheila kayınvalidesini şaşkınlıkla izliyordu. Sarah çiçekleri eviyenin içine bıraktı. "Hadi otur da bir fincan çay iç bizimle. Yoksa bira mı istersin?" dedi sonra da neşe dolu bir sesle.

Sheila gülümseyerek onları izliyordu. Bu adamların bazdan tuhaf olurdu. İnsanların onlara bir bakış fırlatmalarıyla birlikte arkalarına bakmadan yanlarından uzaklaşmaları bir olurdu ama ne var ki, Sarah bu adamı uzun zamandan beri görmediği oğlu gibi karşılamıştı. Adamın yalnızca boynundaki yara izleri onun ne mene bir bela olduğunun kanıtıydı.

"Fazla zamanım yok, hayatım. Bir daha sefere söz, karşılıklı bir şeyler içeceğiz. Kapının önünden geçip gitmek istemedim ve böylesine hoş bir hanıma bir merhaba diyeyim dedim."

O

PATRONUN OYUNU

1151

Sarah artık mutluluktan kendinden geçmek üzereydi.

"Yanıdaki bu güzel hanım da kimin nesi?"

Konuşurken Sheila'ya bakıp gülümsemiş, küçük siyah gözlerini dikmişti. İlginç bir yanı olduğu kesindi, insan onun yarımdayken kendini çok özel hissediyordu.

Sarah eliyle alınına vurdu.

"Çok özür dilerim! Bu hanım Lee'nin eşi Sheila."

Adam uzanıp Sheila'nın elini sıktı.

"Nasılsınız, Bay."

"Joliff, Sheila. Benim adım Vic Joliff. Benden Lee'ye söz etmeyi sakın unutmayın, olur mu? Onu görmek için sabırsızlandığımı ve en yakın zamanda arayacağımı söyleyin."

Bir kez daha Sarah'ya sarılıp öptü ve gitti. O gittikten sonra mutfak birden garip bir sessizliğe büründü.

"İlginç bir tip."

Sarah ellerini çırpı.

"Vic harika biridir. Gençliğinde biraz acımasızdı ama hepsi o yaşlarda öyle olmuyor mu?"

Bu şekilde hatırlanmaktan çok memnun olmuştu. Ve o güzelim çiçekler! Michael'la onu ve Michael'ın yakın arkadaşı Gerry Jackson'ı delikanlı halleriyle gözlerinin önünde canlandırdı. Yıllar önce çok yakın arkadaşları.

Bu kafayla o günlere geri dönmek için her şeyi verirdi. Her şey o zaman ne denli farklı olurdu! Mutlulukla içini çekerek çiçekleri vazolara yerleştirmeye başladı. Vic Joliff onu çok mutlu etmişti. Yaşlı insanlar sıklıkla bu şekilde hatırlanmazlardı ve bu şekilde hatırlanırlardıysa kendilerini çok özel, yeniden aranan ve istenilen biri olarak hissederdiler. İşte Sarah da kendini böyle hissediyordu.

Tommy ve Maura, Maura'nın yeni evindeydiler. Genç kadın bu evi beş yıl önce almış ve kiraya vermişti.

Şimdiyse bir süreliğine oraya taşınmıştı. Evi çok güzeldi ve yüksek sesle itiraf etmemesine karşın, Carla ve Joey'yle birlikte yaşamaktan kurtulduğuna seviniyordu. Tommy'nin de bu değişiklikten hoşlanması onu daha da sevindirmişti.

1521

MARTINA COLE

Yemeklerini yerken Maura onu dikkatle izliyordu. İyi bir adamdı ve Maura zaman zaman onunla birlikte olduğu için, çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Öte yandan da özellikle böylesine tehlikeli bir dönemde yaşamında bir erkek isteyip istemediğinden de emin değildi.

Ama bu her zaman böyleydi. Michael her zaman ona herkesin kendisini çok beğendiğini söylerdi ama Maura bundan artık eskisi kadar emin olmadığını hissediyordu.

"Joliff hakkında ne düşünüyorsun, Maura?"

Maura bıkkınlıkla gözlerini kapadı.

"Vic'i eğer tek başıma görebilsem onunla mantıklı bir şekilde konuşacağımı düşünüyorum. Birbirimizi severiz. Birçok açıdan birbirimize benzeriz. Vic doğuştan eşkıya ama Sandra'ran ölümü onu çok değiştirdi. Birilerini suçlamak ve bu ölümün intikamını almak için yanıp tutuşuyor. Onun bu duygularını da çok iyi anlıyorum. Kardeşlerim ve ben, ailemizden biri öldü-rülürse aynı duygulara kapılırız.

"Daha da kötüsü, Vic altı yıldan beri ortalarda görünmüyordu ve onu çok iyi taradığım için de bunun onu kanserli bir hücre gibi yiyip bitirdiğinden eminim. Ben de diğerleri gibi onun öldüğünü sanıyordum ama ölmemiş, değil mi? Yaşıyor ve Garry'nin deyimiyle de yakında kanlı canlı bir şekilde karşımıza çıkacak. Bir yanlış düzelttiğini sanıyor. Davraraşlardaki hatayı görmesini sağlamalıyız ona."

"Yani onu öldürmeli miyiz, demek istiyorsun?"

Tommy alçak bir sesle konuşmuştu.

Maura omuzlarını silkti.

"Gerekirse evet."

Tommy'nin gözlerinin içine baktı.

"Beni ya da ailemi tehdit eden birinin ölmesini isterim, ya sen?"

Tommy'nin bakışlarındaki acı dolu ifadeyi görünce hatasını anladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum, Maura," dedi Tommy kederli bir sesle.

Boşboğazlığına çok üzülmüştü. Uzanarak Tommy'nin elini tuttu ve buruk bir sesle konuştu. "Tommy B'nin başına gelenlere

'O

PATRONUN OYUNU I 153

çok üzüldüm. Keşke her şey daha farklı olsaydı. Tommy B her zaman varolacak, değil mi? Aramızda sessiz bir hayalet gibi dolaşacak."

Yalnız kaldıklarında ilk kez o akşam Tommy'nin oğlunun başına gelenlerden söz etmişlerdi. Maura bu konuşmanın sonucunun ne olacağını çok merak ediyordu ama öte yandan da bunların konuşulması gerektiğini ve ilişkilerinde daha fazla ileri gitmeden aralarındaki bu gerginliğin açığa kavuşturulması gerektiğini biliyordu.

"Öğrenmek istediğin buysa Maura, ben seni hiçbir şekilde-suçlamıyorum."

"O zaman kimi suçluyorsun, Tommy?"

Bu son derece adil bir soruydu ama Tommy'nin yanıtlaması kolay değildi. Her ikisi de verilecek yaratın ileriye dönük ilişkilerinin temelini saptayacağını çok iyi biliyordu.

Tommy bir süre karşılık vermedi, sonra da yavaşça konuştu, "Galiba ben oğlumu suçluyorum, Maura. Genç, aptal ve saldırgan olduğu için onu suçluyorum. Yaşamını bozuk para gibi harcadığı, annesini hiç hak etmediği bir şekilde üzdüğü için onu suçluyorum. Benim suçladığım kişi oğlum. Ama o günlerde onların yerinde ben olsaydım aynı şeyi yapardım diye düşünmeme karşın yine de yaptıklarından ötürü Garry ve Lee'den nefret etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Tommy'nin düşüncelerini açıkça ifade etmesine sevinmişti ve yüreğinin derinliklerinden bu sözlerin yeterli olup olmadığını da merak etmiyor değildi. Sonuçta oğlunu gömmek zorunda kalmıştı. Bu çocuk her ne kadar babasının sahip olduklarının hepsini ele geçirmek isteyen ikiyüzlü bir sahtekâr da olsa yine de Tommy'nin oğluydu ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi.

"Sence Tommy B aramıza girecek mi?"

Tommy üzgün bir şekilde başını salladı.

"Umarım girmez, Maura. Seninle çok mutluyum. Gina'dan sonra yeniden gerçek anlamda sevebileceğim birini bulup bulmayacağımı düşünüp durmuştum. Senin işi ve çocukları yönettiğini gördüğümde bazı kuşkulara kapıldığımı itiraf etmeliyim. Ama şimdi bunun böyle olması gerektiğini anlıyorum ve buna da saygı duyuyorum."

1541

MARTINA COLE

Bakışlarını meşe kaplı mutfakta gezdirdi. Tommy'nin parası vardı ama asla Maura'nın standartlarına sahip değildi. Bu ev Li-verpool'daki evi kadar büyüktü ama bu kadınla birlikte olmak için güneye gelinceye değin de elindekilerle mutlu olmaya çalışıyordu. Şimdilerde de sıklıkla canı sıkılıyordu. Londra'da Maura'nın yaşam standartlarını yakalamakta zorlanacağını biliyordu. Bu ev Maura'nın yatırım amacıyla sahip olduğu gayrimenkullerden yalnızca biriydi. Essex'deki eviyse Londra'daki evsizlerin sorunlarını çözebilecek denli büyük ve görkemliydi. Bomba olayından sonra Maura bir daha oraya gitmemişti. Tommy onun yaşamı boyunca bu standartlardan ödün vermemeye özen gösterdiğini biliyor ve bunu da saygıyla karşılıyordu. Ama yine de bazen üzülmüyordu. Güneydoğuda hiçbir şey bu kadının izni olmadan gerçekleşemezdi. Bankayı veya postaneyi yıkmadan önce kibar bir şekilde Maura'dan izin alması ve ona da ayrıcalık hakkını ödemesi gerekiyordu. Bu da bir şekilde kendisini küçük görmesine neden oluyordu ve bu duygudan da hiç hoşlanmıyordu.

Maura, Tommy'nin elini avucunun içine aldı.

"Seni çok seviyorum, Tommy."

"Ben de seni çok seviyorum, Maura. Bunu biliyorsun."

"Terry'nin ailemle bazı sorunları vardı... İşle de."

Tommy güldü.

"Bundan eminim. Bir zamanlar polis olan biri her zaman..."

Maura'nın yüzündeki ifadeyi görünce içini çekti.

"Özür dilerim."

Maura belli belirsiz gülümsedi.

"Tamam. Çocuklar da onun hakkında aynı şeyleri düşünüyor."

Tommy, Maura'nın yüzünü ellerinin arasına alarak yüzüne doğru yaklaştırdı. Onu yavaşça öptü sonra da ipeksi saçlarını okşadı. Böyle olduğunda onu daha çok seviyordu. Kedi gibi. Kadınsı. Bir kadında aradığı her şey onda vardı. Heyecanlandığını hissetti. Ama her zamanki gibi kendini çeken yine Maura oldu.

"Onda ne bulmuştun, Maura?"

Sesindeki merak dolu ifade Maura'nın gözünden kaçmamıştı

O

PATRONUN OYUNU 1155

ve karşılık vermeden iyice düşündü. Olabildiğince dürüst olmak istiyordu.

"Onu çok eskiden beri tanıyorum. Arkadaşlarım bizi tanıştırmıştı. Onun Ünlü Bili olduğunu bilmiyordum ve öğrendiğimde de artık çok geçti. Ona deliler gibi âşık olmuştum."

Bu sözleri öylesine içten söylemişti ki, Tommy düşleri gerçek-leşemeyen bu kadına çok acıdı.

"Hamile olduğumu öğrendim ve bunu ona söylediğimde o da Michael'ı öğrenmiş ve tavırlarında somut değişiklikler olmuştu. Aslında umduğumdan daha uzun süre birlikte olduk, insanlar bize bir süre karışmamıştı. Daha sonra da Michael az kalsın onu öldürecekti. Terry'yle o günlerde ayrılmıştık ve hamile olduğumu ona söylemedim..."

Maura eski acılarını hatırlayınca birden sustu.

"Peki, bebeğe ne oldu?"

Tommy onun söyledikleriyle çok ilgilenmişti. İlk kez bu denli açık sözlü olmuştu Maura ve sırlarını kendisiyle paylaşması Tommy'nin çok hoşuna gitmişti.

"Annem beni Doğu Londra'daki kliniklerden birine götürdü. Altmışlı yıllardan söz ediyorum, kürtaj o günlerde yasal değildi. Bu olayı bir sır gibi saklamıştık. Kürtaj sırasında bazı terslikler oldu ve bana bir daha çocuğumun olmayacağı söylendi."

Maura sustu, öyküsünü sürdürmeden önce şarabından büyükçe bir yudum aldı.

"Beni aile işine sokan Michael oldu ve hâlâ da bu işteyim işte. Ama daha sonra Terry'yle barıştık ve duygularımızın değişmediğini gördük. İşte artık her şeyi biliyorsun. Onu çok sevdim, her zaman da seveceğim ama bir anlamı varsa artık ona âşık olmadığımı söyleyebilirim."

Onları bir araya getiren olayları özellikle atlamıştı. Aile konulan hiçbir şekilde Tommy'yi ilgilendirmezdi. Ryan kardeşler arasında yüz karası olan Geoffrey'in ERA'ya katıldığını çok uzun zaman sonra öğrendiğini anlatmaya niyeti yoktu. Bu olaydan kısa bir süre sonra da çok sevdiği ağabeyi Michael'ın kendilerine ihanet ettiğine inanarak onu öldürmelerini de anlatmayacaktı. Aslında aileye ihanet eden Geoffrey'den başkası değildi. Maura, Michael'ın anısına sadakatsizlik etmemek için onun cenazesine

1561

MARTINACOLE

katılmamıştı. Sadakat onun için çok önemliydi. Sadakat Ryan olmakla eş anlamıydı.

"Bu çok üzücü bir öykü, Maura."

Düşündüğünden de daha üzücü, diye geçirdi içinden Maura.

"Ne senin ne de bu tür bir yaşamı olanların öykülerinden daha üzücü değil. Her zaman bu tür saçmalıklar yaşanıyor. Anne olma şansımı elimin tersiyle itmeme çok üzücü. Bence bu işin de zor ve acımasız yanı bu. Kendi çocuğumu öldürdüm ben."

Tommy onun yüzünü inceliyordu. Güneş ışınlarının altında bile kesinlikle elli yaşında göstermiyordu. Her açıdan son derece çekici bir kadındı.

Otuz yıl önce yaşanan bu acıyı ve kederi yüreğinde hissediyordu ve bu tür acılara neden olanların pişman olup olmadıklarını merak ediyordu. Bundan kuşkuluydu doğrusu. Oğlunun bu oyuna katılmasına izin vermemesi gerektiğini geçirdi içinden ama vermişti ve bunun bedelini de Tommy B kendi yaşamıyla ödemişti. Tommy bu olanlardan kendisinin sorumlu olduğunu biliyordu ve bazen de suçluluk ve pişmanlık duygulan dayanılmaz oluyordu.

"Hadi Maws, gel biraz uzanalım."

Maura gülümseyerek arkasından gitti. Yatak odası Tommy'nin kendini tek efendi hissettiği yerd. Yatak odasında Maura onundu ve ikisi de bunu çok iyi biliyordu. Yirmi dakika sonra Maura yeniden bir yük trenine dönüşecekti. Bunu çok iyi bilen Tommy o anın tadını çıkarmaya kararlıydı.

Carol'la Benny neşe ve mutluluk içinde Sarah'nın evinden içeri girdiler. Benny kız arkadaşının hamile olmasından ötürü sevinç içindeydi. Carol ve Sarah da neşeliydi. Benny kahve yapan büyükannesini izlerken gözü birden çiçeklere ilişti.

"Gizli bir hayranın mı var, büyükanne?"

Bunları söylerken bir yandan da gülüyordu. Sarah neşeli bir tavırla ellerini iki yana açtı.

"Var. Michael'ın eski arkadaşlarından biri geldi buraya

O

1

PATRONUN OYUNU 1157

bugün. Çiçekleri de o getirdi. Ne kadar güzeller, değil mi?"

"Gelen kimdi, büyükanne? Gerry Jackson mı?"

Benny aslında ilgilenmiyordu yalnızca kibar davranmaya çalışıyordu. O günkü rolü görevlerini bilen torunu oynamaktı.

"Ah, hayır. O da çok hoş biridir, her hafta telefon edip hatırlarını sorar. Bu geleni tanıdığını sanmıyorum.

Senden bir önceki kuşak, evlat. Vic Joliff.

Benny bu adı duyar duymaz yerinden fırladı.

"Vic Joliff mi dedin, büyükanne?"

Benny, büyükannesinin yanlış söylediğini ya da kendisinin yanlış duyduğunu düşünüyordu. Vic Joliff bu eve gelmişti, ha!

Sarah olardan anlatmak için sabırsızlanıyordu. Daha önce de eski arkadaşı Pat Johnston'a telefon ederek her şeyi anlatmıştı. Birden torununun o asabi tavırlarından birini takınmak üzere olduğunu fark etti.

."Lanet olasıca Vic Joliff buraya mı geldi? Bana söylemek istediğin bu mu, büyükanne? O lanet olasıca herifin içeriye girmesine izin mi verdin?"

Benny artık avazı çıktığı kadar bağırılmaya başlamıştı.

Birden tüm bu olanların doğru olmadığını anlayan Sarah korkudan titremeye başladı. Korkusunu bastırmaya çalışarak konuştu. "Neden vermeyeyim ki, Benjamin Ryan? Ben onu sen doğmadan çok önce tanıdım."

Benny çaresizlik içinde başını ellerinin arasına aldı. Joliff in büyükannesine neler yapabileceğini düşününce birden kanının donduğunu hissetti. Bu çok büyük bir adımdı.

Benny sakın bir sesle konuşmaya ve doğal davranmaya çalıştı.

"Beni iyi dinle, büyükanne. Joliff bir daha buraya gelirse onun içeriye girmesine izin vermeyeceksin, tamam mı? Ya hemen bana haber ver ya da..." Sinirli bir tavırla ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. Bu davranışın ne anlama geldiğini çok iyi bilen Carol korkudan taş kesilmişti.

"Daha da iyisini yapacağım. Bundan böyle kapının önünde biri nöbet tutacak. Aslında bunu daha önce yapmalıydık ama nedense düşünemedik. Vic Joliff delinin tekidir, büyükanne ve ben

158 | MARTINA COLE

sana söylemedikçe bir daha asla onunla konuşmayacak ve görüşmeyeceksin, anlaşıldı mı?"

"Kiminle konuşacağımıza ya da görüşeceğime sen asla karışamazsın. Benim sevgili oğlum Michael bile bu kadar ileri gitmemişti...."

Sarah'nın kararlı ve otoriter ses tonu Benny'yi çılgına çevirmişti. Sarah direnerek onu kışkırtıyordu ve bunun farkındaydı da. Benny o kadar çok öfkelenmişti ki, görevlerini bilen torun rolünü çoktan unutmuş ve pencereye yaklaşarak avazı çıktığı kadar bağırarak başlamıştı. "Ah, kapa çeneni, bunak karı! Vic'le başımız dertte. O seni görmeye falan gelmedi, bizleri kışkırtmak için seni kullandı. Bunu anlayamıyor musun? Vic'in kapısının önünde kalp krizi geçersen başını bile çevirip bakmaz. Umursamadan yoluna devam eder."

Sarah aşağılanmıştı ve bundan da hiç hoşlanmamıştı. Benny onun gururunun kırıldığını fark edince söylediklerinden ötürü çok pişman oldu.

"Yeter artık, Benny. Büyükannenin ne kadar üzülüğünü görmüyor musun?"

Carol bu sözleri çok alçak bir sesle söylemişti. Sarah'yı yatıştırmaya çalışıyordu ama yaşlı kadın silkinerek kendini Ca-rol'dan kurtardı. "Bak büyükanne.

Benny biraz sakinleşmişti. Sarah elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Anlıyorum Benny. Vic beni kullandı. Kullanıldım. Ne var ki, bu ilk kez başıma gelmiyor, değil mi?"

Sarah mutfaktan çıktı. Benny onun arkasından bakarak büyükannesinin ne denli yaşlandığını düşündü. Peşinden gitti. Koridorda Sarah torununa döndü.

"Hadi, artık gitseniz iyi olacak. Ve giderken de kapıyı arkanızdan çekin, Benny. Düşmanlarının çiçekle buraya gelmelerini istemem, değil mi?"

Benny o anda büyükannesine kimsenin yıllardan beri çiçek getirmediğini fark etti. Utanmıştı, öfkelenmişti ve Vic Joliff i bir an önce bularak yıllardan beri ilk kez utanmasına neden olduğu için onun o lanet olasıca boynunu kırmak istedi.

n

,<"x

PATRONUN OYUNU

Sarah yatak odasında tek başına üzüntü içinde oturuyordu. Kendi canından kanından olan, bu, çok sevdiği torunu tarafından küçümsenmek çok ağrına gitmişti. Benny sanki büyükannesi beş para etmezmiş gibi davranmıştı. Vic Joliff sanki oraya, oynadıkları oyunda, sayı kazanmak için kendisini kullanmıştı.

Bu duygu çok acıydı. Sarah aynı zamanda içinde bir panik duygusunun da harekete geçtiğinin farkındaydı.

Aslında hiç de aptal bir kadın değildi: Michael ve kardeşini o doğurmamış mıydı? Müstemilatta silahlı yok muydu ve kahvaltı sofrasında gangsterleri ağırlamamış mıydı? Oysa Benny ona aptal ve bunak biri gibi davranmıştı bu da çok canını acıtmıştı. Bu olayla bir kez daha yaşlı ve işe yaramaz bir kadın olduğunu anımsamış ve bu da onu çok üzümüştü. Oysa gençliğinde onlarla omuz omuza dururdu, oğulları Notting Hill'in en azılı gangsterleriydi ve buna karşın Benny ona aptal ve geri zekâlı biriymiş gibi davranmıştı.

Onların yaşamlarına karışmaması gerektiği gerçeğini kafasından bilerek uzaklaşmıştı. Çok öfkeliydi ve Benny'nin kendisini güneydoğunun en ünlü gangster ailesinin reisi olarak anımsamasını istiyordu. Birden saygı kavramı onun için çok önemli oluvermişti. Eskiden alışveriş yapmak için dükkânlara girdiğinde çalışanların ve komşuların kendisine nasıl saygı gösterdikleri anımsadı. Bu saygıyı Michael sağlamıştı ve o, Michael'in annesiydi ayrıca oğluna tapıyordu. Michael yaşasaydı bu salak Benny ona bir aptal gibi davranmadan önce düşünmek zorunda kalırdı.

Bazen eski günleri çok özliyordu. Michael'in evin reisi olduğu günleri, o güçlü günleri çok anyordu. Maura doğduğunda Sarah kızının asla erkek kardeşleri gibi olmayacağını düşünmüştü. Sarah oğullarını gömmek zorunda kalmıştı. O güzelim yakışıklı oğullarını. Öz oğlu Geoffrey kardeşlerine tuzak kurmuştu. Maura da karşılığında onun öldürülmesine ses çıkarmamıştı. Sarah'nın bundan haberi yoktu. Bilseydi buna asla izin vermezdi. Yüreğinin derinliklerinden Michael'a ihanet ettiği için oğlunun elbette cezalandırılması gerektiğini biliyordu ama öldürülmesine kesinlikle razı olmazdı.

Özellikle öz torunu kendisine pislik gibi davrandığında ve

1159

1601

MARTINA COLE

avazı çıktığı kadar bağırarak azarladığında yine de Ryan'lann annesi olmaktan hoşnuttu. Eğer Sarah olmasaydı Benny de olmayacaktı.

Geoffrey'nin ölümünden sonra Maura'ran tutuklanması için elinden geleni yaptığında, tüm oğullarının bu suç dünyasından uzak durmalarını istediğini biliyordu. Oysa şimdi başarılı gangsterlerin annelerine duyulan

saygının kendisine gösterilmesini istiyordu. Aslında bu isteğini de elde ediyordu. Yabancılar ona saygı gösteriyorlardı. Çevredeki genç serseriler bile, ister beyaz ister zenci olsun ona gerekli saygıyı gösteriyorlardı. Çantası açık olarak sokaklarda yürüse bile kimse cüzdanını çalmaya cesaret edemezdi. O Ryan'ların Yaşlı Annesiydi ve insanlar da bunun farkındaydı. Gazetelerin magazin sayfalarında, her gün boy boy fotoğrafları çıkan, yeni ve ünlü komşuların da kızının sayesinde onun kim olduğunu öğrenmişlerdi. Sarah içini çekti. Ağlamamak için kendini tutuyordu. Benny nasıl olur da ona bu şekilde davranabilirdi! Uzun zaman dargın kaldıktan sonra büyükannesine barışıp o güzel kız arkadaşını da yanına alarak evine gelmiş ve büyükannesine bir kez daha saldırmıştı.

Gerçekten de yaşlı ve bunak bir kadın olmuştu! Kocasını hayatta olsaydı Benny'ye dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirdi.

Janine'i çok özliyordu. Birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Ön kapının açıldığını ve birinin hızla üst kata çıktığını duydu. Bir an için çok korktu, hatta yatak odasının kapısı hızla açıldığında korkudan çılgınlık atmamak için kendini güç tuttu.

Gelen Lee'ydı. Annesinin kollarına atıldı. Korku yerini mutluluğa bıraktı. Sarah sonunda hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Tamam, anne. Bak ben yanıdayım."

Camdan dışarı bakınca Benny'yle Carol'ın hâlâ dışarıda olduklarını gördü. Lee'yi oraya Benny göndermiş olmalıydı. Aslında pırlanta gibi bir kalbi vardı Benny'nin. Tek kusuru hemen her şeye anında öfkelenmesiydi. Büyükannesini gerçekten de çok seviyor olmalıydı.

Bu düşünce Sarah'ya ilaç gibi gelmişti.

O

10

Trevor Tanks saçlarından sürüklenerek basamaklardan çıkarıldı. Korkunun tüm benliğini kapladığını hissediyor ve altına işememek için direniyordu. Olumlu düşünerek işemeyeceğine karar verdi. Haraç toplama işinde kendi korku veren ününe güvenmişti. Ne var ki, Benny Ryan'a elektrikli övendirici kullanma ve gözkapaklarını yapıştırmacıyla yapıştırma fırsatını vermek de istemiyordu. İnsanı çok aşağılayıcı ve utandırıcı bir şekilde ders verme yöntemiydi bu. Elinden geldiğince rahatlamaya çalışarak onların duymak istedikleri adın Loony Tunes olduğunu ümit etmeye koyuldu.

Maura, Dean Sokağı'ndaki bürosunun üst katında basamakların başında duruyordu. Onu buraya aşağıdaki Le Buxom adlı striptiz kulübünün müdavimlerinden biri olduğu için getirmişlerdi. Ve Trevor Tanks onlara istediklerini anlattığı takdirde kulüpte birkaç gece bedava içki içebileceğini umuyordu.

Trevor perişan bir şekilde ve çirkin yüzünde beliren endişeli bir bakışla Maura'ya baktı. Neyse ki onun orada olması işin çığımdan çıkmasını engelleyebilecekti. En azından böyle umuyordu.

"Merhaba Trevor."

Maura'nın sesi yumuşak ve dostçaydı. Trevor korkudan ter içinde kaldığını fark etti.

"Otursana."

Benny onu itekleyerek sandalyeye oturttu.

"Bir şey içer misin?"

Maura'nın sesi alabildiğine sakindi. Tüm bunlar son derece olağanmışçasına, Trevor sanki oraya çay içmek ya da sohbet etmek için gitmiş gibi, rahat davranıyordu Maura.

"Bu, az sonra söyleyeceklerine bağlı, Maura"

Bu sözlere Benny bile gülümsedi. Trevor o kadar komik biriydi ki, insan onun yarımdayken gülmekten kendisini alamazdı. Ayrıca esprilerindeki zamanlama da kusursuzdu.

162

MARTINA COLE

Maura gülerken konuştu. "Bu tamamıyla Benny'ye bağlı, değil mi, Benny?"

Benny sırttı.

"İçebilirsin, Trev.'Ne içmek istersin, her zamankinden mi?"

Trevor biraz sakinleşerek evet anlamında başını salladı.

Birkaç saniye içerisinde Bacardi ve kolası getirildi, içkisini aldı.

"Peki ben ne hata yapmışım?"

Güçlü bir sesle konuşmuştu ama hâlâ endişeliydi.

Maura bir kez daha gülümsedi.

"Sana hata yaptığını da kim söyledi, Trevor?" Hâlâ neşeliydi, oyununu nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

Neyse ki Trevor Tanks de bunu biliyordu.

İçkisinden bir yudum aldı.

"Bir düşünüyem," dedi düşünür gibi yaparak. Yüzünde anlamlı bir ifade oluştu.

"Komşularımın önünde düşündüğümde de çok daha güçlü olan Benny tarafından itilip kakılarak evden dışarı çıkarılışım ve daha sonra da bir arabanın bagajına takılışım, doğrusunu istersen beni kuşkulandırdı. Senin bu konuda ne düşündüğünü bilmiyorum, Maura ama benim kitabımda bu tür davranışlar ortada ciddi

bir sorun olduğu anlamına gelir. Birileri senin kişiliğine leke sürdüğümü ya da hakkında kötü bir şeyler söylediğimi, sana söylemiş diye düşünüyorum. Nerede hata yaptığımı bilmiyorum ama senin beni bu konuda az sonra aydınlatacağından da eminim. Bundan dolayı da sana yalvaracağım, yakaracağım ve elimden geleni yaparak beni bırakmanı dileyeceğim senden."

Benny gözlerinden yaşlar gelinceye değin güldü.

"Sahneye çıkmalısın Trevor, insanları kırıp geçirirsin. Ne dersin, Maws?"

Bu sözlere Maura bile güldü.

Aşağıdaki kulüpten müzik sesi geliyordu ve ara sıra da gevrek bir kahkaha duyuluyordu. Orada her zaman olduğu gibi yine ucuz parfüm ve ter kokusu vardı. Trevor o kulübü çok severdi ve keşke aşağıda olsaydım, diye geçirdi içinden. Şu karşımdaki iki çatlağa dert anlatmak yerine soğuk içkimi yudumlarken

PATRONUN OYUNU I 163

akşamın ilerleyen saatlerinde işinde başarılı bir fahişenin kollan arasında gevşerdim.

"Şimdi bir kez daha soruyorum, ne yapmışım?"

"Jamie Hicks nerede?"

Bu sorunun Trevor'u çok şaşırttığı anlaşılıyordu. Yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi.

"Beni bunun için mi buraya getirdiniz? Jamie'nin bana dünya kadar borcu var, Maura. Sizlerin çok güçlü olduğunu biliyorum ama ben kendi işimi kendim halledeceğim. Bana borcu olan biri senin eteklerinin arkasına gizlenecek olursa ben bu işi anında bırakırım."

Çok sinirlenmişti. Hesabı kapatmaya niyeti yoktu. Benny bile ona acımişti. Trevor'ın kaygılarını fark eden Maura'yla Benny onu oraya getirmelerinin bu konuyla ilgisi olmadığını anlatmaya çalıştılar.

"Onunla ilgisi yok. Buraya gelişinin borçla bir ilgisi yok. Biz yalnızca onun nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek istiyoruz, hepsi bu."

"Beni yanlış anlama Benny ama bunu bana telefon ederek de öğrenebilirdiniz. Elbette onu gördüm. Dün öğleden sonra bana gelerek borcunun bir bölümünü ödedi. Çok şaşırdığımı kabul etmeliyim, Jamie borcuna asla sadık olmamakla ün yapmıştır. Ön ödemeyi yapması için kim bilir kaç kez ona vurmak zorunda kalmışımıdır. O zavallı karısının ona nasıl dayandığını bilmiyorum doğrusu. Herkese borcu var ve burada söz konusu olan büyük hem de çok büyük miktarlar. Jonny Ortega'ya yirmi binden fazla borcu var, ama bunu benden duymadınız. Brixton'da-ki zencilere ve Doğu Londra'dakilere de borcu vardı. Daha basite indirgersek uçan kuşa borcu var ve sizler de Jamie'yi en az benim kadar tanırırsınız. Borcunu ödeyinceye değin borç almayı sürdürür."

"Dün sana yalnız mı geldi?"

Trevor bir an düşündü.

"Evet. Yeni bir araba almış. Beyaz bir Jaguar ve arabanın koltukları hâlâ kokuyordu. Bir şekilde elinin para tuttuğunu ve borçlarını ödemeye başladığını sanmıştım. Bunun aslında olanaksız olduğunu biliyorum ama öyle düşündüm işte. Gülümse-

164 MARTINA COLE

yerek borcunu ödedi ve her zamankinden çok daha dostça bir tavır içindeydi. Neşe içinde cüzdanının içinden paraları çıkardı. Sanki uyuşturucu almış gibi sakindi." "Vic Joliff ten söz etti mi?"

"Evet. Ben Vic'le on yıldan daha fazla bir zamandan beri konuşmuyorum. Eski karımla ilişki kurduğu için ona küsmüştüm. Aslında benim dışımda herkes karımı beceriyordu o günlerde." Bu sözlere Maura'yla Benny bir kahkaha patlattı. Bu yeni bir şey değildi. Trevor'ın kansını herkes kullanmıştı. Herkesle, her yerde, her an yatabilecek bir kadındı. Sonunda kimden olduğu belli olmayan melez bir çocuk doğurunca her şey ortaya çıkmıştı. Trevor o günlerde birçok şeyi sineye çektiğini söylemiş ama bu çocuğun kendi çocuğu olduğunu kimsenin kendisine kabul ettiremeyeceğini ileri sürmüştü. Çocuk kömür gibi karaydı. İşin garibi, boşandıktan sonra Trevor çocuğun velayetini almış ve çocuğu bağrına basmıştı, o da Trevor'ı çok sevmişti. Trevor zavallı masum bir çocuğu eski kansının yanında bırakamayacağını belirtmişti. Zaten kadının da çocuğu istediği falan yoktu. Kadın eski yaşantısına geri dönmüştü ama herkes Trevor'ın onunla yeniden görüşmeye başladığını biliyordu. Zaten ona para veren herkese giderdi. Ününü başka şeylerden kazanmış olsa da Trevor Tanks çok iyi kalpli bir adamdı.

"Jamie ya da Vic'le ilgili bir şeyler duyarsan bize haber verir misin? Karşılığında içki var."

Trevor tehlikenin geçtiğini hissederek gülümsedi. "Merak etme haberi sana gümüş tepsiyle sunarım, eğer istediğin buysa. O lanet olasıca Joliff in iyi bir derse gereksinimi var ve bu dersi de sizden başka kimse ona veremez. Benny ben sana gerekli yapıştıncılan bile sağlarım, merak etme. O gangsterden nefret ediyorum." Bu sözler Maura'yı tatmin etmişti, dostça bir tavırla konuştu. "Hadi aşağıya in, bu akşam bizdensin." Trevor gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Maura. Ve bir daha sefere bana bir iyilik yapar mısın?"

Maura evet dercesine başını salladı.

"Lütfen bir dahaki sefere bana bir taksi gönder. Arabaların

PATRONUN OYUNU

i 165

bagajlarında yolculuk yapacak günlerim çoktan geçti."

Dostça bir tavırla konuşmuştu ama aynı zamanda da Benny'nin yaptıklarının gereksiz olduğunu söylüyordu. O, düşman değil, dosttu. Maura onun söylediklerini onayladı. Bu konuyu daha sonra yeğeniyle konuşacaktı. Kenny Smith çok eski bir arkadaşıyla buluşmaya gidiyordu. Hava çok güzeldi ve Jack Stern'le buluşmak için sabırsızlanıyordu. Eski günlerden konuşmayı çok olmuştü. Sevgili Lana'sının ölümünden ve geçirdiği depresyondan bu yana da uzun zaman geçmişti.

Arabasını Jack'in evinin önünde ve garajın içindeki diğer araçlar dikkatini çekti. Jack çok başarılı bir işadamı olup çıkmıştı.

Arabasını park ettikten sonra inip eve doğru yürüdü. Çok güzel bir evdi. Jack bu evi işlediği cinayetlerle satın almıştı. Jack para karşılığında herkesi öldürebilirdi ama bunun dışında çok hoş bir adamdı. Sayısız insan öldürmüştü ve sırada daha birkaç kişi vardı. Ama çok iyi bir arkadaştı ve Kenny'yi de bundan başka bir şey ilgilendirmiyordu.

Ön kapı aralıktı. Kenny her zaman yaptığı gibi kapıyı açarak içeri girdi. Bu evde her zaman coşkuyla karşılanırdı. Büyük ve geniş sabah odasına doğru giderken bir an için hayrete düştü.

Vic Joliff büyük pencerelerin karşısındaki Louise XV koltuklarından birinde oturmuş esrarlı sigarasını tütürüyordu.

"İyi misin, Kenny? Uzun zaman oldu."

Kenny karşılık vermedi. Vic'i dumanların arasından görebiliyordu. O sabah Maura Ryan kendisini aramış ve Vic'i görüp görmediğini sormuştu ve şimdi de onunla aynı odada bulunuyordu.

Kendini çabuk toparladı.

"Selam, Vic, eski dostum. Jack nerede?"

"Az sonra burada olur. Benim bir işimi hallediyor. Otursana, Ken. Jack'in buna aldıracağını sanmam."

En iyi arkadaşının evinde kendisine bir yabana gibi davranılıyordu. Ama yine de söylenileni yaptı. Kenny rüşvet yedi-

1661 MARTINA COLE

ren biriydi. Bu yüzden de insanları sürekli incelerdi. Vic orada olduğu için mi çağrıldığını geçirdi aklından. Ya bu yüzden ya da Jack'in adam öldürme işinde yardıma gereksinimi olduğundan. Ama ikisi de birden söz konusu olabiliirdi. Onu tam olarak anlamak olanaksızdı.

"Seni hangi rüzgâr attı buraya, Vic?"

• Vic Joliff onu'ifadesiz bakışlarla bir süre süzdükten sonra konuştu. "Sen kendini ne sanıyorsun? Polis mi?" Kenny tüm cesaretini toplayarak karşılık verdi.

"Sakin bir daha benimle bu şekilde konuşayım deme! Benim de kaybım oldu. Karımı kaybettim. Çocuğum' annesiz kaldı. Şimdi beni iyi dinle, Vic görülecek bir iki hesabım var ama bunların Maura Ryan'la ilgisi yok."

Vic dudaklarını büzerek ona bakı.

"Bu senin ayrıcalığın. Ben onun o iğrenç kafasını koparmak istiyorum ve koparıırken de kahkahalarla gülmek istiyorum."

Bu kadarı Kenny'ye yetmişti. Alaycı bir tavırla konuştu. "Söylediklerini kulakların duysun, Vic. O eski siyah beyaz filmlerdeki bıyıklı katiller gibi konuşuyorsun. Yirmi birinci yüzyıldayız. Kendine çekidüzen ver. Devir değişti artık. Bugünlerde bu şekilde davranılmıyor artık. Gençler arkandan sana gülüyorlar. Ryan'ların o olaylarla uzaktan yakından bir ilgisi yok ve sen de bunu zaten çok iyi biliyorsun. Bu olayların arkasında başka birilerinin olduğu gerçeğini şu kalın kafana sok artık."

"Sen bana aptal mı demek istiyorsun, Kenny?"

Kenny derin derin içini çekti, öfkesi saman alevi gibi sönmüver-mişti.

"Elbette hayır. Ama bana şunu söyle, Vic. Sen Belmarsh'day-ken kimlerle birlikteydin? O arabada patlayan bombanın arkasında sen olmalısın ya da kimin yaptığını biliyorsun. Maura hakkında ne düşünürsen düşün, o, çok akülü ve zeki bir kadındır. Bunu zaten şimdiye kadar çoktan anlamış olmalıydın. O, uçkâğıt konusunda bize ders verir, bunu sen de biliyorsun."

Vic kendisine söylenilenleri hazmetti sonra da akıllı bir şekilde karşılık verdi.

"Sana kimlerin olduğunu söyleyemem ama şu kadarını söyleyim ki, ona yakın kişiler burada söz konusu olan. Hem de

O

PATRONUN OYUNU

sandığından da daha yakın kişiler. Ve onun her zamanki gibi akıllı uslu kız maskesinin arkasına saklandığını biliyorum. Sevgili Sandra'yı kimin öldürdüğünü Maura bal gibi biliyor. Biliyor ve umursamıyor. O gangster Rifkind hâlâ onunla birlikte ve onun oğlunu da Ryan'lar hakladı. Bu cinayetlerle ilgili bilmen gereken her şeyi sana anlatmalıyım."

işaret parmağını Kenny'nin yüzüne uzatmış sallıyordu. Yerinden fırlayarak Kenny'nin başına intikam meleği gibi dikildi. Kenny onun denetimini yitirdiğini fark etti. Hem içkiliydi hem de esrarlı sigara içiyordu. Söylediği hiçbir şey mantıklı değildi. Vic Joliff asla güvenilmeyen bir insandı.

"Lana'nın ölümünü sineye çekebilirsin ama ben bunu asla yapmayacağım. Bu da benim en doğal hakkım. Lanet olasıca Maura ve onun sevgilisi o gangster bozuntusu! Tanrı belalarını versin ikisinin de... Artık burama kadar geldi. Onların döktüğü kan canıma yetti. Artık ortalığı temizlemenin zamanı geldi ve ben bunu kendi yöntemlerimle yapacağım."

Kenny, Jack'in odaya girmesiyle derin bir soluk aldı.

"Tamam Vic. Sakinleş dostum. Glasgouv'lular bile bu gürültüden şikâyetçiler."

Vic şaşkınlıkla ona baktı. Üstü başı dağınıktı. Boş gözlerle Jack'e baktı.

"Şimdi bu bir espri mi Jack?"

, Jack Stern ona yaklaştı. Kısa boylu ve kısa bacaklıydı. Yıllarca yaptığı kas çalışmalarından dolayı bedeni kaslıydı. Jack kimseden korkmazdı ve Vic de bunu tam zamanında anımsadı. O anda Jack'e gereksinimi vardı ve bunu ikisi de biliyordu.

"Doğrusunu istersen ben çok zekice bir espri yaptığıma inanıyorum ama benim espri anlayışımın sizinkilerle bağdaşmadığını da hepimiz biliriz. Hadi şimdi yerine otur ve evimde bir konuk olduğumu ve karşıdaki bu adamın da benim en yakın arkadaşım olduğumu sakın aklından çıkarayım deme."

Vic hızla odadan dışarı çıktı ve kısa bir süre sonra da tekerlek sesleri duyuldu. Her ikisi de derin bir soluk aldı.

Jack üzgün bir tavırla başını iki yana salladı.

"Lanet olasıca herif!"

Kenny yerine oturdu.

167

1681

MARTINA COLE

"Anlaşma mı imzalamak istiyor.

Jack kahkahalarla gülerek arkadaşının sözünü kesti.

"Anlaşma mı? Güneydoğunun yansını ve Liverpool'un neredeyse tamamını öldürmemi istiyor! Listesinde adı olmayan tek kişi Garry Glitter ve ben bu baş belası herifi bedavaya öldürebilirim!"

Kenny bir kez daha başını salladı. : "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım, Kenny? Ryan'larla konuşmam gerek, öyle değil mi? Bir toplantı ayarla. Ama sana şunu söylemeden de geçemeyeceğim, Vic artık yok. Bu konuda çok ciddiym. Artık pastadan bir dilim falan alamayacak."

Jack bir süre sustu sonra konuşmasını sürdürdü. "Kafada açılan bir delik gibi buna gereksinmem var, değil mi? Newcastle-le'li çocukların işi için çalışmam gerekiyordu ama Vic beni rahat bırakmıyor."

"Az önce söylediğin gibi Jack, bir an önce gidip Maura'yla konuşalım bakalım o bu konuda ne düşünüyor."

"Sen bunu oldu bil, Kenny. Oldu bil. Viski içer misin? O lanet herifin ağzımızda bıraktığı acı tadı silelim hele."

Carla çorba pişirip, sandviç hazırlarken Roy da onu izliyordu. Carla o kadar çok annesine benziyordu ki, kızını izlemek Roy'a acı veriyordu.

"Çok hoş görünüyorsun, Carla, çok güzelsin."

Genç kadın gülümseyince yeşil gözleri de ışıltılı parlamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun, baba? Daha iyi mi?"

Roy evet dercesine başını salladı.

"Galiba biraz daha iyiyim. O ilaçlar beni biraz sersemletti ama eski halime dönmek üzere olduğumu hissediyorum. Tabii yavaş yavaş."

"Bu da iyi sayılır, değil mi?"

Roy bir kez daha başını salladı ve Carla babasının ne kadar çok değiştiğini şaşkınlıkla düşündü. Üstündeki giysileri bile eğreti duruyor gibiydi.

PATRONUN OYUNU

169

Karısının ölümüyle Roy adeta bozguna uğramıştı. Ama Jani-ne hayattayken adam onu her zaman küçümser ve görmezden gelirdi. Carla da annesine babasının davrandığı gibi davranırdı. Janine'in çok bencil bir kadın olduğunu düşünüyordu. Annesinin tek ilgilendiği kişi oğlu Benny Anthony'ydi.

Kaderin cilvesine bakın ki Benny annesinden alabildiğine nefret ederdi. Benny çocukluğunun büyük bir bölümünü büyükannesine diş bileyerek geçirmişti ama şimdilerde bir çocuğu olacağı için köprüleri yeniden kurmaya çalışıyordu. Carla bu bebek doğunca ailede bazı değişikliklerin olacağına inanıyordu. Ryan'ların yeni kuşağının temsilcisi olacaktı bebek.

Zaman zaman tüm ailesi Carla'nın midesini bulandırırıldı. Herkesin bebeği olabilirdi. Tabi Maura'nın dışında. Aslında belki de bu çok iyiydi. Onun bir çocuğunun olmasını hayal bile etmek zordu.

Carla acımasız davrandığının farkındaydı ama böyle düşündüğünde kendini daha iyi hissediyordu. Halasını o kadar çok kıskanıyordu ki bazen bu duygu hastalanmasına neden oluyordu. Carla onun her istediğini elde edişine tanık olmuştu. Şimdi de en iyi erkeği eline geçirmişti ve avazı çıktığı kadar da elli yaşına bastığını söylemişti. Tüm kadın dergilerine göre kırk yaşındaki kadınların bir terörist tarafından havaya uçurulmalan

bir erkek bulmaya oranla çok daha fazlaydı. Bununla beraber Maura elli yaşındaydı ve on dokuz yaşında bir genç kız gibi ortalıkta dolaşıyordu.

Bu onun canını çok sıkıyordu.

Tommy Rifkind'in dışında biri olsaydı Carla bu duygularıyla başa çıkabileceğini biliyordu. Ama burada söz konusu Tommy Rifkind'di ve Carla'nın halasına karşı hissettikleri yıllar içinde değişmiş, öfke ve kıskançlık duyguları her yıl daha da artmaya başlamıştı.

Aslında Maura'yla arasında yalnızca beş yaş fark vardı. Ama Maura ona hâlâ bir çocukmuş gibi davranıyordu. Carla kırk yaşının üstündeydi ama hepsi ağız birliği etmişçesine ona hâlâ çocuk gibi davranmayı sürdürüyorlardı.

Bazen birlikte olduklarında Carla, Maura'ya tayyörü ve çirkin
1701

MARTINA COLE

ayakkabılarıyla çok iğrenç görüldüğünü söylememek için kendini güç tutuyordu. Bu kadın kendini ne sanıyordu acaba? Herkese bakan yardımsever Maura. Ne var ki, kendi çocuğuna ba-kamamıştı ama değil mi? Zavallı çocukcağız daha doğmadan annesinin karnında öldürülmüştü. Bunu yapan Maura olduğu için de herkes ona üzölmek zorunda hissetmişti kendini. Car-la'nın öz kardeşi Benny bile ona, o, çok özel biriymiş gibi davranıyordu. Aslında herkes öyle davranıyordu ve bu da Carla'yı her geçen gün daha fazla çileden çıkarıyordu.

Peki ya kendisi? Bunu çok merak ediyordu doğrusu. Ya kendisi? Yalnızca hatırını sormalarının, iyi görüldüğünü söylemelerinin ve hemen arkasından da onu görmezden gelmelerinin yerine, daha saygılı davranışları hak etmiyor muydu? Veya zavallı Joey? Joey hakkında ne düşündüklerini biliyordu. Tommy Rif-kind'i Maura'nın elinden alacak ve o zaman karşılıklarına geçip kahkahalarla gülecekti.

Bu duygularını yıllardan beri bastırmıştı ama Tommy bunları harekete geçirmiş ve sonunda Carla'run kendi adına konuşmasını sağlamıştı. Lanet olasıca Maura Ryan, lanet olasıca amcaları ve babası. Babası Maura'nın en gözde kardeşiymiş ve o da Roy'un mavi gözlü küçük kız kardeşiymiş. Ryan'lann gerektiğinden fazla birbirlerine yakın olduklarını söyleyen insanlar haklıydı. Onların ilişkileri mide bulandırıyor.

Evet, mide bulandırma sözcüğü tam yerine oturmuştu. Carla, Tommy Rifkind'in kolunda çekip gittiğinde Maura kederinden yatağa düşecekti ve Carla onun kolunda kesinlikle çekip gidecekti. Bu konuda çok kararlıydı. Onlara kendisinin de bir insan olduğunu gösterecek, hayranlık duyulan ve aranan biri olduğunu gösterecekti.

Bu düşünceler gülümsemesine neden olmuştu. Çekici gülümsemesi aslında onun ne denli zehirli bir yılan olduğunu gizlerdi.

Kızını izleyen Roy yüksek sesle konuştu. "İyi misin, bebeğim? Garip görünüyorsun da."

Carla bir kez daha gülümsedi.

"Düşünüyordum, baba. Bunun nasıl olduğunu bilirsin."

Evet, ne yazık ki, diye geçirdi içinden Roy. Kızının ne demek

O

PATRONUN OYUNU

1171

istediğini çok iyi anlamıştı. Ve onu üzen ve tedirgin eden de buydu zaten.

Carol ile Abul alışverişe çıkmışlardı ve Abul artık iyice sıkılmıştı. Carol anlayışla ona gülümsedi.

"Sıkıldın mı?"

Abul evet dercesine başını salladı.

"Evet. Alışveriş bana göre değil."

"Özellikle bebek alışverişi, değil mi?"

Abul bir kez daha başını salladı.

"Hadi şuraya girelim de bir şeyler yiyelim."

Abul, Chigwell'deki Bluebell lokantasından içeri giren Ca-rol'ın arkasından gitti. Masaya oturunca Abul cep telefonundan Benny'yi arayarak nerede oldukları söyledi. Benny'nin kendisinden bunu beklediğini biliyordu ve aradığı için de kendini iyi hissetmişti. Carol masaya bir kraliçe edasıyla kurulurken yan masalardaki arkadaşlarına el sallayıp onları selamladı. Dostluklarının çoğunun temelinde Benny Ryan'ın sevgilisi olma gerçeğinin yattığının kendisi de farkındaydı. Benny ona çamur atmayacağını söylediğinde Carol ona yürekten inanmıştı. Benny'nin istediğini, istediği zamanda hâlâ ona veriyordu. Hamile olduğu için acımasız ve kaba seks artık sona ermişti ve Carol da bundan çok memnundu.

Ama Benny onu zaman zaman çok endişelendiriyordu. Benny çok değişken bir insandı, ne zaman ciddi olduğunu, ne zaman şaka yaptığını anlamak olası değildi. Örneğin o sabah Benny'yi kendisini izlerken yakaladığı gibi. Benny oturup Carol'ı izlemeye koyulduğunda genç kadının tüm özgüveni sarsılıyordu.

Benny'nin yüzünde garip bir ifade vardı vâJbü'da Carol'ı çok ürkütmüştü.

Sanki aklından geçenleri okumuşçasına Abul konuştu. "Benny seni çok seviyor, Carol. Onu daha önce hiç böyle görmemişim."

Carol gülümsedi. Güzel yüzünde istekli bir ifade oluştu.
"Bazen onun için çok endişeleniyorum, Abul, hem de çok.
1721

MARTINA COLE

Başına kötü bir şeyin gelmesinden kaygılanıyorum." Abul her zaman Carol'ın kaygılarını ortadan kaldırırdı.
"Onun başına ne gelebilir ki, Carol? Benny'ye hiçbir şey ol-
maz.

Carol içini çekti.

"Haklısın. Ama bazen kendimi çok kötü hissediyorum. Korkuyorum... O kadar çok şeye karıştı ki ve ben bunların hiçbirini bilmiyorum."

Abul tedirginlikle yerinde kıpırdadı.

"Öğrenmene gerek yok, Carol."

Genç kadın başını iki yana salladı.

"Kim bilir, belki de."

Carol konuşmanın orada bittiğini anlamıştı ve yemekleri bitinceye değin de havadan sudan konuştular.

Arabalarına doğru giderlerken Abul alışverişin bittiğine seviniyordu. Bu artık bir rutine dönüşmüştü. Benny, alışveriş için bile olsa Carol'ın tek başına sokağa çıkmasına asla izin vermiyordu. Yemek ve giyim alışverişinin yanı sıra şimdi de yakında doğacak çocukları için alışveriş yapmaları gerekiyordu. Benny alışverişten oldum olası hoşlanmazdı. Onun için de Carol'ın yanına Abul'ü vermişti.

Yarım saat sonra Abul arabayı evin önüne çekerken Benny'nin arabasını görünce şaşırıldı. Ama evin içinde Benny'den eser yoktu. Genç kadın üstünü değiştirirken Abul de mutfaka giderek ocağa kahve için su koydu. Carol günde en az yirmi kez üstünü değiştirirdi. Abul onu sevmesine karşın yine de için için Carol'ın çok zevksiz giyindiğini düşünmekten kendini alamazdı. Ama alan da satan da memnundu, bu konuda bir şey söylemesine gerek yoktu.

Abul, Benny'nin cep telefonunu çevirdi ve zilin çalmasını bekledi. Bir süre sonra da bir ses cep telefonunun kapalı olduğunu söyledi. Endişelenmeye başlamıştı ama paniğe kapılmamak için kendini tutuyordu. Birden korkunç bir çığlık duydu. Koşarak mutfaktan çıkıp yatak odasına gitti. Benny yatakta çırılçıplak yatıyor ve kahkahalarla gülüyordu. Carol ise hıçkırıklarla ağlıyordu.

"Adi herif, beni çok korkuttun." >

Benny gülmekten konuşamıyordu. Carol ise korkudan

PATRONUN OYUNU 173

zangır zangır titriyordu ve Abul onu nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu.

"Ben içeri girdiğimde dolaptan dışarı fırladı, Abul. Delisin sen Benny."

Benny hâlâ gülüyordu. Onu çini çıplak gören Abul'e bu görüntü hiç de komik gelmedi. Benny'nin gerçekten çıldırması gibi bir hali vardı. Gözleri çakmak çakmaktı. Abul onun her zamankinden biraz daha fazla esrar çekmiş olabileceğini düşündü.

Benny yarım saatlik çığlık krizlerinden birini yaşıyordu, Abul'ün deyimiyse. Ara sıra bu tür krizlere yakalanır ve yalnızca kendisi için değil çevresindekiler için de ciddi bir tehlike unsuru olurdu. Benny manyağın tekiydi. Ama öte yandan da bu elinde olan bir şey değildi. Abul onu ilk kez böylesi bir kriz geçirirken gördüğü günü anımsadı. O sırada ikisi de öğrenciydi ve okuldaydılar. Benny'nin yüzündeki o boş ifadeyi ilk kez gördüğünde çok korkmuştu.

Benny, okulun en iriyan çocuğu olan Jimmy Bond'a palayla saldırmıştı. Çocuğa fazla bir zarar vermemişti ama okul idaresi onu okuldan uzaklaştırarak üç ay boyunca ıslah evinde kalmasına karar vermişti. Jimmy, Benny'den üç yaş büyük olduğundan bu davranışı da Benny'nin ününe ün katmış ve tüm öğrencilerin Benny'den uzak durmasına neden olmuştu. Yargıç da olanları duyduğunda çok öfkelenmişti ama Maura Ryan'ın ve bağlantılarının sayesinde Benny ıslah evinde fazla kalmamıştı.

Bu olay Abul'ün çok ürkmesine neden olmuştu. Yıllar geçtikçe de alışmıştı. Carol banyoda hıçkırıklarla ağlarken Abul bu ilişkide Carol ne düşünürse düşünsün pastanın kremasını her zaman Benny'nin yiyeceğini düşünüyordu.

Benny'nin gülme krizi yerini boş gözlerle tavana bakmaya bırakmıştı. Abul yavaşça odadan çıkıp mutfaka gitti. Kahvesini yudumlamaya başladı, yirmi dakika sonra da Benny her zamanki gibi tiril tiril giyinmiş, Abul'ün yanına geldi.

Hâlâ burnunu çeken Carol mutfaka geldiğinde, Benny, Abul'e bakarak omuzlarını silkti.

"Bunun nesi var böyle?"

Abul karşılık vermedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Kadınlar işte. Onları kim anlayabilmiş ki, biz anlayalım."

1741

MARTINA COLE

Benny kahvesini içmeyi sürdürerek olağandışı bir şey yaşanmamışçasına Abul'le konuşmayı sürdürdü. Abul'se bu krizin de aşıldığına çok seviniyordu.

Tabii ki, bir dahaki sefere değin.

11

Tommy ve Joss, bagajları Tommy'nin arabasına yüklüyorlardı. Tommy bazı işlerini çözümlemek üzere Liverpool'a gidiyordu. Maura açık açık söylememekle birlikte bundan memnundu. Tommy'yle sürekli birlikte olmak fena değildi ama daha sonra Maura'yı sınırlendirmeye başlıyordu. Maura her açıdan bağımsız bir kadındı.

Michael'ın da bağımsızlığına çok düşkün biri olduğunu hatırladı ama bu anının kendisini daha iyi hissettirmedini de fark etti. Michael yalnız yaşamının değiştirilmesi zor bir alışkanlığa dönüştüğünü söylerdi ve Maura da yeni yeni ağabeyinin bu sözlerle neyi kastettiğini anlamaya başlamıştı. İnsanın kimseye danışmak zorunda kalmadan canının istediğı şeyleri, istediğı zamanda yapması harika bir şeydi. Kendi alışkanlıklarını sürdürmekten hoşlanan ve rahatsız edilmekten nefret eden biri olduğundan Terry'yle de zaman zaman sorunlar yaşamışlardı. Maura, Terry'yi kafasından atarak Tommy'nin üstünde yoğunlaştı. Joss, Maura'yı öperek her zamanki gibi ona sıkıca sarıldı. Maura da karşılık verdi. Joss gerçekten de çok hoş biriydi ve Maura onu çok seviyordu. Maura adamın tıraş losyonu Paco Raban-ne'in kokusunu içine çekti. Bu koku ona her zaman ağabeyi Geoffrey'yi anımsatırdı. O da hep bu losyonu kullanırdı. Maura anında bu düşünceyi de kafasından uzaklaştırdı. Geoffrey ölmüştü. Michael'a ihanet ettikten sonra bu karan Maura almış ve uygulanmasına da öncülük etmişti.

Tommy şakayla Joss'u kenara iterek Maura'ya tutkuyla sarılıp öptü. Maura onun bu davranışından hoşlanmıştı. Yolun

PATRONUN OYUNU 1175

kenarında durarak arkalarından el salladı. Tommy'yi özleyecekti ama çok değil. Kafasında birçok şey vardı ve bunları çözümlmek için yalnız kalmaya gereksinimi vardı. Michael'ın dışında düşüncelerini kimseyle paylaşmazdı, hatta Terry'yle bile. İşle ilgili düşüncelerini.

Tony Dooley Junior mutfakta kahve pişiriyordu ve Maura çalışmak için ofisine kapanmadan önce kahve için teşekkür etti. Telesekreterini kontrol edince kendisini on iki kişinin aradığını öğrendi ve bıkkın bir ifadeyle koltuğuna oturarak bırakılan mesajları dinlemeye koyuldu.

İş, o gün hiç ilgisini çekmiyordu. Bir şekilde kendini işine veremediğini fark edince içi daha da sıkıldı. Belki de Vic'in yüzünden düşüncelerini toparlayamıyordu.

Pencereden dışarıya, bahçeye baktı. Bahçe her zamanki gibi bakımlıydı, bu her zaman Maura'nın çok hoşuna giderdi. Çocukluğunda ki yabancı otların bürüdüğü bahçeleri geldi aklına birden. Oysa şu karşısında uzanan bakımlı bahçe ne kadar da farklıydı. Yoksulluktan, parasızlıktan oldum olası nefret ederdi. Michael ailesinin yoksulluk çekmemesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Maura zaman zaman neden bu denli yoğun çalıştığını düşünse bile kendisi de Michael gibi aynı duygulara sahipti. Şu Vic konusu canını iyice sıkıyordu. Artık şiddetten çok sıkılmıştı, tepesine kadar şiddet doluydu. Bir sigara yakarak dumanı içine çekti, Tony çayını getirince ona gülümseyerek teşekkür etti.

Bir kez daha yalnız kalınca sigarasını ve çayını içmeyi sürdürdü. Ne var ki, aklı ağabeyi Geoffrey'ye takılıp kalmıştı. Bazen kendisini ona yakın hissediyordu. Geoffrey'nin kendisini bağısladığını hissediyordu ve onca yıldan sonra kendisinin de onu bağıslamış olmasını diliyordu içinden. Michael'a ihanet etmek, kendi öz kardeşini vergi tahsilatçıların acımasız ellerine bırakmak Maura için asla bağıslanmayacak bir günah niteliğindediydi. Annesinin bu olaydaki rolünden ötürü onu bağıslamakta da zorlanıyordu: Sarah, Geoffrey'nin odasındaki dosyalarla bazı kayıtları bularak bunları polise teslim etmişti. Annesi o kadar saf bir kadındı ki, Maura hapse girecek olursa çocuklarının da korkarak suçtan uzak duracaklarına inanıyordu. Sanki bu olabilir-

1761

MARTINA COLE

miş gibi. Maura bir yere kadar annesinin bu basit mantığını an-layabiliyordu ama Geoffrey'ninki asla.

Kıskançlık, yok edici bir güce sahipti.

Carla birçok açıdan ona Geoffrey'yi anımsatıyordu. O da Geoffrey gibi içekapanık biriydi: insan onun ne düşündüğünü asla tahmin edemezdi. Carla tek boyutlu bir insandı ve Maura bu gerçeği yeni fark ettiği için kendine çok şaşıyordu.

Her an gülümsemeye ve yardım elini uzatmaya hazır Carla, asla hiçbir şeyin bir parçası olamamıştı. Maura yeğeninine içe dönük biri olduğunu ve işler istediğı gibi gitmediğinde anında saldırgan ve kaba biri olup çıktığını yeni yeni fark etmişti. Harçlığının kesilmesi konusu aklına geldi. Ayda iki bin sterlinin kendisine yetmeyeceğine ileri sürmüştü. Bu konuda hem babasına hem de kardeşine atıp tutmuştu. Zaten o güne değin herkes onun isteklerini yerine getirmiş ve kimse ona hayır dememişti, değil mi? Tüm yaşamı boyunca istediğı her şey ona gümüş tepsilerde sunulmuştu. Gümüş tepsilerde... Maura, onun her istediğini yapmakla ona iyi edip etmediklerini düşünmeye koyuldu. Ailesinin kendisine verdiği evde oturuyor ve su gibi para harcıyordu.

Silkinerek bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı ama bir yandan da Carlanın Tommy'ye gösterdiği ilgiden ötürü ona kızgın olup olmadığını düşünüyordu. Eğer Carla gerçekten de Tommy'ye cilve

yapıyorsa kendinden utanmalıydı. Oldum olası Carla, yaşamının başlıca dayanaklarından biri olmuştu. Eğer bu yaşında kimlik değiştirerek vamp bir kadın gibi davranıp Tommy'ye kur yapacaksa, bu, onun sorunu olurdu. Tommy Maura'ya aitti ve Carla asla onu ürkütmüyordu.

Ama içinden bir ses kendisini sürekli arayan yeğenin artık eskisi kadar sık aramadığını ve Joey'nin bile kendisiyle pek konuşmadığını söylüyordu. Joey ana kuzusuydu ve hep öyle kalacaktı. Babasıyla çok ender görüşürdü ve kendi arkadaşları ve yaşlılarıyla birlikte olmak yerine annesinin dizinin dibinden ayrılmazdı. Ama öte yandan Joey, Carla gibiydi; Carla'nın da pek arkadaşı yoktu, yalnızca tanıdıkları vardı. Maura bunları neden yıllar önce göremediğine şaştı kaldı. İçindeki aynı ses ona şöyle diyordu, "Hiç araştırmak ve öğrenmek istemedin ki, Ma-

PATRONUN OYUNU

177

ura. Ailen söz konusu olduğunda nelerin ortaya çıkacağından emin olmadığını için her şeyi göz ardı edip durdun."

İçgüdüsel bir şekilde ahizeyi kaldırarak Carla'nın cep telefonunu çevirdi. Carla'nın neşeli sesi telefona yanıt verdi ve Maura bu sesi duyar duymaz az önceki düşüncelerinden utandı.

"Selam Maws. Ben de sana geliyordum."

"Ah harika. Joey de yaranda mı?"

"Hayır." Hatta bir cızırtı oldu. "Doğu'ya gitti. Alışveriş yapacakmış."

Maura, Carla'nın kendisini göremeyeceğini unutarak gülümsedi.

"Tommy orada mı?" diye sordu yeğeni.

Carla'nın bu soruyu sorma tarzı Maura'nın canını sıkıyordu ve bu kez bu sıkıntıyı üstünden atamadı. Carla onu otoriter hatta saygısız bir şekilde sorguluyordu. Yoksa bunları kendi kafasında mı yaratıyordu? Hayır, sanmıyordu.

"Hayır. Neden?"

Kısa ve kesin bir şekilde yeğenin sorusunu yanıtlamıştı.

"Hiç öylesine sordum işte."

Yine aynı küstah ve kaba tavrını takınmıştı Carla, sanki Maura'nın bir şekilde tepki vermesini istiyor gibi davranıyordu. Peki ama neden? Maura daha sonra pişman olacağı bir şey söylemeden telefonu kapatmasının en iyisi olacağına karar verdi.

"Sonra görüşürüz."

Maura buruk bir şekilde ahizeyi yerine koydu. Hayal kurmuyordu ve ne yazık ki az önceki düşüncelerinde haklı olduğunu biliyordu. Maura'nın da tahmin ettiği gibi Carla gelmedi. Oraya gelmesi için artık bir nedeni yoktu Carla'nın, değil mi? Tommy orada değildi. Maura bu konuyu nasıl çözümleneceğini kara kara düşünmeye başladı.

Aslında Maura o gün bu tür konularla ilgilenmek istemiyordu. Dış dünyayla tüm ilişkilerini kesmek istiyor ve zamanı gelip de işler yoluna girdiğinde ipleri Garry'nin eline verecekti.

Sonunda kararını vermişti ve bu da kendini anında daha iyi hissetmesine neden oldu. Her şeyi çocuklara devredecek, ondan sonra da derin bir soluk alacaktı. Artık emekli olmanın zamanı gelmişti.

1781

MARTINA COLE

Vic belasının daha büyük bir sorun haline gelmemesini umuyordu. Hem her yerdeydi hem de kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Aslında o günlerde Vic Joliff çok başarılı bir yaşam sürüyor gibiydi. Ortalıkta yoğun bir sessizlik vardı ve bunu Maura sağlamadığına göre kim sağlamıştı? Görünürde tüm ülkede Ryan'lardan daha büyük ve güçlü birileri yoktu ama yine de var gibiydi? Yeterince şiddet ve vahşet görmüştü. Şimdi geriye yalnızca son bir savaş kalmıştı ve bu savaştan sonra Maura her şeyden elini eteğini çekecekti.

Jamie Hicks, Bethnal Green'deki at yarışı bahislerinin yapıldığı bir bayideydi. Yüklü miktarda para kaybetmişti ve Vic onun nerede olduğunu öğrenirse başının fena halde belaya gireceğini de biliyordu. Ama en çok sevdiği atlardan biri koşacaktı ve Jamie de bu yansı mutlaka oynamak istiyordu. Ne var ki, yarışın başlamasını beklerken canı epey sıkılmıştı. Bu yüzden de diğer yarışlarda da oynamaya karar vermişti. Bir saatten daha kısa bir zaman içerisinde dokuz bin kaybetmişti.

Bayinin yöneticisi o gün işe biraz geç kalmıştı, geldiğinde de Jamie'yi orada görünce hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. Onu dostça bir tavırla selamlamış, çay ya da kahve isteyip istemediğini sormuş, sonra da sıradan bir tavırla odasına giderek Benny Ryan'ı arayıp ona iyi haberi vermişti. Daha sonra Jamie'nin yanına oturmuş, Benny gelip onu alıncaya değin de onunla sohbet etmişti.

Les Grimes, Jamie'nin sonradan görme gibi paralarını bahislere yatırmasını izlerken bu manyağın psikolojik yardıma gereksinimi olduğunu geçirmişti içinden. Ryan'ların aradığı bir adamın kendi bayilerinde ne işi olabilirdi?

Aslında, Les, Jamie Hicks'in iflah olmaz bir kumarbaz olduğunu biliyordu. Eğer arkadaşlarından biri telefon edip her hangi bir atın bu yarışı mutlaka kazanacağını söylese Jamie hiç düşünmeden cebindeki son kuruşu o yarışa yatırabilirdi. Bu ara-

o

PATRONUN OYUNU 1 \ 79

da atın topal ya da bacaklarından birinin olmaması onu hiç ilgilendirmezdi. Tüm bayi sahipleri Jamie'yi tanırdı. O, bu konuda gerçek bir efsaneye dönüşmüştü. Hırsız ve yalana biri olan Jamie kazandıklarını her zaman abartıp ve kaybettikleri karşısında da güçlü bir kahkaha patlatırdı. Şu anda bile herkesin ne kadar çok parası olduğunu görebilmesi için cüzdanını çıkarırken bir yandan da şov yapıyordu. Para desteleri her geçen dakika biraz daha azalıyordu. Bayide asla bir baltaya sap olamayan bir mühendis, tüm gününü atlan inceleyerek geçiren emekli bir adamla çocuklarının harçlıklarını bile hiç düşünmeden at yarışlarına yatırabilen birkaç kişi vardı.

Les Grimes at yarış bayilerinin sahip olabilecekleri en iyi yöneticiydi. Rakamlarla arası çok iyiydi ve aynı zamanda da kumardan ve basana bela olabilecek herkesten de nefret ederdi, zaten bu yüzden hiç zaman yitirmeden Benny Ryan'ı aramıştı. Sokaklardaki herkes artık Jamie ile Vic'in arandığını öğrenmişti. Les adamdan nefret ettiği için ondan hemen kurtulabilirdi ama Ryan'lann bu iyiliğini karşılıksız bırakmayacaklarını çok iyi biliyordu.

Sonuç olarak o sabah çok kârlı bir günün başlangıcını yapmıştı.

Jamie'nin cep telefonu çaldı, kimin aradığını bilmiş olmalı ki, telefona yanıt vermedi. Les kendi kendine güldü. Vic Joliff bu davranışı kesinlikle hoş karşılamayacaktı. Vic'in telefonlarına yanıt verilmeme konusunda fazla bir deneyimi yoktu.

Les sohbetini sürdürürken bir yandan da Jamie'nin oradan gitmemesi için elinden geleni yapıyordu. Yirmi dakika sonra da Benny Ryan'la Hintli koruması şimşek gibi kapıdan içeri girdiler.

Zavallı Jamie. Sürüklenerek dışarı çıkarken bayidekiler onunla hiç ilgilenmemişlerdi. Olaysız bir şekilde dışarı çıkarılmıştı. Bayide yalnızca at yarışlarını sunan televizyon spikerinin heyecanlı sesi duyuluyordu.

Les bunun harika bir şey olduğunu düşündü.

Vic ateş püskürüyordu. Kenny Smith'in evinin önünde arabasını park ederken Jamie'yi ilk gördüğü yerde kemiklerini

180 I MARTINA COLE

kırmaya karar verdi. Nasıl olmuş da ortadan böylesine yok oluvermişti.

Kenny, Vic'in eve yaklaştığını görünce heyecanlandı. Bir bu eksikti. Neyse ki, annesi bebekle birlikte dışarı çıkmıştı. Küçük tabancasını alarak mutfak dolabının ilk çekmecesine koydu. Vic'i öldürmeye hiç niyeti yoktu, bu işi Ryan'lara bırakacaktı. Ama işler çıktığından çıkarsa o başkaydı. Vic'in kendisini öldürmesine elbette izin vermeyecekti.

Telaşa gerek yoktu. Her şey olacağına varırdı. Kapıyı açarken yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı. Vic'in kendisi gibi iriyarı birçok insanda neden olduğu o çaresizlik duygusunun tüm benliğine yayıldığı hissetti.

Vic Joliff eğer kafasına sizi görmeyi takmışsa hapiste bile olsa mutlaka bir yolunu bulur, davet etseniz de etmeseniz de mutlaka gelirdi. Her şey bu denli basitti.

"İyi misin, eski dostum?"

Bugün Vic'in sesinde zoraki bir neşe vardı. Bir kez, San-dra'run ölümünden önce bir kez akli başında biri olmuştu. Kenny kısa bir süre ona acıdı. "Senin için ne yapabilirim?"

Genç ve aptalken yani yıllar önce, her zaman birbirlerine bu soruyu sorarlardı. İki küçük gangster adayının vazgeçemediği bir soruydu bu. ikisi de sonunda istedikleri gibi bir gangster olmuşlardı.

"Jack'in yaptıklarını beğendin mi?" diye sordu Kenny. Vic etrafına bakınırken başını evet dercesine salladı.

Evin içinde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Jack her zaman işini bilir. Mutfağın çok güzel, Kenny, sana epeyce pahalıya patlamış olmalı." "Evet. Lana çok istemişti."

Vic anlayışla başını salladı. Kendi karısı da öyleydi. "Sandra'mı çok özleyorum. Zaman zaman bana çok acı çektirirdi. Çok ağzı bozuktu ve küfrettiğinde bazen onun boğazını sıkmak gelirdi içimden. Ama ben onu yine de çok severdim." Yumruklarını salladı.

"Sevgili kanını yitirebileceğim hiç aklıma gelmezdi." "Benim de."

PATRONUN OYUNU 1181

Vic kendi kendine güldü. Biraz sakinleşmişti ve bu da Kenny'nin hoşuna gitmişti. Gerekirse onu anında vuracaktı ama vurmamayı yeğlerdi. Vic eski dostuydu, onu uzun yıllardan beri tanırdı.

Vic aklından geçenleri okumuş gibiydi.

"Merak etme dostum, bugün sakin bir gün olacak, söz veriyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim, Vic. Kahve, çay ya da başka bir şey ister misin?"

"Çay iyi olur, teşekkürler."

Kenny çay yaparken Vic de esrarlı sigarasını sarmaya koyul- du. Birini kendi aldı, diğerini de arkadaşına verdi.

"Bu iyi oldu."

"Başını sallama, daha etkileyici oluyor."

Vic kel kafasını salladı.

"Benim için geçerli değil. Daha fazla düşünmeme neden oluyor."

Kenny çay dolu kupayı Vic'in önüne koydu.

"Sen öyle sanıyorsun, Vic. Bu bir aldatmaca. Baring Ban-kası'ndaki herife baksana. Kendisinin görünmez adam olduğunu sanıyordu ama değildi. Uyuşturucu devreye girince böyle olur."

Vic onu dinlemiyordu, dışarıdaki gül bahçesine bakıyordu.

"Gülleri çok severim. Bir keresinde Parkhurs'ta bir resim kursuna gitmiştim. Bir gül resmi çizmiştim ve öğretmen de çok beğenmişti."

Bu sözleri söyledikten sonra yine derin bir sessizliğe gömüldü. Kenny oraya neden geldiğini ne zaman açıklayacağını merak edip duruyordu. Neyse ki, beklemesi uzun sürmedi.

"Tüm Ryan'ların ölmesini istiyorum."

Kenny sıkıntılı bir ifadeyle gözlerini kapadı. Doğrusu bu sözlere pek şaşırılmıyordu. Vic'in böyle bir şey söyleyeceğini hissetmişti.

Jamie o kadar çok korkuyordu ki, neredeyse alana edecekti. Benny Ryan elinde hiç vazgeçemediği yapıştırıcı ve elektrikli

1821

MARTINA COLE

övendireyle tepesinde dikilmiş duruyordu.

"Eee, Jamie çocuklar nasıllar bugünlerde? Onları hatırlıyorsun, değil mi? Biz onlara alıştıkları şekilde davranıyoruz. Ya da halam öyle davranıyor. Halam Maura'yla amcam Garry'yi hatırlıyorsun değil mi? Ölmeye karar vermeden uzunca bir zaman önce onların yanında çalışırdın."

Sinir bozucu bir şekilde güldü.

"Doğrusunu istersen amcamın sana ne kadar iyi davrandığını hatırlıyorum ben. Hapiste seni özel bir hücreye aldırılmış, içeceklerini ve kumar param eksik etmemişti. Hatırlamakta zorluk çektiğin çocuklarla Danielle'ye de kol kanat germişti... Bunlardan etkilendiğini sanıyordum. Sen ne dersin Abul?"

Başını çılıncıca evet dercesine sallayan arkadaşına baktı. Abul, Garry 'ran ya da Maura'nın bir an önce oraya gelmesini diledi içinden. Benny yarım saatlik çılınlık krizlerinden birine kapılmak üzereydi ve bu gerçekleşirse kimse Jamie'yle konuşmadan onu öldürebilirdi.

"Bira ve sandviç ister misin, Benny?"

Diğerlerinin gelmesini beklerken Benny'yi meşgul etmenin tek yolunun bu olduğunu Abul çok iyi biliyordu. Benny için bu

hazırlıklı olmasını isterdi. Öğleden sonrayı ya da akşamüstünü hoş bir şekilde geçirmenin yollarından biri de buydu. Bu tür zamanlarda Abul onların süregelen dostluklarını düşünürdü. Benny hiçbir zaman ona karşı sert bir tavır takınmamıştı. İlk tanıştıkları günden beri dosttular ve Abul onu kardeşi gibi severdi ve Benny'nin de aynı duygulara sahip olduğunu bilirdi.

"Neli sandviç var?"

Benny, Marks and Spencer torbalarına bir göz attı. Acıkmıştı.

"Hep sevdiğilerin."

Onlar torbalardan yiyecekleri çıkarırken Jamie onları kaygıyla izliyordu. Torbadan çıkanların gerçekten de sandviç olduğunu görünce derin bir soluk aldı.

"En sevdiğin tavuklu ve avokadolulu sandviç."

Benny sandviçi çıkararak iştahla ısırıldı.

"Harika. Hadi biraları da aç, Abul, parti başlasın." Jamie'ye bakarak dostça bir tavırla sordu. "Aç mısın?"

O

PATRONUN OYUNU 1183

Jamie hayır dercesine başını salladı.

"Sen kaybedersin, ahbap. Bu senin Son Yemeğin olabilir."

Kendi esprisine kendi güldü. Abul de kahkahalarıyla ona eşlik ediyordu ama Jamie gülmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse bu sözlerde komik bir şey yoktu.

Benny ve Abul sandviçlerini yiyip sohbet ederlerken Jamie de kendisini getirdikleri bu bodrum katını incelemeye koyuldu. Kuzey Londra'daki evdeydiler, bu kadarını biliyordu, bodrum katının ne denli bakımsız olduğunu görünce çığıllıklarının, evet mutlaka çığıllıklar atacaktı, duyulmayacağını anladı. Kaçma şansı olmadığını da biliyordu. Bu yüzden de mümkün olduğunca onlarla anlaşmaya karar verdi. Benny'yle değil ama diğerleriyle anlaşmaya çalışacaktı. Arası her zaman Garry'yle iyiydi ve onunla konuşmanın en iyisi olacağını düşünüyordu. Jamie sonunda ölüm olmadıkça onlara istedikleri her şeyi anlatmaya kararlıydı.

Kalbi hızla çarpıyordu ve adrenalini de iyice yükselmişti. Heyecanlanmaması gerektiğini biliyordu; önemsiz bir kalp sorunu vardı ve bu konuyu kimselere söylememişti. Benny'yle Abul'un sandviçlerini bitirmelerini ve oyunun başlamasını beklerken kalbi sanki kulaklarında atmaya başlamıştı.

Bodrumun kapısı açıldı ve Jamie rahatlayarak Lee'nin içeriye girdiğini gördü.

"Burada neler oluyor, piknik mi yapıyorsunuz?"

Bunları söylerken gülümsüyordu ve adrenalini iyice yükselmiş olan Benny bir kahkaha patlattı.

"Öyle de diyebilirsin. Sandviç ister misin?"

"Olur, öğlen yememişim. Sheila'ran son günlerde çok sancısı var. Sürekli olarak inleyip duruyor. Anlaşılan bebek rahat bırakmıyor. Oysa eskiden hamile kalmaya bayılırdı. Bu kez, ne kadar çok kilo aldığından dem vurup duruyor. Şikâyet, şikâyet, şikâyet. Tabii ben de ona, 'Elbette kilo alacaksın, artık yaşlanıyorsun,' diyemiyorum. Bu tür şeyleri duyacak halde değil."

Abul ve Benny onun bu sözlerini gülümseyerek dinlemişlerdi. Lee'nin karısını ne kadar çok sevdiğini biliyorlardı ve karısından sürekli şikâyet etmesinin kesinlikle ciddi olmadığını, şaka yaptığını biliyorlardı.

"Sheila nasıl, Lee? İyi mi?"

184 | MARTINA COLE

Jamie'nin sevgi dolu sesi üç adamın yerinden sıçramasına neden olmuştu. Lee yerde oturan Jamie'nin yanına giderek yüzüne sert bir tekme attı. Jamie başını tutarak yere yuvarlandı.

"Sen kim oluyorsun da karımın hatırını soruyorsun? Bizim burada oyun oynadığımızı mı sanıyorsun?" | Jamie sesini çıkarmadan yerde yatıyordu, bir yandan da beyni sürekli olarak çalışıyor ve kendi kendine bir daha ağzını açmaması gerektiğini söylüyordu. Bu iş çok ciddiydi, hem de sandığından da çok ve birden bu bodrum katından sağ çıkmayacağını anladı.

Onu çabucak öldürmenin dışında herhangi bir pazarlığın söz konusu olmayacağı çok iyi anlaşılıyordu, Jamie de bu yüzden bu pazarlığı yapmaya karar verdi. Onlardan kendisini vurmalarını isteyecekti. Bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. Kabul ederlerse de karşılığında bildiği her şeyi anlatacaktı onlara. Nasıl bir belanın içinde olduğunu algılayarak ağlamaya başladı. Diğerleri onu duymazdan ve görmezden gelerek yemelerini ve sohbet etmeyi sürdürdüler.

Jamie tüm gücüyle onların söylediklerini dinlemeye çalışarak kaderinin ne olacağını anlamaya çalıştı. Maura 'run oraya gelmesini diledi içinden - aslında oraya gelmesi için dua etti. Maura bu çetenin en akli başında elemanıydı. Ve onun da Maura'ya gereksinimi vardı. Hem de nasıl!

Birden Benny ayağa kalktı. Üstüne dökülmüş kırıntılar silkeledi, elektrikli övendirici alarak Jamie'nin yanına yaklaştı.

"Soyun." -, "Ne?"

Jamie kaçınılmazı geciktirmeye çalışıyordu. Benny elektrikli övendiriciyle adamın ayaklarına vurdu, o, yere yuvarlanırken de kocaman bir kahkaha patlattı.

"Soy şunu, Abul."

Abul söylenileni yaparak Jamie'yi soydu. Sonra da üstüne hortumla buz gibi soğuk su sıktı. Bu da Jamie'nin başına nelerin geleceğini tam olarak anlamasına neden oldu.

Yüzü ve ayakları acı içindeydi. Elektrikli övendirici değdiği yerin kot pantolonunun altında yandığını gördü. Lee de yanı başında ayakta duruyordu.

PATRONUN OYUNU

"Yere yatır."

Benny yapıştırıcıyı aldı.

"Lütfen yapma, Benny. Lütfen."

Benny sıradan bir ifadeyle konuştu. "Ah, kapa çenenin, piç kurusu."

Jamie şimdi çılgınlar gibi yalvanyordu.

"Lütfen Ben, yalvarıyorum, dostum..."

Benny kükredi. "Kapa o bok ağzını! Vic Joliff le arkadaşlık etmeye başlamadan önce bunu düşünseydin."

Sana gücenip darıla-çağımız hiç aklına gelmedi mi? 'Ah, tabii Jamie. Senin için yaptıklarımıza boş ver,' mi diyeceğimizi sandın. O lanet olasıca kafanı kullan! Bunu sen kendin istedin onun için de gerçek bir erkek gibi kendini kaçınılmaz sona hazırla. Siz ikiniz şunun kafasını tutar mısınız?"

Tuttular.

Benny, Jamie'nin gözlerini yapıştırıcıyla yapıştırırken attığı çığlıklar kulakları sağır edecek nitelikteydi ama Abul ve Lee onu duymadılar bile. Deneyimlerinden gün sona ermeden çığlıkların daha da artacağını biliyorlardı. Görmeyen gözlerin insanları daha da çok korkuttuğu garantiydi. Nelerin ne zaman olup biteceğini bilmemek çok kötüydü.

Jamie öldüğünü sanıyordu. Kollarında hiçbir duygu kalmamıştı yalnızca göğsünün üstünde yoğun bir ağırlık hissediyordu.

Birden aklına Danielle'yle çocuklar geldi ve onlara yaptıklarından ötürü çok pişman olduğunu hissetti.

Çocukluğunda her zaman kendisini beladan uzak tutmaya çalışan annesini anımsadı. Sonra da her zamanki gibi sarhoş olan ve elindeki kemeriyle çocuklarını döven babasını. Kız kardeşini ve onu sürekli hamile

birakan erkek arkadaşlarını. Kız kardeşinin neşe dolu yüzünü ve gür saçlarını anımsadı. Erkeklerle ilişki kurarsa hayatta kalabileceğine inanan kız kardeşini. Bundan sonra da her şey yoğun bir karanlığa büründü. "Bak, bayıldı!"

Benny bir kahkaha daha attı ama bu kez sinirlenmişti. Kafasında tasarladığı oyunlarına daha henüz başlamamıştı bile. Hepsi de Joliff'in nerede olduğunu ve ne yapmayı tasarladığını

|185

1861

MARTINA COLE

öğrenmek istiyordu. İşe bir süre ara vererek birer bira daha içtiler sonra da Jamie'ye hortumla soğuk su sıktılar. Jamie hareket etmedi. Lee ve Abul kaygılanmaya başlamıştı.

"Soluk alıyor mu?"

Lee bu soruyu alçak sesle sormuştu. Sesinden korktuğu belli oluyordu. Abul, Jamie'nin nabzına bakarak başını iki yana salladı. Dudağını ısırıyordu, sözcükleri söylemekte zorlanıyordu.

"Öldü mü?" diye sordu Benny sıradan bir sesle. "Lanet olasıca piç kurusu! Öldü, ha? Benim yanımda ölmeye nasıl cesaret etti?"

"Maura çok sinirlenecek."

Lee hepsinin adına konuşmuştu.

Benny küçük bir çocuk gibi başını iki yana sallıyordu.

"Maura öfkeden deliye dönecek, değil mi?"

Yeniden gülmeye başladılar ve on dakika sonra Maura içeri girdiğinde onları gülerken buldu. Yerde yatan cesede bakarak soğuk espriler yapıyorlardı. Onlar için bu cesedin hiçbir anlamı yokmuşçasına. Aslında yoktu da.

Vic esrarlı sigarasını içerken bir yandan da Kenny'ye Maura Ryan'la diğerlerinin neden ölmesi gerektiğini açıklamaya çalışıyordu.

"Ama onun Sandra'nın ölümüyle bir ilgisi yok ki. Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekiyor, Vic? Onun arabasına bomba koyup havaya uçuran sensin. Sen ya da senin yardımcıların, ne var ki, sen onların kim olduklarını açıklamıyorsun. Maura'nın ne yapmasını bekliyordun, sevgilisinin ölümünü sineye çekmesini mi? Sandra'yla sevgili Lana'nın ölümüyle onun bir ilgisi olmadığını adım gibi biliyorum. Senin arkanda kim varsa olayları onlar kızıştırıyor. Onlardan neden kurtulmuyorsun?"

Vic ona baktı.

"Daha tahmin edemedin mi? Kim olduğunu bilmediğim tek bir kişi yok sokaklarda. O silahı kimin çektiğini öğrenmek için sabırla bekliyorum ve de bekleyeceğim."

"Kim, Vic?"

Kenny'nin sesindeki bıkkınlık ifadesini fark etmişti ve ona

O'

PATRONUN OYUNU 187

söyleyip söylememe konusunda bir karar veremiyordu. İsterse açıklayabilirdi. Ama ağızındaki baklaları çıkarır çıkarmaz da hiç zaman yitirmeden eyleme geçmeliydi. Ve eyleme geçebilmesi, ayrıca hiçbir açık kapı kalmaması için yardıma ve desteğe gereksinimi vardı. Artık adamlara verecek parası vardı ama eleman alma konusunda nedense her zaman başarısız olurdu ve Kenny'nin kendisine arka çıkmasını istiyordu.

"Göründüğüm kadar aptal değilim ama şimdilik insanların Sandra'nın intikamını almak için eyleme geçeceğimi düşünmeleri işime geliyor. Beni yanlış anlama, elbette karımın intikamını alacağım ama kollarımı sıvadığım anda ben şimdikinden iki kati daha tehlikeli olurum. O insanları ele geçirmek istiyorum bu yüzden de her koşulda yanımda olacak, bana arka çıkacak bir çeteye gereksinmem var. Bu konuda bana yardım et, Ken. Sen herkesi tanırsın."

Kenny yavaşça başını iki yana salladı.

"Çok yüzüzsün, Vic, bunu biliyorsun değil mi? Ben iş ve işçi bulma kurumu değilim, arabulucuyum. Kendi adamlarını kendin bul. Ben bu konuda tarafsızım."

Vic ona bakarak göz kırptı.

"Ama söz konusu o haram müşteri olunca işler değişiyor, değil mi? Peki o zaman benim için son bir şey daha yapar mısın? Maura Ryan'a bir mesaj götür. Onunla baş başa bir toplantı yapmak istiyorum. Kendi kurallarımızı saptayacak bir toplantı. Ama yalnızca o ve ben olacağız."

Kenny karşısındaki adama baktı; yanağındaki damar sinirden oynuyordu, elleri sürekli titrediğinden çay bardağı sallanıyordu ve Vic bunların farkında bile değildi. Bu öneriyi Ma-ura'ya götürürse onun büyük olasılıkla öneriyi kabul edeceğini biliyordu Kenny ama bu düşünceye bile dayanamadığını fark etti. Yüreklilik başka şey aptallık bambaşka bir şeydi. Bu durumda Vic her şeyi yapabilecek bir düzeydeydi.

"Bunu yapamam, Vic. Böylesine riskli bir şeyi göze alamam."

Vic içini çekti.

"Belki de en iyisi bu. Bu konuda nedense bir an için yumuşadım. Bak sana ne söyleyeceğim. Mesaj iletmezsen gözdağı iletir misin?"

1881

MARTINA COLE

Kenny o anda az önceki düşüncelerinde haklı olduğunu anladı. Vic döneke biriydi. Maura'yla baş başa vererek kuralları yeniden saptamaları olası bile değildi.

"Ona halletmek istediğim bazı şeylerin olduğunu ve kendisinin de bu listede bulunduğunu söyle. Onunla yakında görüşeceğim. Bunları ona iletirsin, değil mi?"

Kenny isteksiz bir tavırla başını salladı. Tarafsız kalamayacaktı. Bir şeyler söylemesi gerekecekti. Ryan'lar en iyi müşteriler-rindendi ve ipleri elinde tutan da Maura olduğu için kendi çıkarları adına onunla konuşması gerekecekti.

"Aferin sana Kenny. Bu seni fazla üzmeyecek değil mi? Yani onunla konuşmak, demek istiyorum."

Hangisinin daha tehlikeli olduğundan emin değildi: çılgın bir adamın mesajını iletmek mi, yoksa Kenny'nin soğukkanlı profesyonel tavırlarına gözünü kırpmadan bakmasını sağlamak mı? İşini ve çalıştığı kişileri seven biri Maura Ryan'ı beladan uzak tutmalıydı.

12

Maura onlara bas bas bağırırken onlar da şımarık küçük çocuklar gibi kıkırdıyorlardı. İçeri girip de yerde yatan cesedi görünce tüm benliğini saran deja vu duygusunun midesini bulandırdığını fark etmiş, bayılmamak için kendini güç tutmuştu. Sanki Sammy Goldbaum olayını yeniden yaşıyor gibiydi. Ya da Michael'ın erkek arkadaşı Jonny olayını. Unutmayı yeğlediği tüm anılan kafasına üşüşmüştü.

"Size hiçbir şekilde güvenemeyeceğimi görüyorum. Bir dakika yalnız kaldığınızda ortada mutlaka bir ceset oluyor!"

Önce kimse ona karşılık vermedi.

"Bir kaza oldu, Maura, isteyerek yapmadık," diye karşı çıktı Benny.

"Elbette isteyerek yapmadınız. Siz hiçbir şeyi isteyerek yapmazsınız zaten."

PATRONUN OYUNU

Üçünün yüzünde oluşan utanç dolu ifade Maura'yı daha da öfkelenmişti.

"Gözlerini yapıştırıcıyla yapıştırdın mı, Benny Ryan? Sana özellikle bunu yapmamamı söylememiş miydim?"

Benny karşılık vermedi.

"Sana bir soru sordum!"

Benny ona çaresizlikle bakınca Maura bir kez daha yeğenin gerçek bir manyak olduğunu gördü. Onu şimdilik bir yere kadar denetleyebiliyordu. Ama bu daha ne kadar böyle sürebilirdi ki? Yaşamının geri kalan bölümünü Prozac içerek geçirmeye karar vermiş olan Roy bile çok kaygılanıyordu ve Roy, Benny'nin babasıydı.

Yeğeni neredeyse neşeli bir sesle konuştu.

"İsteyerek yapmadım, değil mi? Az önce de söylediğim gibi bir kaza oldu"

Maura karşısında duran üç adama baktı; üçü de okulda sigara içerken yakalanarak müdürün karşısına getirilen çocuklara benziyorlardı. Ama bununla birlikte birini öldürmüşlerdi. Birini öldürmüşlerdi.

Ve bu üçünün de umurunda değildi.

İşlerinin gereği bu tür şeylerin olduğunu ya da olması gerektiğini biliyordu ama bu son derece gereksiz yere işlenmiş bir cinayetti ve bu da Maura için olmaması gereken bir şeydi. Benny'nin az önce gerçekleştirdiği işten çok zevk aldığı görülüyordu. Çocukluğundan beri gerçek doğasının işaretlerini verip duruyordu. Buluş çağından itibaren annesi ve büyükannesi onu baskı altına almıştı. Gerçek bir erkek olmanın ne anlama geldiğini tam olarak hiçbir zaman anlamamıştı. Maura onlara bakarken üçünün de asla erkek olmadıklarını düşünüyordu.

Benny ve Lee yılışık yılışık sırtıyordu ve bu da Maura'yı fena halde öfkelenmişti.

"Hiç de komik değil."

Abul ve Lee birbirlerine baktılar sonra da kahkahalarla gülmeye başladılar; bu da Benny'nin gülme krizine tutulmasına neden oldu. Soğuk bodrum katında onları dehşet ve hayretle izleyen Maura bir an için gördüklerinin gerçek olamayacağını düşündü. Eskiden defalarca yaşadığı gibi şimdi de sanki baş-

|189

1901

MARTINA COLE

kasının karabasanını görüyormuş gibi bir izlenime kapılmıştı.

Jamie gözkapakları yapıştırılmış, çırılçıplak yerde yatıyordu. Ölmeden önce çektiği acı tüm yüzüne yayılmıştı ve bir eliyle ta-şaklarını tutuyordu.

Acı ve pişmanlık dolu bir sahneydi ve Maura bunun bir parçası olduğu için de utanıyordu. Eskiden, Michael hayattayken Maura şimdiki gibi suçluluk duygusuna kapılmazdı. Jamie iğrenç herifin tekiydi, daha fazla para verene kendini satmıştı. Kumarbaz ve asla güvenilmez biriydi. Ciğeri beş para etmezdi ama yine de bunu hak etmemişti. İşin en zor yanı olanları karısına haber vermek ve karısının bundan sonraki yaşamında sıkıntı çekmemesini sağlamaya çalışmaktı. Jamie ailesi için ne ifade ederse etsin en çok Danny'yi severdi. Kadın

çocuklarına çok düşküdü. Şu ceset, birileri için bir şeyler ifade ederdi, onlar, onun hakkında ne denli yanılmış olsalar bile yine de onu seven birileri vardı.

Maura karşısındaki adamlara baktı. Gülme krizi geçiriyor gibiydiler, onların kendisinin olayları abarttığını oysa bunun hiç o kadar büyütülecek bir şey olmadığını düşündüklerini biliyordu. Benny'nin son günlerde diline pelesenk ettiği deyimle, Maura yine her zamanki gibi aşırı tepki gösteriyordu.

Maura sakinleşmeye çalıştı. Vic'le ilgili her şeyi öğrenmek istediği için Jamie bulunmuştu. Oysa Jamie Hicks artık tarihin tozlu sayfalarına karışmıştı.

Derin derin içini çekti. Yorgunluğu ve öfkesi henüz tam olarak geçmemişti. Ama onlara kızmaktan yorulmuştu, ne var ki, onlar bunu umursamıyorlardı bile.

"Ölmeden önce neler söyledi?"

Sesindeki sıkıntılı ifade o kadar belliydiki bir kez daha üçü çaresizlik içinde ona baktı. Kuzey Londra'ki bu bodrum katında olmaksızın herhangi bir yerde olmayı yeğledikleri bakışlarından görülüyordu ve Maura da içinden onlara hak verdi. Kendisi de o anda dünyanın herhangi bir yerinde çok daha mutlu olabilirdi. Jamie Hicks'in cesedine bakmak zorunda kalmazdı. Bu haberi karısına nasıl vereceğini kara kara düşünüyordu.

"Hadi, artık anlatın. Bütün günümü burada geçirecek değilim."

•"I

O

PATRONUN OYUNU 1

Benny başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu sesini yeniden yükselterek. "Hiçbir şey demekle ne demek istiyorsun?"

Benny omuz silkti; artık o da bu işten sıkılmıştı.

"Hiçbir şey demek istiyorum. Hiçbir şey. Lanet olsun!"

Sesinde küstah bir ifade vardı.

Lee konuşurken bakışlarını Maura'ya çevirdi. "Hemen öldü sayılır, Maws. Ona doğru dürüst dokunamamıştık bile, öyle değil mi çocuklar?"

Maura onları yaşamında ilk kez görüyormuşçasına, şaşkınlık ve dehşetle baktı.

"Bunlara inanamıyorum. Jamie'nin hiçbir şey söylemeden öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

Abul başını evet dercesine salladı. "Bana kalırsa o korkudan öldü," dedi bu konularda tek yetkili kendisiymişçesine. Bu sözler Maura'nın daha çok öfkelenmesine neden oldu.

"Sen kendini ne sanıyorsun, Abul? Dr. Bronowski mi? Onun neden öldüğünü geri zekâlılar bile anlar. İnsan ona bir bakınca neden öldüğünü hemen anlar."

"Ne istiyorsun, Maws? Otopsi mi yaptıralım, ha? Öldü işte. Çok önemli sanki. Onun için iyi oldu, beş para etmezinki tekiydi."

Benny'nin ses tonu Maura'yı artık iyice çileden çıkarmıştı. Benny halasının yüzünde oluşan ifadede onun kim olduğunu bir kez daha anımsadı. Onun neler yapabileceğini de.

"Öyle mi, Sayın Bay Zekâ, demek o beş para etmezinki tekiydi, ha? Ama hâlâ Joliffin nerede olduğunu ve neler bildiğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Şimdi ne yapmamızı önerirsin bakalım? Falcıya mı gidelim, yoksa medyuma mı?"

Garry'nin gelmesi Benny'yi bu soruyu yanıtlamaktan kurtarmıştı. Garry önündeki manzaraya bir göz atınca bağırdı, "Ah, lanet olsun!.."

Şaşkınlık içinde basamakların tepesinde durmuş Jamie Hicks'in cesedine bakıyordu. Jamie Hicks onları Vic Joliffe ulaştıracak pasaport niteliğindedeydi. Maura, Garry'nin bedeninin öfkeyle gerildiğini gördü. Saçları bile öfkeden havaya dikilmişti. Bu saçmalığın bedelini biri ödeyecekti.

1921

MARTINA COLE

"Öykünün en iyi tarafını henüz duymadın, Gal. Çok daha eğlenceli. Bunlar hiçbir şey öğrenmeden Jamie ölmüş. Şu Yapıştıncüar Kralı Benny onu çok korkutmuş ve o da korkudan ölmüş."

Garry bir süre şaşkınlıktan konuşamadı sonra da yavaşça, "Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu.

Lee ile Maura, Garry'nin kendisini ne zaman öfke krizine kaptıracağını çok iyi bilirlerdi, buna yeterince tarak olmuşlardı. Garry hızla basamakları inip Abul'ü bir kenara savurduktan sonra Benny'nin boğazına sarıldığında Lee ve Maura gerilediler.

Amcasının öfkesine maruz kalmak Benny'yi kendine getirmişti. Sonunda normal biri olduğunu varsayan kendisinden daha deli birinin varlığını kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Seni aptal, geri zekâlı seni! Şu yaptığına bir bak."

Garry'nin sesi kontrollüydü ama gözlerinden ve beden dilinden ne denli öfkeli olduğu görülüyordu.

"Hiç dinlemiyorsun, değil mi? Yapıştıncüar Kralı? O bizi Jo-liffe götürecektik tek kişiydi ama sen hiç düşünmeden onun işini bitirdin. Seni piç kurusu seni!"

Benny'yi tekmelemeye başlayınca Maura bodrumdan çıkıp gitti. Bu kadarı ona yetiyor ve artıyordu da. Tony Dooley arabanın kapısını açtı, Maura, Mercedes'ine binerek bir sigara yaktı.

Benny'nin cezalandırıldığını görmesine gerek yoktu ama içten içe yeğenin cezalandırılmasına seviniyordu. Bu ilk değildi. Biri Benny'nin dizginlerini ele almalıydı ve Garry de bu işi yapacak en uygun kişiydi. Herkes Garry'den korkardı, bu her zaman böyleydi ve Maura, Garry seksen yaşına geldiğinde de onun yine herkesi korkutacağını hissediyordu. Şimdi altmış yaşındaydı ve hâlâ herkesin ödünü patlatıyordu. Bu onun yapısında vardı, insanlara dostça ve kibarca davrandığında bile insanlar yine ondan korkarlardı. Aslında kibar ve dostça davrandığında çok daha ürkütücü olurdu. Yaşamında kardeşlerinin pisliklerini temizlemek yerine çok daha fazla ilginç şeyler yapabilecek durumda olduğunu birden fark etti. Şu son olay, ona mümkün olduğunca en kısa zamanda tüm bu pisliklerden kurtulması gerektiğini bir kez daha hatırlatmıştı.

O

PATRONUN OYUNU 1193

Liverpool'a gidip oraya yerleşebilirdi bile. Kardeşleri ve yeğenleri de burada istedikleri her şeyi yapabilirlerdi. Tommy Rif-kind'le birlikte yaşayabilirdi. Birden bunun harika bir fikir olduğunu fark etti. Tommy aslında adı ve önemsiz biriydi ama Maura bunu ona elbette hiçbir zaman söylemeyecekti. Suç dünyasının üst düzeyinde birçok kişiyle yeterince ilişki kurmuştu.

"Her şey yolunda mı, Maura?"

Maura, Tony Dooley Jurüor'un salt kibarlıktan bu soruyu sorduğunu biliyordu.

"A, evet, Tony, her şey harika. Aslında bundan iyisi can sağlığı. Korkudan ölen biri benim günümü asla berbat edemez."

Tony konuşmaması ve Maura'yı düşünceleriyle baş başa bırakması gerektiğine karar verdi. Sinirli görünüyordu ve Tony hiçbir şekilde o öfkelenildiğinde yanında olmak istemezdi. Dersini çok önce öğrenmişti.

Maura sonunda annesine gitmeye karar verdi. Sarah ona telefon etmiş ve gelmesi için adeta yalvarmıştı. Çocukluğunun geçtiği evde, elinde annesinin yapmış olduğu pasta ve çay fin-caruyla evin içinde dolaşırken annesinin yaşına göre çok sağlıklı görüldüğünü fark etti. Maura ayrıca evin içindeki sessizlikten de hoşlanmıştı. Ev çocukluk günlerindeki gibi kokuyordu. Tek eksiği evin içinde koşuşan erkek kardeşleriydi. Ama pastanın kokusu, annesinin lavanta kolonyası ve yerdeki halılar hep aynıydı.

"Senin için ne yapabilirim, anne?"

Maura'nın sözleri oldukça resmiydi. Yeni köprüler kurmaya çalışıyorlardı ama bu sanıldığı kadar kolay olmuyordu. Köprülerin altından çok su akmıştı.

"Carla. Artık iyice sabrımı taşırmaya başladı."

Maura çok şaşırdı. Carla, her zaman Sarah'run mavi gözlü bebeğiydi. Ama ikisinin arasının eskisi gibi olmadığını duymuştu.

"Neden?"

Sarah sıradan bir sesle konuşmaya çalıştı.

194 | MARTINA COLE

"Yanlış şeyler yapıyor ve Joey... Sence Joey.... biraz... şey... olabilir mi?"

Maura annesinin bu sözlerine gülümsedi.

"Eşcinsel mi?"

Sarah evet dercesine başını salladı.

"Böyle düşünebiliriz, anne. Eşcinsel değilse inan bana çok şaşıırım."

"Ama bu çok korkunç..."

Annesinin tedirginliğinden çok hoşlanan Maura gülümsedi.

"Bu ailemizde ilk kez olmuyor ki."

Sarah kızının kendisini suçladığını hissetmişti. Maura birden söylediklerinden utandı; annesi bir önceki kuşaktandı ve bu aslında onun bir başka boyuttan geldiğini gösteriyordu.

"Bak anne, artık bu tür şeyleri herkes kanıksadı. Ve aslında böyle de olması gerek. İnsanların özel yaşamlarında, evlerinde ne yaptıkları kimseleri ilgilendirmez. Mutlu olduğu sürece eşcinsel olmasının ne zaran var ki?"

Sarah öfkelenmeye başlıyordu. İnce ve kemikli bedeni öfkeyle dikleşti.

"Her şeyden önce günah. Tanrı'ya karşı işlenmiş bir günah bu."

"Sence her şey günah. İncil'de medyumlarla bu tür insanların günahkâr oldukları yazılı, değil mi? Onların insanlara dokuz doğru şey söylediklerini ama onuncusunun yalan olduğu belirtiliyor, değil mi? Bu tek bir şeyin insanın tüm yaşamını berbat edeceği. Hatırlıyor musun? Ama bu bile senin ve Pat Johnson'ın ruhlara inananlara katılmanızı engellemedi. Sen hâlâ Michael'la, babamla, Anthony'yle, Benny'yle ve Tom Cobbley amcamla bağlantı kurmayı istiyorsun. Joey'yi de olduğu gibi kabul etmelisin, onu ne sen ne de başka biri değiştiremez. İncil iki bin yıllık, anne. Her şey artık çok farklı ve sen de zamanla birlikte değişmelisin, zamana ayak uydurmalısın."

"Değişmem."

Bunu tipik bir Ryan gibi küstah bir tavırla söylemişti. Aslında bu sözle birlikte Ryan'ların herkesten çok daha farklı olduğunu söylemek istemişti. Maura içini çekti.

"Benim bu konuda söyleyeceklerim bu kadar, anne. Joey'ye

PATRONUN OYUNU 1195

şans dilemekten başka bir şey gelmez elimden. Mutlu olduğunu umarım, yaşamdaki en önemli şey mutluluk."

Sarah kızının sözlerindeki burukluğu hissedince ona sıkıca sarıldı. Maura'run berber elinden çıkmış saçları annesinin bir deri bir kemik yanağını yaladı. O da annesine sarıldı. Gözlerinin yaşardığını hissetti.

Sarah kızını şakacı bir tavırla kendinden uzaklaştırdı. "Bir çay daha içelim."

Maura konuşmaya cesaret edemeyerek başını evet anlamında sallamakla yetindi.

"Joey hakkında söylediklerinde haklı olduğunu düşünüyorum. Ben aslında gerçek bir dinozorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Ben senin dünyam olduğun, bunun senin için de evrenin kendisi anlamına geldiği o güzel günlere dönmek istiyorum."

Sarah elini kaldırarak mutfağı işaret etti. "Kiliseye ayine giderken elini tutup yolda yürürken avazım çıktığı kadar, 'Bakın bu benim kızım, ne kadar güzel değil mi?' diye bağırmmak için kendimi güç tutardım."

"Aradan çok zaman geçti, anne."

Sarah'run yüzünde buruk bir ifade oluştu.

"Bunun ben de farkındayım, hayatım. Ama bizlere ne oldu? Her gece yatağıma yattığımda bunu anlamaya çalışıyorum. Duamı okuyorum ve sonra da yatağıma uzanarak sizleri düşünüyorum. Özellikle de seni ve Michaeli. Sevgili oğlumla kızımı, ilk ve son çocuklarımı. Bazen Tanrı'run beni cezalandırdığını düşünüyorum, çünkü diğer çocuklarımın içinde en çok siz ikinizi severdim, daha doğrusu onları severdim ama sizlere tapardım, ikinize de tapardım."

Maura annesinin doğru söylediğini biliyordu.

"Ben hâlâ yanındayım, anne ve Michael'ın da senden uzaklarda bir yerlerde olduğuna inanamıyorum. Seni herkesten çok severdi, sen de bunu biliyorsun. Bastığın yerlere tapardı."

Sarah buruk bir tavırla gülümsedi. Bakışlarında buruk bir ifade vardı ama sesi güçlüydü. "Biliyorum. Zaman zaman bunu ben de hissediyorum, Michael sanki yanımdaymış gibi bir duyguya kapılıyorum. Seninle yeniden arkadaş olmamızı istiyor. Es-

O

O

1961

MARTINA COLE

kiden olduğumuz gibi olmamızı istiyor, ben de bunu istiyorum. Seni çok özledim Maura, seni inanamayacağın kadar çok özledim. Senden nefret ettiğim günlerde bile seni sevdim. Son çocuğum, tek kızımın."

Maura, Carla'yla annesinin arasının açılmasının, Janine'in ölümünün bu sözlerle bir ilgisi olup olmadığını düşünmekten kendini alamamıştı. Annesi tüm yaşamı boyunca herkesi denetlemişti. Belki de şimdi kızını eskisi gibi denetlemek istiyordu.

Pahalı ve büyük mutfağın içinde çay dolduran annesini izlerken Maura yine de içinde eskisi gibi sevgi kıpırtılarının oluştuğunu hissetti. Annesi çocuklarının büyük bir bölümünü kaybetmişti ve Maura bunun ne denli korkunç bir duygu olduğunu an-layabiliyordu. Annesi çocuklarını işleri gereği yitirmişti. Şimdilerde Maura'nın başında olduğu işleri yüzünden. Boyalı basın ona Londra Yeraltı Dünyasının Kraliçesi adını takmıştı. İngiltere'nin en iyi avukatına kucak dolusu paralar ödeyerek basın bir şekilde susturulmuştu.

Karşısındaki bu üzgün ve yaşlı kadın çocuklarını yetiştirmiş sonra onları gömmek zorunda kalmıştı. Çok zor olmalıydı. Zaten bu yüzden de annesi bu evden hiçbir zaman taşınmak istememişti. Evin içinde çocukların kahkahaları ve sesleri hâlâ yankılanıyordu. Maura bir kez daha ağlamamak için kendini güç tuttu. Parlak turuncu leğenin içinde paramparça olmuş, kendi çocuğu, gözlerinin önüne gelince bu görüntüyü kafasından uzaklaştırmak için gözlerini sıkıca kapadı. Ne var ki, görüntü hâlâ oradaydı. Aslında her zaman da orada olacaktı. Kendi sütüyle beslediği, elleriyle giydirdiği ve uğurlarına onca savaş verdiği annesi çocuklarını gömerken kim bilir neler hissetmişti? Onları okula götürmüş, vaftiz törenlerine hazırlamıştı. Ve sonra da annelik görevleri sona erdiğinde, arkasına yaslanıp çocuklarının varlıklarından mutlu olması gerekirken çocukları vahşice öldürülmüşlerdi. Canavar ruhlu insanlar çocuklarını fare gibi öldürmüşlerdi.

Maura acıyla gülümsedi. Yaşlanıyorsun, Ryan, yaşlanıyor ve duygusallaşıyorsun. Peki ama bu o kadar da kötü bir şey miydi?

"Bir parça daha pasta istiyorum, annecik. Çok güzel olmuş."

Maura annesine çocukken 'Anneçik' derdi. Bunu duyan Sa-

O

PATRONUN OYUNU 1197

rah eviyeden uzaklaştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı sicim gibi akıyordu. Bu sözcük ona kızının sonunda evine döndüğünü anlatıyordu.

Bir saat sonra Maura annesinin evinden çıkı, kendini yıllardan beri ilk kez bu denli hafiflemiş hissediyordu. Mercedes kapının önünde duruyordu ama Tony görünürlerde yoktu. Maura onu cep telefonundan aradı. Telefon kapalıydı. Birden korktu. Tony çok güvenilir biriydi; asla kendi isteğiyle arabadan uzaklaşmazdı. Asla! İşinin sorumlulukları bilir ve göreviyle gurur duyardı.

Maura birden bagaj kapısının aralık olduğunu fark etti ve tedirginlikle yaklaştı. Kapağı açar açmaz da Tony'yi gördü.

Ölmüştü.

Bagajın kapağını yavaşça kapatarak kafasını toplamaya çalıştı. Rock şarkıcısı komşuları gülümseyerek elini salladı. Korumasıyla birlikte koşuya çıkmıştı. Maura da boş gözlerle elini salladı. Sonra da Garry'yi aradı, annesinin evine geri dönmekten ona durumu anlattı. Arabanın bagajında bir cesetle hiç kimse onu araba kullanmaya zorlayamazdı.

Jack Stern yorgundu ama çok kazançlı bir gün geçirdiğinden bu mutlulukla karışık bir yorgunluktu. O günlerdeki sevgilisi Leonie'yle yatakta yatarken kendini çok mutlu hissediyordu. MuÜü ve alabildiğine zengin. Aslında gevşeyeceği ve küçük Leonie'sinin istediği her şeyi yapacağına bilincinde öyle rahat rahat yatıyordu. Zaten bu yüzden onunla birlikte oluyordu. Bir arkadaşı ona Leonie'nin özelliklerinden söz etmiş ve o da genç kızı aramıştı. Leonie'nin elbette bundan haberi yoktu ve kendi kişiliğinden ötürü Jack Stern'in peşine düştüğünü sanıyordu. Jack ona bir kişiliği olmadığını söylemek istemiyordu.

Leonie yalnızca yirmi iki yaşındaydı ama bir porno kraliçesi havasındaydı. Bedeninde yapay bir şey yoktu ve bedeninin her santimi Jack'indi. Jack büyük yatağında yaüp Leonie'nin kendi-

1981

MARTINA COLE

sini Harikalar Diyarına götürmesini beklerken cep telefonu çaldı.

Genç kızın kafasını bedeninden uzaklaştırarak telefonu açtı. Sert bir sesle yanıtladı. "Ne var?" Ardından hemen sonra da yataktan fırlayarak giyinmeye başladı. Yatak odasından çıkarken Leonie'nin küçük bir çocuk edasıyla, "Ben ne yapacağım?" diye sorduğunu duydu.

Başını çevirdi ve ona, sanki ilk kez görüyormuşçasına boş gözlerle baktı ve odadan çıkıp gitti.

Siyah dalgalı saçlarını geriye iterek badem gözlerini iri iri açan Leonie bağırdı. "Lanet olsun, Jack!"

Sonra da birden huzur içinde EastEnders ile Bad Girls adlı dizileri izleyebileceği geldi aklına. Gülümseyerek yatakta oturdu. Uzaktan kumandayı eline aldı. Daha sonra bir kedi gibi gerindi ve pizza ısmarlamaya karar verdi.

Jack'in gece boyunca gelmemesini diledi içinden. Geceyi dinlenerek geçirebilirdi. Çok zengin biri olabilirdi ama asla Leonardo diCaprio değildi. Yaşlıydı, üstelik çirkindi de. Leonie gençlik istiyordu. Birçok kadın da genç erkekleri yeğlemez miydi? Leonie bunun son derece doğal bir şey olduğunu düşündü.

Jack arabasını üç mil sürdükten sonra terk edilmiş bir ahırın önüne park etti. İçerde ortağıyla korumasını gördü. Onların sıkıntılı yüzlerine bakarak konuştu. "Bana bunun doğru olmadığını söyleyin."

"Ne yazık ki, doğru, Jack. Burada karşımda durduğum gibi gerçek hem de. Maura'nın koruması kadının burnunun dibinde öldürüldü. Vic yapmış olmalı, değil mi?"

"Bu Vic çıldırdı mı, yahu? Her şeyi mahvedeceğinin farkında değil mi?"

"Onunla konuşmalısın, Jack. Mantıklı olmasını sağlamalısın. Şu anda bu şekilde davranmamalı. Daha yapacak çok işimiz var, birçok kişiyi işe almamız. Bunu ona ben de söylerim ama' nerede olduğunu bilmiyorum. Aslında o seni hepimizden fazla dinler."

Jack midesinin bulandığını hissetti.

n

o

PATRONUN OYUNU 1199

"Bu olaylara karışmamalıydım. Her şeyin arapsaçına döneceğini biliyordum. Lanet olsun, biliyordum. Şimdi devreye Tony Dooley Senior girecek, bunun sizler de farkındasınız, değil mi? Brixton çetelerinin yansını da arkasına alacak."

Tommy Rifkind alaycı bir tavırla güldü.

"Bunun kolay olacağını kimse söylememişti, değil mi?"

Jack çirkin başını salladı ve kendi sesine benzemeyen bir sesle konuştu. "Hain bir herifsin, bunu biliyorsun değil mi? Sonra da kız arkadaşın Maura'nın yanına mı döneceksin?"

Tommy o, acımasızlığını iyice belli edecek şekilde gülümsedi.

"Olabilir de olmayabilir de."

Tommy rahat bir tavırla ahırdan dışarı çıktı. Ya onu bir gören olmuşsa? Bu düşünce Jack'in korkuya kapılmasına neden oldu. Bu kez nedense çok korkuyordu. Sahip olduklarını yitirmekten korkuyordu. Birden para önemini yitirdi.

Joss, Jack'e bakarak başını salladı.

"Bu olanlardan hiç hoşlanmıyorum, Bay Stern. Hem de hiç. Maura iyi bir insan ve Tommy ne düşünürse düşünsün bunları kesinlikle hak etmiyor. Oğlu kendi isteğiyle başını derde sokmuştu. O gün ölmeseydi, bugün ölecekti zaten."

Jack'in öfkesi yerini korkuya bırakmıştı. Korku ve dehşet içinde tüm bedeninin uyuştüğünü fark etti.

"İkiyüzlü lanet! Beni buraya neden çağırdınız?"

"Bunu bana siz söyleyeceksiniz, Bay Stern. Bunu çok istemiştiniz, Tann'da dualarınızı kabul etti."

Jack, Joss'a baktı ve sonra da tiz bir sesle çığlık atarcasına konuştu. "Ah, Allah hepinizin belasını versin!" Joss sırttı.

"Bunu daha önce düşünmeliydiniz. Gözyaşlarıyla sona erecek, inanın bana."

Jack kendini toparladı. "Bundan hiç kuşum yok. Ama kimin yaşamı gözyaşlarıyla sona erecek?" Hissettiğinden çok daha sakin bir sesle konuşmuştu.

Joss gülerken karşılık verdi. "Bunun kimin yaşamı olduğunu anlamak için insanın Einstein olması gerekmediğini sanıyorum, ne dersiniz? Tüm işlerinizin düzenli olduğunu umarım, Bay 2001

MARTINA COLE

Stern, çünkü Ryan'lar pisliklerle uğraşmayı sevmiyorlar."

Jack karşılık vermedi.

Joss ahırdan dışarı çıkarken üstleri plastik kaplı siyah tabletlerle dolu kurulan tekmeledi. Üç yüzden fazlaydı ve her biri de birer kilo kokain içeriyordu.

"Burada kendimizi tümüyle unutacak kadar çok kokain var. Ryan'lar bizi durdurmadan önce bunları buradan çıkaralım. Kokainin burada olduğunu öğrendiklerinden eminim."

Tommy arabada bekliyordu.

"Nereye gidiyoruz, patron?"

Joss sıradan bir sesle konuşmuştu. Aralarındaki yakınlık her geçen gün daha da artıyordu.

"Sen daha iyi bilirsin."

"Ya gittiğimiz yerde seni gören olursa, o zaman ne olacak?"

Tommy güldü.

"Ya bomba patlarsa? Ya İsa yeniden dünyaya dönerse? Ya çeneni kapatıp arabayı kullanırsan?"

Joss çenesini kapatarak arabayı çalıştırdı.

Maura evine döndüğünde Tony Dooley Senior onu bekliyordu. Maura doğruca Tony'rtin kollarına atıldı.

"Çok üzgünüm Tony. Hem de çok."

"Biliyorum, Maws. Bu da işin bir bölümüydü. Tony harika bir çocuktü."

Ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Tony Senior oğluna çok benzerdi ve Maura da onu kardeşi gibi severdi. Bir zamanlar Tony Senior, Maura'nın korumalığını yapmış sonra da bu görevini büyük oğluna devretmişti. İşyle de her zaman gurur duymuştu.

"Sence her şey bir anda olup bitmiş midir?"

Maura evet dercesine başını salladı.

"Öyle sanıyorum. Hiçbir şeyi fark etmeden ölmüş olmalı. Karilini mutlaka tanıyordu. Çünkü Tony sorunlan kilometrelerce önceden fark edebilen biriydi. Onun da senin gibi içgüdülerini çok güçlüydü."

Tony evet dercesine başını salladı.

O

PATRONUN OYUNU I 201

"İyi birini buluncaya değin seni ben koruyacağım, tamam mı?"

Maura başını salladı.

"Emin misin?"

Tony bir kez daha ona sıkıca sarıldı.

"Elbette eminim. Annesiyle karısına Tony'nin kaza geçirdiğini söyledim. Onlan daha fazla üzmenin bir anlamı yok."

Maura bir kez daha onaylarcasına başını salladı.

"Bir şeyler içelim. Başka türlü kendimizi toparlayamaya-çağız."

"Bu Joliff in işi, değil mi? Torunlarımı babasız bırakan o, değil mi?"

Maura yine başını salladı.

"Öyleyse karşısında çok büyük bir bela bulacak, Maws. Diğer oğullarım ve akrabalarım bu işe çok sinirlendiler."

Maura içini çekti. 'Akrabalarım' dedikleri Brixton, Tulse Hill ve Norwood'daki zenci gangsterlerdi.

"Onlara buraya gelmelerini ve kendilerini maaşa bağlayacağımı söyle. Joliff i kim sağ ele geçirirse ona nakit bir milyon ve receğim."

Tony hoşnutlukla başını salladı. Onun için oğlu elbette bir milyondan çok daha fazla ederdi ama bir milyon da yabana atılacak bir miktar değildi.

Maura ona içkisini uzattı.

"Tony çok iyi bir çocuktuk, çok efendiydi."

Maura ağlarken Tony Dooley Senior onu kollarının arasına aldı ve Maura'nın yaşamında karşılaştığı tüm kadınlardan çok daha fazla kadın olduğunu düşündü. Maura oğlu için gözyaşı döküyordu ve bunun anlamı da çok derindi.

Carla yanına yatan Tommy'ye gülümsedi. Onun yanında olması çok heyecan vericiydi. Kendisini ilk öptüğü andan itibaren, daha doğrusu onun Tommy'yi öptüğü ilk andan itibaren Tommy ona uyuşturucu gibi vazgeçilmez gelmişti. Adamın bedenini öpücüklere boğdu. Onun kendisini okşamasına bayılıyordu. Amcalan ve elbette halası da hiç umurunda değildi. Aslında

202 | MARTINA COLE

onlar yaşadığı bu heyecanın bir bölümünü oluşturuyorlardı. Carla kendini uzun zamandan beri hiç böyle hissetmemişti. Kendini çok rahatlamış hissediyordu.

Tommy'nin kendisini kullanıyor olabileceğiyle hiç aklına gelmemişti.

Kullanamazdı, değil mi?

13

"Kim yapmış olabilir? Bunu bir an önce öğrenmek istiyorum. Çok profesyonelce yapılmış, hiç kuşku yok. Kalabalık bir cadde ama yine de kimse bir şey görmemiş. Dürüst olmak gerekirse etkilendiğimi söylemeliyim."

Lee'nin sesindeki hayranlık belli oluyordu. Tony Junior'ı kim öldürmüşse bunu çok profesyonelce yapmışta. Maura onları dikkatle izliyordu. Aileden birinin bu cinayeti işlemiş olma olasılığı güçlüydü ve Maura odanın içindeki aile bireylerinden kuşkulandığı için kendisine çok kızıyordu. İçinden bir ses Geoffrey'yi anımsamasını söylüyordu. Ama hâlâ bunun doğru olamayacağını da düşünüyordu. Bu adamlara tüm yaşamı boyunca güvenmişti. Ama yine de Tony'nin güvendiği, tanıdığı biri onu öldürmüş olmalıydı. Tony Dooley Junior en iyisiydi ve zaten bu yüzden onu yanına almıştı. Kafa avcılığı konusunda çok başarılıydı. Maura şimdi kendini oyunun en başına geri dönmüş gibi hissediyordu.

Tony katilini tanıyordu, hem de çok iyi. Aksi halde kim yanına o kadar yaklaşabilir ve onu gafil avlayabilirdi?

"Evet, ben buna şapka çıkarırım..."

Lee bu pis işi yapan kişi ya da kişilere duyduğu hayranlığı gizleyemiyordu ve Maura bile işin bu denli profesyonelce yapılmasından çok etkilenmişti.

"Neden bu işe dört elle sarılmıyorsun? Katileri yakaladığımız zaman kızlarını ilk sen yalarsın, tamam mı Lee? Ben onları paramparça etmeden önce. Katil her kimse şanslıymış,

n

o.

PATRONUN OYUNU

1203

çünkü kışını yalayacaksın Lee. Joliff olamaz, Tony onu yarana yaklaştırmazdı. O zaman kim? Tony'nin taradığı biri olduğu kesin. Boğularak öldürüldü. Bu kimin işi olabilir?"

Garry, düşüncelerini dile getirmişti ve Maura da bunu ondan başka kimsenin yapabileceğini düşünmezdi. Olaylar arapsaçına döndüğünde Garry her zamanki gibi çözümsel düşünürdü.

Garry'nin sözlerinin diğerleri tarafından sonunda algılandığını gördü Maura. Benny heyecanlanmıştı.

"Dalga geçiyorsun?"

Garry başını iki yana salladı.

"Hayır. Düşünün bir kez. Tony en iyilerinden biriydi. Vic Joliff in kendisine zarar vermesine kesinlikle izin vermezdi, ayrıca onun Maura'ran yanına yaklaşmasına asla izin vermezdi. Bu yüzden de onu öldüren kişiyi mutlaka tanıdığı ortaya çıkıyor. En mantıklı açıklama bu."

"Hatta güvendiği biri olmalı."

Maura bu sözleri oldukça sakin bir tavırla söylemişti ve bu da onları etkiledi.

"Ah, harika. Şimdi bir de içimizde bir hain olduğu ortaya çıktı. Eski günlerdeki gibi, değil mi?"

Benny şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Peki ama kim? Bu cinayeti kim işlemiş olabilir?"

On beş yaşındaki bir çocuk gibi soruyu sorarken gözlerim iri iri açmıştı.

"Bizim de çözmemiz gereken bu, değil mi?"

Hepsi başlarını evet anlamında salladı.

Abul kimsenin kendisiyle konuşmayacağını, soru sormayacağını biliyordu ama bu davranış biçimine de alıştı. Kimse ona başını çevirip bakmıyordu. Az önce söylenenleri kavrarken kimse onunla konuşmamıştı. Sonunda Roy gözlerini kapatarak konuştu. "Ben daha çok şeyler hissediyorum, biliyor musunuz? Artık sizin adınıza bazı sorumlulukları üstlenebilirim. Tabii öyle büyük sorumluluklar değil ama yine de..."

Maura kardeşine acıdı. Roy her zaman onun en gözde kardeşlerinden biri olmuştu. Konuşurken kardeşine bakıp

2041

MARTINA COLE

gölümsedi. "Sağ ol, Roy. Yeniden kulüplerle ilgilenirsen çok sevinirim."

"Senin için her şeyi yaparım, Maws. Bunu bilirsin."

Lee ve Garry ona bakarak gülümsediler ve onların kendisine karşı duyduğu sevgi karşısında ağlamamak için kendini güç tuttu. Son günlerde içinden sürekli ağlamak geliyordu; sanki onca yıllık bastırılmış gözyaşları akmak için sabırsızlanıyorlardı ve kendisi de bunu engelleyemiyordu.

"Bu duyduklarım da ne anlama geliyor?"

Maura gözlerini kapadı.

"Ne demek istiyorsun, Benny?"

"Bir milyonu sokağa mı atıyoruz, ha? O katili yakaladığımızda telefon etmesine izin verecek miyiz?"

"Bunu soracak kimse olmayacak."

Roy birden odada kopan kahkaha sesiyle irkildi. Hiç beklemiyordu. Ama onların da rahatlamaya gereksinimleri vardı. Ryan şirketinde işler her zaman böyle hallediliyordu.

Sarah, Carla'yla mutfakta oturuyordu. Maura'nın dün söylediği gibi tüm yaşamı boyunca en çok orada zaman geçiriyordu.

Maura korumasını yitirdiği için üzgün olmasına karşın bir kez daha kahkahalar patladı. Bu da hepsinin eski hallerine döndüklerini ya da dönmek üzere olduklarını gösteriyordu.

"Fahişelere benzemişsin, Carla. Bunun farkında mısın?" diye sordu Sarah.

"Öyle olsa bile, kendimi bu şekilde çok beğeniyorum."

"Neler oluyor? Son günlerdeki davranışların."

Bu sözler Carla'nın sinirlenmesine neden olmuştu.

"Kırk dört yaşındayım ben büyükanne. Madanno'ya, Sharon Stone'a bir baksana..."

Carla sözlerinin dinlenmediğinin farkındaydı.

"Ah, beni yalnız bırak, tamam mı? Hepiniz beni çok sinirlendiriyorsunuz. Sanki özel bir yaşamım olamazmış gibi davranıyorsunuz."

"Saçmalama, çocuk..."

O

PATRONUN OYUNU 205

"Ben çocuk değilim, ben kimsenin çocuğu değilim. Ben yetişkin bir kadınıam."

"Bu şekilde konuşmanı istemiyorum. Kendine bir bak. Şu üstündeki giysiler, makyaj tarzın, konuşman, gerçek bir fahişeye benzemişsin. Senden utanıyorum. Dana dün Maura..."

"Ah, tamam anladım."

Carla alçak ve alaycı bir sesle konuşmuştu.

"Sen ve Maura yakın arkadaş oldunuz şimdi öyle mi? Ailenin sorunlarını iki yaşlı kadın gibi oturup tartışmaya mı başladınız? Ona lanet olsun, sana da büyükanne. Ben istediğimi yaparım ve sen ve o bu gerçeği kabullenseniz iyi olacak artık, tamam mı?"

"Maura yalnızca senin mutsuz olduğunu düşündüğünü söylemişti. Seni kızı gibi sever."

Carla gözlerini tavana dikti.

"O cadının kızı nasıl olabilirim ben? Benden yalnızca beş yaş büyük, o kadar. Ne var ki, bu gerçeği hepinizin unuttuğu anlaşılıyor. Köpek gibi başımı okşayacaksınız, sonra da bana istediğinizi yaptıracaksınız, öyle mi? Hayır efendim. Bu benim yaşamım, büyükanne. Bundan çok daha iyisinin hak ettiğimi biliyorum. Benim öz annemin bile beni istemediğini hepimiz biliyoruz, ama o bile bana sizlerden çok daha fazla saygı göstermişti."

Sarah en yakındaki koltuğa çökercesine oturdu. Duyduklarına inanmakta zorlanıyordu. Sevgili torunu Carla ona kafa tutuyordu. İnanılacak gibi değildi.

"Uyuşturucu mu alıyorsun?"

"Hayır büyükanne, ama ihtiyacım olursa onu da bizim aileden sağlardım, değil mi?"

"Söylediklerini kulakların duysun! Sana neler oldu, Carla? Benim sevimli torunum nereye gitti?"

"Sonunda büyüdü, büyükanne."

Sarah torununa baktı. Üstünde bir karıştan daha kısa bir etekle insanların düş güçlerini kullanmalarına fırsat vermeyen daracık ve kısacık bir bluz vardı. Uzun ve biçimli bacaklarına siyah deri çizmeler geçirmişti.

Erkekler için ya da tek bir erkek için giyinip kuşandığı açıkça ortadaydı. Boyalı basının pazar gazetelerinin ilk sayfalarında boy gösteren pop sanatçısı ya da ünlü bir politikacıyla yatan kızlara benzemişti. Bu kesinlikle Sarah'nın

206]

MARTINA COLE

küçük ve sevgili torunu değildi.

Ve davranış biçimi... o güzelim gülümsemesi kaybolmuştu ama yerine ne gelmişti? Yerine pişkin ve bencil bir gülümseme gelmişti.

Tüm dünya çıldırmış olmalıydı.

Carla büyükannesinin çökük omuzlarına bakınca bir an için üzüldü. Büyükannesine sarılarak konuştu. "Beni rahat bırak, olur mu? Herkesin benden istediği gibi biri olmam yerine, bırak da ben istediğim kişi olayım. Sevimli, sevgili Carla, ailenin maskotu." Dürüst bir sesle konuşmuştu. "Çok fazla bir şey mi istiyorum?"

"Ama şu haline bir bak, çocuk..."

Carla bıkkınlıkla gözlerini kapadı.

"Lütfen, büyükanne. Bu konuyu kapatalım artık. Ben bu halimden memnunum. Tüm yaşamım boyunca herkesin istediği gibi, benden beklediği şekilde davrandığımı artık kabul et büyükanne. Kimliğimi elimden aldınız. Lütfen şimdi bana izin ver de kendime yeni bir kimlik bulayım. Beni rahat bırak."

"Ama senin için kaygılanıyorum..."

Carla'nın ruh hali çok çabuk değişebiliyordu. Yerinden fırlayarak avazı çıktığı kadar bağırdı. "Kaygılanma! Kaygılanmanı istemiyorum. Söylediklerimi anlamıyor musun, büyükanne? Başka birinin yaşamını yaşamaktan vazgeç ve kendi yaşamını yaşa, kadın. Bunu sana yüreğinden öneriyorum."

Carla bu sözleri söylemez hızla odadan çıktı ve birkaç saniye sonra da sokak kapısı hızla kapandı. Sarah büyük ve görkemli evinde yaşlılığın ve yalnızlığın verdiği acıyla hiçkırarak ağlamaya başladı. Yaşamı neredeyse sona ermek üzereyken Carla ona yeni bir yaşam bul ve yaşa, demişti. Aslında yaşamının sona ereceğine memnundu. Kendisinden önce ölmüş yakınlarıyla ne kadar çabuk buluşursa o kadar iyi olacaktı; bu dünyadaki görevi artık sona ermişti. Uzun ve huzurlu bir dinlenmeye çok gereksinimi vardı. Sonsuza değin uyumak kim bilir ne kadar güzel olacaktı. Sarah ancak o zaman gereğinden fazla yaşadığını fark etti. Evinin önünde görmeyi asla aklına getirmedeği karaltıyı fark

PATRONUN OYUNU 1 207

ettiğinde Jack Stern, Vic Joliff'in izini hâlâ bulamadığını düşünüyordu. Hızla evden dışarı çıktı. Büyük siyah Merce-des'ten inen Maura, Garry, Benny ve Lee'yi görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Arabayı Tony Dooley Senior kullanıyordu ve gülümsemesine karşılık vermediğini fark etti.

Konukları arabadan indikten sonra Tony arabayı garajlardan birine doğru sürdü. Bu da işaretlerden biriydi. Acaba gerçekten de orada olduklarını kimselerin bilmesini istemiyorlar mıydı? Örneğin Vic'in oraya gelebileceğini mi düşünmüşlerdi? Jack başının döndüğünü fark etti. Ne tür bir pisliğe bulaşmıştı? Kafası iyice karışmıştı.

"İyi misiniz? Sizleri buraya hangi rüzgâr attı?"

Elinden geldiğince doğal davranmaya karar vermişti.

Maura omuz silkti.

"Geçiyorduk uğradık."

Jack gülerek onları içeri aldı.

"Aslında ben de çıkıyordum ama size yirmi dakika ayırabilirim."

Maura gözlerinin içine baktı.

"Senden yaşamının geri kalanını istesek bize vermek zorunda olduğuna bilmiyor musun, Jack?"

Maura'nın sözleri ve ses tonu Jack'i kendine getirmişti.

"Peki sorun ne?"

Jack tipik bir işadamı gibi davranmaya çalışıyordu ama sinirlerinin ne denli gerildiğini görmemek de olası değildi. Korkudan midesi bulanmaya başlamıştı.

"Sorun olduğunu da kim söyledi?"

Benny'nin sesi buz gibi soğuktu ve Jack onun ne mene çılgın olduğunu henüz unutmamıştı. Gülmeye çalıştı.

"Buraya gelen herkesin bir sorunu vardır."

"Öyle mi?"

Benny küstah bir tavırla konuşmuştu ve Jack bu kez paçasını nasıl kurtaracağını düşünmeye koyuldu. Bir yandan da işin o aşamaya gelmemesini diledi içinden.

"Kenny az sonra buraya gelecek, onu bekleyelim, tamam mı? O geldikten sonra başlarız. Aynı öyküyü iki kez anlatmanın bir anlamı yok."

o

2081

MARTINA COLE

"Kahve, çay ya da içki ister misiniz?"

Hepsi de aynı anda başlarını iki yana salladı.

Jack'in sinirleri artık iyice gerilmişti. Bu kesinlikle sıradan dostça yapılmış bir ziyaret değildi, ortada ciddi bir sorun vardı ve köşeye sıkışmamak için dua etti içinden.

Solaryumdan çıkan Leonie dans edercesine içeri girdi. Üstünde yalnızca küçücük bir havlu vardı. Herkesi etkileyen bir şekilde gülümsedi. Ne var ki, onun gülümsemesine yalnızca Garry karşılık verdi. Bu ilerlemiş yaşına karşın Leonie tam ona göreymiş; Garry her zaman esmerlerden hoşlanırdı. Jack salondaki havanın elle tutulacak kadar gerildiğini hissetti.

"Git de üstüne bir şeyler geçir."

Maura kıza acıdı; Jack'in sözleri son derece kabaydı ve mutlak bir efendi gibi konuşmuştu. Maura kendi ailesinin bir parçası olduğu için ne denli şanslı olduğunun bilincindeydi. Böylesi bir şey asla onun başına gelmezdi. Ama Leonie'nin de babası yaşındaki Jack'ten hoşlandığı söylenemezdi, bu işi para için yaptığı anlaşılıyordu.

Kız öfke ve utanç içinde odadan dışarı çıkarken Garry konuştu. "Günümüz gençlerinde hiç akıl yok, değil mi Jack?"

Jack karşılık vermedi.

Salon yine derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kenny Smith yirmi dakika sonra geldiğinde bu süre Jack'e bir ömür boyu gibi gelmişti.

Yolun üç mil aşağısında, Jack Stern'in terk edilmiş ahırının hemen önünde beyaz büyük bir kamyonet duruyordu. İriyan ve çok çirkin üç adam kamyonete kokainleri yüklüyorlardı. Çalışırken konuşmuyorlardı. Yolun biraz aşağısında da iki sivil polis Sierra marka arabalarının içinde oturuyorlardı. Yapılan çalışmayı dikkatle izliyorlardı. Biri ahırdan çıkarılıp kamyonete yüklenen kokain paketlerini sayıyordu.

"Burada bir servet var, teğmen."

Kokain paketleri karşısında ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmıştı.

O

PATRONUN OYUNU

i 209

Diğeri evet dercesine başını salladı. Çalışan adamları izlemeyi sürdürerek sigarasını içti.

"Hadi artık işimize dönelim, tamam mı?"

İpler Maura'nın elindeydi. Kenny ve Jack'in oldukça tedirgin bir hali vardı ve birbirlerine bakmamaya özen gösteriyorlardı. Onlara bakan Maura gülmemek için kendini güç tuttu. İki yetişkin adam. Aslında hepsinin ruhu hâlâ çocuktü. Erkeklerin çoğu zaman çocukça davrandıklarını bilirdi.

"Vic Joliff hakkında ne biliyorsunuz ve daha önemlisi şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Deri kanepenin koltuğuna ilişen Jack başını üzgün bir şekilde iki yana salladı.

"Şaka mı bu şimdi? Bilgiyi açıklayamayız, yoksa bir daha bize kimse güvenmez. Öyle değil mi, Kenny?"

Kenny sessizdi. Oyunu nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

"Biz burada geçim vasıtamızdan söz ediyoruz."

"Vah vah vah! Çok üzüldüm. Diğer geçim vasıtalarına ne oldu, Jack? Kokain ve esrar satıcılığı? Kent'teki esrar işin? Geçim vasıtalarının listesini çıkarmamı mı istiyorsun, ha?"

Garry gözlerini dikmiş Jack'e bakıyordu.

"Bazı insanlar ayaklarına bastıklarını düşünebilir. Harwich, Gatwick ve Heathrow'daki işlerini ellerinden almaya çalıştığını öğrenmekten hiç de memnun olmayacak bir düzine insan tanıyorum. Gümrük müdürlükleri pahalı dostlardır, değil mi? Geçenlerde eski bir arkadaşım ile konuşuyordum, senden sıklıkla söz etti. Matrak değil mi, Jack?"

Benny gülmeye başladı.

"Ona söyleyeyim mi, Gal?"

Garry sırtarak evet dercesine başını salladı.

"Konu şu Jack, ahırını dikkatle araştıran bazı dostlarımız var. Bulan kazanır,' lafına yürekten inanıyorum. Ve eğer o ahırda üç yüz kilo kokain bulursak, mallar bizim olacak, ne dersin?"

Jack yenildiğinin farkındaydı.

"Ayrıca ortalıkta dolaşan bir söylentiye göre de Vic ve sen çok sıkı fıkı olmuşsunuz. Bizim dostumuz olduğuna göre bazı bilgi-

210 MARTINA COLE

leri bizimle paylaşman kadar mantıklı bir şey olamaz."

"Size bunları kim söyledi?"

Jack alçak sesle ve sıkıntılı bir tavırla konuşmuştu. Ryan'lar artık onun çantada keklik olduğunu fark etmişlerdi.

Garry güldü.

"Çok komiğine gidecek ama eski dostun Küçük Sammy. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Yaklaşık on beş yıl önce onu soygun ve uyuşturucu satmaktan ihbar etmiştin. O günlerde vergi memurları en iyi dostundu. Bu dostluk sana bir yarar sağladı mı? Her neyse, Küçük Sammy şimdi kumarhanelerimden birinde çalışıyor ama hâlâ bazı önemli ilişkileri var. Haberi yaydık ve istediğimizi öğrendik. Jack kimse seni sevmiyor, bunu biliyor muydun?"

Maura, Jack'in bu sözleri sindirmesini bekledikten sonra konuştu. "Bu kadar saçmalık yeter; Vic Joliff nerede?"

Yanıt vermedi. Kenny ona çaresizlikle baktı.

"Bunu onlara söyleyen, iyi olacak Jack."

Jack eski dostuna buruk bir ifadeyle baktı.

"Onlara ne anlattın?"

Kenny omuz silkti.

"Bildiklerimi. Onlarla bağlantı kuracağını sanmıştım, Jack."

Jack birden oturduğu yerden fırladı.

"Seni geri zekâlı seni.

Benny artık bağırarak gülmeye başlamıştı.

"İnsan konuşuna böyle mi davranır, ha?"

"Beni iyi dinleyin. Vic buraya sizin geldiğiniz gibi geldi. Sizleri onun adına tuzağa düşürmemi istedi. Maura da dahil olmak üzere. Ben onun bu isteğini geri çevirdim. Sizleri tuzağa düşürmemi benden ilk kez istemiyorlar, özellikle seni Benny. İnsanların seni de sevmediklerini herhalde biliyorsun, aslında herkes senden nefret ediyor. Ama ben yine de hayır dedim. Şimdi de bana çok garip öneriler geliyor. Çılgının teki geçenlerde Margaret Thatcher'ı pusuya düşürmemi istedi benden ama ben bunu kabul etmedim. Hatta Diana'ya kötü davrandığı için Char-les'ı harcamam bile istendi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ben her önerinin üstüne atlamam. Buna iş yapmak denir ve buraya gelip bana işimi sorduğunuz için sizlere teşekkür etme-

PATRONUN OYUNU

211

yeceğim. Ben hiçbir zaman sizin işlerinize karışmadım. Ve kokaine gelince o benim. O benim kokainim, sizin değil ve bana çok pahalıya mal oldu, bunu benden çalamazsınız. Her torba yirmi dokuz bin ediyor!"

"Çok pahalı. Yirmi dokuz kere üç yüz kaç eder?"

Benny bu soruyu Lee'ye sorarken kahkahadan kırılıyordu. Lee hesaplar gibi yaptı.

"Çok ama çok fazla eder."

Bir kez daha güldüler. Jack kendini bir karabasanın içinde gibi hissediyordu ve işin kötüsü bu karabasandan uyanmayacağını bilmesiydi.

Maura bu şamatayı keserek ciddi bir ifadeyle sorusunu sordu. "Demek Vic sana bizleri pusuya düşürmeni söyledi ve sen de ona hayır dedin? Hepsi bu mu?"

Garry sıradan bir sesle konuştu. "Ve buna inanırsanız millet, artık her şeye inanırsınız demektir."

Jack başını evet anlamında sallamakla yetindi, öfkesi hâlâ sürüyordu.

"Evet, hepsi bu."

Garry çevresine bakındı ve gözlerini Kenny Smith'in üstüne dikti.

"Kenny?"

"Evet, Gal?"

"Hepimizin alnında 'salak' mı yazıyor?"

Jack derin derin içini çekti.

"Yapma Tanrı aşkına, Garry..."

Ama Garry ve Benny yerlerinden fırlamışlardı ve Jack içgüdüsel bir şekilde elleriyle yüzünü kapadı. Garry cebinden küçük bir cetvel çıkardı. Jack'in yüzüne inen cetvelin sesi odada yankılandı. Dizlerinin üstüne çöktü, burnundan fişkıran kan av-cuna dolmuştu. Benny yeniden gülmeye başladı.

Maura odadan dışarı çıkarken başıyla Kenny'ye gelmesini işaret etti.

Kenny onun arkasından gitti.

"Bırak bu işi onlar halletsin. Mutfağa gidelim de çay içelim." Maura gülümsüyordu. "Er ya da geç konuşacak ve konuştuğunda da hiç olmazsa bizlerin enerjisi yerinde olacak."

2121 MARTINA COLE

Kenny, Maura'run arkasından büyük ve geniş mutfaktan içeri girdi.

"Yardımların için teşekkürler, Kenny."

"Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Jack bir yere kadar haklıydı, bunu sen de biliyorsun."

Maura evet dercesine başını salladı.

"Artık kimse kurallara aldırıyor, Kenny. Burada bir savaş söz konusu. O çılgın piç kurusu Vic'i mutlaka ele geçirmeliyiz. Artık iş şaka olmaktan çıktı."

Kenny evet dercesine başını salladı.

"Bu kadarını ben de anladım. Çayına şeker koyma Maws. Diyet yapıyorum."

Göz ardı edilmesi mümkün olmayan ya da hakkında herhangi bir şey yapılamayan bir konunun etrafında dönüp durmanın bir anlamı olmadığını Maura gibi o da biliyordu. Dolayısıyla da Maura'run cep telefonu çalınmaya değin Kenny'nin küçük kızından ve bir türlü doğru dürüst dadı bulamamasından söz ettiler. Maura telefonu bir an önce kapatmak istiyordu. O çok profesyonel bir kadındı ve Kenny bundan çok hoşlanıyordu.

"Kızını bir gün anneme getirsene. Annem çocukları çok sever, Kenny," dedi Maura ona bakarak.

Kenny gülümseyerek başını evet dercesine salladı. Götürebilirdi. Anne Ryan çok hoş bir insandı, ayrıca çok da iyi bir aşçıydı. Michael ve Goffrey'yle birlikte Sarah'nın evine gittikleri günleri anımsadı birden.

Leonie büyük yatak odasında tek başına oturmuş Jack'in salonundan gelen sesleri dinliyordu. Sesler MTV kanalından gelen müzik seslerini bastırıyordu. Leonie ne zaman ayak altında dolaşmaması gerektiğini çok iyi öğrenmişti.

Tommy arabasında Carla'nın gelmesini bekliyordu. Öğle yemeği için Kent'e gideceklerdi. Olabildiğince kendi çevrelerinden uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Carla çok açgözlü bir kadındı ve Tommy onu neden istediğini anlamakta zorlanıyordu. Çok daha güzel ve akli başında kadınlarla birlikte olabilirdi ama başının

.O

o

PATRONUN OYUNU

213

derde girmesinden de nedense pek hoşlanırdı. Yaşamına belki de bu şekilde heyecan katıyordu.

Arabada beklerken, Joey nin yolda yürüdüğünü gördü. Bu çocuktan hiç hoşlanmıyordu. Bir tuhafılığı vardı... ama sonra da Ryan'ların çoğunun tuhaf olduğunu hatırladı.

Carla gelmeden telaşla Maura'yi arayarak hatırlarını sordu. Maura onu pek sık aramazdı. Onu arayarak Liverpool'da olduğunu düşünmesini sağlıyordu. Maura kesik kesik konuşmuştu, onun bir toplantıda olduğunu düşündü. Maura.konuşmayı kısa kesmişti bu da Tommy'nin hiç hoşuna gitmemişti. Maura onu zaman zaman görmezden geliyordu. Ama çok yakında ona bir şok yaşatacağı, buna kararlıydı.

Telefonunu kapatmadan cebine attı. Joss bu konuda onu defalarca uyarmıştı. Ama arkadaşının da istediklerini yapmaya hakkı olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Her zaman istediği şeyi yapmış ve hep de yapacaktı. Arada bir kavgaya benzer tartışmalar olurdu aralarında. Bu da Tommy'yi üzüyordu. Ama onlar dosttular ve kavgalar ilişkilerini pekiştirirdi.

Carla arabaya bindi. Tommy şaşkınlıkla başını salladı. İçine külot giymediği anlaşılıyordu. Elini giysisinin içine soktu, Carla cildine temas eden elin soğukluğu karşısında hafifçe irkildi ama adamı durdurmaya da kalkışmadı.

Carla genç bir kız gibi gözlerini kırıştırtıyordu. Tommy onun gözlerinin etrafındaki çizgileri gördü. Yeterince hoş ve güzeldi ama Maura değildi. Maura'nın ne de olsa bir klası vardı. Birçok kadının üstünde paçavra gibi durabilecek sade bir giysi giyer ve bu onun üstünde milyonlarca dolara mal olmuş gibi dururdu.

Akşamları yemeğe gittiklerinde delikanlılar bile başlarını çevirip Maura'ya bakarlardı. Onda ilgi çekici bir yan vardı; ve bu, her neyse dikkatleri her zaman üstüne çekmeyi başarırdı. Şu yanındaki kadın gibi garip giysiler asla giymezdi. Dikkatleri çekmek için bırakın bedenini herhangi bir şeyini sergilemeye gereksinimi yoktu. O zaten dikkatleri çekerekdi.

Birçok erkeğin cesaretlerini topladıkları takdirde Maura'ya yaklaşmak için yanıp tutuştuklarını biliyordu. Carla ancak zavallı ve yoksul bir adamın Maura'sı olabilirdi ve bunu kendisi de biliyordu. En pahalı ve kaliteli sutyenlerine karşın asla halası gi-

214 | MARTINA COLE

bi olamayacaktı. Bu onun zayıflığıydı ve Tommy de bu zayıflıkla oynamaya kararlıydı.

Carla bedenini bedenine dayadı. Şehvetle Tommy'yi dudaklarından öptü. Versace kokusu arabayı doldurdu. Tommy de aç ve haşin bir tavırla ona sıkıca sarıldı.

Maura, Kenny'yle birlikte bir zamanlar Jack Stern'in salonu olan moloz yığınının bakarken telefonu yine çaldı. İçini çekerek telefona cevap vermedi. Ama telefon ısrarla çalmayı sürdürüyordu.

"Alo?"

Telefondan arkadan gelen gürültünün dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Sonra da bir arabanın motor sesini duyunca Tommy'nin telefonu yanlışlıkla hoparlöre bağladığını düşündü. Telefonu tam kapatmak üzereyken bir kadın sesi duydu. Yüreği ağzına geldi. Sonra da Tommy'nin kadına yanıt veren sesini duydu. Her ikisi de arabada giderken belden aşağı espriler yapıyordu.

"İyi misin, Maws?"

Benny ona garip garip bakıyordu. Diğerleri Jack Stern'i yeniden yaşama döndürmeye çalışırken hiçbir şeyi fark etmemişlerdi.

"Evet iyiyim, Ben. Bu sabah kendimi biraz garip hissediyordum."

"Ama bu pezevenk kadar garip olamazsın."

İçgüdüleri telefonu bir an önce kapatmasını söylemesine karşın bir türlü kapatamıyordu. Telefon kulağında odadan tedirgin bir halde çıktı. Onların konuşmalarını dinlemeye koyuldu, bir şekilde bir süre sonra konunun kendisine geleceğini hissediyordu. Bunu hem dinlemek istemiyor hem de merak ediyordu.

Garry dışarı çıkarak yanına geldi. "İçeri girsene iyi olacak, Maura. Jack konuşmaya hazır."

Maura karşılık vermedi.

"Neyin var Maura. Hiç de iyi görünmüyorsun. Ne oldu?"

Maura telefonu uzatı ve Garry dinlemeye koyuldu. Kardeşi-

o

PATRONUN OYUNU 215

ne üzgün bir tavırla baktıktan sonra telefonu kapatarak yere fırlattı.

"Lanet olsun! O fahişenin de Allah belasını versin! Üzülmeye değmez bunlar, Maws. Ama hiç olmazsa bazı sorularımızın yanıtları verilmiş oldu."

"Ne demek istiyorsun, Gal?"

"Daha sonra, Maws. Önce şu herifin söyleyeceklerini dinleyelim hele."

Maura tamam dercesine başını salladıktan sonra salona geri dönerek düş kırıklığını ve üzüntüsünü bir kenara atmaya çalıştı.

Bunu ilk kez yapmıyordu. Aslında Maura bunun son kez olmadığını da farkındaydı. Aile her zaman önce gelirdi. Bunu kız kardeşine Michael Ryan öğretmişti.

14

Vic son gizlendiği yerin Ryan çetesi tarafından altüst edilmesini izledi. Geri zekâlılar gibi her tarafı talan etmelerini izlemek çok komiğine gitmişti. Şimdi Ingatestoe'daki eski ve terk edilmiş bir ahırda gizleniyordu. Orada Ryan'lann işine yarayabilecek herhangi bir şey yoktu, tabi bıraktığı mesajın dışında. Duvara boyayla 'Ha-ha-ha-lanet olasıcalar,' yazmıştı.

Bu her aklına gelişte de kendi kendine gülümsüyordu.

Onların ahin talan edişlerini dürbünle izlemek müthiş keyif vericiydi.

Çalıların üstüne uzanarak yanına silahını almadığına hata ettiğini düşündü. Hepsini teker teker cehenneme gönderebilirdi. Her zaman onların bir adım önlerinde olmuştu ve bu gerçek de onu çok memnun ediyordu. Cüzdanını çıkararak sevgili Sandra'sının fotoğrafına baktı. Bu fotoğrafta çok güzel çıkmıştı ve Vic onu her geçen gün daha çok özliyordu. Ona hiçbir kadına bağlanmadığı kadar bağlanmıştı. Kadında şeytan tüyü olmalıydı. Birbirlerini çok iyi anlardı.

Ryan'lar onun ölümünün bedelini ödeyecekti. Duygusallık

2161

MARTINA COLE

işini engellemeyecekti, değil mi? Yaşamın bir şekilde sürmesi gerekiyordu. Bu bomboş bir yaşam olsa bile.

Aşağıdaki gürültülü karışıklığı izlerken ılık çalmaya koyuldu. Ryan'lar oradan gittikten sonra çalıların arasına gizlediği 1000-cc'lik motosikletine binip oradan uzaklaşacaktı.

Motosiklerden çok hoşlanırdı, kasklar insanların kimliklerini de beraberinde alıp götürüyordu. Onun da zaten şu sıralar buna gereksinimi vardı.

Carla'yı evine bıraktı, genç kadının kahve ikramını geri çevirdi. Tommy o gün onunla daha fazla birlikte olmak istemediğini hissediyordu.

Carla şımarık bir çocuk gibi davranıyordu. "Tamam Carla, yorgunum."

"Yalnızca birer fincan kahve içip biraz sohbet edecektik."

Başını hayır dercesine iki yana salladı. Carla söz konusu olduğunda sohbet etme kavramı Tommy'nin listesinde en son sıradaydı. Onun sohbetten anladığı magazin haberlerinden söz etmekti. Bu da hiç ilgilenmediği konulardan biriydi.

"Başka bir zaman."

Carla arabada oturuyor ve ona bakıyordu. Birden onun arabadan hiç inmeyeceğini düşündü. Bu ilişki içinden çıkılmaz bir kördüğümüne dönüşmeye başlamıştı. Yoğun bir korkunun tüm bedenini kapladığını hissetti. Carla gözlerini üstüne dikmiş ona dik dik bakıyordu. Neden daha önce bunu fark edememişti ki?

"Bize, ilişkimize ne olacak, Tommy?"

Sanki küçük bir kız gibi konuşmuştu. Bu şımarık ses tonu ne yaşına ne de yaşam deneyimlerine uyuyordu. Tommy yerinde tedirginlikle kıpırdadı. Böylesi bir soruyu bekliyordu ama bu kadar çabuk değil.

"Ne demek istiyorsun?"

Sıradan bir sesle konuşmuştu. Carla gibi kadınların yüzlerce yıldır duyduğu aynı soğuk ifade vardı sesinde.

"Yani, Tommy, Maura'ya ne zaman söyleyeceksin, demek istiyorum."

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

0

. PATRONUN OYUNU 217

"Bunu neden Maura'ya söyleyeyim ki? Ben onu seviyorum."

Carla'nın yüzünde acı dolu bir ifade oluştu.

"Öyle mi? Onu eğer söylediğin kadar seviyorsan aramızda olup bitenlere ne demeli?"

Tommy güldü.

"Bizimkisi yalnızca dostça bir ilişki, Carla. Bu sözleri sen söylemiştin, hatırlamıyor musun?"

Carla bir sigara yakarak dumanı içine çekti.

"Hayır. Özür dilerim Tommy ama ben birlikte olduğumuz izlenimine kapılmıştım. Bunu Maura'ya söylemenin zor olduğunu biliyorum. İstersen senin yerine onunla ben konuşurum."

Bu sözler Tommy'nin sanki Maura'dan korktuğu ve bu yüzden ona duygularını açmakta çekindiği anlamına geliyordu. Tommy aynı zamanda onun bunları Maura'ya söylemekten çok hoşlanacağını da hissediyordu.

Ryan'lann evinde aile sadakatinden daha üstün bir şey yoktu.

"Beni iyi dinle, Carla, canın ne istiyorsa onu söylemekte özgürsün ama bu gerçeği hiçbir şekilde değiştiremeyecek. Herkes benim ne denli çapkın biri olduğumu, bir çift bacak karşısında dayanamadığımı çok iyi bilir ve sen de benim için yalnızca bir çift bacak. Ne fazla ne eksik. Bu yüzden de düğün ve gelinlik dergilerini bir kenara bırak ve arabadan in artık."

Carla'nın gözlerinin yaşardığını gördü.

"Sen hayvan herifin tekisin, Tommy Rifkind."

"Bu sözleri senden çok daha iyi kadınlar da söyledi."

Tommy gülümsedi.

Sonunda arabadan indi. Tommy onun külotsüz poposuna bir göz attı. Carla evden içeri girerken Tommy başına püsküllü bir bela aldığını fark etmişti. Joss'un, 'ben sana söylemişim,' diyen sesini duyar gibiydi.

Bir süre arabada oturarak parmaklarıyla direksiyonda tempo tuttu. Eğer daha önce başının belada olduğunu düşünmüşse şimdi boğazına kadar belaya batmıştı.

Arabayı çalıştırırken Abul'ün kendisini izlediğini fark etmedi.

218 MARTINA COLE

Kenny, Jack içirt eve doktor çağırıldı. Jack özel hastaneye bile gitmeyi kabul etmediğinden Kenny eski bir doktor arkadaşına telefon etmişti. Doktor şimdi Jack'in yaralarını ve kesiklerini dikiyordu.

"Senin de eşkiyadan geri kalır yanın yok, Jack," dedi Kenny.

Jack karşılık vermedi, bir kez daha elli yıllık viskisinden büyükçe bir yudum aldı.

"Öğrenmek istediklerini onlara neden söylemedin ki? O zaman başına bunlar gelmezdi. Şu haline bir bak. Araba kazası geçirmiş gibisin."

Jack sonunda konuştu.

"Sen kendini ne sanıyorsun, Kenny, benim babam mısın? Onların hayvandan farkları yok asıl eşkiya olan onlar.

"Tamam, tamam, tamam. Ama eğer onların üstesinden geleceğine inandıysan sen de geri zekâlının tekisin. Jack karşıdaki kişiler Ryan'lardı. Onların paçayı ele verebileceğine gerçekten inandın mı? Vic bile bu konuda başarılı olamaz. Yediğin dayaklan sineye çek ve bu sana bir ders olsun. Birkaç hafta geçtikten sonra onlara barış çubuğunu uzat. Garry sayesinde uyuşturucu dünyasındaki herkes bu olanları birkaç saat içerisinde öğrenecek. Bunu sineye çekmeyecekleri ortada. Vic de oyunu kaybetmemek için oynamayı sürdürecektir. Tabii Ryan'lar onu ele geçir-memişse."

"Herkes Vic'i kolluyor."

"Herkes de kim?"

Jack sırttı.

"O zaman bu bir sır olmaktan çıkar, değil mi? Sana yalnızca şunu söyleyebilirim, armut dibine düşer."

Kenny bakışlarını tavana kaldırdı.

"Başına ağır bir darbe yemiş olmalısın, bu bilmece gibi konuşmalarından belli. Kafanın tomografisini çektirmelisin."

Jack kendi kendine güldü.

"Ryan'lar yakında çok büyük bir şok yaşayacaklar."

Kenny karşılık vermedi, yeterince dinlemişti. Ayrıca her şeyi öğrenmek istediğinden de emin değildi. Olanlar onun boyutunu çoktan aşmıştı. Ne kadar az bilirse o kadar iyi olacağını düşünüyordu. Düşünmesi gereken bir kızı vardı.

O

PATRONUN OYUNU 1219

Odada derin bir sessizlik oluştu. Kenny bu konuşmaları yarım yamalak dinleyen doktorun bunları Benny'ye ya da Garry'ye anlatacağından adı gibi emindi. Birkaç kuruş birkaç kuruştı, herkesin paraya gereksinimi vardı. İçkiden yüzü kıpkırmızı kesilmiş Jack'e baktı.

Maura ve Roy, Le Buxom'daydılar. Saat daha erken olduğundan kulüp tenhaydı. Birer ikişer gelen kızlar, konuşarak yukarıya çıkıyorlardı. Kahkaha sesleri ve kıkırdaşmalar ortalığı ne-şelendirmişti. Kulüpte dostça bir hava esiyordu. Ama fatura kesilip de bazı müşteriler hesabı ödemek istemediklerinde çingar çıkardı. Kulübün bu dostça havası anında değişir ve sandalyeler havada uçmaya başladılar. Maura korumaların devreye girdiği anı ilk kez gördüğü akşamı anımsamıştı. Hesabı ödemek istemeyen müşteri bodruma götürülmüş ve korumalar onu döverken bir yandan da avazları çıktığı kadar, "Borcunu hanıma öde," diye bağırıp durmuşlardı.

Müşteri borcunu ödemiş ve Maura da yaşamının dersini öğrenmişti. Herkes her şeyin bedelini ödemek zorundaydı. Ne düşünürseniz düşünün bedel mutlaka ödenecekti.

Maura yine de buradaki havayı severdi, dostça ve sorunsuzdu. Kızların birini öldürmeye kalkışacağı gibi bir korkuya kapılmalarına sebep yoktu. Elbette birbirlerini öldürmenin dışında ve bu da zaman zaman olurdu ve her defasında bir erkek yüzünden kavga çıkar ve sonu ölümle biterdi.

Maura kulübün hâlâ gözde olmasına seviniyordu; oysa bir zamanlar striptizin modasının geçeceğini ve işlerin eskisi gibi olmayacağını sanmıştı. Bir süreliğine işleri yavaşlamışta, ama bu kulübün müdavimleri canları çektiğinde kızlardan biriyle cinsel ilişkiye gireceklerini bildiğinden işler kısa sürede yine eskisi gibi canlanmıştı. Kulübe talep yoğunluğu.

Bazı hesapların üstünde çalışan Roy'a bakınca onu ne denli sevdiğini fark etti. Kızının yaptıklarını öğrenmesini istemiyordu. Aslında bu konuda ne yapacağına kendi de henüz bir karar vermemişti.

2201

MARTINA COLE

Carla bunu ona nasıl yapmıştı! İnanılır gibi değildi. Maura eğer her şeyi kendi kulaklarıyla duymamış olsaydı tüm bunlara asla inanmazdı.

En çok da Roy için kaygılanıyordu. Carla'yı artık korumayacaklardı ve onun bunu kabul ermesi de kolay olmayacaktı. Ne var ki, Roy'un bir acıya daha katlanması zordu, hepsi bunun farkındaydı. Hesap makinesinde toplamalara yeniden başlayan Roy'a baktı.

"Seni çok seviyorum, Roy."

Roy başını kaldırıp ona şaşkınlıkla baktı, sözleri çok hoşuna gitmişti.

"Ben de seni çok seviyorum, şekerim. Ne oldu Maws?"

Maura bu soruya şaşırmıştı.

"İlla bir şeyin olması mı gerek? En çok sevdiğim kardeşime onu sevdiğimi söyleyemez miyim?"

Roy gerindi.

"Bunun Carla ve Tommy'yle bir ilgisi var mı?"

Maura, kardeşinin gözlerinde oluşan korku ve acı dolu ifadeyi gördü ve bir kez daha ona acıdı.

Başını evet dercesine salladı.

"Bunu isteyerek yapmamıştır, Maura."

"Bunu da nereden çıkardın?"

Roy içini çekti.

"Onu yıllardan beri izliyorum. Janine onu her zaman görmezden geldi. Sen onu kanatlarının altına aldın.

Tüm erkekler onu kullandı. Kendini yolunu yitirmiş biri gibi hissediyor ve özgüven eksikliği içinde..."

"Ah, ciddi misin?"

Maura sinirlenmişti ve bu sözleri dinlemeye hiç niyeti yoktu.

"Demek özgüven eksikliği var, öyle mi? Özgüvenini kazanmak için seçtiği yol, başışlanırlar gibi değil ama."

Maura'nın sesindeki alaya ifade karşısında Roy üzgün bir tavırla başını salladı.

"Ayrıca Roy ona kızım gibi davrandığımı da unutmamalısın. Gereksinimi olan ya da istediği her şeyi ona verdim ben, bunlara sevgi ve anlayış da dahil. Ona kendi çocuğum gibi davrandım, bunu ne sen ne de annesi yapmıştı. Oysa şimdi birden-

in,

PATRONUN OYUNU

I 221

bire tüm bunları unutmış gibi davranıyor. Benim yattığım erkekle yatıyor. Bu sorunu nasıl çözmeme öneriyorsun?"

"Onun canını acıtma, Maura..."

Maura artık iyice sinirlenmişti.

"Çok teşekkür ederim, Roy."

Roy başını iki yana salladı.

"Yani ona acımasız davranma demek istiyorum. Ne düşünürse düşünsün onun sana çok gereksinimi var.

Her zaman olduğu gibi ve her zaman olacağı gibi onun sana gereksinimi var. Senin gibi olmak istiyor, onun derdi bu."

"Kusura bakmazsan Oprah Winfrey şovlarını gereğinden fazla izlediğini söyleyeceğim. Bu söylediklerin ucuz magazin psikolojisi. Carla en yakınına bile arkasından vurabilen bir kahpe ve o da bunun farkında. Ayrıca ne yaptığının bilincinde, Roy. Kırk beş yaşında bir kadından söz ediyoruz burada, Tanrı aşkına. Carla artık çocuk değil ama yine de çocuk gibi davranmaktan kaçınmıyor. Annem bile ondaki değişikliği fark etmişti."

Roy başını onaylarcasına salladı.

"Doğru söylüyorsun. Evet. Kırk beş yaşında ama hâlâ bir çocuk. Yanında bir erkek olmazsa başarılı biri olamayacağını düşünüyor. Ayrıca hiç çalışmadı da."

Maura kardeşine bağırırken gözlerini iri iri açmıştı. "Ve bu kimin hatası dersin? Herhalde benim hatam olduğunu düşünüyorsun. Her şeyden ben sorumluyum, öyle mi?"

Roy derin derin içini çekti.

"Ben senden yalnızca kendini onun yerine koymayı istiyorum, Maws, onu ancak p zaman anlayabilirsin. Seni ve kazandığın tüm başarıları kısıyor."

"Senin adına başarı dediğin şeyleri gerçekleştirmek için inanılmaz bedeller ödedim ben. Bu söz konusu başarılar öylesine karşıma çıkmadı benim bunu sen de en az benim kadar biliyorsun."

Roy karşılık vermeden kız kardeşine baktı.

"Carla tüm yaşamı boyunca aşın korundu. Herkes ona kraliçe gibi davrandı. Ama artık bundan çok sıkıldım."

"Peki ya o?"

Maura alaycı bir kahkaha attı.

2221

MARTINA COLE

"Kim? O çoktan unutulup gitti. Tarih oldu artık, Roy. Her ikisinin de canı cehenneme."

"Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun!"

Joss o kadar çok öfkelenmişti ki Tommy ilk kez ondan korkmuştu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi Tommy? Her önüne gelene uçkur çözenin şimdi ne anlama geldiğini göreceksin."

Joss şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

"Onunla birlikte olmak için birçok erkeğin sağ kolunu kesebileceği bir kadınla birliktesin ve onun öz yeğeniyle yatıp, onu aldatıyorsun ve sonra da tüm saflığıyla da bu işin üstesinden geleceğini sanıyorsun, öyle mi?"

Çirkin başını bir kez daha salladı. "Sen salağın tekisin, Tommy, bunu sakın aklından çıkarma."

Joss söylediklerinde yüzde yüz haklıydı. Başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

"Ben şimdi ne yapacağım?"

Joss güldü.

"Bunu bana sen söyle, Sayın Uçkur Meraklısı. Başını belaya sen kendin soktun, şimdi çıkar bakalım."

Arabadan indi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Maura'yı görmeye elbette. Senin için olmasa bile kendim için işleri kolaylaştırmaya çalışacağım. Son altı aydan beri ona sadık olduğumu bilmesini istiyorum."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Öyle mi sanıyorsun?"

Joss arkasına bakmadan arabadan uzaklaştı ve Tommy yerinden bile kıpırdamadan şaşkınlık içinde onu izledi. Bu kez işleri gerçekten de berbat etmişti.

Maura'yı çok sevmişti, zaman zaman bunu kabul etmemekle birlikte onu gerçekten de çok sevmişti ve

Joss'un da dediği gibi bu işten paçasını nasıl sıyracaktı? Acaba sıyrabilecek miydi?

O

PATRONUN OYUNU I 223

Billy Mills bir prens edasıyla Maura'nın kulübünden içeri girdi. Kızlar ona bayılırdı ve kulübe geldiği duyulunca da hepsi onun yanına gitmişti. Billy gerçek bir prens edasıyla kızların ellerini öptü, onlara 'sevgilim,' ya da 'aşkım,' diye hitap etti. Kızlara her zaman saygılı davranırdı, onlar da buna bayılırdı. Çok yakışıklıydı ve işini aceleye getiren biri olmadığından geceyi onunla geçirenler çok hoşnut kalırdı. Biri silikonlu diğeri silikonsuz iki sarışın onu ele geçirmek için dostça bir kavgaya tutuşmuştu. Billy her zaman doğal güzellikten yanaydı ve büyük popolu kızları yeğlerdi. Böylelikle popolarını avuçladığında zorluk çekmezdi. Ucuz estetik ameliyatlarından daha kötü bir şeyin olmayacağını düşünüyordu, bu tür ameliyat olmuş kızlar hevesini anında söndürürlerdi.

Kendisine bir Remy Martin ismarladı ve gerçek adı Gloria Stennings olan en gözde sarışını Stella'yı okşamaya başladı. Stella yirmi sekiz yaşındaydı. O da diğer kızlar gibi uyuşturucu kullanıyordu ve Billy'ye kim olduğunu ve nereden geldiğini anlatırken gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Billy bu sözlerle elbette inanmıyordu ama yine de düş gücü olan kızlardan hoşlandığı için bu tür yalanları dinlemek hoşuna gidiyordu.

Maura, Roy'u aşağı göndererek Billy'yle görüşmek istediğini söylemesini istemişti Roy'dan. Billy gitmek istemiyordu ama Maura'nın isteğini geri çevirmesi de olanaksızdı. Bu yüzden Glo-ria'nın poposunu bir kez daha okşadıktan sonra, "Bunu benim için sıcak tut," dedi ve yerinden kalktı.

Gloria ya da Stella, Billy'nin kendisini o gece için seçtiğinden çok memnundu. Billy çok iyi bir insandı ve alabildiğine cömertti. Bir kız bundan başka ne isteyebilirdi?

Leonie, Woodford Green'deki küçük evine geri dönmüştü. Jack'in evinde geçirdiği o dehşet verici öğleden sonra, bir süreliğine ortadan kaybolmasının iyi olacağına karar vermişti. O insanların Jack'e neler yaptığını görünce korkmuştu, ama Jack'in bu davranışı hak ettiğini de düşünmüyor değildi. Jack kendini

1 MARTINA COLE

yatakta ve yatağın dışında her zaman abartırdı. Ne var ki, Leo nie bu gerçeği kendine saklıyordu. Birkaç hafta Jack'in kendisini aramasını bekleyecekti. Ne var ki, yüzü Frankenstein'inkinden daha da beter olmuştu. Şu anda onun tek gereksinimi paraydı. Eline geçeni su gibi harcadığından her zaman paraya gereksinimi vardı. Leonie pahalı bir kadındı ve böyle olmaktan da gurur duyardı. Bu yüzden de birkaç kişiye telefon etmiş sonunda da Spearmint Rhino kulübünde dansçı olarak iş bulmuştu. Ne de olsa yaşamak zorundaydı. Kapının vurulmasıyla birlikte yerinde sıçradı ve kaşını çatarak gidip kapıyı açtı. Yüzüne bir şey atılınca, sıçrayarak geri çekildi. Ama on poundluk banknotların küçük holü kapladığını görünce neşe içinde çığlık attı. "Hey bunlar da ne?"

Sesi mutlulukla dolup taşıyordu.

Garry Ryan cebinden bir deste para daha çıkararak paralan genç kızın başından aşağı döktü. Leonie artık mutluluktan havaya uçuyordu. Üstünde Victoria Secret's'tan alınmış kısa bir sabahlık vardı, bacaklarını tıraş etmesi gerektiğini düşündü. Ama yine de mutluluktan uçuyordu.

"Anlaştık mı?"

Leonie başını evet dercesine salladı. Garry Ryan biraz aceleci davranmıştı ama yine de çok yakışıklıydı. "Elbette."

"Hadi üstümü ara. Hadi durma."

Ceketinin önünü açtı, cepleri para doluydu. Pantolonunun önünde de bir kabarıklık vardı, Leonie bunun yalnızca para destelerinden kaynaklanmadığını ümit etti. Garry'yle kıyaslandığında Jack onun yanında çok ucuz kalırdı ve para kadar hiçbir şey genç kızı heyecanlandırmazdı.

Leonie neşeyle gülünce Garry de ona katıldı. Genç kızın on bin papele değer olmasını ümit ediyordu ama yüzündeki ifadeden onunla yatmaya istekli olmadığını da görüyordu. , Parmaklarını şaklattı.

i "Hadi bakalım yolu göster, küçük sevgilim. Yaşamının en görkemli anını yaşatacağım sana."

PATRONUN OYUNU 1 225

Leonie onunla tartışmaya niyetli değildi. Oyunun nasıl oynanacağını bilir ve bu konuda kendisiyle her zaman gurur duyardı.

Vic bir başka evde gizleniyordu. Bu kez gizlendiği yer Dolphin alanındaki bir daireydi. Yirmi beş yaşlarındaki Asyalı bir genç kızla aynı evde oturuyordu. Vic ona kibarca gülümsedikten sonra başını çevirdi. Genç kız sabah gitmiş olacaktı, bunun için elinden geleni yapacaktı. Esmem kızlardan hiç hoşlanmazdı.

İngiliz Gülleri adını verdiği İngiliz asıllı kızlardan hoşlanırdı. Vic ırkçı olduğunun farkındaydı. İrlandalı ve Gallier dahil İngiliz asıllı olmayan herkesten nefret ederdi. Kendisine ırkçı denmesinden hoşlanmaz yalnızca yanlış doğrudan ayırdığını ileri sürerdi.

Ağzına kadar dolu olan buzdolabının kapısını açtı, somon fümeyle şampanyaya dudağını bükerek baktı. İçini çekti. Aslında bu lüks yiyecekleri değil beykın, yumurta ve kızarmış ekmeği istiyordu. Birkaç dilim ekmeği kızarttı sonra da kullandığı yeni cep telefonlarını kontrol etti. Cep telefonlarını her gün değiştirirdi. İz sürülmesi olanaksız olanları bile değiştirirdi.

Ev, yıllar önce silahlı bir soygun sırasında dost olduğu eski bir arkadaşına aitti.

Georgie Baxter çok eski bir dosttu. Bir arkadaşının yardımıyla internette bir porno sitesi kurmuş ve büyük paralar kazanmaya başlamıştı. Bu işi çok seviyordu, arkadaşı da öyle. Bu yüzden de ikisinin de Vic Joliff in varlığını enselerinde hissetmelerine gereksinimleri yoktu.

Vic annesini arayarak onunla biraz sohbet etti.

Billy, Maura'nun anlattıklarını yüzündeki tiki artarak dinledi. Gözleri parlamıştı.

"Bundan emin misin, Maura?"

Maura evet anlamında başını salladı.

"Elbette eminim. Vic'i bul ve ben de sana üç milyon nakit para vereyim. Ne sanıyorsun, bu parayı ödeyemeyeceğimi mi?"

Bunları söylerken deri evrak çantasını açtı ve Bili yaşamında

2261

MARTINA COLE

ilk kez bu kadar çok parayı bir arada gördü.

"Tüm bağlantılarını ara ve o pezevengi bul. Artık yeterince oyun oynandı. Onu kimin koruduğunu öğrenmek istiyorum. Bunu bana söyleyen kişinin kimliğini kardeşlerime bile açıklamayacağıma yemin ediyorum, tamam mı?"

Billy konunun tüm arü ve eksilerini kafasında tartarak başını evet dercesine salladı.

"Duyduğum bir söylentiye göre, ama bunun yalnızca bir söylentiden ibaret olduğunu sakın aklından çıkarma... sizin eski ortaklarınızdan İrlandalı olanıyla çok iyi arkadaş olduklarını duydum. Adamın adı Kelly'miş."

Maura gözlerini kapadı.

Michael'ı öldüren Kelly'ydi, seksenlerde İngiltere'deki bombalama sırasında çok değerli iş ortaklarını da Kelly öldürmüştü.

"Peki ya IRA? Neden Vic'le bu konuda işbirliği yaptı?"

Billy, Maura'nın ses tonunun değiştiğini fark etmişti.

"Onlar ayrıca sana çok yakın olan biriyle de görüşüyorlar."

Billy'nin tedirginliği belli oluyordu. Maura kendini yüzüne bir tokat yemiş gibi serser ve şaşkın hissediyordu.

"Acaba bu sözünü ettiğin kişi Tommy Rifkind olabilir mi?"

Billy evet dercesine başını salladı.

Maura kireç gibi bir yüzle koltuğuna otururken Roy elinde içkiler içeri giriyordu.

Maura içini çekti.

Vic ve İrlandalılar? Mantıklıydı. Vic'in Kelly'nin eski iş ortağı Patrick O'Loughlin'le birlikte aynı dönemde Belmarsh Hapishane'sinde yattığını biliyordu. Gereksinimleri olan her şeyi onlara Maura ve Garry sağlamıştı. Ne kadar da aptalmışlar! Ve Tommy de oğlunun intikamını bu şekilde almıştı. Ama Maura onun ne zamandan beri arkasından dolaplar çevirdiğini çok merak ediyordu. Daha ilk başından beri mi, güvenini kazanmak için onca tatlı dil döktükten sonra mı? Bu düşünce onu tahmininden de fazla sinirlendirmişti.

Ama böyle olduğu anlaşılıyordu. O tatlı diller, sevgi sözcükleri hepsi bir oyundu demek. Doğrusu çok iyi bir oyuncu olduğu görülüyordu. Maura'yi kandırmişti. Ama Maura onu ele geçirdiğinde bakalım gülebilecek miydi?

O

PATRONUN OYUNU I 227

Ahizeyi kaldırarak bir numara çevirdi. Billy elinin titrediğini gördü. Kendisi de pek sakin sayılmazdı. İçinden o akşam oraya geldiği için kendisine küfredip duruyordu.

Maura'nın yüzü ifadesizdi ve Billy onun hiçbir şekilde diğer kadınlara benzemediğini bir kez daha fark etti.

Onu sinirlendiren kişinin tüm ailesini perişan edebilecek nitelikteydi.

IRA bile bu aileyle başa çıkamayabilirdi.

Garry gülümseyerek Leonie'nin yanında yatıyordu. Başkasının parasıyla on binden de fazla ederdi bu kız.

Yaşamının en güzel yarım saatini bu kızın kollarında geçirmişti ve işin ilginç yanı Leonie de iyi vakit geçirmişti. Elinin ya da vibratörün yardımı olmadan ilk gerçek orgazmını yaşamıştı Leonie. Garry'nin kollarının arasında mutlulukla kıpırdadı, Garry ona sıkıca sarıldı.

Garry tatmin edici, gerçek bir ilişki kurduğu bir kadına rastlamıştı sonunda ve Leonie de onun gibi düşlerinin erkeğine rastlamıştı. Uyduruk bir cinsel ilişki değildi az önce yaşadıkları ve bunu ikisi de biliyordu.

"Buna inanmayacağını biliyorum Garry ama kendimi daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Garry mutlulukla gülümsedi.

"Ben de, Leonie."

Bir süre konuşmadan yattılar. Daha sonra Leonie sessizliği bozdu. "Çay içer misin?"

Garry mutlulukla başını evet dercesine salladı.

"Evet, çok iyi olur."

Leonie yataktan kalktı, Garry onun ince ve biçimli bedenine mutlulukla baktı. Kızın el çantasını açtığını görünce bir kez daha gülümsedi. Jack Stern'in davranışlarından sonra kendisine çok daha iyi davranacağını biliyordu. Birden iç çamaşırlarının arasındaki bir kâğıt parçası dikkatini çekti. Yataktan kalkarak kâğıdı alıp okudu sonra da hızla kâğıdı pantolonunun cebine attı. Leonie ona hiç uğraştırmadan istediği şeyi vermişti.

Genç kadın elinde iki fincan çay ve bir tabak tereyağlı

2281

MARTINA COLE

kızarmış ekmekle içeri girdi. Garry onun bir hafta içerisinde evine taşınmasına karar vermişti. Diğer sevgililerini kapıya koyacaktı, bu hepsinden çok daha değerliydi. Ya da Garry Ryan'in elde edebileceği en güzel kızdı.

Maura, Joss Champion'la evinin arkasında buluştu. Ona acıyordu. Joss'tan her zaman hoşlanırdı.

"Öyle davranmak istemedi, Maura. İşin en kötü yanı da bu ya zaten. Elinde değil. Gina bunu anlayabiliyordu. Onun doğuştan böyle olduğunu kabul etmişti."

Maura ona karşılık vermedi, oturup onu dinlemekle yetindi. Bir yandan da viskisini içiyordu. Tüm bu olanlar karşısında Joss'un kendini çok kötü hissettiğini biliyordu. Birlikte otururlarken Patrick O'Loughlin'in habersiz geldiğini görünce hiç şaşır-madı. Ama Joss'un şaşırıldığı anlaşılıyordu.

Başını üzgün bir şekilde salladı. Maura onun tüm bunlara çok üzüldüğünü biliyordu.

"Biliyorum, Joss. Artık her şeyi biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun, Maura." Joss, Patrick'e baktı ve garip bir sesle konuştu. "Onu sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi söyleyeyim?"

Patrick içini çekti. Kısa boylu, yapılı, esmer ve anlaşılmaz bakışları olan biriydi.

Gerçek BRA'nın bir parçası olduğundan ve eski dostlarından ayrıldığından bu yana en çok arananlar Ustesindeydi. Anlaşma yapacak zamanı yoktu, kargaşanın sürmesini istiyordu. Ayrıca silah kaçakçılığı işiyle diğer yasadışı işleri de sürdürüyordu.

"Ben söylerim, dostum. Ama bu Tommy o beş para etmez Tommy, değil mi?"

Joss evet dercesine başını salladı.

"Bana yeni bir şey söyle."

Patrick güldü. Joss'u severdi.

"Sen iyi bir insansın, Joss."

Maura derin derin içini çekti.

"Bu iltifat faslını geçip işimize bakalım mı?"

"Çok sert ve acımasız bir kadınsın, Maura Ryan."

Maura kuru bir kahkaha attı.

"Belki de İrlanda karamdam geliyordur, ne dersin?"

PATRONUN OYUNU I 229

15

Garry, Garry Ryan'in mutlu olabileceği kadar mutluydu. Artık yeni bir oyuncağı vardı ve Leonie de diğer kadınların yapmadığı ya da yapamadığı her şeyi yapıyordu. Garry insanları satın alırdı. Leonie satın

alınmaktan çok hoşlanıyordu ve adam onun bu duygusunu daha en başında anlamıştı. Uyuşturucuları ve kokaini yanı başında olduğu sürece Leonie mutlu olurdu. Garry de ona bu malları sağlayabilecek tek kişiydi. Üstüne üstlük de Leonie ona Vic'in nerede olabileceğine ilişkin bazı şeyler de anlatmıştı. Garry, Chigwell High Caddesi'nde arabasını sürerken ısıklı çalışıyordu. Eğer her şey yolunda giderse Vic hafta sonuna değin tarihin tozlu sayfalarına karışmış olacak ve kendisi de Leonie'yle birlikte Marbella'ya doğru yola çıkacaktı. Genç kızın kusursuz bedenini kumsalda güneşin altında sevmeye düşüncesi onu çıldırtıyordu. İnsanları köle gibi kullanmaktan çok hoşlanıyordu. İpleri eline almaktan, insanları kendisine bağımlı kılmaktan müthiş haz duyuyordu. Şimdi de birdenbire âşık oluvermişti ve bu duygudan da hoşlanıyordu. Leonie de kendisi gibiydi, her ikisinin de ruhları hovardaydı ve Garry asla başına böyle bir şey gelebileceğinin düşünüşüne bile kurmazdı. Yaşamının bu bölümünde aşkı ve romantizmi hep başkalarının yaşayacağını düşünürdü ama ne ki Romford'lu bu piliç ona yanıldığını kanıtlamış ve düş gücünün sınırlarını zorlamasına yardımcı olmuştu. Kısa bir süre sonra da Verderers Sokağı'na saparken gülümsüyordu.

230j MARTINA COLE

Abul ile Benny A13 karayolunun kenarındaki Rosina kafede akşam yemeklerini yiyorlardı. Trafik yoğunu ve bu kafe de kamyon şoförleri için kusursuz bir yerdi. Burası ayrıca bazı yasadışı işlerin rahatlıkla yapılabileceği yerdi de. Uyuşturucu ve silah ticaretiyle ün salmış Batı Thurrock'daki Granada benzincilerine benzemiyordu. Burası özellikle Kuzeyli, Hollandalı ya da Alman biriyle buluşmak istenildiğinde dikkatleri çekmeden oturulup yemek yenilecek ve sohbet edilecek bir yerdi. Kafenin önünde duran kamyonlardan bir dizi sivil polis indi.

Abul ile Benny yemeklerini yiyip sohbet ederken bir yandan da eski dostlarına selam verip hal hatır soruyorlardı. Silah alacaklardı. Çok acıktıklarından karınlarını iyice doyurmak istiyorlardı.

Maura ve Patrick gülüyorlardı. Joss, Maura'nın karşısında bir kez daha onu hayretle izliyordu. Birçok kadın son aylardaki olaylardan ötürü perişan olurdu. Üstüne üstlük bir de Tommy'nin ihaneti bu söz konusu kadınları yoğun bir bunalıma iterdi. Ama insan Maura'nın yaşamını düşündüğünde onun sıradışı bir kadın olduğunu görüyordu. Tommy ona tam anlamıyla yakınlaşmanın çok zor olduğunu söylemişti ve Joss da buna yürekten katılıyordu ama öte yandan da onun neden bu şekilde mesafeli olduğunu da çok iyi anlıyordu. Joss, kadını ha-yatını dolu dolu yaşayan babasına benzetiyordu. İnsanın yaşamını bir maskenin arkasından yürütmesinin ne denli zor olduğunu biliyordu. Birçok insana zarar verebilecek sırları saklamak zorunda kalmanın da nasıl zor bir şey olduğunu biliyordu. İnsanın kendi yaşamını sürdürmeye çalışırken bir yandan da ailesine bakabilmek için para kazanmanın ne denli sorumluluk isteyen ve insanı yıpratıcı bir duygu olduğunu da biliyordu. Maura tüm bunları yapmıştı ve ailesi bunların tam olarak farkında olmamasına karşın onların hapse girmelerini engelleyen ve her hareketlerini denetleyen yine o olmuştu. Ama öte yandan da Benny Ryan'ı daha ne kadar denetleyebileceği ise herkesin merak ettiği bir soruydu.

En eski arkadaşı Tommy Rifkind'in Ryan'larm peşine

o

PATRONUN OYUNU I 231

düşüğünü anlamasını ümit etti içinden. Maura'yla Carla'ya yaptıkları bile Ryan ailesinin peşine düşmesine neden olurdu ve onca yıldan sonra ilk kez Joss orada onun yanında olmayacak, ona yardım elini uzatmayacaktı. İlk kez arka koltukta oturup Tommy'nin sorunlarını tek başına çözmesinin izleyecekti. Ve bu da her an olabilirdi. Tommy'nin gözlerini açması gerekiyordu. Belki de bu ona asla unutamayacağı bir ders olacaktı. Eğer tabii yeterince uzun yaşayabilirse ki, Joss bundan çok kuşkuluydu.

Patrick ve Maura sonunda baş başa kalmışlardı. Viskilerini içerken bakıştılar.

"Tommy bu işte yalnız mıydı?"

Patrick başını iki yana salladı.

"Hayır, Vic'le omuz omuza çarpışıyor, Maura. Belki başkaları da var ama ben yalnızca o ikisiyle karşılaştım. Senin de anlayacağın gibi Joss'un önünde fazla konuşamadım. Tommy'nin bunlardan henüz haberi yok. Belki Joss tam olarak nelerin olup bittiğini de bilmiyor. Tommy'nin birçok şeyi kendine sakladığını düşünüyorum. Artık kimseye güvenemeyecek bir düzeye geldi."

Maura yüzünün utançtan kıpkırmızı kesildiğini hissederek bu sözleri hazmetmeye çalıştı. Patrick elini saçlarında dolaştırdı.

"Bu tür şeyler her zaman olur, Maura. Bir şekilde hepimiz ihanete uğrarız. Ve bunu da sevdiğimiz kişiler yaptığında daha da çok yıkılırız. Bir zamanlar beni öz annem ele vermeye çalışmadı mı?"

Maura içini çekti.

"Ben de aynı şeyleri yaşadım."

Patrick gülümsedi.

"Biliyorum. Geoffrey yüzünden. Biz hiçbir şekilde Michael'a zarar vermek istememiştik, bunu biliyorsun. O konuda kişisel hiçbir şey yoktu. Tamamıyla işti söz konusu olan."

Maura evet der gibi başını salladı.

"Bunu yıllar önce kabul ettim. Zaten başka da bir seçeneğim yoktu, değil mi?"

2321

MARTINA COLE

"Birçok yakınını yitirdin, değil mi? Kardeşlerini, ağabeylerini, Terry Petherick'i ve şimdi de öz yeğeni." Maura karşısındaki adamın gözlerini soğuk bir ifadeyle bakı.

"Senin gibi, Pat."

Patrick başını bir kez daha evet dercesine sallayarak viskisini bir dikişte bitirdi.

"Birkaç yıl önce annem öldü, biliyorsun. Onu hastanede ziyaret etmek istemiştin; ama o günlerde kaçırıyordum. O zaman herkes peşimdeydi. Ama ben yine de hastaneye gittim. Gözlerini açarak bana bir an önce ölmek istediğini, bu şekilde beni bir daha görmek zorunda kalmayacağını söyledi. Bana canı köpek dedi. Annem her zaman böyle içli ve güzel sözler söylerdi."

Sesindeki acı dolu ifade iyice belirginleşmişti ve Maura ona bir an için çok acıdı.

"Lanet olasıca anneler. Her zaman bizi üzerler."

Patrick yüksek sesle bir kahkaha attı.

"Ama onlar olmasaydı bizler de bu dünyada olmayacaktık. Tüm yaşamlarımızı onları memnun etmek için geçiriyoruz ve ne yaparsak yapalım bunun yeterli olmayacağını da biliyoruz. Ana babalarımızı düş kırıklığına uğrattığımızı, bu galiba genlerimizde olan bir özellik."

Maura karşılık vermedi, boşalan kadehini doldurmakla yetindi.

"Düş kırıklığının ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi, Maura?"

Maura oturduğu kanepede kaykılarak buz gibi kadehi alnına koydu.

"Ben ne yapacağım, Patrick? Tüm bu olaylar iyice kızışacak ama ben artık şiddet falan istemiyorum."

Patrick omuz silkererek kanepeye Maura'nın yanına oturdu, bacaklarını kucağına koydu.

"Her zamanki gibi başarıyla sıyrılacaksın, Maura. Bu konuda daha fazla yapacağın bir şey yok. Garry her şeyi öğrendiğinde kollarını sıvayacak, zaten Tommy'den hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bunu herkes biliyor."

Maura gülümsedi.

:0

PATRONUN OYUNU I 233

"Garry hiç kimseden hoşlanmaz ki. Hoşlanamaz. Bu onun kanında yok."

"Seni çok seviyor ama, Maura."

Maura başını iki yana salladı. Viski etkisini göstermeye başlamıştı ve artık içmemesi gerektiğinin farkındaydı ama öte yandan da içkiyi bırakamayacağını çok iyi biliyordu, en azından şimdilik. Kendini hâlâ çok kötü hissediyordu. Sorun yalnızca Carla değildi, Vic ve Tommy'nin ilişkisi onu perişan etmişti. Tahmin ermeliydi, anlamalıydı ama Tommy oyunu o kadar iyi oynamıştı ki, gözleri kamaşmıştı. Tommy'ye bunu konduramamıştı, bırakın kondurmayı bu olasılık aklına bile gelmemişti. Onun kadın düşkünü biri olduğunu biliyordu ve bunu da daha en başından kabul etmişti ama aynı zamanda hem kendisine hem de ailesine ihanet edebilecek, ikiyüzlü ve yalancı biri olduğunu bilmiyordu. Onu perişan eden de buydu zaten. Bu hain herifi evlerine kendi elleriyle sokmuştu ve şimdi de bu sorunu kendi çözmeliydi. Bu konuyu daha başka kimlerin bildiğini merak etti. Herkes öğrendikten sonra aşağılanması tamamlanacaktı. Maura Ryan yalnızca ikiyüzlü bir riyakâr tarafından aldatılmamış ama bu hain herif aynı zamanda onun kardeşlerini de öldürmüştü.

"Garry kimseleri sevmeyiz. Bu onun özelliklerinden biridir. İnsanlar onun umurunda bile değildir, hakkında içimin ne düşündüğü onu zerre kadar ilgilendirmez."

Patrick evet der gibi başını salladı.

"Bu da onun gücünü gösterir."

"Vic ve Tommy konusunu ne kadar zamandan beri biliyordun?"

Patrick arkasına dayanarak içini çekti.

"Altı yıldır. Liverpool'a gidip oğlunun hakkından geldiğinde Tommy, Vic'le birlikteydi. Sen onun peşine düştüğünde o hapisteydi. Vic bunu sana kendi kişisel nedenlerinden ötürü söylemedi. Sanıyorum Tommy'nin kendini rezil etmesini bekledi. Ve doğru söylemek gerekirse de beklemesi uzun sürmedi, değil mi?"

Maura'nın bir an için dili tutulmuştu.

2341 MARTINA COLE

"Nasıl oluyor da bu konuda bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu sonunda.

"Senin de bildiğin gibi Vic bize gelerek yardım istedi, aramızda kalsın ama biz bu öneriye hiç de sıcak bakmadık. Çok iyi bir anlaşma önermesine karşın uyuşturucu konusu bizi ilgilendirmiyor. Ama biz İrlanda'nın özgürlüğü için savaşıyoruz; bizim en son istediğimiz şey İrlanda'nın başının uyuşturucuyla belaya girmesi. Hoş uyuşturucu Dublin ve Belfast'ta zaten çok büyük bir sorun niteliğinde ve bu sorun dalga dalga tüm ülkeye de yayılıyor. Vic yanlış insanları seçti. Daha iyi düşünmeliydi. Biz buna asla izin vermeyiz."

Maura hızla ayılıyordu.

"Sizin de Vic'in peşinde olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Yarım gülümsemesiyle başını evet der gibi salladı.

"Annem bir zamanlar eceli gelen köpeğin nereye işeyeceğini söyler dururdu. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Zavallı Vic, Bel-marsh'da geçirdiğimiz günler adına bizim kendisinin en iyi dostu olduğumuzu sanıyor."

Maura başını onaylarcasına salladı.

"Onu siz mi yakalayacaksınız?"

"Hayır. Bu küçük işi senin ehil ellerine bırakıyoruz, Maura."

"Çok sağ ol."

"Zaten bu yüzden buraya geldim. Her şeyi öğrenir öğrenmez işi senin ellerine bırakacağımızı biliyorduk. Biz bu tür işlere bu-laşamayız, özellikle böylesine duyarlı zamanlarda. Bu iş bittiğinde sana borçlu olacağımızı söyleyebilirim."

Maura bir kahkaha patlattı.

"Çok ama çok büyük bir borçtan söz ediyor, olmalısın."

Patrick omuz silkerek, Maura'nın ayaklarını hafifçe ovdu. "Sen nasıl istersen öyle olsun."

"Siz İrlandalılar her zaman kirli işlerinizi başkalarına yaptırırsınız."

Patrick güldü.

"Elbette. İngilizler kirli işlerini yıllar boyunca başkalarına yaptırıp duruyorlar, biz neden yapmayalım?"

Patrick'in yüzündeki ciddi ifadeye Maura güldü. Ama Patr-tick ona adamlarının ne denli tehlikeli olabilecekleri ima etmiş ve

O

PATRONUN OYUNU

| 235

bu da Maura'nın ayılmasına neden olmuştu. İçkilerini konuşmadan yudumladılar.

Nellie Joliff kısa boylu ve tehlikeli bir boyutta obezdi. Vic'e birçok kişiye olduğu gibi sürekli uyuşturucu alıyor gibi bir izlenim veriyordu. Çok eski Londralıydı ve bundan aşın gurur duyar, eski deyimleri kullanmaya özen gösterirdi. Anne Joliff ya da Deli Vic'in annesi olarak ün salmıştı.

Vic'i ülkenin her yanındaki hapishanelerde ziyaret etmişti ve uzun mahkûmiyetlerle başa çıkmakta zorlanan Vic'in sevgililerine de yardım elini uzattığı herkesçe biliniyordu. Ayrıca makineli tüfek gibi konuşan bir kadın olduğundan, oğlu sokaklarda ve barlarda konuşulmasını istemediği hiçbir şeyi annesine asla söylemezdi.

Nellie Joliff şimdi kız kardeşinin Chigwell'deki küçük evinde oturuyor ve sıkıntıdan patlıyordu. Vic'i yeniden kaçak olduğu için bir an önce Majorca'ya gitmek istiyordu. Oradaki tüm eski dostlarıyla küçük evini özlemişti. İncil'i elinden düşürmeyen kız kardeşiyle hiç anlaşmıyordu. Bu yüzden de kapıda Garry Ryan'ı görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve kendisine böylesi bir şans tanıdığı için de Tann'ya şükretti.

"Merhaba Bayan Joliff, Vic evde mi?"

Garry onunla göstermesi gereken dozda saygıyla konuşmuştu. Küçük bir çocuk gibiydi ve onun bu hali Nellie Joliff in çok hoşuna gitmişti.

"İçeri girsene, şekerim."

Kapıyı ardına kadar açtı.

Garry gülümseyerek içeri girdi. Vic'in küçük ayak oyunlarını nasıl oynayacağını bilerseniz her şey bu denli kolay olurdu işte. Beş dakika sonra elinde bir çay fincanı vardı ve Vic'in Major-ca'daki yeni yaşamına ilişkin birçok şey anlatmaya başlamıştı annesi. Bir saat sonra oradan ayrılırken Garry hâlâ gülümsüyordu. Çok mutluordu.

Ailesinin başını belaya sokmasına bakalım Vic ne diyecekti?

236İ MARTINA COLE

Bu, ona çok önemli ve değerli bir ders olabilirdi.

Benny ve Abul, Lancaster Sokağı'ndaki eve büyük ve ağır paketi getirmişlerdi. Paketi bahçede açarlarken Sarah onlara çay yapmıştı. Paketin içinde dört tane av tüfeği vardı.

"Şunlara bir bak, Abul. Ne kadar da güzeller."

Benny'nin sesi hayranlık doluydu ve Abul de kendini onun gibi hissederek başını evet der gibi salladı.

"Müthiş!"

Karşılıklı kıkırdadılar. Sarah onları mutfak penceresinden izliyordu. Ona Michael ile Geoffrey'yi anımsatıyorlardı. Michael her zaman lider olurdu ve Geoffrey de onun peşinden ayrılmazdı. Bu bağlamda Benny, amcasına çok benziyordu, ilişkilerinde her zaman ön planda ve en önemli kişi o olmalıydı.

Çocukluk arkadaşlarıydılar ve Sarah ölünceye değin de dost kalacaklarını biliyordu; ölümün ne zaman söz konusu olacağınıysa düşünmemeye zorladı kendini. Benny onun her zaman da gözbebeğiydi; ama onu şimdi Abul'le birlikte izlerken bir kez daha onun kendini kaybettiğinde ne denli tehlikeli biri olduğunu hatırladı. Çocuklarının tersine torunu çok acımasız ve duygusuzdu hatta zavallı annesinin ölümüne bile hiç üzülmemişti. Üstelik Janine ailenin eylemlerinden ve adına iş dedikleri pislikler yüzünden kendi kapısının önünde vurulmuştu.

Bu olay Benny'yi hiç değiştirmedeği gibi yaşamını yeniden değerlendirmesine de neden olmamıştı. O gerçek ve katıksız bir Ryan'dı ve tüm bunlardan da kendisi sorumluydu. Sarah bunu artık açık seçik görüyordu ve onları oldukları gibi kabul etmesi gerektiğini de biliyordu. Benny başını çevirince bakışları karşılaştı.

Büyükannesine göz kırparak gülümsedi ve Sarah da karanlık ve kasvetli bir günde birden güneşin ortalığı aydınlattığı bir neşe içinde hissetti kendini. Evet, Benny kesinlikle onun sevgili Michael'ı gibiydi. Ne yaparsa yapsın Sarah onu kesinlikle bağışlayacaktı.

"Ne zaman yapacağız, Benny?"

Benny bir kez daha gülümsedi.

"Maura o sihirli sözcüğü söyler söylemez."

'O

PATRONUN OYUNU I 237

"Onca kokaine ne olacak?"

Benny omuz silkti.

"Bilmem. O işi Maura halleder nasılsa, Abul. Aptalca sorular sormaktan vazgeç artık. Neden her şeyi bana sorup duruyorsun?"

Yine ruh hali değişmek üzereydi ve en iyi arkadaşı nerede durması gerektiğini çok iyi bilirdi.

Justin Joliff elli yaşında ve oldukça iriyarı bir adamdı. Annesi gibi o da çok şişmandı ve yemek yemekten çok hoşlanırdı. Kar» deşi gibi o da acımasız bir düşmandı ve zaman zaman da çok daha acımasız bir işadımı kimliğine bürünürdü. Ne var ki, oldukça korkak bir adamdı, tüm yaşamı boyunca Vic'in arkasına gizlenmiş ve kardeşinin gölgesine ve ününe sığınarak yaşamıştı. İnsanların Justin'e saldırmasına Vic engel olurdu ve işin kötüsü o bunu bilirdi. Bu da herkese duyduğu nefret duygusunu artırır ve kimselerin yanına yaklaşmasına izin vermezdi. Kadınları baştan çıkarmamakla birlikte kadın delisiydi, ama bu gerçek de, karşısına çıkan her kadında şansını denemekten kendisini alıkoyamazdı. En gözde striptiz kulübündeki kızlar bile yalnızca ondan iki misli para alırlardı.

Annesi oğlunu çok severdi ama Vic'i sevdiği kadar değil. Bunu biliyordu, Vic dahil hepsi biliyordu. Anneleri Nellie bu konuda açık davranmaktan yanaydı. Justin yalnızca Hun İmparatoru Attila'ya yaraşır biçimde acımasız ve duygusuz bir insandı. Santa Ponsa'nın dışındaki büyük ve görkemli villasının kapısını açarken kaşlarını çatmış tehdit edercesine bakıyordu. Silah şişmanlıktan kat kat olmuş çenesine dayandığında kaşlarını daha da çatarak başını gidebildiği kadar geriye itmeye zorlamış ve kaslarını iyice germişti.

"Merhaba, Justin, eski dostum. Kibar ve iyi yürekli bir adamın arabasının bagajında yolculuk etmeye ne dersin?"

Justin karşılık vermedi, veremedi. Çok korkmuştu.

İki silahlı adam, Garry'nin kardeşleri, bagajın kapağını kapatmaya çalışırken hâlâ kahkahalarla gülüyorlardı.

Justin çok şişmandı.

238i MARTINA COLE

"Ne yapacağız?"

"Onu burada vuralım mı?"

"Onu burada vuralım da ne demek oluyor? Ne demek istiyorsun, evirt önünde mi?"

Esmer ve vahşi bakışlı adamlar bagajın içindeki adamın ne denli korktuğunu tümüyle görmezden geliyorlardı. Aslında sanki o orada değilmişçesine onun hakkında konuşuyorlardı ve bu da Justin'in daha da çok korkmasına neden oluyordu.

"Neden yandaki villaya gidip bunu onların evinin önünde vurup vuramayacağımızı sormuyoruz ki? Bu kadar aptal olmak zorunda mısın? Silahtan çıkacak ses ne olacak?"

"Pekâlâ, o zaman ne yapacağız?"

Daha yaşlı olanı düşünürken eliyle çenesinde tempo tutuyordu.

"Onu villaya geri götürürelim ve yatak odasında vuralım. Yüzünü yastıkla kapatırsak tabanca sesi duyulmaz."

"Tamam." Genç olanı Justin'e döndü. "Bagajdan çıkar mısın, lütfen?"

Justin korkudan kıpırdamıyordu.

"Bu lütfen' de ne demek oluyor? Şu lanet olasıca bagajdan çıkmasını söyle ona."

"Şişko patates, şu bagajdan çık artık, aksi halde seni burada öbür dünyaya göndereceğim, komşuların da umurunda bile değil, tamam mı?"

Kardeşine baktı.

"Yeterince kaba davrandım mı yoksa burnunu çakmakla mı yakayım?"

Justin hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

"Bu kadar alaycı olma, kardeşim. Oyunun nasıl oynanacağını öğrenmek istiyordun, değil mi? Tamam o zaman ben sana ne yapacağını söyleyeceğim."

Justin bu sözleri dehşet içinde dinliyordu, tüm bu sözlerin korkunun dozunu arttırma yöntemleri olduğunun farkında bile değildi.

İki adam onu kollarından ve bacaklarından çekerek bagajdan çıkardı sonra da tekmeleyerek evden içeri soktular. Evi baştan

O

PATRONUN OYUNU

239

aşağı aradılar sonra da onu arabanın arkasına ite kaka oturarak hızla oradan uzaklaştılar.

İki kardeş Pollensa'ya doğru giderlerken yolda hâlâ onu ne yapacaklarını tartışıyorlardı.

İrlandalı adam gittikten sonra Maura kanepeye uzandı. Kıpırdayacak kadar bile hali kalmamıştı. Tommy'nin ihanetini sindirmekte zorlanıyordu. Her şeyin üstüne bir de onun kendisini kullandığı düşüncesine dayanmak gerçekten çok zordu. Duygularının yok olduğunu hissediyordu. Diğer insanların kendisini nasıl algıladıkları konusunda Maura her zaman gurur duyardı. Onun yaşam biçiminde bu, çok önemliydi. Hiç kimse onun acı çektiğini, yıkıldığını görmemeliydi. Oysa şimdi herkes onun yeğeniyle yattığını öğrenmişti ve Maura bu gerçekle yüz yüze gelmek zorundaydı. Ayrıca Tommy, Maura'nın yatağında yatarken, Vic Joliff le arkasından dolaplar çevirmişti.

Yüzünü elleriyle örttü. Karanlığa karşın aşağılanmanın verdiği öfkenin yüzünü kızarttığını hissediyordu. Kendini bu düzenbaz Tommy'ye teslim edebilecek kadar mı yalnız ve kimsesiz hissetmişti? Derdi neydi? Terry'nin ölümünden sonra kendini o denli yalnız hissetmişti ki Tommy Rifkind'in gerçekte nasıl biri olduğunu görememişti. Garry ve Lee, Tommy'nin oğlunu öldürmüşlerdi. Aralarında böylesi bir şeyin olmasına karşın ilişkilerinin iyi ve güzel olabileceğini, gerçek bir çift olabileceklerini nasıl düşünememişti? Aklını mı yitiriyordu? Şimdi karşısında bu İrlanda ilişkisi yeniden alevlenmişti. Eskiden onlarla defalarca uğraşmış ve her defasında da kalbi kırılmıştı. Artık her şeyden elini eteğini çekmesinin zamanı gelmişti. İpleri kardeşlerinden birine verip kendi hayatını yaşamalıydı.

Ama bu yaşta, kocasız, çocuksuz, kimsesiz nasıl yeni bir yaşama başlayabilirdi? Akşam olduğunda evinin yalnızlığına gömülme mi istiyordu?

Güzel evler, güzel arabalar ve güzel giysiler.

Ya güzel dostlar?

İyi arkadaşları vardı, özellikle Marge ve bir zamanlar öz ço-
2401

MARTINA COLE

cuğu gibi sevdiği Carla vardı. Ve Terry de hem eşi hem de sev-gilisiydi. Terry'nin ölümünden beri Maura onu kafasından atmaya var gücüyle çalışmıştı. Atmak zorundaydı aksi halde suçluluk duygusundan çıldırabilirdi. Şimdi Michael gibi o da aslında hiçbir şeyin bir anlamı olmadığını anlamıştı. Bir başka deyişle tüm yaşamı tam anlamıyla anlamsızdı.

Gözlerinin yaşardığını hissederek ağlamamaya çalıştı. Ağlamak çözüm değildi; bu gerçeği en acımasız yoldan öğrenmişti. Yerinde doğrulmaya çalıştı ama gücü yoktu. Kanepeye uzanarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Kendini çok yalnız ve çaresiz hissediyordu. Kapana kısılmış gibiydi.

Sonunda ağlama krizi geçti. Kıpırmızı gözlerle, karanlık odada kanepede uzanmış yatıyordu. Terry ve birliktelikleri geldi aklına. Terry onu dünyadaki tek kadınmişçasına severdi. Maura birlikte çıktıkları tatiller, paylaştıkları yemekleri düşündü. Kendisine sıklıkla nasıl olduğunu, ailesinin iyi olup olmadığını sorduğunu hatırladı. Maura'ya çok ilgi gösterirdi. Yanı başından ayrılmazdı. Maura onu kendi dünyasına sokmuştu ve bu da onun öldürülmesine neden olmuştu.

Eğer Roy'un kendisini çağırmasına kulak asmamış olsaydı hâlâ Terry'yle birlikte olacaktı. Kendi evlerinde, huzur dolu bir yaşam sürdürüyor olacaktı.

Ama bununla birlikte bir ara ailesi için ona sırtını dönmeye hazırlanmıştı. Sorunlarının kaynağı her zaman ailesi olmuştu. Peki ama başka ne yapabilirdi ki? Ailesinin şimdi olduğu gibi ona gereksinimi vardı. Maura mantığın sesiydi ama artık mantıklı falan olmak istemiyor, yalnızca sıradan biri olmak için yanıp tutuşuyordu. Oturma odasının kapısı açıldı, Maura loş ışıkta birinin kapıda durduğunu gördü. Bu bir kadındı ve Maura onun hatlarını görünce hızla doğruldu.

"Buraya gelmeye hiç utanmıyor musun, Carla?"

Hemen arkasında da Tony Dooley Senior duruyordu.

"Onu durdurmaya çalıştım, Maura."

Maura elinin tersiyle yüzünü sildi. Odanın ışıklarının yanmasını ve onların ağladığını görmelerini istemiyordu.

.0

PATRONUN OYUNU I 241

"Tamam, Tony. Ben hallederim."

Tony odadan çıktı, Carla yumuşak bir sesle konuştu. "Çok özür dilerim, Maws."

Maura kanepenin yanındaki abajuru yaktı.

"Demek özür diliyorsun, öyle mi? Bunun her şeyi düzeltebileceğini mi sanıyorsun?"

"Elbette hayır... Neden böyle davrandığımı bilmiyorum, Maws..."

"Tommy Rifkind seni baştan çıkardı, değil mi?"

Carla çok kötü görünüyordu. Maura bir an için ona yürekten acıdı. Yeğeni gerçekten de perişan bir haldeydi.

Ne var ki, bu düşünceleri kafasından atmalıydı. Burada, karşısında duran şu kadın halasının sevgiliyle yatmış, gerçek bir fahişeydi. Bu kıza yıllarca bakmış, ona annelik etmiş ama karşılığında bir teşekkür bile almamıştı. Bir kez bile Maura'nın kendisine verdiklerini en doğal hakkıymışçasına almıştı. O da ailenin bir parçasıydı ve aile her şey demekti, değil mi?

Evet ama artık değil.

"Lütfen Maura bırak da olardan açıklayayım."

Maura başını iki yana salladı.

"Buradan defol git, Carla."

Carla halasına onu yaşamında ilk kez görüyormuşçasına hayretle baktı. Çok acımasız konuşmuştu ve ne olursa olsun halasının kendisini asla dinlemeyeceğini anlamıştı.

"Lütfen, Maws..." Eskiden akan suları durduran küçük ve şımarık sesiyle konuşmuştu.

Maura elini Carla'nın yüzüne doğru kaldırarak içini çekti.

"Defol dedim. Defol git!"

Sözcükler sert ve soğuk bir ifadeyle söylenmişti. Carla'nın yüzünde kederli bir ifade oluştu. O ana değin Maura'yı halası olarak düşünüyordu; ama şimdi ailenin reisi Maura Ryan'la konuştuğunu anlamıştı ve bu da onu çok korkutmuştu. Herkes Ge-offrey'in ölümünün arkasında Maura'nın olduğunu biliyordu. Carla birden gerçekten de çok korktu. Büyükannesinin dediği gibi Maura çok acımasız biriydi ve kendisine kazık atılmasına asla izin vermezdi. Tüm dünyası yıkılmış bir halde arkasını dönerek kapıya doğru gitti.

242]

MARTINA COLE

"Garla..."

Carla, Maura'nın yumuşadığını düşünerek heyecanla döndü.

"Bir daha da buraya gelme. Evini boşaltman için bir hafta süren var."

Carla donup kalmıştı.

"Peki ama ya Joey... eşyalarım?"

Maura yeğenin sesindeki şok ifadesini duyunca içinden gülümsemek geldi. Her zaman kendini düşünürdü; dünyanın kendi ekseni etrafında döndüğüne inanırdı.

"O, Carla senin sorunun, şekerim. Bunu daha önce düşünseydin. Yoksa Liverpool'da Tommy Rifkind'in kolunda mı dolaşacağını düşünmüştün?"

Bu sözlerin içerdiği gerçek Carla'nın yüzüne bir tokat gibi çarptı ve ağlamamak için kendini güç tuttu.

"Bunları bana yaptığına inanmıyorum, Maura."

Orada öyle ayakta dururken Janine'e çok benziyordu. Yüzü çaresizlik içindeydi, kızıl saçları ışığın altında parlıyordu. Çok güzel bir kadındı ve Maura ona kızgın olmakla birlikte hâlâ seviyordu.

"Neyi yaptığıma, Carla? Beni rezil etmene izin mi vereceğimi sanmıştın? Sana her şeyi verdiğim gibi Tommy'yi de vereceğimi mi sandın?"

"Evimi elimden almanı demek istiyorum."

Maura homurdandı.

"Evini mi? Benim evimi, demek istedin herhalde. O evi ben satın aldım ve sen içinde bedava oturdun. Şimdi de zaten benim olan bir şeyi geri alıyorum, o kadar."

"Peki ama ben ne yapacağım?" Sesindeki şaşkınlık dolu ifade Maura'nın gülmesine neden oldu.

"Bir iş bulup çalış. Herkes gibi sen de işe gir. Yaşamak için para kazan."

Bir kahkaha daha attı.

"Gazetelere iş aradığına ilişkin ilanlar ver. Ama sen bunları yapabilecek enerjiye sahip değilsin, değil mi? Eve gelen temizliğin parasını bile ben ödedim, aksi halde evi bok götürecekti. Ya da şu ünlü striptiz kulüplerinden birinde çalış. Oradaki kızlara çok benziyorsun, hiç yabancılık çekeceğini sanmam. Ama hayır, O

PATRONUN OYUNU | 243

bu tür işler sana göre değil."

İşaret parmağını yeğenine doğru uzattı.

"Sen tembelin tekisin. Ama nasıl para kazanacağını sen kendin bulsan daha iyi olur. Ben artık senin için küçük parmağımı bile kıpırdatmayacağım. Şimdi git artık, defol buradan, seni iki yüzlü yılan seni."

"Tüm bu davranışlarında ciddi misin, Maura?" "Evet."

"Bir erkek için hem de, öyle mi? Bir erkek uğruna tüm aileyi paramparça ediyorsun."

"Evet. Umarım o buna değerdi, Carla."

Bir kahkaha daha patlattı ve Carla yitirdiğini anladı. Bir kez daha açıklamaya çalıştı. "Neden o şekilde davrandığımı bilmiyorum, Maura. Eğer zamanı geri alabilseydim..."

"Kapıyı arkandan kapat, olur mu?"

Yeğenin yanından geçerek mutfağa gitti ve çaydanlığa su doldurmaya koyuldu.

Carla sessizce evden çıkmadan önce birkaç dakika bekledi. O akşamki beklentileri arasında kayıtsızlık yoktu. Her şeye boyun eğecekti; Maura'nın tokat bile atabileceğini düşünmüştü ama bu başına gelenleri kesinlikle düşünmemişti. Tokat atması en azından olağan bir davranış biçimi sayılırdı.

Arabasına binerken, arkasından gelen ayak seslerini duyunca başını çevirdi ve yüzüne bir kova soğuk su atıldı.

Boş kovayı ona doğru fırlatan Maura uzanıp arabanın anahtarını aldı.

"Taksiye bin, şekerim. Diğerleri gibi bu arabanın da bana ait , olduğunu unutmuş olmalısın."

Onları izleyen Tony Dooley Senior başını iki yana salladı. Bu olaylara karışmak niyetinde değildi. Vic televizyonda Günün Maçı adlı programı izlerken cep telefonu çaldı. Ters bir sesle telefona yanıt verdi. "Ne var?"

Bunları söylerken arayanın kardeşi Justin olduğunu ekranda gördüğünden gülüyordu.

244İ MARTINA COLE

"Orada her şey yolunda mı, Vic?"

Vic yerinde doğrulup, uzaktan kumandayı eline alarak televizyonun sesini kıstı.

"Sen de kimsin?"

"Senin en korkulu düşün, Vic. Beni iyi dinle."

Vic arka plandan gelen Justin'in inlemelerini duyuyordu, birden bir silah sesiyle birlikte kardeşinin çığlıklarını duydu.

"Size orospu çocukları! Ben size ne...."

Karşı taraftaki adam gülmekten kırılıyordu.

"Elbette, Vic. Dur bir dakika, kardeşinin diğer bacağına ateş etmeyi unutmuşum."

Vic bir diğer silah sesiyle birlikte Justin'in çığlıklarını duyarken çaresizlik içinde oturuyordu. Duydukları karşısında yüreğinin öfke ve şaşkınlıktan duracağını hissediyordu. Justin'in başına daha başka bir şey gelirse annesi onu öldürürdü.

"Sen her kimsen, seni uyarıyorum, pis ellerini kardeşimin üstünden çek..."

Kendisine karşılık veren sesteki alaycı ifade belirginleşmişti ve Vic onun söylediklerini dinlerken dişlerini gıcırdatıyordu.

"Ah kapa çenenin, Vic. Annen hâlâ Chigwell'deki Verderer So-kağı'na gidiyor mu? Yoksa katiller sokağı mı demem gerek? Teyzenin annenin sinirine dokunduğunu duydum. Gidip anneni ziyaret etmelisin, dostum. Bak bakalım yaşlı kocakarı ne durumda."

Telefon kapandı. Vic elindeki cep telefonuna tarih öncesinden gelen bir canavar gibi şaşkınlıkla baktı.

Sonra da annesini aradı.

Yarat yoktu.

Evin içerisinde koşuşturup giyinirken kan ter içinde kalmıştı. Annesine ya da kardeşine bir şey olursa kentin güneydoğusu kan gölüne dönüşecek ve Ryan'lar listenin en başında yer alacaklardı.

Annesine giderken yolda İngiltere ve Majorca'daki adamlarını aradı. Bu arada korkuyla Ryan'lann eteklerinde dökülecek daha başka ne tür taşlar olduğunu merak etti.

16

"Ben şimdi ne yapacağım, büyükanne?" Sarah torununu kollarının arasına almış yatıştırmaya çalışıyordu. "Bilmiyorum bebeğim. Herhalde buraya geri geleceksin," dedi fısıltıyla.

Aslında Sarah, Carla'nın evine yerleşmesini hiç istemiyordu. Birlikte yaşanması çok zor bir insan olmuştu ve Joey'nin de Car-la'yla birlikte evine gelip yerleşmesi fikri Sarah'nm canını çok sıkıyordu. Yüksek sesle dinlediği müziği, eşcinselliği Sarah'nın tüyelerinin diken diken olmasına neden olmuştu. Sevgili Micha-el'ı da eşcinseldi ama o hiç olmazsa bir açıdan erkek gibi davranabilirdi. Michael hiçbir zaman çitkırıldım tavırlı olmamıştı. Tüm bunlar yetmezmişçesine bir de Joey'nin çığlık çığığa bağırarak konuşmasına alışması gerekecekti.

Bu konuyu Roy'la konuşup konuşmamaya bir türlü karar veremiyordu ama onun da başında yeterince dert vardı.

"Onun bunu bana yaptığına inanamıyorum, büyükanne." Carla sürekli olarak kendine acıyıp duruyordu.

Bazen Maura, Sarah'yı delirtmesine karşın, Sarah bu konuda Maura'run tarafını tutuyordu. Carla'run ona yaptığı kötünün de ötesindeydi ve Sarah, onun aklını kaçırmış olabileceğini düşünüyordu.

"Onun mutlu olamayacağını tahmin etmeliydin, Carla. Öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini önceden düşünmüş olmalıydın."

"Bütün suç onda... o benim peşime düştü, büyükanne."

Carla şimdi bu senaryoya yürekten inanıyordu; kendisine en uygununu buluncaya değin birçok senaryo yazardı.

"Carla, yeter artık. Bu evde ikinizin ortalığı nasıl karıştırdığınızı tahmin edebiliyorum. Maura böylesi bir şeyi asla kabul edemezdi. Bu işten paçanı bu şekilde kurtardığın için kendini çok şanslı görmelisin, bu Tommy için de geçerli."

"Demek sen de onun tarafını tutuyorsun, ha?"

Sarah başını iki yana salladı.

2461

MARTINA COLE

"Bu tür konularda taraf maraf yoktur. Böylesi bir şeyi asla yapmamalıydın, nokta."

"Benim de herkes gibi mutlu olmaya hakkım var ama, değil mi?"

"Elbette var ama bunu başkasının mutluluğundan çalarak değil, Carla. Maura sana her zaman çok iyi davrandı, şu anda onun hakkında ne düşünürsen düşün o sana öz kızı gibi baktı."

"Herkes aynı şeyi söylüyor, Maura çok iyi davrandı. Beni kanatlarının altına aldığı için çok şanslıyım. Bana ne kadar iyi davrandı."

Carla derin derin içini çekti. Gözyaşları yanaklarından aşağı sicim gibi inmeye başladı.

"Peki ama ya ben? Bana ne olacak, büyükanne? Kimse beni düşünmüyor mu?"

Sarah'nın sabrı tükenmek üzereydi.

"Sana mı ne olacak, Carla? Bir insanın isteyebileceği her şey verildi sana ve sen yine de mutlu değilsin.

Annenin harika bir anne olmadığını biliyorum ama Maura'yla aranızda yalnızca birkaç yaş fark olmasına karşın o seni öz kızı gibi sevdi, bağına bastı. Tüm yaşamın boyunca sana küçük bir prenses gibi davrandı. Oğluna yardım etti, istediğin her şeyi verdi sana. Tommy'yle yatarken hiç utanmadın mı?"

Carla büyükannesinin gözlerinin içine bakarak ciddi bir sesle yanıt verdi. "Hayır. Beni istedi, büyükanne, onu değil. Eğer olay bu kadar büyük bir soruna dönüşmeseydi Tommy şu anda hâlâ yanımda olacaktı."

Sarah karşısındaki bu güzel kadına bakı onun bu denli saf oluşuna inanamıyordu. İstedığı her şeyi yapabileceğine, her istediğini elde edebileceğine ve asla tüm bu isteklerinin bedelini ödemeyeceğine inanıyor olamazdı.

"Bu olaydaki kötü kişi benmişim gibi davranıyor, büyükanne. Aslında kötü kişi ta en başından beri kendisi. Herkesin korktuğu, dehşete kapıldığı kişi Maura, ben değilim. Tommy'nin beni ona yeğlediğini kabul edemeyen o. Beni ve oğlumu evsiz bırakan yine kendisi."

Sarah artık yeterince dinlediğini düşünüyordu. Patladı. Toru-

PATRONUN OYUNU 1247

nunun bu bitmek tükenmek bilmeyen, 'zavallı ben' edebiyatı sınırlarına dokunmaya başlamıştı.

"Çamur atmaya çalışan kişinin Maura Ryan olduğu düşünülürse hâlâ yürüyebildiğin için Tann'ya şükretmeyi neden düşünmüyorsun acaba? Tüm bu olayların sorumlusu sensin. Bu işten her zaman olduğu gibi paçanı kurtarabileceğini mi sandın yoksa? Maura en korkusuz, en acımasız insanların bile karşısında dehşetten tir tir titrediği bir kadinken sen nasıl olur da bu olayda hiçbir yara almadan, elini kolunu sallayarak sıyrılabileceğini düşünürsün?"

"Büyükanne haklı, Carla."

Benny çok alçak ve yumuşak bir sesle konuşmuştu ama iki kadın da korkudan yerlerinden sıçradılar.

"Sen benim kardeşimsin ama yine de onlar gibi davranıyorsun. Herkes her zaman onu ön planda tutuyor.

Herkesin ilgi duyduğu tek kişi o." Benny gülümsedi.

"Evet haklısın çünkü yaşamında bir şeyler başaran ilginç bir insan o. Belki sen de kendi yaşamında bir şeyler yapmış olsaydın o zaman insanlar sana da saygı duyabilirlerdi. Carla son kullanma tarihin geçti artık, bunu kabul etmelisin. Kendi yolunu bulamayan zavallı ve aptal bir genç kız gibi davranmaktan vazgeç artık. Git ve kendine bir yaşam kur be kadın. Maura'ya yaptığını bana yapsaydın olayı sineye çekmeden önce seni bir güzel benzetirdim, onun için şimdi git de şansına dua et. Bir kova su her zaman bir kova asitten çok daha iyidir, çünkü ben sana kesinlikle asit atardım, kardeşim ya da şıllık kan."

Carla bir kez daha hiçkırarak ağlamaya başladı. Uykusuzluktan ve ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Başını büyükannesinin omzuna dayayarak ağlamasını sürdürdü.

Benny çay suyunu ocağa koymadan önce acımasız bir kahkaha patlattı.

"Şu haline bir bak Carla? Sen kendini Ryan mı sanıyorsun? Bence sen kendine şıllık desen daha iyi olacak."

Sözlerini ciddi bir tavırla sürdürürken bir yandan da ocağın altını yakıyordu. "Sen kullanıldın ve bozuldun, şu anda kendi arkasına bakmadan kaçan bir herif tarafından kullanıldın. Ama onu bulacağız, Carla

2481

MARTINA COLE

ve onu bulduğumuzda da kendisine acımamız için bize yalvarıp yakaracağına sana garanti ediyorum. Sana başka bir şey daha söyleyeyim mi? Ve bizler ona kesinlikle acımayacağız. Bunun gerçekleşmesini de ben üstleneceğim. Şimdi artık çeneni kapat, sınırima dokunuyorsun."

Torununun sözlerini dinleyen Sarah derin derin içini çekti. Yıllar boyunca kim bilir kaç kez buna benzer sözler duymuştu. Cinayetler, sakatlamalar, şiddet. Artık dayanamıyordu. Kendi kanından canından olan insanların bu şekilde konuşmalarını akli almıyordu. Ama yine de oğullarının bu şekilde konuşmalarını bir yere kadar kabul edebiliyordu ama kızının konuşmalarını asla. Ama öte yandan da hepsini bir arada tutan ve Carla'yı kanatlarının altına alan kendi kızıydı. Roy'un evine gittiği ve Ja-nine'i çok kötü bir halde bulduğu o günü hâlâ anımsıyordu. Küçük kızın kolu mosmor olmuştu ve üstü başı kir içindeydi. Sokak çocuklarına benziyordu. Evin içi pislikten geçilmiyordu. Sarah, Carla'yı evine götürmüş ve o andan itibaren de küçük kızla Maura ilgilenmeye başlamıştı ve şimdi o, tüm bunlara nasıl bir karşılık vermişti. Maura, Carla'ya hem anne, hem kız kardeşi hem de arkadaş olmuştu. Şu anda bile hâlâ yanlış bir şey yaptığının farkında değildi. Sarah istemeye istemeye Carla'run da Benny gibi olduğu ve onlara herhangi bir şeyin yapılamayacağı sonucuna varmak üzereydi.

Garry, Lee ve Maura, Vic'in içinde bulunduğu çıkmaza kahkahalarla gülüyorlardı. Anlaşıldığına göre Chigwell'deki teyzesinin küçük evine gitmiş ve annesinin tombala oynamaya gittiğini öğrenmişti. Sonunda

annesi kanlı canlı eve dönmüş ve oğlunu herkesin önünde azarlamıştı. Maura'nın gülmeye gereksinimi vardı ve Garry de bunu ona sağlamıştı.

"Sonra peşine düştük ama hiç de kolay olmadı. Vic'in bu kaçma işinde çok başarılı olduğunu kabul etmem gerek. Kısa bir süre sonra izini yitirdik. Bu arada Mickey Ball'ın en yakın arkadaşlarından biri olduğunu öğrendik."

O

r)i

PATRONUN OYUNU 1249

"Bu beni şaşırtmadı, onlar her zaman yakındılar."

Garry'nin sesi gergindi. O da bir zamanlar Vic'in çok yakın arkadaşıydı ama artık konuşmuyorlardı, birbirlerine dargındılar. Ama diğer adamın kafasını koparmak isteğini çok iyi anlıyordu. Özellikle şimdi Leonie'ye sahipken. Genç kadının başına bir şey gelecek olursa gözleri kararır. Leonie onun ruh arkadaşı gibiydi, her konuda anlaşılıyorlardı. En azından Leonie onun söylediklerine kesinlikle karşı çıkmıyordu ama bu da ayrı bir konuydu.

"Rifkind'e ne olacak?"

Soruyu Lee sormuştu. Bu sorunun er ya da geç sorulacağını bilmesine karşın Maura'nın bedeni gerildi. Herkes Tommy Rif-kind'in ne yaptığını öğrenmişti ve bu da başa çıkılması kolay bir konu değildi. Maura insanların kendisine acımasından nefret ederdi.

Garry onun yanıt vermesine fırsat vermeden konuştu.

"Rifkind'i bana bırak, Lee. Onu ben halledeceğim. Vic'in izini bulmamız gerek ve kardeşinin bu konuda bizlere yardımcı olacağından eminim. Vic'i ele geçirdikten sonra da Tommy'nin izini bulmak çok kolay olacaktır. Ya Liverpool'da, ya buralarda ya da gizlenme evlerinden birinde olacağından eminim. Ama onu bir şekilde elimize geçireceğiz. Çünkü o, başının çaresine bakabilecek tıynetle bir adam değil. Er ya da geç kendini ele verecek. Bulana yüklü bir para vereceğim haberi ortalığa yayılırsa hemen buluruz."

Lee başını evet der gibi salladı.

"Carla'ya ne olacak?"

Bunu öğrenmesi gerekiyordu, Carla için kaygılanıyordu.

"Ona bir şey olmayacak, Lee ne söylemeye çalışıyorsun?"

Maura alaycı bir tavırla konuşmuştu ve Lee onun varlığını tüm gücüyle bir kez daha hissetti. Kaygılanmakta haklıydı. Bir milyon pound verseler bile asla Carla'nın yerinde olmak istemezdi. Bu olaydan paçasını kolayca sıyrabileceğini düşünmekle büyük aptallık etmişti ve Tommy'ye gelince... onun her zaman beş para etmez herifin biri olduğunu düşünürdü zaten. ; "Onu evinden attığını duydum..."

2501 MARTINA COLE

"Kendi evimden, Lee. Onu kendi evimden attım. Söz konusu ev, benim evim."

Lee içini çekti.

"Her neyse ama çok korkuyor, Maws."

"Korkması gerek, o ikiyüzlü yılanın."

Garry öfke dolu bir sesle konuşmuştu ve Maura bile onun sesindeki bu öfke ve düşmanlık dolu ifadeye şaşırmıştı.

"Carla annesinin kızı. Janine de onun gibiydi, aileden ve işimizden nefret ederdi ama yaşamı boyunca da lüks ve konfor içinde yaşamaktan geri kalmadı. Bunu hepimizin kabul etmesi gerek. Carla'yı boş ver, başının çaresine baksın. Kendi düşen ağlamaz. Belki bu şekilde ailesine saygı duymaya başlar, kim bilir?"

"Tommy'nin peşine düştüğünü söylüyor."

"Ah, Tanrı aşkına kapa çeneni Lee. Kimin kimin peşine düştüğünün bir önemi yok, küçük çocuklar gibi saçmalıyoruz burada. Sen sonuca bak. Tommy'yle birlikte oldu mu? Oldu. Eğer eline fırsat geçirebilseydi bize karşı cephe alacağından eminim onun. Carla iğrenç bir fahişeden başka bir şey değil. Ben kişisel olarak artık ona tek kuruş bile vermeyeceğim. İkisini de Muvver'e bırakalım, o halletsin."

Lee, Garry'nin bu acımasız sözleri karşısında başını şaşkınlıkla iki yana sallayıp duruyordu.

"Annem de çok sinirlendi. Carla'nın artık saf dışı bırakılması ve kimsenin ona yardım elini uzatmamasını istiyor. Ama bu bizim için de zor olacak sanıyorum. Annemin evine gittiğimizde onu karşımızda göreceğiz."

Garry her şey son derece basitmişçesine omuzlarını silkti.

"Ben onu bundan böyle görmezden geleceğim, siz de aynı şeyi yapın."

Lee her zamanki gibi kardeşini izleyerek başını evet dercesine salladı. Artık yeğenine acımaya başlayan Maura karşılık vermedi.

"Benny bu sabah ona akıl vermiş."

Garry güldü.

"Benny'ye çok dikkatli olmasını söyle, aksi halde kendine fazla bir akü kalmayacak."

Maura sırttı. Benny orada olsaydı bu konuşmaları onlar ka-

PATRONUN OYUNU 1251

dar eğlenceli bulmayacaktı. Kendisi hakkında yapılan esprileri her zaman ciddiye alırdı.

"Roy nasıl?"

Maura omuz silkti.

"Bugün onunla konuşmadım."

"Konuşursun."

Garry duygusuz bir sesle konuşmuştu.

"Sinirli mi acaba?"

Garry gülümsedi.

"Roy'un yerinde sen olsaydın sinirli olmaz mıydın? Sen ve Carla onun yaşamının en önemli iki unsurunuz."

"Bunu da atlatır."

Garry gülümsedi.

"İşte benim sevdiğim ve taradığım Maura."

Kız kardeşiyle, erkek kardeşini izleyen Lee onların düşünce ve davranış biçimlerinin birbirine ne denli benzediğini bir kez daha aklından geçirdi. Karısı haklıydı; hiçbiri normal değildi. Ama bunlar onun ailesiydi ve onlara yaşamında yer vermek istiyordu. Onlar olmadan, özellikle Maura'sız bir yaşam söz konusu olduğunda bir yerde dokuz-beş çalışıyor olacak ve sıkıntıdan patlayacaktı.

Yaşam seçeneklerinden ibarettir ve onlar da kendi seçeneklerini yıllar önce seçmişlerdi. Bunu değiştirmek artık hepsi için çok geçti.

İsteseler bile.

Billy Mills mutluymuştu. Cebinde parası, kolunda fıstık gibi bir kız vardı. Bu genç kız onun sayısız sevgililerinden biriydi, bu da onun barda çalışan biri ya da striptizci olmadığı anlamına geliyordu. Genç kız ondan çok hoşlandığı için onunla birlikte oluyordu.

Billy, onu bir arkadaşının atının koşacağı Brighton'daki at yarışlarına götürüyordu. Billy, Brighton'ı severdi, havası ılımandı ve çok güzel yemekleri olan küçük ve sevimli lokantaları vardı. Janette çok bakımlı bir kadındı ve o gün de çok güzel

252 MARTINA COLE

görünyordu. Üstünde siyah deri bir takım vardı. Herkesin dikkatini çekiyordu. Saklamaya çalışan birçok kadının aksine iri poposunu teşhir etmekten de çok hoşlanırdı. Billy de büyük popolardan çok hoşlandığından her fırsatta onu sıkıştırıyordu.

Janette'in yeni Jaguar arabasına binmesine yardım ederken de mutluluktan uçuyordu. Janette arabaya binerken Billy birden donup kaldı. Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Jack Stern iki adaleli iri kıyım korumasıyla birlikte karşısında duruyordu. İşin en kötü yanı bir de gülümsüyordu.

"İyi görünüyorsun, Jack."

"Kendimi iyi hissediyorum da ondan. Ryan'lann sayesinde de cebim biraz delindi."

"Ve benden bir toplantı ayarlamamı istiyorsun, doğru mu?"

"Doğru. Senin bu yanından her zaman hoşlanırım, Billy. Leb demeden leblebiyi anlıyorsun."

"Öyle mi? Artık buradan çek git, Jack. Bugün tatil yapıyorum."

"Tatil bitti artık, Billy."

"Ne demek tatil bitti? At yarışlarına gideceğim."

Jack derin derin içini çektikten sonra sessiz caddeye bir göz attı.

"Bana kendini zorla kaçtırtma, Billy. Çok önemli ve asla bekleyemez."

"Yirmi dört saat bekleyebileceğinden eminim, Jack."

Janette başını camdan dışarı çıkardı.

"Gidecek miyiz?"

Jack kıkırdadı.

"Bunu da nereden buldun? Köpek yarışlarından mı?"

Bu espriye Büly bile güldü. Jack istediği zaman gerçekten de çok komik olabiliyordu, harika bir espri anlayışı vardı.

"Çok komiksin, Jack."

Sırıttı. Buna diğer iki koruma da katıldı.

Jack bir süre sonra ciddi bir ses tonuyla konuştu. "Bu toplantının bir an önce yapılması gerekiyor, Billy.

Bunun karşılığını sana bol bol ödeyeceğimi de elbette biliyorsun. Ama gerçekten de çok önemli. Çok büyük bir sorun söz konusu ve benim de dostça bir arabulucuya gereksinmem var. Fazla bir seçeneğin

O

PATRONUN OYUNU | 253

yok, Billy, bunu sen de şimdiye değin anlamış olmalısın."

Billy içini çekerek kaderine razı oldu. Jack haklıydı, onun orada olması çok büyük miktarların söz konusu olması anlamındaydı. Billy arabanın içinde sabırsızlıkla oturan Janette'e bakı. Cebinden bir deste para çıkararak açık pencereden genç kızın kucağına attı.

"Özür dilerim Janette, ama iş her zaman ön planda gelir." "Sen öyle diyorsan, öyle olsun Billy!"

Billy omuz silkti ve sonra da her zamanki mutlu tavrıyla gülümsedi.

"Aslında senin dediklerin olacaktı, sevgilim ama iş, işte." Jack ve korumaları güldüler. Bu dostça bir karşılaşmaydı, kimsenin sorun çıkarmaya niyeti yoktu. On dakika sonra elinde iki yüz poundla birlikte Janette sokakta tek başına duruyordu. Yüzündeysen ölümçül bir ifade vardı.

Danielle Hicks eski kanepeye uzanmış yatıyordu. Ellerini de şiş karnının üstüne koymuştu. Büyük oğlu Petey, Maura'yı içeri almıştı. Maura eşikte durmuş Jamie sayesinde perişan bir kadına dönüşmüş Danielle'ye şaşkınlıkla bakıyordu.

Danielle ona buruk bir ifadeyle baktı.

"Ben de seni bekliyordum. Kapımızın önündeki pislikler hiç yok olmuyor."

Maura başını evet der gibi salladı.

"Biliyorum."

Danielle zorla gülümsemeye çalıştı.

"Her şey olup bittikten sonra senin buraya geleceğini tahmin etmişim."

Uzandığı sedirde güçlüğüle doğrularak seslendi. "Petey bize çay yap."

Maura delikanlının çaydanlığı ocağa koyusunu duydu.

"Ben yapardım."

Danielle başını iki yana salladı.

"Sen otur. Bana öğrenmem gerekenleri anlat yeter."

Maura, Danielle satın almadan yıllar önce yaylan kopan bir. koltuğa geçip oturdu. Bakışlarını odada gezdirdi. Renkleri sol-

254 | MARTINA COLE

muş perde ve haklara baktı. Nemli duvarlardaki duvar kâğıtlarının kabardığını, bir köşeye atılmış oyuncakları gördü. Yerdeki sepetin içinde ütülenmeyi bekleyen çamaşırlar vardı. Karşısındaki sürekli çocuk doğuran kadına baktı.

Danielle de onun bakışlarını izliyordu.

"Felaket bir yer, değil mi? Jamie bizi bırakıp gitti. Onun ölümünden beri kendimi bir türlü toparlayamadım." Güldü.

"Jamie'nin arkadaşları ara sıra uğruyorlar. İçeri girerken ayakkabılarını çıkanyorlar bu da beni çok güldürüyor. Burası o kadar temiz ki, elbette çıkaracaklar diyorum kendi kendime.", Kendi esprisine kendi güldü.

"Giderken bir şeyler aldılar mı?"

Danielle başını evet der gibi salladı.

"Evet. Ama çok değerli bir şey almadılar. Onu suçlu konumuna koyabilecek her şeyi ortadan kaldırmıştan.

Ne olduğunu bilmediğim gibi bilmek de istemiyordum. İstedüğün zaman benden alırsın, tamam mı?"

Maura evet dercesine başını salladı.

"Bundan sonraki adım ne olacak?"

"Öncelikle bunu halledelim ve onu gömelim. Hâlâ morgda, cenaze için bana bir tarih vermediler. Otopsi raporunu gördüm, gözkapaklarımın yapıştırıldığını biliyorum. Bunun, onun ölümüne neden olduğunu düşünüyorlar; dövüşme kalp krizi geçirmesine neden olmuş."

Yavaşça güldü.

"Kalp krizi geçirebileceği kimin aklına gelirdi, değil mi? Ben onun bir kalbi bile olduğunun farkında değildim, bana ve çocuklara davranışlarından onunu kalbinin olmadığını düşünüyorduk."

Sesi acı doluydu.

"Artık yaşamıyor. İşin en tuhaf yanının ne olduğunu biliyor musun? Artık sonunda onun nerede olduğunu bildiğim için, öldüğüne seviniyorum. Kimseyle birlikte olmadığını biliyorum."

Maura, Danielle'nin sesindeki perişanlığı fark etmişti ve Jamie Hicks'in Danielle'ye sahip olduğu gibi bir başka insanın kendisine sahip olmasına izin vermediği için çok mutluydu. İçinde-

0

PATRONUN OYUNU | 255

ki burukluk Tommy'den kaynaklanıyordu ama bu burukluktan da bir süre sonra kurtulacağını çok iyi biliyordu. Gururu incinmişti. Oysa Danielle gururunu yıllar önce yitirmişti.

"Eskiden onu aramak için sevgililerinin evine giderdim, Maura. Benimle birlikte olmak isterse bunu gerçekleştireceğini hissederdim. Oysa o karşıma geçer ve defolup gitmemi söylerdi. Birkaç gün sonra da gelir, o çekici gülümsemesiyle bana bakar, ben de bağırma taş basarak onu içeri alırdım."

Maura olağandışı bir sessizlik içinde plan çocuğun elinden çay fincanlarını alarak küçük sehpanın üstüne koydu.

"Artık o yok ve ben buradayım. Yedi çocukla baş başa kaldım. Ne gerçek bir evim ne de eli yüzü düzgün mobilyalarım oldu. O bencil köpek hiçbir şeyi sigortalamamış."

"Elbette sigortalattı. Yani bizim sana borcumuz var, demek istiyorum. O çok aptaldı ve bunun da bedelini yaşamıyla ödedi. Senin rahat bir yaşam sürdürmen için elimden geleni yapacağım. Woodford Green'de

güzel ve küçük bir ev var. Çocukların gideceği okul da eve çok yakın. Okulun kocaman bir de bahçesi var. Bu sözünü ettiğim ev senin, Danny. Seni unutabile-ceğitni düşünmedin, değil mi?" Danielle konuşmadan önce başını iki yana salladı. "Ama beni onsuz bıraktın, değil mi? Onu sen öldürdün, ya da senin ailen."

Maura bu sözcüklerin arkasındaki acı dolu ifade karşısında çok şaşırmişti. Karşısındaki kişinin artık yalnız, dul, acı çekmiş ve korku dolu bir kadın olduğunu anlamasına karşın yine de çok şaşırmişti. Oturduğu koltukta hafifçe öne doğru uzanarak çocukların duymaması için alçak bir sesle konuştu. "Şimdi beni iyi dinle, Danny, bu işin nasıl sonuçlanacağını o da bizler gibi çok iyi biliyordu. Senin maaşını veren insanlara kazık atma, yoksa bu senin sonun olur, değişini hatırlıyorsun değil mi?"

Bu üstü kapalı bir tehditti ve Danielle de karşısında kimin olduğunu bir kez daha hatırlamak zorunda kalmıştı: kusursuz makyajı ve saçları, güzel giysileri ve ayakkabıları, her zaman iyi bir dost olmuş ve gerektiğinde parasal yardımlar yapmış olan Maura birden Maura Ryan'a dönüşmüştü. Maura Ryan karşısındaki bu karnı burnunda genç kadının o anda artık arkadaşı olmaktan çıkmıştı. Danielle kocası Jamie'nin kendilerini boğazlarına

256 | MARTINA COLE

kadar pisiliğe batırdığını ilk kez o anda anlamıştı.

Maura Ryan'ın yöntemleri doğrultusunda oyunu oynadığınız sürece o size bakar, sizinle yakından ilgilenirdi ama onu ya da ailesinden herhangi bir kişiyi tehdit etmeye kalktığınızda attığınız her adıma dikkat etseniz çok iyi olurdu.

"Şimdi benim karşıma geçip boynu bükük, mağdur hamile kadın rolünü oynama, Danny. Sana yardım edeceğiz. Ama doğrusunu istersen sana yardım önerdiğim için herkes bana aptal diyor. Kocan, sevgili Jamie'n bize çok büyük bir kazık attı, tarihin en büyük kazığını. Bu yüzden de söylediklerime kulak ver ve şu eski özdeyişi kulağına küpe yap: sana yardım eden eli sakın ısırma."

Danielle sinirlenmişti ve Maura bir an için ona acıdı ama öte yandan da yaptıklarının bedelinin ödenmesi gerekiyordu, ancak bu şekilde bu genç kadın bundan böyle çenesini kapalı tutacak, boşboğazlık etmeyecekti. Akşam bastırıldığında, günün sonunda bu her şeyden de çok önemliydi.

Benny bir kez daha gözkapaklarını yapııştırma konusuyla gündeme gelmişti. Maura içten içe tüm bu dertleri başlarına açan o küçük piç kurusunu gebertmek için yanıp tutuşuyordu ama olan olmuştu ve o anda yapabileceği tek şey zararı mümkün olduğunca sifıra indirmeye çalışmaktı. Bu da zavallı hamile kadının korkması anlamına geliyorsa korkutulacaktı. Çaresi yoktu.

Danielle de onlar gibi işin sonucunu biliyordu. Danielle usule aykırı davranmıştı ve bir kez daha düşünmeden konuşmaması ve kocasının ölümüyle ilgili istemeyerek de olsa ağzındaki baklayı çıkarmaması için ona bir ders vermek zorunda kalmıştı. Maura bir yandan da bu dersin Garry'den ya da Tanrı korusun Benny'den gelmediği için kendini rahatlatıyordu.

Bu yüzden de alabildiğince sert davranmıştı ve bir dostunu yitirip bir düşman kazanmasına karşın yine de Danielle'nin kocasının başına gelenlere ilişkin görüşlerini yüksek sesle ifade edemeyecek kadar gözünün korkutulduğunu bilincinde geceleri yatağında daha rahat yatabilecekti.

"Çayını içince sana evin resimlerini göstereyim. Dört yatak odası var. Dolayısıyla çocuklar artık ayaklarının altında olmaya-

PATRONUN OYUNU | 257

cak. Tavan arasında geniş bir oda daha var istersen orayı da yatak odası yapabilirsin. Bu sana kalmış."

Danielle resimleri alırken elleri titriyordu ve Maura bir kez daha içinde yoğun bir suçluluk duygusu hissetti. Genç kadının titreyen ellerini tutarak yumuşak bir sesle konuştu. "Ben elimden geleni yapıyorum, Danielle ve inan bana benim konumumdaki birçok kişinin yapabileceğinin çok fazlasını yapıyorum."

Danielle cesaret edebildiği kadar çabuk bir zaman içinde ellerini geri çekti. Sahte bir gülümsemeye konuştu. "Bunun farkındayım Maura ve bunun için sana çok teşekkür ederim. Yalnızca sinirlerim biraz bozuk."

Maura sıkıntılı bir şekilde gözlerini kapadı. Danielle'nin bakışlarındaki nefret ve korku dolu ifadeyi görmüştü. Birkaç dakika sonra oradan çıkıp arabasına bindiğinde bir süre kıpırdamadan oturup sokaktaki insanlara baktı. Genç anneler çocuklarını yuvadan almışlar neşe içinde yürüyorlardı. Bazı evlerden ve park etmiş arabalardan müzik sesi geliyordu. Üstlerinde önlükleri olan çocuklar yüzleri gözleri kir pas içerisinde muzip tavırlarla koşuyorlardı. Evlerin içinden gelen sidik kokusu, her bloğun önüne atılmış kullanılmış enjektörler, lastikleri patlamış kırık dökük arabalar ve çevreyi saran yoksulluk şaşırtıcı bir boyuttaydı. Yeni kurulan hükümetin ahlak ve cinsel eğitim konusunda söylevler verirken insanların bu şekilde yaşamalarına nasıl izin verdiklerini düşündü.

Yıllar önce annesi bir keresinde insanların evler değil gecekondular inşa ettiklerini söylemişti. Ama bu doğru değildi. Bu, bu tür insanların çoğu için son duraktı ve onlar da zaten daha fazla bir şey bilmiyorlardı. Burasının gerçekten de çok kötü bir yer olmasını bilmesine karşın Danielle'nin yaşamının geri kalan bölümünü yanında bir erkek olmadan kendisi ve çocukları için çok daha iyi koşullardaki bir evde geçirmek yerine, dünyanın en büyük uçkağaçı ve yalancısı Jamie'yle birlikte burada geçirmek isteyeceğini çok iyi biliyordu.

Kısa bir süre sonra yola koyuldu ama içi hâlâ buruktu. Car-la'nın ihaneti bile Danielle Hicks'in bakışlarındaki nefret kadar canını acıtmamıştı. Maura sonunda diğer insanların kendisinde

O

2581

MARTINA COLE

gördüğü şeyi görmüş ve gördüklerinden de hiç ama hiç hoşnut kalmamıştı.

İçini çekerek bu işlerin nasıl ve nerede sona ereceğini geçirdi içinden. Vic onu öldürecek miydi? İlk kez kendisine bu soruyu soruyordu ama yanıtı ne olursa olsun Vic'in ne yapacağını hiçbir şekilde umursamadığını görünce şaşırmadı. Kardeşlerinin ve ailesinin dışında artık hiçbir şey umurunda değildi. Ashnda Tann'nında bildiği gibi yaşanacak bir dünyada değildiler.

Carol dolabını gözden geçiriyordu. Haftada iki kez bir yardım derneğinde çalışan annesine vermek üzere eski giysilerini bir kenara ayırmıştı. Ayakkabı kutularını, ayakkabılarını ve çantalarını gözden geçirirken ve büyüyen karnına karşın bazı giysilerinin üstüne olup olmadığını kontrol ederken şarkı söylüyordu. Hamile olduğu için çok mutluydu. Benny'nin tam böyle bir şeye gereksinimi vardı. Bir çocuğa. Hamile olduğunu söylediğinden beri Benny'nin ü ürkütücü davranış biçimleri azalmıştı.

Bu yüzden de eşyalarını gözden geçirirken, neyi istediğine ve daha da önemlisi ne istemediğine karar verirken son derece mutlu bir insandı.

Temizlikçisi Debbie'nin alt kaü elektrikli süpürgeyle temizlemeye başladığını duydu. Debbie kısa bir süre sonra da bir fincan çayla bisküvi getirdi. Kısa bir süre sohbet ettikten sonra Carol yeniden dolapların başına geçti. Harika bir gün geçirdiğini düşünüyordu. Yaşamında hiç bu kadar mutlu, bu kadar çok paralı ve saygıdeğer biri olmamıştı.

Kendi dolaplarını gözden geçirmeyi bitirdikten sonra Benny'ninkilere de bakmaya karar verdi. O da zaman zaman eski eşyalarını Carol'in annesine gönderdiğinden, yardım derneklerine bağışlarda bulunduğundan Carol onun eşyalarını incelediği için içinde hiçbir pişmanlık duymadı. Kendince artık eskimiş olduğunu düşündüğü eşyaları bir kenara koyacak ve akşam Benny eve geldiğinde bunları inceleyip bir karar verecekti. O gün hava çok sıcaktı. Klima Carol'in yaşamını bir hayli kolaylaştırmıştı. Çekmeceleri ve dolapları açıp eşyalara bakarken

O

.O

PATRONUN OYUNU 1259

mutlulukla gülümsedi. Komodinin önündeki sandalyeyi alarak üstüne çıkıp dolabın üst rafındaki kutuları açmaya koyuldu. Önce kendine ait olan kurulan sonra da Benny'ninkileri aldı.

Kurulan yere dizdikten sonra bir fincan çay daha almak için mutfığa gitti. Debbie hâlâ orada olduğundan Carol ona da bir çay verdi, ayaküstü bir süre sohbet ettikten sonra çayını alarak başladığı işi bitirmek üzere üst kattaki odasına çıktı. Kurulan teker teker açtı, bir süre sonra burnuna garip bir koku geldi. Burnunu kırıttırdı, kokunun Benny'nin dolabının üst rafındaki en büyük kutunun içinden geldiğini fark etti.

Koku, Benny'nin dolabın üst rafına attığı krem renkli şapka kutusundan geliyor gibiydi. Bir kez daha sandalyeye çıkarak uzanıp kutuyu kendine doğru çekti. Diğerlerinden daha ağırdı ve bu da Carol'ı meraklandırmıştı. İçinden bir ses kutuya dokunmamasını söylüyordu ama artık çok meraklanmıştı. Aynı zamanda da kutunun içinde her ne varsa çoktan kurumuş olabileceğini düşünerek kaygılanıyordu da. Acaba fare mi vardı? Kutuyu yere koydu ve çömeldi. Kutunun kenan seloteyle kapatılmıştı. Carol birden kutunun içinde ne olduğunu öğrenmek istemediğini hissetti. Kutuya yaklaştığı için koku daha da kötüleşmişti. Seloteyi çıkarmaya başladı, soluğunu tutarak açtı. Kutunun içinde bir insan kafası vardı, bakışları bulanık ve ağzında da alaycı bir ifade oluşmuştu. Bozulmanın artık son aşamasındaydı.

Dehşet dolu çılgınlık temizlikçi kadının koşarak yukarıya çıkmasına neden oldu. Ama Debbie bunu yaptığı için yaşamı boyunca kendini bağışlamayacaktı. İçeri girer girmez o da Carol'la birlikte haykırmaya başladı. Komşular polise haber verdiler. Polisin eve gelip içeri girmesi yirmi dakika sürmüştü ve evden çıkmalarıyla neredeyse tam bir günlerini almıştı.

Benny, Carol'ı hastanede görmeye gitmediği gibi neden düşük yaptığını da öğrenmeye çalışmadı ve bu da Carol'a öğrenmek istediği her şeyi anlatmış oldu.

17

"Ne!"

Garry'nin sesi o denli şaşkınlık ve kuşku doluydu ki Maura gülmek istedi. Bunun yalnızca sinir bozukluğundan kaynaklanan bir gülme olduğunu anlayabilecek kadar duyarlı bir kadındı ama aynı zamanda da Garry çılgınlıklarını bastırmakta da zorlanıyordu. Bu, o denli olağandışıydı ki Maura bunun gerçekten olduğundan kuşku duymaya başlamıştı. Elbette o da bunun gerçek olduğunu biliyordu. Yalnızca, keşke olmasaydı, diye geçiriyordu içinden.

"Kesik başı, o lanet olasıca kesik başı evinde, dolabında mı saklamış, ha! Bana bunu neden yaptığını sakın sorma, Garry. Gerçekten de bilmiyorum ve bu kesik başı neden odasında, dolabında sakladığını da öğrenmek istemiyorum."

Kardeşi başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Bu çılgınlıktan da öte."

Maura güldü ve alaya bir tavırla konuştu. "Öyle mi? Hayret ben onun hiç bu kadar çılgın olduğunu fark etmemiştim."

"Peki sonuç ne?"

"Zavallı Carol'ın çılgınlıkları temizlikçi kadının, komşuların ve sonunda da polisin eve gelmesine neden olmuş. Benny hâlâ serbest ama polisin çok yakında onu tutuklayacağından eminim."

Garry ciddi bir ifadeyle konuşmadan önce birkaç dakika düşündü. "O kesik kafayı birinin oraya koymuş olduğunu söyleyemez miyiz?"

"Kimin koyduğunu söyleyeceğiz, Gal? Lanet olasıca Alan Titchmarsh'm mı?"

Garry gülmeye başladı.

"Kimin kafasıymış?"

Maura omuz silkti.

"Bunu hiç düşünmemiştim. Benny'yi tanırsın, herhangi birinin kafası olabilir."

Garry bir kez daha güldü.

O

PATRONUN OYUNU I 261

"Bu tür bir sohbet yapabileceğimizi doğrusu hiç düşünmezdim, ya sen?"

Maura başını iki yana salladı.

"Garry bu hiç de komik değil, tamam mı?"

"Bu kimin kafası olduğuna bağlı, değil mi?" Yeniden gülmeye başlamıştı ama bu kez buruk bir ifadeyle gülüyordu. "Benny nerede, Maura?"

"Şu anda güvenli bir yerde."

"Sence Tommy'nin kafası olabilir mi, Maws? Belki de Benny sana o kafayı Noel armağanı olarak vermeyi düşünüyordu. Onun ne denli manyak olduğunu sen de biliyorsun."

Maura başını iki yana sallayarak olayın saçmalığına güldü.

"Kafa bozulmaya başlamış. Bu yüzden Tommy'nin kafası olamaz, ne yazık ki."

Garry hayretle başını salladı.

"Bu çocuk işleri iyice abarttı. Onun için gerçekten de üzülüyorum. Annemin haberi var mı?"

Maura omuzlarını silkti.

"Televizyonda tüm kanallar bunu son dakika haberi olarak verdiklerinden, duymuş olabileceğini düşünüyorum. Ama beni henüz aramadı."

"Evine gidip bir bakayım, ne dersin?"

"Lee oraya gitmiş olmalı. Ben de seninle geleceğim."

Arabaya binerlerken Garry yeniden gülmeye başladı. Dışarıda iki sivil polis vardı ve Garry neşeli bir sesle onlara seslendi. "Yeğenim baş koydu deyimine yeni bir anlam kazandırdı, değil mi?"

Kendi esprisine kendi güldü. i "Kes- Garry, Tanrı aşkına kes şunu."

Maura sinirlenmeye başlamıştı. Bu olay ciddiye alınamayacak kadar garipti ama öte yandan ciddiye alınması gerektiğinin de farkındaydı. İki genç polis memurunun yüzlerindeki ifadeden çok korktukları anlaşılıyordu.

"Rahat bırak onları, Garry. Korkudan altlarına işeyecekler." Maura arabaya binerek konuşmasını sürdürdü.

"Herkes onun seri katil olduğunu düşünüyor ve bunu da haberlerde söylediler.

2621

MARTINA COLE

Bir psikolog bazı hastaların bunları anı olarak sakladıklarını ileri sürdü. Herkes en çok ITV'nin haberlerine güveniyor, değil mi? Polisler evi tepeden tırnağa aradılar. Umalım da ne onu ne de bizleri ele verebilecek bir şey bulmamış olsunlar. Belki de bir sürü kesik kafa bulmuşlardır!"

Garry omuz silkti.

"Artık bunun bir önemi yok."

"Öyle mi sanıyorsun, Gal?"

Garry, Maura'nın sesindeki şaşkınlık dolu ifadeyi fark edince gülümsedi.

"Şöyle de düşünebilirsin, Maura. Öncelikle kimin kafası olduğunu öğrenelim sonra da gerekeni yaparız. Belki bu ona bir ders olur. Belki kendisine biraz çekidüzen verebilir. Onu içeri atmanın bir yolunu arayayım mı?"

Maura bir kez daha içini çekti; Garry'nin sözlerindeki mantığı görebiliyordu.

"Olabilir."

Garry arabayı çalıştırdıktan sonra sivil polislere el salladı onlar da tedirginlikle el salladılar. Arabada giderlerken Maura birden bu olaydan iyi bir şeyin çıktığını düşündü; düşmanları bu şekilde kimlerle dans ettiklerini daha iyi anlayabileceklerdi. Bir an önce Vic'i görmek ve bu saçmalıklara bir son vermek istiyordu. Artık iş çıkımdan çıkmıştı ve Maura kendini hem çok yorgun hem de bıkkın hissediyordu.

"Onu içeri tıkmanın bir yolunu bul, Gal. Haklısın belki de böylelikle ona yardım etmiş oluruz."

Kardeşi mutlulukla gülümsedi.

"Bakalım yetişkin olmak hoşuna gidecek mi?"

"Bir ara gidip Carol'ın nasıl olduğuna bakalım."

Garry esnedi, sıkılmıştı.

"Sen git, benim onu görmeye niyetim yok. Her şey onun suçu, onu tek başına bırakmamalıydık. Tipik bir kadın gibi burnunu her yere sokup durdu."

"Haksızlık ediyorsun, Garry, nereden bilecekti."

"Konu bu değil, öyle değil mi? Bizleri bu çıkmaza atan o değil mi? Bu saçmalığın başımıza dert açacağı aklına gelir miydi?"

O

PATRONUN OYUNU 1263

Umarım Benny kafasını keser de ondan kurtuluruz."

Maura karşılık vermedi ve sessizlik içinde Notting Hill'e değin gittiler. Maura o anda kesinlikle Carol'ın yerinde olmak istemiyordu. Benny'nin de onu suçladığından emindi. O da tıpkı kardeşleri gibiydi, suçu her zaman başkasının üstüne atardı. Aslında bu olayda hepsinin parmağı vardı. Hepsi de bir dereceye kadar suçluydu. Benny'nin o kesik başı neden bu kadar uzun zamandan beri sakladığını bir türlü anlayamıyordu. Ara sıra kafayı kurudan çıkarıp ona hayran hayran bakıyor muydu acaba? Bu düşünce midesinin bulanmasına neden olmuştu.

Sarah ile Carla mutfakta oturmuş çaylarını içerken Benny'nin bu son yaptığı şeyi tartışıyorlardı. Basamaklarda oturan Lee telefona yanıt vermek için yerinden kalktı. Hepsi de son olay karşısında afallamıştı.

Roy içeri girince Lee ona gülümsedi ama Roy kardeşini görmezden gelerek doğruca mutfaka gitti. "İyi misin anne? Maura daha gelmedi mi?" Bu sözlerle kızını uyarmak istediğini hepsi anlamıştı. Sarah başını yavaşça iki yana salladı. "Benny ipin ucunu kaçırdı, galiba değil mi?" Roy, evet dercesine başını salladı.

"Öyle anlaşılıyor, anne. Onunla konuştum. Harikalar yarattığına inanıyor." Sarah içinden küfretti.

"Carol ne durumda? Korkunç bir şok geçirmiş olmalı." "Hastanede. Basildon'daki Özel Bebek Ünitesine kaldırıldı. Durumunun pek iyi olduğu söylenemez." Öfke ve çaresizlikle yüzünü ovuşturdu. "Onu öldürebilirim. Janine her zaman onun kafadan çatlak biri olduğunu söylerdi, haklıymış."

Sarah oğlunun sözlerini hayretle dinlemişti. Karısının ölümünden bu yana ilk kez ondan bu şekilde söz etmişti.

"Roy sakın ol, oğlum. Ön odadan viski getir bizlere. Buna hepimizin ihtiyacı var." Roy annesine bakı.

2641

MARTINA COLE

"Lanet olasıca içki bu olanları değiştirmeyecek. İçki bizleri değiştirmeyecek. Polis kısa zamanda bizi yakalayacak. Az önce benim evimin önündeydiler, şimdi de buradalar."

Elini kapıya doğru salladı.

Sarah içeri çekti.

"Bu yeni bir şey değil ki, Roy, onlar yıllardan beri bu evi gözetler dururlar. Eskiden onlara çay yapardım."

"Çayın artık bir işe yarayacağını sanmıyorum anne. Benny bizleri mahvetti."

Sarah başını evet dercesine salladı. "O küçük piç kurusu yüzünden çok utanıyorum. Rezil olduk.

Komşularımın yüzüne nasıl bakacağım? Daha da önemlisi kiliseye nasıl gidebileceğim? Oradaki insanlarla nasıl konuşacağım?"

Roy konuya kestirmeden girdi.

"Her zamanki gibi anne, onlara tepeden bakarak. Eğer Cennete gitmenin bedelini ödeyen biri varsa o da sensin."

Roy daha önce annesiyle hiç bu şekilde konuşmamıştı ve Sa-rah'nın yüzünde incinmiş bir ifade belirdi.

Kapının eşiğinde ayakta duran Lee söze karıştı. "Yeter artık, Roy. Saçmaladın. Annemin ne kadar üzgün olduğunu göremiyor musun?"

"Üzgün mü? Sen buna üzgün mü diyorsun?" dedi Roy hayretle.

"Abartıyorsun," diye karşılık verdi Lee. "Sabaha değin her şey halledilir. Artık annemi rahat bırak, çok yoruldu."

Roy başını kardeşine çevirdi, ona yaklaşarak avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yoruldu mu? Peki ya ben? Burada benim oğlumdan söz ediyoruz. Benim kanımdan canımdan olan bir deliden söz ediyoruz. Tanrım sizler de her zamanki gibi hiçbir şey olmamış gibi davranmayı sürdürüyorsunuz. Benny'nin çatlağın teki olduğunu hepimiz biliyoruz ama yine de bu gerçeğin ailenin dışına çıkmaması için canla başla çalışıyoruz. Kol kırdır yen içinde kalır, değil mi? Bu olay ünümüze ün kattı. Ryan'lar!.. Lanet olasıca çatlak Ryan'lar!

"Bu son olay benim için bile çok fazla. Dolaptaki şapka kutusunun içinde bir kesik baş, ha? Çocuğuna hamile olan bir kadınla o odada yatıyor ve onca zaman da dolabın içindeki kutunun

O

PATRONUN OYUNU 1265

içinde kesik bir baş olduğunu biliyor. İnsan böylesi bir şeyi bile bile nasıl yapabilir? Bu olayın karşısında kasıklarımızı tutarak gülmemiz mi gerekiyor?" Carla ağlamaya başladı. "Yeter artık baba. Beni korkutuyorsun." Roy kızına baktı.

"Sana bir şey söyleyeceğim anne. Michael ve Geoffrey'den sonra sen süt dökmüş kediye dönmeliydin anne. Oysa sen onların acısını çıkarmak istercesine davrandım. Londra'daki suçların yaklaşık yüzde ellisinden sen sorumlusun ama ne var ki, sen çok aptal olduğundan bunu göremiyorsun. Bizimle çalışan tüm fahişeler, uyuşturucu satıcılarını sen besledin. Bence bu kez başış miktarını biraz fazla tutmalısın. İç huzura kavuşman ve Cennette bir yatak satın alman çok pahalıya mal olacak."

Oğlunu dinlerken Sarah'ın yüzü kireç gibi olmuştu. Annesinin ne hale geldiğini gören Lee hiç düşünmeden Roy'un yanına yaklaşarak yüzüne sert bir yumruk attı. Roy boş bir patates çuvalı gibi yere yıkılırken Carla da avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Garry ve Maura evden içeri girerlerken Carla'nın çığlığını duydular.

Garry kız kardeşine bakarak neşeli bir sesle konuştu. "Başka bir kesik baş mı buldular acaba?"

Maura bir kez daha içeri çekerek sıradan bir tavırla konuştu. "Umarım bulmamışlardır, Gal."

Mutfığa gittiler. Maura hemen nelerin olduğunu anladı. Annesinin koluna girerek onu mutfaktan çıkardı. Maura artık sorunları çözmenin zamanı geldiğine karar verdi.

"Çantayı hazırlayacağım anne. Birkaç günlüğüne bende kalmanı istiyorum, ne dersin?"

Roy'un sözlerinden nutku tutulan Sarah başını evet dercesine sallamakla yetindi.

Maura annesine sıkıca sarıldı.

"Neler hissettiğini çok iyi biliyorum, anne. Ben de kendimi senin gibi hissediyorum. Artık gözlerimizi açmanın zamanı geldi, değil mi?"

Sarah bir kez daha başını salladı.

Yıllardan beri ilk kez kızını evinde görmekten çok memnun-

2661

MARTINA COLE

du. Ve Maura da yıllardan beri ilk kez annesi yanında olduğu için kendini çok iyi hissediyordu.

Abul ile Benny karşılıklı kahkahalarla gülüyorlardı.

"Garajda bir kafa daha var!"

"Dalga geçiyorsun, Benny," dedi Abul hayretle.

"Eee, ne derler bilirsin Abul... iki kafa bir kafadan daha iyidir."

Abul kahkahadan kınılıyordu.

"Kes artık Benny! Gülmekten öleceğim."

"Ölmeye falan kalkma, dostum. Başım yeterince belada, bir de seninle uğraşmayayım."

Bu sözler ortalığı yeniden kızıştırmıştı. Artık gülmekten gözlerinden yaşlar akıyordu. Bir yandan da esrarlı sigaralarını sarmaya çalışıyorlardı.

"Demek o kafanın kime ait olduğunu bilmiyorsun?"

Benny çizgi filmlerdeki karakterler gibi düşünceli bir şekilde kafasını kaşıdı.

"Bilmiyorum."

Abul onun yalan söylediğini biliyordu ama bir şey söylemedi.

"Sen delinin tekisin."

Benny ciddi bir tavırla başını evet dercesine salladı.

"Bu saptamaya karşı çıkacak değilim. Tıbbi vasıflara sahip kişiler de bana aynı şeyi söylediler. Ben kim oluyorum da tıp dünyasına karşı çıkıyorum, değil mi?"

"Arabadan sandviçleri getireyim mi?"

Benny hayır anlamında salladı.

"Hayır, gidip dışarıda yiyelim, ne dersin?"

Abul başını iki yana salladı.

"Bence bu iyi bir fikir değil."

Benny sırttı.

"Biliyorum. Ama eğer Dford'a gidersek amcanın lokantasında yedik. Canım çok körili pilav çekiyor."

I

PATRONUN OYUNU 1267

Abul'ün bu sözlerden hoşnut olmadığını görmüştü ama umursamadı.

"Hadi. Arabada tütürmemiz için güzel bir sigara hazırlayacağım şimdi sana. Birinci sınıf sigara."

"Aile mutsuz olacak."

Benny omuz silkti.

"Dolabımda kesik bir baş vardı, hem de çok yakışıklı bir kafa, dolayısıyla bir lokantada bir şeyler atıştırmamın bana bir zararı olmaz, değil mi Abul?"

"Patron sensin, Benny."

Benny mutlulukla içini çekti.

"O, aptal ve geri zekâlı Carol, bebeğimi düşürürse onu yaşatmam. Bu konuda çok ciddiym. Eğer dolabımdan uzak durabilseydi..."

Abul onun öfkelenmeye başladığını görüyordu, esrarlı ya da esrarsız Benny bu oyunu yitirecekti.

"Hadi kendine gel Benny. Carol bunu isteyerek yapmadı ya. Kim bilir ne kadar çok korkmuştur."

Benny yeniden gülmeye başlamıştı.

"Kafasını kestiğim herif kadar korkmadığından eminim!" Kanepeden fırladı. "Hadi, gidelim artık. Açlıktan ölüyorum."

Abul onun arkasından gitti. Bu Benny Ryan'ın standartlarında bile garipti. Ama canı köri çekmişse köri yiyecekti. Benny her zaman istediğini yapardı, zaten bu da onun en önemli sorunuuydu.

Telefon çaldığında Billy Mills, Jackie beraberdi. Jack, Sky TV'de haberleri izlemeye başlamıştı. Spiker Ryan'lann Londra'da sürdürdükleri gangster yaşamlarından, denetimleri alun-da olan dondurmacılarla sosis satıcılarından, sahip oldukları kulüplerden, barlardan ve diğer gayrimenkullerden söz ermeye başlamıştı.

Dolabın içinde bulunan kesik baş tüm ulusun dikkatini çekmişti. Bunun dışında önemli bir şey yoktu ve gazetecilerin deyimiyle bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Benny yüzün-

10

-268İ MARTINA COLE

den hem gazeteciler hem de televizyoncular dolu dolu bir gün geçirmişlerdi.

Jack, Billy'le birlikte TV'yi izlerken korkunun tüm bedenini sardığını hissetti. Billy şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

"İşin en kötüsü Jack, Benny'yi tanıyan biri olarak bu kafası kesilen adamın hiçbir şey yapmamış olmasının çok kuvvetli olduğunu düşünüyorum. Benny bir şekilde ona kızmış olabilir. Ortada büyük olasılıkla ciddi hiçbir şey yoktur. Benny'nin çatlak olduğunu herkes biliyor ama iyi bir dosttur. Ben onu yıllar öncesinden tanırım. Birkaç yıl önce Silvertown'da bir adamı kendisine kötü bir şey söylediğini sandığı için delik deşik etmişti."

Billy'nin söyledikleri mantıklıydı; o her zaman Benny'yle çok iyi geçinirdi. Onunla birlikte barlara gidip içerdi.

Çok fazla belirgin olmamakla birlikte bir yandan da bu sözleriyle Jack'i uyarıyordu.

"Onun bir an önce yakalanmasında sayılmayacak kadar çok yarar var."

Billy omuz silkti.

"Benny'ye ulaşmak için önce Abul'ü geçmen gerek bu da birbirlerini baykuşlar gibi gözetleyen Ryan ailesini de geçebilmek anlamına gelmektedir. Ryan'lar, 'birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir aile' kavramına yeni anlamlar yüklüyorlar."

Billy gülümsedi.

"Ama tabii eğer hâlâ onlarla görüşmek istiyorsan, bir toplantı ayarlayabilirim."

"Çenenin kapasanı iyi olacak."

Jack alçak sesle konuşmuştu ve Billy onun bam teline dokunduğunun farkındaydı.

"Bugünkü at yarışlarına bu lanet olasıca haberleri izlemek için mi gitmedim?"

"Mallarımı geri istiyorum, beni soyup soğana çevirdiler. Beni soydular."

Jack hâlâ elinden kaçırdığı kokainleri düşünüyordu.

"Bu gangsterler üç yüz kilo kokainimi çaldılar, toplam yaklaşık otuz bin papelim çöpe gitti."

Billy durumun saçmalığı karşısında gülmek için kendini

0

PATRONUN OYUNU I 269

güç tutuyordu ama gülerse bunun yanlış anlaşılacağından da korkuyordu.

"Çok büyük bir para. Geri alırsan benim komisyonum ne olacak? Yüzde beş mi?"

Jack tedirginliğini belli etmemeye çalıştı.

"İki buçuk ve bu da çok iyi bir miktar, Billy, onun için de şansını daha fazla zorlama. Sabrım taşmak üzere."

İşaret parmağını Billy'nin yüzüne uzatmıştı ve Billy Mills ne zaman geri adım atacağını çok iyi bilirdi.

Başını evet dercesine salladı.

"Elimden geleni yapacağım Jack ama garanti veremem."

Jack yüksek sesle aksırdı sonra başını onaylarcasına salladı.

Bu hiç de fena bir anlaşma değildi, hem zaten Billy o anda daha fazlasını koparabileceğini beklemiyordu.

Ryan'lann kokaini geri satmaktan başka bir amaçları yoktu. Jack eğer bunu anla-mamışsa o zaman gerçekten de çok aptaldı.

Ama Jack de insanoğullannın en zekisi değildi, kendini ne denli abartırsa abartsın Billy'nin koku alma yeteneği çok daha fazlaydı. Billy ayrıca tarafsız olarak tanındığından anlaşmaları o yürütürdü ve anlaşma kimin lehine sonuçlanırsa sonuçlansın toplantının nasıl gittiğini anlatmak için her zaman sağ salim kalırdı.

Ayrıca Jack Stern'in arabulucusu rolünü de üstlenmekten çok hoşnuttu. Sonuç ne olursa olsun kazanan kişi her zaman o olacaktı.

"Bir viski daha içebilir miyim, Jack? Reklam arasından sonra kesik başın kime ait olduğuna ilişkin bazı spekülasyonlar yapılacak."

Üstüne üstüne gittiğinin kendi de farkındaydı ama yıllar önce babasının dediği gibi; her olanağı kullan. Sahip olduklarını her zaman kullanma ortamı yarat. Yapmayacağı şeylere asla söz verme ve anlaşmaları her zaman gülümseyerek hatta mümkün olduğunca dostça sözcüklerle süsleyerek yap. Bu öğütler yaşamı boyunca işine çok yarandı.

Maura, Basildon Hastanesi'ne gittiğinde Carol'ın yüzü hâlâ çok solgundu ve sakinleştiricinin etkisi altındaydı. Çok kötü

\$701

MARTINA COLE

görünyordu ve Maura bebeğini en korkunç koşullarda düşürmüş bu zavallı kıza çok acıyordu.

"Nasıl, şekerim?"

Carol omuzlarını silketti, bu çaresizlik dolu küçücük hareket bile onun olduğundan çok daha genç ve kırılğan görünmesine neden olmuştu.

"Benny çok mu öfkeli?"

Sesi titriyor, gözleriye dehşet içinde bakıyordu.

"Elbette hayır, şekerim. Seni çok merak ediyor."

Maura bu yalanı çok kolay söylemişti. Carol zaten yeterince üzölmüş ve perişan olmuştu.

"Çok korkmuşum Maura, o şeyi... o kafayı görünce.

Carol yine paniğe kapılmak üzereydi ve Maura içinden keşke olanaklar elverse de şu kızın karşısında Benny'nin kafasını ko-parabilsem diye geçirdi.

"Beni iyi dinle, Carol, bu olanlar senin suçun değil. Bunlar aslında hiç olmamalıydı."

Carol başını onaylarcasına salladı.

"Onun eşyalarını ayırmak istemekle aptallık ettim, değil mi? Onun dolabından uzak durmalıydım. Bana her zaman özel eşyalarına elimi sürmememi söyler dururdu."

Yüzünü buruşturdu.

"Beni öldürecek, Maura... Bebeğim... benim zavallı masum bebeğim... Beni suçlayacak, değil mi? Bu yüzden gelip beni görmedi, değil mi?"

Yüksek sesle konuşmaya başlamıştı, panik içindeydi. Titreyen eliyle gözyaşlarını sildi. Maura onun başını okşayarak yanağından yavaşça öptü.

"Benny sana hiçbir şey yapmayacak, Carol. Sana bu konuda söz veriyorum. Ama polis her şeyi öğrenmek isteyecek... o kesik başla ilgili olarak. Bunun bir şekilde Benny'yle ilgisi olduğunu düşünüyorlar."

Carol, kaygıyla Maura'ya bakıyordu. Maura da onu rahatlatmak amacıyla yalan söyleyip duruyordu.

"O kutuyu oraya başka birinin koyduğunu düşünüyoruz, bunun Benny'yle bir ilgisi olmadığını düşünüyoruz. Onun için kaygılanmaktan vazgeç artık, hayatım."

PATRONUN OYUNU

Bir şeylere inanmak için çırpınan Carol başını evet dercesine salladı.

"Benny böyle bir şey yapmaz. O kadar da çılgın değil, Maura. Yalnızca ara sıra ipin ucunu kaçırıyor, o kadar. Çabuk öfkelenen biri..."

Maura genç kadının elini okşadı.

Terden saçları yapış yapış olan Carol yaşından çok daha genç gösteriyordu. Yüzü kireç gibiydi ve gözlerinin alünda siyah halkalar oluşmuştu. Hâlâ sessizce ağlıyordu. Maura bir kez daha Benny'nin kafasını koparmak istedi.

"Her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum."

Carol başını çevirerek yüzünü yastığa gömdü.

"Beni öldürecek, Maura, bundan eminim."

Maura yatağa oturarak genç kadını sakinleştirmeye çalıştı.

"Hayır öldürmeyecek. Sen nasıl bebeğini düşürdüğün için üzgünsen o da üzgün ama olayları anlayışla karşılıyor, hayatım. Anlayışlı olacağına söz veriyorum onun."

Carol yatakta doğruldu.

"Beni iyi dinle Maura. Ben onu tanırım. Tüm bunlardan ötürü beni suçlayacak ve ateş püskürecek. Ama ne yapabilirdim ki? Onu görünce, o kesik başı görünce... o kadar şok olmuşum ki, çok... çok korkunçtu..."

Maura bir kez daha genç kadına sarıldı.

"O kafayı sizin odanıza biri ya da birileri koydu, amaçları Benny'yi bir şekilde tuzağa düşürmekti..." Kendi sözcükleri kulağına hiç de iyi gelmiyordu ama bu yalanı sürdürmesi gerekiyordu.

Carol kendini geri çekti.

"Böyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. O kesik başı oraya kendisi koydu."

"Ama bundan emin olamazsın, Carol."

Carol'm ince bedeni hiçkırıklarla sarsılmaya başladı ve fısıltıyla konuştu. "Dean Marks'ın başıydı, Maura. Benim eski erkek arkadaşımın!"

Maura yüzünün kireç gibi olduğunu hissetti.

"Bunu başka kimseye de söyledin mi?"

Carol başını iki yana salladı.

1271

O

MARTINA COLE

"Dean, çalışmak için İspanya'ya girmişti; gitmek zorunda kaldı çünkü Benny onu rahat bırakmıyordu.

Benny'nin nasıl olduğunu bilirsin, benim başka biriyle birlikte olduğum düşüncesine katlanamıyordu."

Bir kez daha gözlerini sildi ve Maura her zaman bakımlı ve manikürlü olan elin ne hale geldiğini şaşkınlıkla gördü. Carol tırnaklarını yemişti.

"Dean'i rahat bırakmadı. Evine, işyerine gitti. Bir keresinde bir kulüpte onu görünce beni sürükleyerek yanına götürdü ve ikimize de hakaret etmeye başladı. Dean kavgacı biri değildi, Maura, ayrıca çok da korkmuştu. Özellikle de Benny'nin kim olduğunu öğrenince çok korktu. Her şeyden, hepimizden kaçıp kurtulmak için de İspanya'ya gitti."

Carol hıçkırıklarla ağlıyordu ve Maura ona sarılarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Dean harika bir insandı, kavga nedir bilmezdi. Sıradan bir insandı, senin anlayacağın. Bir sinek bile öldüremezdi."

"Peki, Benny ne zaman Dean'i görmeye gitmiş?"

Maura şaşkınlık içindeydi.

"Bilmiyorum. Dean geri gelmişse bile benim bundan haberim yoktu." Carol bir kez daha gözyaşlarını sildi ve sonra sözüne devam etti. "Ama bir süre önce Benny, İspanya'ya gitmişti. Amster-dam'lı birkaç arkadaşıyla birlikte tekneyle gitmişlerdi, hatırlıyor musun?"

Maura evet dercesine başını sallayarak genç kadının söylediklerini sindirmek istercesine gözlerini kapadı.

"O zaman bunu yapmış olmalı, değil mi? Şapka kutusuna koymuş onu da dolaba kaldırmış. Zavallı Dean'in başına bunların geldiğinden haberim yoktu."

Carol yeniden ağlamaya başlamıştı, konuşmakta güçlük çekiyordu.

Benny kasıtlı olarak İspanya'ya gitmişti. Bu zavallı genç kadının bir zamanlar ilk ciddi ilişki kurduğu delikanlıyı pusuya düşürmek için yola çıkmıştı. Maura yeniden yatağa Carol'ın yanına oturarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Ancak o zaman Carol'ın içindeki öfke birikimini somut bir şekilde hissetti. Bu o denli güçlüydü ki patlamamak için kendini güç tutuyordu. En

! O'-

PATRONUN OYUNU

273

önemli kuralı çiğnemiş ve sivil birini öldürmüştü. Bunu da âşık olduğu kadının eski sevgilisi olduğu için yapmıştı. Şimdi de onun aptallığı yüzünden tüm aile medyanın ilgi odağı olmuş ve polis de peşlerine düşmüştü. Böylesi bir saçmalıkla başa çıkmak zorundaydılar.

"Beni şimdi çok iyi dinle Carol. Az önce bana söylediklerini asla ama asla başkalarına söylememelisin, tamam mı!" dedi kararlı bir sesle Maura. Zararı en aza indirmeye çalışıyordu.

Carol başını evet dercesine salladı.

"Elbette söylemem. O kadar aptal değilim."

"Annene bile söylemeyeceksin, Carol, söz mü?"

Carol başını üzüntüyle salladı. Maura tüm bu olanlardan sonra hâlâ yeğenini korumaya çalıştığını fark etti.

Eski alışkanlıklardan kurtulmak kolay değildi.

"Bu işi ben halledeceğim, tamam mı? Sen şimdi bir an önce iyileşip ayağa kalkmaya bak."

Carol yaşamı boyunca bir daha asla iyileşemeyecek gibi görünüyordu ama Maura bunu ona söylemedi.

Bunun yerine özel bir doktor tuttu ve eve çıktığında yanında kalması için bir hastabakıcıyla anlaştı. Kapının önünde bekleyen kadın polis de çok yardımcı oluyordu ve Maura ona karşı çok kibar davranmıştı. Ama içinden küfredip duruyordu.

Benny ile Abul, Ilford High Caddesi'ndeki lokantaydılar. Külhanbeyi tavırlarını sürdürüyorlardı. Abul'ün amcası lokantada değildi ve oğulları da kuzenlerine ve onun sarhoş arkadaşına nasıl davranacaklarını kestiremiyorlardı.

Abul, Benny'yi yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu ama Benny dokuz kadeh votka yuvarlamış ve bir o kadar da esrarlı sigara içmişti. Bu yüzden onu sakinleştirmek kolay değildi. Maura ve Garry dört iriyan zenciyle birlikte lokantadan içeri girdiklerinde Abul rahatlayıp onları alkışlasın mı yoksa kaygılsın mı bilemedi.

Maura'nın Benny'yi küfredip, azarlayarak lokantadan saçından sürükleyerek çıkardığını görünce kaygılanmaya başladı. Özellikle de Maura'nın bir baş hareketiyle, Benny'nin üstüne çul-

2741

MARTINA COLE

lanan zenci adamlar onu büyük ve geniş beyaz bir kamyonete bindirirlerken. Maura kendi spor Mercedes'yle kamyonetin arkasından yola koyuldu.

Abul şaşkınlıkla kaldırımın kenarında durmuş olanları izliyordu. Benny bu kez gerçekten de çok ileri gitmişti ve ne denli çatlak biri olursa olsun ailesinin gücünün de yabana atılmaması gerekiyordu. Benny soyadı Ryan olduğu için işlediği onca cinayetten paçasını kurtarmıştı ama şimdi Ryan ailesinin bile sabrının taşıdığı görülüyordu.

18

Tommy Rifkind, Toxteth'deki Black George'un barında otururken, kendini her şeyden dışlanmış hissediyordu. Oğlunun eski korumalarından biriyle buluşacaktı. Liverpool'un bu bölümünün ne mene bir yer olduğunu unutmuş olduğunu fark etti. Oysa çocukluğu burada geçmişti ve çok büyük paralar kazanmasına karşın zaman zaman kadınlarla buluşmak için buraya gelirdi. Yaşamının bir bölümünün geçtiği bu yerlerdeki kadınları nedense her zaman diğerlerine yeğlerdi. Zaten Tommy B'nin annesi de Toxteth'de doğmuş ve hep orada yaşamıştı.

Şimdi Matthew Caddesi'ndeki bu eski püskü barda otururken köklerinden kendisini soyutladığını düşündü. Kusursuz bir terzinin elinden çıkmış olan takım elbisesi ve altın kol düğmele-riyle orası için çok abartılı giyindiğini fark etti. Herkesin yan gözle kendisini süzdüğünün farkındaydı. Gelgelelim onların üstüne basma değil daha çok onu tanıdıkları için baktıklarını da biliyordu.

Yirmi dakika sonra çok kötü bir üne sahip ve daha da kötüsü berbat bir kokain alışkanlığı olan Jonas Crush bardan içeri girdi. Her zaman olduğu gibi, sanki Beyrut'taki hava saldırılarından yeni kurtulmuş biriymişçesine üstü başı darmadağınikti. Sendeleyerek Tommy'ye yaklaştı. Tommy tiksintiyle yüzünü buruş-

1

PATRONUN OYUNU 1275

turdu. Jonas sigaradan sararmış dişlerini ortaya çıkaran iğrenç gülümsemesiyle yaklaştı.

"Tommy! Tommy Rifkind! Görüşmeyeli uzun zaman oldu!" Artık bardaki herkes onlara bakıyordu ve Jonas bardakilerin kendisini Tommy'yle aynı kefeye koyduklarını görünce çok heyecanlandı.

"Neden polisi aramıyorsun, Jonas belki onlar seni iyi duyamamışlardır."

Alçak sesle konuşmuştu ama bardakiler Tommy'nin söylediklerini duymuşlar ve aynı anda da bakışlarını onlardan uzak-laştırmışlardı. Bardan içeri girer girmez dikkatleri çekeceğini biliyordu. Üstündekiler çok pahalıydı ve herhangi bir dükkândan alındığını gösteren etiketi de yoktu. Tommy B hayattayken buraya sıklıkla gelip içki içerlerdi. Bir an önce oradan çekip gitmek istiyordu ama önce karşısındaki insanlığın bu iğrenç örneğiyle konuşması gerekiyordu.

Delikanlıların oturduğu masaya göz atan Tommy, onların kendisine ilgiyle baktıklarını gördü.

"Bu kadar bakmak yetmedi mi, evlat?"

En irileri bakışlarını uzaklaşürınca diğerleri de aynı şeyi yaptı. Tommy'nin hâlâ Liverpool'da sözü geçiyordu. En azından şimdilik.

Benny kamyonetin arkasında Garry, Lee ve Tony Dooley Junior'in kardeşi Bing'le birlikteydi. Yerde yatıyordu ve Bing iri ve büyük ayağıyla Benny'nin göğsüne bastırıyordu. Kamyonet yoluna hızla devam ediyordu ve amcalarına ve Bing'e bakan Benny başının büyük bir belada olduğunu anlamıştı.

"Ayağını üstümden çek, Bing."

"Çekemem."

Bing ilgisiz bir sesle konuşmuştu. Ne de olsa o, emir kuluydu. Kendisine emredilenleri yapmakla yükümlüydü. Benny amcalarını görebilmek için başını çevirince onların kendisine sıkıntılı bir ifadeyle süzdüklerini gördü.

"Bu, bir tür şaka mı?"

0

2761

MARTINA COLE

Garry sıradan bir sesle karşılık verdi. "Kapa çeneni, Benny."

Benny çenesini kapaması gerektiğini hemen anlamıştı. Bunun akıllıca bir davranış olacağını iliklerinde hissediyordu. Ama yine de bir kez daha denemekten kendini alamadı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Az sonra öğrenirsin."

Garry bir sigara yaktı, Benny nikotin kokusunu içine çekti. Votka ve esrarlı sigara karışımı birden ona fazla gelmişti, yediği köril pilav da midesinin bulanmasına neden olmuştu. Kendini tutamayıp kusmaya başlayınca Bing gülmeye başladı.

"Korkuyor musun, Benny?"

Garry ve Lee de yeğenlerinin yüzündeki ifadeyi görünce kendilerini tutamayıp gülmeye başladılar.

Tommy, Lizzie Braden'in gözlerinin içine bakb. Onu o akşam görmeyi düşünmemesine karşın gördüğü için yine de çok mutlu olmuştu.

"Selam Tommy bebeğim."

Lizzie ona ve oğluna her zaman böyle hitap ederdi.

"Selam Lizzie, çok iyi görünüyorsun."

Bunun yalan olduğunu ikisi de biliyordu.

"Ciddi misin? Berbat görüldüğümün farkındayım."

Barmene içki vermesi için işaret etti.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Tommy utanmıştı.

Barda çalışan yeşil saçlı ve burnunda bir halka olan genç garson kız Bacardi ve kolayı masalarına getirdi.

Lizzie içkisini üç yudumda bitirdikten sonra bir tane daha istediğini işaret etti.

"Artık içmesen, Lizzie."

Lizzie alaycı bir tavırla güldü.

"Sanki beni umursuyorsun da kalkıp içkime karışıyorsun, ne sen ne de oğlun beni hiçbir zaman umursamadınız."

Lizzie'nin iyice sarhoş olduğunu fark ederek üstüne gitmemeye karar verdi.

"Haksızlık ettiğini sen de bal gibi biliyorsun, Lizzie."

O

!O

PATRONUN OYUNU 1 277

İçkisi gelince hiç zaman yitirmeden onu da bir çırpıda bitirdi. Jonas onlan kaygıyla izliyordu. Aralarındaki nefreti yoğun bir şekilde hissediyordu. İçinden, keşke şu anda evde olup istediğim gibi içebilseydim, diye geçirdi.

Lizzie bir kez daha güldü. Bir zamanlar inci gibi olan dişleri artık iyice sararmıştı. Tommy ona acıyordu.

Eskiden çok güzel bir kadındı ama şimdi yaşından da fazla gösteriyordu. Tommy B'yi doğurduğunda on yedi yaşında olduğuna göre şimdi kırk yaşlarında olmalıydı ama çok daha fazla gösteriyordu. Onu Maura Ryan'la ya da Gina'yla kıyasladığında aradaki fark çok belirgin olarak ortaya çıkıyordu. Tommy, Lizzie'nin yaşamını berbat ettiğini biliyordu. Kadın yaşamının büyük bir bölümünü onun kendisine geri dönmesini bekleyerek geçirmişti. Ama onun bir daha asla geri gelmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Tommy ara sıra onu arar, kulağına sevgi sözcükleri fısıldar, seviştikten sonra da aylarca hatta yıllarca yine ortadan kaybolup giderdi. Tommy zaman zaman ona para da verirdi ama şimdi bu konuda çok yanlış

yaptığını daha iyi anlıyordu. Aslında Tommy B'yi ve Lizzie'yi oradan uzaklaştırmalıydı ama bunu

yapmamıştı. Onlan orada neden bıraktığını kendisi de tam olarak bilmiyordu ama bırakmıştı. Tommy B

babasına tapardı ama doğrusunu söylemek gerekirse Tommy onun babası olduğundan hiç emin değildi, bu

konuda hiçbir zaman emin olamamıştı. Tommy B yasadışı bir çocuk olduğundan; Gina bu çocuğun varlığını

öğrenmiş ve onu üzdüğü için kendisini suçlamış bu konuda her zaman huzursuz olmuştu. Yalnızca sever

gibi görünmesi gerektiğini hissedirdi ve şimdi de Tommy B öldüğüne göre bu konuyu Lizzie'yle

çözümlemesi gerekiyordu. Tommy B belki de gerçek oğluydu. Ve o acımasızca öldürülmüştü.

"Mezar taşı yapılmamış Tommy. Onun oğlumuz olduğunu belirten hiçbir şey yok."

Lizzie bu sözleri söylerken Tommy'nin gözlerinin içine bakmış sonra da bakışlarını kaygı ve sıkıntılı bir

ifadeyle kendilerine bakan Jonas'a çevirmişti. "Şimdi değil, Lizzie."

1 'Gina'nın mezar taşını gördüm, çok beğendim. 'Sevecen eş ve anne...' Mezar taşında bunlar yazıyordu.

Doğrusu çok duygu-

2781

MARTINA COLE

landım. Aslında bana sorarsan şunlar yazmalıydı: 'Gina Rifkind: yıllar boyu yaşamın gerçeklerine gözlerini çevirmeyen ve babasının tüm parasını yiyip bitiren bir ukala yetiştiren kadın.'"

Lizzie garsona bir içki daha getirmesini işaret ediyordu ve Tommy de neden orada olduğunu ve bu kadının söylediklerini neden dinlediğini anlamaya çalışıyordu. Ama öte yandan da Lizzie'nin içini dökmesi gerektiğini

ancak bu şekilde biraz olsun rahatlayacağını biliyordu. Gina'dan olan oğlu annesinin ölümünden bu yana

onu hiç aramamıştı ve Tommy çok sevdiği torunlarını iki yıldan beri göremiyordu.

"Kapa çeneni, Lizzie!" diye tısladı.

Lizzie homurdanarak sandalyesinde kaykıldı.

"Neler hissettiğimi tahmin edebiliyor musun, Tommy? Her gün nelerle başa çıkmak zorunda kaldığının

farkında mısın? Oğlum doğradılar. O güzel ve yakışıklı oğlum doğradılar."

Sözlerine devam etmeden önce içkisinden büyükçe bir yudum içti. "Onu görmedin Tommy. Seni bir türlü bulamadım. Ama bu da yeni bir şey değil, değil mi? Bedeninin parçalarından oğlumun kimliğini saptamak

zorunda kaldım. Onun o güzelim yüzü gözlerimin önünden hiç gitmiyor. Her gece düşümde onun acımasız kişiler tarafından yeniden doğrandığını görüyorum. Ve tüm bunlar da senin yüzünden oldu, Tommy. Onu

kullandın ve başına gelebilecekleri umursamadın bile."

İçkisini bir kez daha bir dikişte bitirdi.

"Sen iğrenç herifin tekisin ve ben, bunu oğlumun cesedini görünceye kadar da anlayamadım ne yazık ki.

Sen ve bebeğim benim için her şeydiniz, Tommy. Yaşamımda istediğim iki kişiydiniz. Yaşamımda

başkalarına yer yoktu."

Tommy cüzdanını çıkardı. Elli poundluk desteyi masanın üstüne koydu.

"Burada yaklaşık bin pound var, Lizzie neye gereksinimin varsa onu yap, bu parayla."

Lizzie bir kahkaha patlatmadan önce bir süre masanın üstündeki desteye baktı.

"Boklu parayı kışına sok, Tommy Rifkind, artık çok geç. Yirmi yıllık bir gecikme bu. Artık senin parayı istemiyorum. Ben yalnızca çocuğumuzu iyi yetiştirdiğimi duymak istiyorum. Biri-

PATRONUN OYUNU 1279

nin bana, onun, çok iyi bir çocuk olduğunu söylemesini istiyorum. Etrafındaki diğer insanların da onu çok sevdiğini duymak istiyorum. Ama sen onu hiçbir zaman umursamadın. Ve o da bunun farkındaydı. Diğer oğlunu sevdiğin gibi onu da sevebil-men için, var gücüyle senin gibi olmaya çalıştı. Senden söz edişi... sanki Tann'dan söz eder gibiydi..."

Lizzie'nin sesindeki çaresizliği ve düş kırıklığını hissedebiliyordu.

"Onu ben de çok sevdim, Lizzie, bunu. sen de biliyorsun."

Bu sözler kendi kulağını bile farmalamıştı.

Lizzie elinin tersiyle burnunu sildi. İşte o zaman Tommy, kadının bileğindeki jilet izlerini gördü. Lizzie'nin elini yakaladı, çevirdi ve kırmızı izlere baktı.

"Ah, Lizzie!.."

Lizzie gülümsedi. Tommy bir kez daha onun eski ve güzel halini anımsadı. Yirmi yıl önce son derece çekici bir kadındı ve peşinde birçok erkek vardı. Ama onun için Tommy'den başka bir erkek olamazdı ve ikisi de bunu çok iyi biliyordu. Hiç kimse ona ait şeylere dokunamadığından Tommy onun herkes gibi sıradan ve gerçek bir yaşam sürmesini engellemişti. Ve o da korkunun gölgesinde yaşamını sürdürmek zorunda kalmıştı. Artık bir daha geri dönmemesine ayrıldıklarında bile hiçbir şey değişmemiş bu, böyle sürüp gitmişti. Hiç kimse Tommy'nin eski sevgilisi ve oğluyla birlikte olmaya cesaret edemezdi. Bu hemen hemen olanaksızdı. Tommy bir kez daha onları oradan uzak-laştırmadığı, hem Lizzie'ye hem de Tommy B'ye gerçek bir yaşam sürme şansını vermediği için kendine küfretti.

Ama hiç olmazsa şimdi kendi bencilliğinin farkına varmışta. Bugün geldiği yere de bu bencilliği sayesinde gelmişti. İçinden bir ses şu anda başının büyük bir belada olduğunu söylüyordu ama Tommy bu sesi susturmayı başardı. Çözecekti, her zaman sorunları çözmeye konusunda çok başarılıydı. Bunu da halledecekti.

Lizzie'nin elini bara doğru sallamasıyla birlikte yeni bir içkinin gelmesi bir oldu. Bu kez içkisini hemen bitirmedi. İçini çekti

"Paranı cebine koy, Tommy. Huzur dolu bir kafa satın alına maz."

:i-

2801

MARTINA COLE

Sendeleyerek ayağa kalktı ve Jonas'a bakarak konuştu. "Uyuşturucumu sen mi vereceksin?"

Jonas bakışlarını önce Tommy'ye sonra da yere çevirdi. Tommy ikisine de şaşkınlıkla baktıktan sonra konuştu. "Bunu da nereden çıkardın?"

Sesi öfke doluydu ve Jonas gözlerini kapayarak içini çekti. Tommy B'nin annesi yaşamı boyunca sızlanan bir kadındı ve o • anda hiç acımadan boğazını sıkabilirdi. Tommy'nin cenazesinden sonra onu sakinleştirmek için ona bir miktar uyuşturucu vermişti ve o günden beri de Lizzie uyuşturucu istiyordu. Oyunbozanlıktı bu.

Bunu herkesten çok kendisinin bilmesi gerekirdi. Tüm yaşamı boyunca kaçak oynamıştı.

Lizzie, gözlerinin içine bakınca Tommy birden onun sarhoşluktan öyle bakmadığını bunun eroinden kaynaklandığını anladı. Lizzie'nin başına nelerin geldiğini tam olarak ancak o zaman anladı ve bu duygunun canını çok acıttığını fark etti. Bu olamazdı. Onun Lizzie'si çok güçlü bir kadındı.

Biri bardaki otomatik pikabı çalıştırmıştı. Birden ortalığı, "Holding Back the Years", adlı şarkı kapladı. Lizzie, Tommy'ye bakarak gülümsedi ve kendini müziğe kaptırarak hafifçe tempo tutmaya başladı. Tommy etrafına, insanlara ve çevresine bakınca oradan bir an önce kaçmak istedi. Olabildiğince uzaklara kaçmak istiyordu. İki insanın yaşamını perişan ettiğini yeni yeni algılıyordu. Oğlunun ve oğlunun annesinin.

Hiçbir zaman tam olarak onların yanında olmamıştı. Gina bile onların yanına gitmesini beklemişti ondan.

Tüm yaşamı boyunca insanlar onu sevmişti ama karşılığında o hiç kimseyi seve-memişti.

Maura'nın ailesine olan düşkünlüğüne sinir oluyordu. Şimdi karşısında oturan Lizzie'ye bakınca kendisinin tersine Maura'nın aslında çok kaliteli biri olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ne yaparlarsa yapsınlar o, her zaman kardeşlerine kol kanat gerer, ailesinin yaranda olurdu. Kendisine o kadar büyük bir kazık atan Carla'ya bile tüm yaşamı boyunca Maura bakmıştı.

Ancak o zaman olmak istediği gibi bir adam olamadığını fark etti. Tersine o, hem çevresindeki insanları hem de kendisini mahvetmişti. Birçok insanla birlikte olmuştu ama bunların hepsi de

PATRONUN OYUNU 1281

çok yanlış insanlardı. Ryan'lann sonunda kendisini ele geçireceğini artık çok iyi biliyordu.

Jonas'm Lizzie'ye eroin verdiğini ve onun arkasına bile bakmadan bardan dışarı çıktığını gördü. Bir şekilde onun varlığını bilmek kendisini iyi hissetmesine neden olurdu her zaman. Lizzie fırtınada sığınılacak bir

limandı onun için. Oysa artık onun da oğlu gibi yaşamından temelli olarak çıktığını görüyordu. O ve Tommy B her zaman kendisini iyi hissetmesi için ellerinden geleni yaparlardı. Çocuk babasını tutkuyla severdi ve sonuna değin de ona sadık kalmıştı.

Gözlerim kapatınca Lizzie'yle ilk karşılaştıkları ara hatırladı. İçinden avazı çıktığı kadar ağlamak geliyordu. Yüreğinin derinliklerinden onun arkasından gitmesi gerektiğinin farkındaydı. Onun kendisini izlemesini ve yardım etmesini istediğini biliyordu. Ama ne var ki Tommy'nin aklına her zaman önce para gelirdi ve Jonas da uyuşturucu dağıtım işinde çok başarılıydı. Masanın üstündeki paraları alarak bakışlarını ona çevirdi. "Sonuç ne? Başım dertte mi?"

Jonas rahatlayarak elinden geldiğince durumu ona açıklamaya çalıştı. Tommy'nin uyuşturucu işinden çekilmesinden ve herhangi bir sorun çıkarmamaya özen göstermesinden memnundu. Tommy'nin beş parasız kaldığı gerçeğini Jonas ona söylemeyecekti. Tersine gülümseyerek o ne duymak istiyorsa onları birer birer sıraladı.

Benny, Jamie Hicks'in öldüğü Kuzey Londra'daki bodrum katında buldu kendini. Doğrusu yaşam çok acımasızdı. Amcalarına, Bing Dooley'le onun kardeşlerine baktı. Halasının sesini çıkarmadan bodrumun merdiveninde durduğunu gördü. Yaşamında ilk kez ödü patladı.

"Tüm bunlar da ne demek oluyor?"

Maura başını sallayarak basamaklardan yukarı çıktı. Gözden kaybolunca Benny dört zenci adamın plastik coplarını çıkardıklarını gördü. Başını şaşkınlıkla sallayarak Garry'ye döndü.

"Tüm bunlar şaka olmalı. Lee amca..." Yalvaran bakışlarla Lee'ye baktı. Onun amcalarının içinde en yufka yürekli oldu-

o

2821

MARTINA COLE

ğunu çok iyi biliyordu. Ne var ki, Lee onu buz gibi ve ilgisiz bakışlarla süzüyordu.

"Bunu daha önce düşünseydin evlat."

Bu babasının sesiydi ve Benny onun bodrumun basamaklarından indiğini gördü.

Garry kardeşinin yanına yaklaştı.

"Sen git buradan, Roy. Bunları görmene gerek yok."

Roy silkinerek kendini kardeşinden kurtardı.

"Eğer sence bir sakıncası yoksa benim bu lanet olasıca oğlumun dersini alışını görmek istiyorum. Ama önce o dolabın içindeki kafanın kime ait olduğunu öğrenmek istiyorum."

Benny babasına baktı. Çok berbat görünüyordu ve adamın yüzündeki çizgilerden ve çökük ifadeden kendisinin sorumlu olduğunun bilincindeydi.

"Kimin kafasıydı, Benny?"

Benny omuzlarını silkti.

"Hatırlamıyorum."

Bing'le kardeşleri onu şaşkınlıkla izliyorlar ve bir yandan da onun ne denli çatlak biri olduğunu düşünüyorlardı. Bing gülümseyerek konuştu. "Koleksiyon yapmaya mı karar verdin?"

Roy ve oğlunun dışında hepsi bu espriye güldüler.

"Evet, hiç de komik değil, değil mi Benny? Sana bir kez daha soruyorum -kimin kafasıydı?"

Benny babasına dik dik baktı. Sonra da bakışlarını amcalarına çevirdi. Derin bir soluk alarak sıradan bir tavırla konuştu. "Adamın adı Dean'di. Carol'ın eski sevgilisi."

"Carol'ın eski sevgilisi olduğu için mi o zavallı adamın kafasını kestir?"

Lee'nin sesi hayret doluydu.

Benny evet dercesine başını salladı. Bu onun için son derece doğal bir davranış biçimiydi.

Roy, Bing'in elinden copu aldı, Benny ayaklarını iki yana açtı, güçlü bedeni babasının vuruşlarına dayanabilecek güçteydi. Kararlı bir şekilde ayakta duruyordu. İlk darbeyi burnuna yedi. Roy gözünü kırpmadan oğluna copla vurmuştu.

Bir kez daha vurdu, bu kez hem daha hızlı hem de daha sert bir şekilde vurmuştu.

n

o

PATRONUN OYUNU I 283

Benny'de hâlâ bir tepki yoktu.

Bing ve kardeşleri gördüklerinden çok etkilenmişlerdi.

Roy durdu ve copu Bing'e fırlatarak garip bir sesle konuştu. "Bana bir iyilik yapın çocuklar, öldürün onu. Tanrı aşkına biri bu hayvan herifi öldürsün."

Benny yanından uzaklaşan babasına baktı, içgüdüsel bir şekilde ilişkilerinin artık sona erdiğini hissetti.

Kendisine bir ders verileceğini kabul etmişti. Yanından uzaklaşan babasının da bunu kabul ettiği anlaşılıyordu. Aslında bunların hiçbiri Benny'nin umurunda değildi. O böyle yaratılmıştı.

Lee kaygılı bir tavırla olanları izliyordu. Benny'nin ayakta dimdik duruşu ona büyük oğlu Gabrieli arıyordu. Bu yüzden de bir adım gerileyerek gözlerini iri iri açıp çevresine bakındı. Sheila haklıydı, hepsi de kendilerine göre farklı düzeylerde çatlak insanlardı. Bodrumdan dışarı çıkınca Maura'nın arabasında oturmuş sigara içtiğini gördü. Yanında da gözlerini ileriye dikmiş Roy oturuyordu. "Aşağıda çok tuhaf şeyler oluyor."

Lee'nin sesindeki korku dolu ifadeyi fark etmişlerdi.

"Benny gerçekten de deli ve onu öldürmelerini istiyorum. Eğer onlar öldürmezse ben öldüreceğim," dedi Roy güçlü ve kararlı bir sesle.

Maura karşılık vermedi. Gözleri yan kapalı, kafası karışık sigarasını içmeyi sürdürdü. Kardeşlerinin gözünde bile Benny çok ileri gitmişti. Garry bile artık bıçağın kemiğe dayandığını söylemişti. Michael sağ olsaydı bu olay karşısında ne yapardı acaba, diye geçirdi içinden.

Aslında, bu sorunun yanıtını zaten biliyordu. Benny aileden biri olduğu için yeğeni korurdu. Michael belki de kendi gençliğini onda göreceği için Benny'ye tapabilirdi de. Bir keresinde insanların kendilerini başkalarında görmekten çok hoşlandıklarını okumuştu bir yerde. İnsan kendisini çok sevdiğinden kendisine benzeyen birinin varlığına dayanamayabilirdi de.

Ne var ki, Maura bu kez yeğeniyle nasıl başa çıkabileceğini bir türlü kestiremiyordu. Roy ona oğlunu kendi elleriyle öldürmek istediğini söylemişti az önce.

2841

MARTINA COLE

Polisin er ya da geç kurbanın kimliğini saptayacağını biliyordu. Delikanlının ailesi çocuğun kayıp olduğunu polise bildirmişti. Çok şık, özel bir hastanede yatan Carol her an ağzındaki baklayı çıkarabilirdi. İnsanın doğası böyleydi. Böylesine bir olayı yaşamının sonuna değin sır olarak saklamasını beklemek olanaksızdı ve Benny'yle olan ilişkisinin de doğal olarak bittiğini düşünmek gerekiyordu. Benny bu kez herkes için çok fazla ileri gitmişti. Kendisini seven kıza karşı da büyük bir haksızlık yapmıştı. Çocuğunu yitirmesi de Carol'ı perişan etmiş, yaşamı paramparça olmuştu. Maura elinden geldiğince bu parçaları bir araya getirmeye çalışacaktı.

Benny'yi Carol'dan uzak tutmaya kesin kararlıydı. Bebeğini düşürdüğü ve acı çekmesine neden olduğu için genç kadının canını acıtmak isteyeceği olasılığı yüksekti. Ama aynı nedenlerden ötürü de onu tekrar geri isteyebilirdi. Maura zavallı kız için hangisinin daha kötü olabileceğini kestiremiyordu. Ama her iki durumda da Carol'ı korumaya kararlıydı. En azından bunu yapabiliirdi.

"Endişelenme, Benny'nin gözü birkaç saat içerisinde gerektiği gibi korkutulacak."

Lee ve Roy başlarını onaylarcasına salladılar. O kadarını onlar da tahmin edebiliyordu.

Justin, gözü bantlanmış ve ağzına bir tıkaç tıklmış bir şekilde Majorca'da bir yatakta yatıyordu.

Yaptıklarından şimdi pişmanlık duyuyordu. Kendisine uzun zamandan beri yiyecek bir şey vermediklerinden açlıktan midesi bulanmaya başlamıştı. Düzenli olarak ağzına su boşaltıyorlardı, bu da onun bir şekilde rahatlamasını sağlıyordu. Sürekli olarak ona sorular sormuşlardı ve onları duymazdan gelmek artık gittikçe zorlaşıyordu. Ama Vic'i ele vermek niyetinde değildi.

Tabancayı çektiklerinde az kalsın kalp krizi geçirecekti. Aşın şişmanlığı stresle birleşince sağlık açısından gerçek bir tehdit unsuru olmuştu. Burnuna gelen kokudan onların beykın ve yumurta pişi. diklerini anlamıştı ve bu nefis koku ağzının sulan-

n

o

PATRONUN OYUNU I 285

masına neden olmuştu. Onların bunu kasıtlı olarak yapıklarını bilmiyordu.

Para için kaçırıldığını düşündüğünden Vic'in neden fidyeyi hâlâ ödemediğini doğrusu çok merak ediyordu.

Kafası iyice karıştığından onların kendisini daha fazla sorumlu hissetmesi için korkuttuklarını düşünüyordu.

Fidyenin miktarını çok merak ediyor ve içinden fazla istememiş olmaları için dualar okuyordu. Vic'i çok fazla sevmezdi ve onun gerçek bir baş belası olduğunun da bilincindeydi. Şimdi bundan pişmanlık duyuyordu.

Vic'in annelerine ne söylediğini de çok merak ediyordu. Kadın da onu merak ediyor olmalıydı.

Beykının kokusu açlıktan çıldırmasına neden olacak gibiydi; Yahudilerin bir parça bile olsa tatmak istemeden bu kokuya nasıl dayanabildiklerini merak etti. Babası Yahudi, annesiyse Katolik-ti. Dindar bir adam olmayan babası yine de domuz etine dokunmazdı. Annesi kahvaltı hazırladığında masada beykının dışında her şey olurdu. Justin son zamanlarda babasını sıklıkla düşünmesine karşın yakında ona kavuşmayacağını umuyordu. Babası yıllar önce ölmüştü ve Justin de daha uzun bir zaman yaşamayı tasarlıyordu kafasında. Düşündüğü kadarıyla annesi ve Vic tersini söyleseler bile babasının haklı olduğunu görüyordu, içki içmekten ve kumar oynamaktan hoşlanması sorun muydu? Vic'in delikanlılık günlerinden beri onlara baktığının gerçekten . de farkında değildi Justin. Şu işten paçasını kurtarır kurtarmaz fidyeyi ödemekte bu kadar geciktiği için Vic'in yakasına yapışacaktı. Bu işten iyice sıkılmaya başlamıştı.

Gözündeki bantlar çıkartılınca, akşam güneşinin keskin ışıkları karşısında gözlerini kırptırdı. İçlerinden en yaşlı olanının elinde bir tabak dolusu beykin, yumurta ve kızarmış ekmek vardı. Bir elinde de içinde kahve olan büyükçe bir kupa tutuyordu.

"Acıktın mı, Justin?"

Heyecanla başını evet dercesine salladı.

"Ne düşünüyorsun?"

Adam dostça bir tavırla gülümsedi.

"Bu tabaktaküere kavuşmak için sana soracağımız birkaç soruyu yanıtlaman gerekiyor. Ondan sonra hepsi senin."

2861 MARTINA COLE

"Ne sorusu?"

"Ne sorusu olduğunu biliyorsun. Vic ve onun İngiltere'de yürüttüğü operasyonla ilgili sorular bunlar."

Justin bu sözleri birkaç kez duymuştu ve artık sıkılmaya başlamıştı.

"Fidyeyi ödedi mi?"

Adam yiyecek dolu tabakla kupayı küçük masanın üstüne koydu. Justin gözlerini tabaktan alamıyordu.

"Bize defolup gitmemizi söyledi."

Justin bu adamın söylediklerine kesinlikle inanmıyordu ama karnı o kadar çok acıkmıştı ki, ona inanmaya karar verdi. Vic'in cehenneme kadar yolu vardı. Keşke buna daha önce karar verseydi.

Justin derin bir soluk aldı ve olabildiğince soylu bir tavırla konuştu. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Danielle Hicks karnındaki bebeğin tekmelerine kulak vererek yatağına uzanmış, Maura Ryan'ın onlara vereceği evin resimlerine bakıyordu. Yatak örtüsünün üstünde Jamie'nin ölümünden sonra polisten güçlükte kaçırdığı bir kutu evrak duruyordu.

Bakışlarını yatak odasında gezdirdi. Berbat bir yerdi ve kendisi de bunun farkındaydı. Annesi evin resimlerini görmüş ve çok beğenmişti. Hem Danielle hem de çocuklar için harika olacağını söylemişti. Kimse onların nerede olduğunu bilmeyecek ayrıca temiz ve güzel bir mahallede yaşayıp çocukları da iyi okullara gideceklerdi.

Hiçbir zaman damadını sevmeyen annesi onun ölümüyle derin bir soluk almış ve güzel kızının yaşamını berbat eden o adamı ortadan kaldıran Ryan'ların ödüllendirilmesi gerektiğini ileri sürmüştü. Sürekli olarak damadının kusurlarından, yanlışlarından söz eder olmuştu; onun sadakatsizliğinden, insanlarla çirkin konuşmalarından, kabalığından şikâyet etmişti. Annesine göre bu liste uzayıp giderdi. Damadından nefret ediyordu -aslında Danielle'nin tüm ailesi ondan nefret ederdi.

Ne var ki, onu tanımayanlardı. Kocasının sesini duyunca, ya

O

PATRONUN OYUNU

287

da gülümsemesini görünce kimsenin kalbi Danielle'nin kalbi gibi atmazdı.

Danielle annesinin Jamie konusunda bir yere değin haklı olduğunu biliyordu. O da kocasının baş belası, kumarbaz ve yalana biri olduğunun farkındaydı. Kocasının kendisini ve çocuklarını haftalarca bazen aylarca ihmal ettiğini biliyordu.

Ama yine de Danielle kendisine önerilen eve yerleşip, tazminat niteliğinde verilecek parayı kabul ederse ölmüş kocasına ihanet edeceği duygusuna kapılmıştı.

Kutunun içindekilere baktı. Yakın bir gelecekte bu kutuyu Maura Ryan'a vermek zorunda kalacaktı. Şu sıralar onunla konuşmak ve görmek istememesine karşın onu her zaman çok sevdi.

Ama yalnızca o kutuyu ona vermek için değil aynı zamanda kendisine önerilen evle tazminatı kabul edip etmediğini söylemek için de Maura'yi görmesi gerektiğini biliyordu. Annesinin de defalarca söylediği gibi Vic Joliff ona hiçbir şey önermemişti.

Danielle derin derin içini çekti. Büyük oğlu Petey hâlâ eve dönmemişti, karnını tutarak güçlkle yerinden kalktı ve pencereye yaklaşıp dışarı baktı.

Petey'nin sigarasını söndürdüğünü gördü, içinden bunun esrarlı sigara olmamasını diledi. Petey daha sonra çimlerin üstünde bir süre aylak aylak dolaştı. Oğlunun arkasından giden üç delikanlıyı görünce yüreği ağzına geldi ama onlar Petey'nin yanında hızlı adımlarla geçip gittiler.

Birkaç dakika sonra oğlunun içeri girdiğini, her zamanki gibi kolasını almak için doğruca mutfağa gittiğini duydu. Petey holde gürültü yapmadan ilerledi, başını annesinin odasından içeri soktu.

"İyi misin, anne?"

"İyiyim, sağ ol. Ya sen?"

Petey yatağın üstüne oturarak ceketinin önünü açtı ve içinden yirmi poundluk bir deste para çıkardı. Ciddi bir tavırla paralan yatağın üstüne dizdi, bir yandan da annesine gülümsüyor-du.

"Bu paralan nereden buldun?"

Küçük çocuklarının duymaması için fısıltıyla konuşmuştu.

2881

MARTINA COLE

Petey annesinin sorusuna fısıltıyla karşılık verdi. "Birisi için arazinin karşı tarafına bir paket götürdüm. Yakalansaydım bile yaşım küçük olduğundan ceza yemeyecektim." Kendisiyle gururlandığı belli oluyordu. "Artık bebek için alışveriş yapabilirsin."

Danielle bağırarak için eliyle ağzını kapattı. Yutkunduktan sonra elinden geldiğince olağan bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Bu yaptığın doğru değil, Petey. Çok yanlış bir şey yaptın." Delikanlı omuzlarını silkti.

"Taş taşıdım da kolum mu yoruldu anne? Ve o adam bana okuldan sonra istersem onun için bazı işler yapabileceğimi de söyledi." Mutlulukla içini çekti. "Çok zeki olduğumu söyledi."

Jamie sağ olsaydı böyle bir şeye izin verip vermeyeceğini düşündü. Çocuklarını bir şekilde koruması gerekiyordu. Parayı alarak oğlunu öptü.

"Bir daha asla böyle bir şey yapmanı istemiyorum, Petey. Bu ilk ve son olsun, tamam mı?"

Petey annesine karşılık vermedi. Bunun yerine ayağa kalkarak odadan çıkıp gitti, Danielle kısa bir süre sonra oğlunun banyoda dişlerini fırçaladığını duydu. Yeniden yatağa uzanarak, düşünmeye koyuldu. Ertesi sabah ilk işi Maura'ya telefon ederek önerisini kabul ettiğini söylemek olacaktı.

Jamie'nin resmine bakı, kocasının ölümüne neden olan insanların önerisini kabul etmek zorunda kaldığı için ondan özür diledi. Bir yandan da Jamie'nin tüm bunları anlayışla karşılayacağını düşünüyordu.

19

Tommy, Victoria Caddesi'ndeki Mosquito barda oturmuş bir arkadaşını bekliyordu. Buraya sık sık gelirdi. Birkaç kez da Ma-ura'yla birlikte gelmişler ve aşağı kattaki perdelerle ayrılan özel

.0-

0

PATRONUN OYUNU 1289

bölmeli Vampire bara oturmuşlardı ve Maura orayı çok sevmişti.

Tommy de hoşça vakit geçirmişti. Şu anda gece kulübünde tek başına otururken burada olmaktansa keşke başka bir yerde olsaydım, diye geçirdi içinden. Hiç rahat değildi, herkesin yan gözle kendisini süzdüğünün farkındaydı ama ne var ki Jack Stern'le daha güvenilir bir yerde buluşması söz konusu değildi. Onunla yalnızca kalabalık yerlerde buluşabilirdi; Jack çaldığı kokainler yüzünden Ryan'lara öfke kusuyordu ve Tommy de onun kendini kaybedip ağzına geleni söylemesini istemiyordu. Müzik bangır bangır çalıyordu ve içerde artık neredeyse adım atacak yer kalmamıştı. Burası son yılların en gözde kulüplerinden biriydi ve paraya para denmiyordu. Hemen hemen her gece burayı Liverpool'un ünlü sanatçıları, futbolcular ve diğer ünlüler doldururdu. Ayrıca Liverpool yeraltı dünyasının önde gelenleri de buraya gelir ya kulübün lokantasında ya da daha önceden kendilerine özel bölmelerden birini ayırtıkları Vampire barda anlaşmalar yapılır, eller sıkılırdı.

Liverpool yeraltı dünyasının en renkli simalarından biri olan Charlie Siega, yanından geçerken Tommy ona gülümseyerek tokalaşmak için elini uzattı. Charlie ona soğuk bir bakış fırlatarak yürümeyi sürdürdü. Bu tek bir davranış biçimi bile Tommy'ye Ryan'lann yeraltı dünyasına çoktan haber saldıklarını anlatmış oldu.

Kendini çok aşağılanmış hissetti. Sınirden midesinin bu-landığıru fark etti. Charlie'nin bakışlarını sürekli üstünde hissediyordu ve bir an önce oradan çekip gitmek istiyordu. Ama Jack'le konuşmadan gidemezdi.

Tommy daha sonra Joss'u görünce rahatladı, onun kendisi hakkında ne düşündüğünü ve bir an önce ortalığı yatıştırmak için Maura'yla gidip konuşmasını söylediği geceden beri onunla konuşmamıştı. Eski arkadaşını çok özlemişti ve tam moralinin iyice bozulduğu bir sırada onu görmesi içinin rahatlamasına neden olmuştu. Joss gülümseyerek yanına geliyordu.

Tommy içkisinden büyükçe bir yudum alarak uzun bar tezgâhı boyunca yürüyüp kendisine doğru gelen Joss'u gülümseyerek bekledi. Joss hızla yanından geçip bardan içkisini

2901

MARTINA COLE

!

tazeledikten sonra yine aynı kararlılıkla Charlie ve arkadaşlarının yanına gitti. Tommy yaşamında hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Ama Joss'tan bunu beklemeliydi; o Tommy gibi eski dostlarına sadık biri değildi ve Maura Ryan'a hem çok saygı duyar hem de ona tapardı.

Tommy, Maura'yı kafasından atmaya çalıştı. Onu hiç tahmin etmediği kadar özlemişti. İlişkilerinde böyle umursamazlığa alışık değildi. Kullanılmış gibi hissediyordu kendini.

Tedirginlik ve sabırsızlıkla saatine baktı. Jack randevusuna bir saat gecikmişti. Gerçi o saatlerde Mİ karayolunda trafiğin ne denli yoğun olduğunu herkes bilirdi. Bir içki daha ısmarladıktan sonra barın içindeki yoğun kalabalığa baktı. Joss'un o bildik sesini duyduğunda az ötesindeki genç kadının göğüslerine hayranlıkla bakıyordu.

"Jack gelmeyecek, Tommy." Eski arkadaşı hemen arkasında durmuş ona bakmadan konuşuyordu.

"Ryan'lann seni istediğine ilişkin haber tüm dünyaya yayıldı. Jack ateşkes imzalamak için bu akşam onlarla buluşuyor. Eve ya da her zaman gizlendiğin yerlere gitme bu akşam."

Joss bunları söyler söylemez kalabalığın arasına karışmıştı. Onun söylediklerini ciddiye alan Tommy de birkaç dakika sonra yerinden kalkarak kulüpten dışarı çıktı. Yaşamında hiç bu kadar çok utanmamış, kendini böyle çaresiz hissetmemişti.

Demek Jack, Ryan'larla barışmaya çalışıyordu? Kokain onların elinde olduğundan Tommy onun bu davranışını anlayışla karşılayabiliyordu. Peki ama bu olaylar kendisini hangi noktada bırakıyordu? Temel işlerin hepsini yapmıştı ve şimdi de saf dışı bırakılmıştı. Bu olay altı yıl önce olsaydı herkes onun için güçlerini birleştirdi. Tommy Liverpool'da, Vic güneydoğuda olur ve Jack de operasyonu sürdürürdü. Oysa Vic, İngiltere'ye döndüğünden beri Tommy'yle bağlantı kurmamıştı, bu da akü alacak gibi değildi doğrusu. Sandra'nun ölümünden Ryan'lan sorumlu tuttuğu dedikodusu hâlâ ortalıkta dolaşıyordu ama Tommy buna inanmakta doğrusu biraz zorlanıyordu.

Arabasının kapısını açarken yanı başında beliren bir metal parçasının pırlıltısı dikkatini çekti. Elinde uzun saplı bir bıçak

PATRONUN OYUNU I 291

olan uzun saçlı ve sakallı delikanlıyı gördü. Joss delikanlının arkasında belirerek ona bir kafa attı.

"Bir an önce buradan çekip git sen iyi olacak, Tommy. Bu sana son yardım edişim, tamam mı?"

Hızla arkasını dönerek uzaklaştı.

"Joss... Joss, Tanrı aşkına..."

Joss, Tommy Rifkind'in sesindeki incinme ve acizliği duymuş olmasına karşın yine de yoluna devam etti.

Tommy kendi kuyusunu kendi kazmıştı ve şimdi de bu kuyunun içine girip yatmanın vakti gelmişti. Joss'un onunla birlikte yatmaya hiç niyeti yoktu. Adam yaşamında gerçekten de en çok sevdiği kişiydi ama Maura'yla Ryan ailesine yaptıklarından sonra onu asla bağışlamayacak. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra Joss sonunda Tommy'nin ne mene bir herif olduğunu yeni yeni görmeye başlamıştı.

Tommy arkadaşının peşinden baktı sonra da bakışlarını yerde baygın yatan delikanlıya çevirdi. Daha sonra da arabasına atlayarak oradan uzaklaştı.

Peki ama nereye gidecekti? İşte asıl sorun buydu.

Maura evinden içeri girerek mutfaktan gelen güveç ve sebze kokularını özlemle içine çekti. Yüzüne yapay bir gülümseme oturtuktan sonra annesinin yanına mutfığa gitti.

"Çok güzel kokuyor."

Sarah balıkçı yaka giysisinin üstüne bir önlük geçirmişti. Buruşuk yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Bu modası geçmiş ocakta bunları nasıl pişirebildiğini bir türlü anlayamıyorum."

Maura sırttı.

"insan her şeye alışıyor, anne."

"Hadi geç otur. Sana taze çay yaptım."

Maura mutfak masasına otururken sıradan bir sesle konuştu. "Bu akşam konuklarım var. İş toplantısı yapacağız, anne."

Sarah kaşlarını çatı.

"Gecenin bu saatinde iş toplantısı mı olurmuş?"

Maura evet dercesine başını salladı.

n

o

2921

MARTINA COLE

"Sen beni aptal mı sanıyorsun, Maura Ryan?"

Maura annesinin öfke dolu yüzüne bakarak gülümsedi.

"Sandviç ve kek yapayım bari."

Maura yüzündeki yapay gülümsemeden kurtulmanın çarelerini arıyordu. "Gerek yok, anne..."

Sarah onun sözünü kesti.

"Ağabeyin evde çalışmaya karar verdiğinde de ona yiyecek bir şeyler hazırlardım. Erkekler günün her saati yemek yiyebilirler; böylelikle kendilerini işlerine daha fazla odaklayabilirler ve bu da havanın yumuşamasına, dostça bir atmosferin yaratılmasına neden olur."

Maura annesinin uzattığı çay fincanını alarak güldü.

"Peki, sen ne dersin o olsun, anne."

Sarah kızına küçük bir tabağın içine biraz güveç koyarak uzattı, Maura ne denli acıkmış olduğunu fark ederek yemeğini keyifle midesine indirdi. Benny'yle yaşadıkları o tatsız olaydan sonra bir daha yemek yiyemeyeceğini sanıyordu.

"Senin adama ne oldu?"

"Benny'yi mi soruyorsun, anne?"

Sarah evet dercesine başını salladı. Çocuğun adını ağzına almak, onu düşünmek bile istemiyordu ama dürüst olması gerekirse ne olduğunu da öğrenmek istiyordu.

"Yaklaşık yarım saat önce kendi özgür iradesiyle karakola ifade vermeye gitti. O kesik başı evine birinin koyduğunu ve böylelikle onu zor durumda bırakmak istediğini düşünüyoruz."

Bu sözler Maura'nın kendi kulaklarına bile garip geliyordu ve polislin inanması için gerekli olan ifadeyi hazırlamaları onlara küçük bir servete mal olmuştu. Ama buna değerdı, bu konuda hepsi de istemeyerek de olsa görüş birliğine varmıştı. Benny'yi gözetim altına almalarının ona ileriye yönelik bir ders niteliğinde olabileceğini ümit ediyorlardı.

Sarah kızının açıklamalarına sevinmiş gibiydi.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Onun böylesi bir şey yapabileceğine ta başından beri inanmamıştım. Ne kadar kötü bir insan olursa olsun işi bu noktaya getirebileceğini düşünmemiştim."

Maura karşılık vermedi. Annesinin pişirdiği yemeğin tadını çıkarmak daha güzel geliyordu ona. Benny dayak yemiş ve ye-

PATRONUN OYUNU I 293

terince korkutulmuştu, bunların ona en temel dersi öğrettiğini ümit ediyordu. Bu dersin ödünü patlatmış olması gerekiyordu.

Tommy Rifkind Junior, Chester'da çok güzel bir evde oturuyordu. Tommy Junior evlendiğinde babası ona bu evi satın almıştı. Oldukça büyük bir evdi ve şu anda Tommy'nin o günlerde ödediği paranın en az üç katı ediyordu. Ön cepheyi baştan başa saran bir sarmaşık eve bambaşka bir hava vermişti. Geniş ve yüksek pencereleri de çok hoştu. Ev yalnızca yirmi beş yıl önce yapılmasına karşın insana en azından yüzyıl önce yapılmış gibi bir izlenim veriyordu. Tommy her zaman bedelini ödediği şeylerin karşılığını alırdı.

Araba yoluna sapar sapmaz oğluya gelininin evde olduğunu gördü. Arabadan inip eve doğru yaklaşırken sinirleri çok gerilmişti. Zili çalmadan oğlu kapıyı açtı.

Genç adam, iriyarı, yakışıklı ve her zaman marka gözlükler takıp kaşmir kazaklar giyen biriydi. Tommy onunla gurur duyar, akademik başarılarıyla ovunurdu ama insan olarak onu pek sevmezdi. İkiyüzlü biriydi.

Tommy Senior gelini Angela'yi da pek sevmezdi; Liverpool'un varoşlarından gelen biri olmasına karşın bastığı yeri beğenmeyen, ukalanın tekiydi. Gören de onun sanki soylu bir ailede dünyaya geldiğini sanırdı.

Gina onunla iyi geçinirdi ama Gina zaten herkesle iyi geçinen bir kadındı. Gelinini ilk gördüğü andan itibaren hiç hoşlanmamıştı.

Oğlunun bu tahta gibi göğüsleri, üst dudağında ince tüyleri olan bu kadında ne bulduğunu doğrusu çok merak ediyordu. Angela'run güzel saçları ve bembeyaz dişleri vardı ama insan bu iki özellikten ötürü de ilişkisini sürdüremezdi ya.

Tommy hiçbir zaman bazı insanların karşısındaki kişileri fiziksel özelliklerinden çok kişilikleri ya da zekâları yüzünden sevebileceklerini arılamıyordu. Oğlu kendisini çok seven bir kadınla evlenmiş, çocukları olmuştu. Her ikisi de çocuklarına karşı oldukça başarılı bir ebeveyn olmuşlardı. Yolculuklara çıkacaklarında da çocuklarını her zaman yanlarına alırlardı. Geniş bir arkadaş ve dost çevreleri vardı ve herkesçe ünlü partiler verirlerdi. Torunları son derece mutlu ve uyumluydu ama Tommy Se-

2941 MARTINA COLE

nior oğlunun bu eşim dediği kadında ne bulduğunu hâlâ anlayabilmiş değildi.

Kendisinininkinden çok farklı bir dünyada yaşıyorlardı ve Tommy onların bu şekilde yaşayıp da nasıl mutlu olabildiklerini anlamakta zorlanıyordu.

Oğluya yüz yüze gelince içindeki tedirginlik artmıştı ve genç adamın yüzünde de düşmanca bir ifade belirmişti.

"Merhaba, oğlum."

Tommy kendi sesindeki çelişkiyi fark edince toparlanmaya çalıştı.

Tommy Junior babasına karşılık vermeden uzunca bir süre ona baktı. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Babasıyla sanki onu çok uzaktan tanıyormuş gibi bir ifadeyle konuşmuştu.

"Çocukları görmek istedim."

"Gecenin bu saatinde mi?"

Oğlu abartılı bir şekilde kolunu kaldırarak saatine baktı.

Angela kocasının hemen arkasında duruyordu ve onun yüzünde de kaygılı bir ifade belirmişti.

"Çocukları yatma saatini gece kulüplerine göre ayarlamıyoruz, ayrıca içerde konuklarımız var. Eğer bizi başışlarsanız..."

Oğlu kapıyı yüzüne kapatıyordu ve gidecek yeri olmayan Tommy paniğe kapılmaya başlamışta. Kapının kapanmasını engellemek için ayağını uzattı. İçerden gelen yemek kokularıyla, konukların seslerini duydu.

"Kim var?"

Oğlu derin derin içini çekti; babasının soluğunu yüzünde duyuyordu ve bundan da hiç hoşlanmamıştı.

"Tanımazsın. Bu evde katilleri, hırsızları ya da yalancılarla sahtekârları bulamazsın, ne yazık ki."

Çaresizlik ve panik içinde oğlunun yüzüne baktı.

"Lütfen, Tommy! Bunu bana yapma lütfen! Hiç olmazsa bu akşam."

Tommy Junior konuşmadan önce kısa bir süre dik dik babasına baktı. "Bizi rahat bırak, tamam mı? Benden ve ailemden uzak dur. Buraya gelmeni istemiyorum, tamam mı?"

n
o

PATRONUN OYUNU

1295

"Ben senin babanıam.

Tommy Junior gerileyerek kapıyı kapattı. Kapatmadan önce de tıslayarak konuştu. "Bana bir iyilik yap, baba. Geldiğin bataklığa geri dön ve bir daha asla buraya gelme."

Sonra da kapıyı kapatarak içeri girdi. Tommy orada birkaç dakika kalakaldı. O anda oğluna, onun yardımına çok gereksinimi vardı. Gidecek başka bir yeri kesinlikle yoktu. Peşinde bir sürü insan vardı ve ne evine ne de gizlendiği diğer evlere gidemiyordu. Bir süre Liverpool'un dışında bir otelde kalmışta ama o akşam Jack'le birlikte Vic'le görüşmeye gideceğini düşünerek sabah otelden ayrılmıştı. Oysa onlar da saf değiştirip düşmanı olmuştu, bu tür düşmanlara hiç de gereksinimi yokken.

Tommy arabasında otururken oğlunun salonun perdelerini kapattığını gördü. Arabayı çalıştırırken gözleri dolu dolu olmuştu. Yutkundu, utanç ve acı içindeydi. Hiçbir zaman oğullarının yanında olmamışta. Onları her zaman görmezden gelmiş ve kullanmışta.

Şimdi borç ödeme zamanıydı. Gina her zaman her şeyin bir bedeli olduğunu ve ödeme zamanının geleceğini söyler dururdu. Ne kadar da haklıymış.

Leonie, Maura'nın mutfağında sandviçleri yapan Sarah'ya yardım ederken bir yandan da ona kendi yaşamını anla'tayordu. Sarah ve Maura, Garry'nin genç bir kadınla gelmesine çok şaşırılmışlar, ama yine de onu içeriye buyur etmişlerdi. Garry daha önce hiç böyle bir şey yapmadığından ana kız onun bu tavrına çok şaşırılmış, genç kadını görünce hayretle bakışarak kaşlarını kaldırmışlardı. Leonie onlara çok saygılı davranmışta.

Maura onu Jack Stern'in evinden hatırlıyordu. Garry'nin yanında olmasına sevinmişti. Sonra da birden Jack'in o akşamki toplantıya geleceğini hatırlayınca biraz kaygılandı.

Ne var ki, Garry bunun çok eğlenceli olacağını düşünüyordu.

Sarah, genç kadını mutfakta saklamaya söz vermişti ve Maura da Leonie'nin belki de eski erkek arkadaşını görmekten hoşlanmayacağını düşünüyor, bir felaketin yaşanmamasını diliyordu içinden.

2961

MARTINA COLE

Sarah, Tony Dooley ve oğullarına güveç, sebze ve kendi yaptığı sıcak ekmeklerden ikram etmişti. İnsanlara yemek yedirmekten çok hoşlanırdı ve bu iriyan adamlann tabaklanndakile-ri iştahla silip süpürmesine çok sevinmişti. Adamlar ona sürekli olarak iltifat edip duruyorlardı.

Leonie'nin güzel başının üstünden Maura'ya bakarak mutlulukla konuştu. "Tıpkı eski günlerdeki gibi değil mi? Michael evi hemen hemen her gece arkadaşlarıyla doldurur ben de onlara yemekler pişirirdim."

Maura annesinin gözlerindeki parıltılardan işe yaradığı, istenildiği ve sevildiği için mutlu olduğunu gördü.

Sarah, Leonie'ye bakarak gülümsedi.

"Dokuz çocuklu bir kadın olarak yaşamımın sürekli mutfakta geçtiğini kolayca tahmin edebilirsin. Ocakta her zaman bir şeyler pişirdi. Çok güzel günlerdi.

Maura annesinin anlattıklarını dinlerken yeraltı dünyasında bugünkü gibi bir isim yapmadan önceki, sıradan bir ev kadını olan annesini gördü karşısında. Tanımasa bile evine gelmiş kişilere bir şeyler ikram etmek, onları yedirip içirmek annesinin vazgeçemediği alışkanlıklarıydı. İşte Maura, bu Sarah Ryan'ı seviyordu. Kısa boylu kadına sarılarak neşeyle konuştu. "Annem seksen yedi yaşında, Leonie! Harika bir kadın değil mi?"

Sarah kendini kızının kollarından kurtararak gülmeye başladı. "Bunu avazın çıktığı kadar ilan etmen gerekmezdi."

"Harika bir insansınız, Bayan Ryan."

Maura, Sarah ve Leonie'nin gülüşmelerini duyan Garry mutlulukla gülümsüyordu. Leonie'nin ailesiyle ama özellikle Maura ve annesiyle iyi anlaşması çok önemliydi. Eğer her şey yolunda giderse onunla evlenmeyi düşünüyordu. İlişkisinin yolunda gitmesi için elinden geleni yapmaya söz verdi kendine.

Saate baktı. Toplantı saati yaklaşıyordu. Jack iki buçukta gelecekti. Garry onun onlara duymak istediklerini söylemesini diledi içinden. Söylemezse Garry onu öldürecekti.

Artık bu saçmalıklardan iyice sıkılmıştı.

Benny, Basildon karakolundaki hücrede tek başına oturuyor-

1

1

PATRONUN OYUNU

1297

du. Başına gelenlerin nedenini hâlâ anlayamamıştı. Sert yatağın üstünde oturarak çevresine bakındı.

Hücrenin içindeki kokudan, duvarlara yazılan yazılardan ve bu hücrenin kendisine verdiği mutlak bir tecrit duygusundan nefret ediyordu.

Ama yine de hiç olmazsa ailesi ona iyi davranılmasını sağlamıştı; yakınlardaki bir lokantadan bir şişe şarap gelmişti ve Te-mazepam iğnesi de olmuştu. Keçileri kaçırmak niyetinde değildi. Artık kendini iyice yorgun hissederek bir süre uzanmaya karar verdi. Bu olaydan da paçasını kurtaracaktı, her şey ayarlanmıştı. Birkaç gün bu sıkıntıya katlanması gerekiyordu, sonra her şey eskisi gibi olacaktı.

Daracık yatağa güçlkle sığıdı ve Carol'ı gördüğünde ona nasıl davranacağını ve neler yapacağını düşünmeye koyuldu. Terinsin kokusunu duydu, yüzünü buruşturdu ama yine de kendini sakin olmaya zorladı. Abul'ün neler yaptığını düşündü. Acaba Benny'siz nasıl ayakta durabiliyordu? Benny birkaç saatten beri bu hücredeydi ve bu kadan bile ona yermişti.

Çocukluğunda sakinleşmek için yaptığı gibi derin soluk alma yöntemlerine başvurdu. Bir işe yaramadı ama yine de kafasını dağıtmasını sağlamıştı. Jack Stern'le bu akşam yapılacak toplantıdan onun da haberi vardı ve orada olabilmek için her şeyini verebilirdi. Herkesin Tommy Rifkind'i aradığını da biliyordu ve onu ele geçiren kişinin kendisi olmasını doğrusu çok isterdi.

Her geçen dakika kendini daha da kötü hissetmeye başlamıştı.

Yandaki hücredeki sarhoşun, "Mutluysan Ellerini Çırp," adlı şarkıyı söylemesi bile onu sakinleştirememişti. Benjamin Ryan berbat bir gece geçiriyordu.

Tommy, Knowsley civarında arabasından inerek yolun kenarındaki terk edilmiş evin önünde duran Fiesta'ya atladı. Çevresine bakınırken rahmetli oğlunun orada bir iz bırakıp bırakmadığını araştırdı. Discovery kanalında izlediği bir programda vahşice öldürülen insanların sığınmaya çalıştıkları yerler gösterilmişti, bu programı hatırlayınca oğlunun da acaba o program-

u.

•!"")

298 | MARTINA COLE

Tommy B'yi gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı ama oğlunun yüzünü bir türlü anımsayamadı. Arabayla Toxteth'e giderek sessiz sokaklardan birine arabasını park etti. Kapılan kilitledikten sonra gideceği yere yirmi dakikalık bir mesafede bulunduğunu fark etti.

Kapıyı çaldı. Bina pislik içindeydi. Yemek ve çöp kokusu etrafa yayılmıştı. Kapı açılmadı. Bir kez daha ama bu kez daha sert bir şekilde zile bastı.

"Defol!"

Tommy sesi duyunca gülümsedi.

Elini kapıdaki mektup deliğinden içeri sokup da anahtarın hâlâ eski yerinde ipe bağlı durduğunu görünce çok sevindi. Anahtarı alıp kilide soktu ama açamadı. Kapıyı açmaya çalışırken çıkardığı sesler koridordaki diğer dairelerin kiracılarının kapılan açıp bakmalarına neden olmuştu.

"Kim o?"

Lizzie'nin sesi korku doluydu.

"Benim Liz. Kapıyı aç canım."

"Tommy sen misin?"

"Şu lanet olasıca kapıyı açar mısın, Lizzie?"

Kapı açıldı ve Tommy daireden içeri girdi. Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu ama her şey aynıydı. Kapıyı arkasından kapatmadan önce kendisini izleyen olup olmadığına baktı.

"Demek doğru?"

Tommy, Lizzie'ye baktı ve yadsımak istercesine ellerini iki yana açtı.

"Doğru olan ne?"

Lizzie içini çekerek uzaklaştı ve küçük salondaki kanepeye uzandı. Tommy arkasından gitti. Oda her zamanki gibi sıcak ama çok dağınıktı. Lizzie eskiden son derece titiz bir kadındı ama artık çok değişmişti. Tommy onun titizliğinden çok hoşlanırdı. Kafası dağınık insanların asla titiz olmayacakları gerçeği geldi aklına.

Yere oturdu. Lizzie, Pink Floyd'un Dark Side of the Moon adlı albümünü dinliyordu, gitar soloyu keyifle dinlemeye koyuldu.

"Şunun sesini açsana, Lizzie. Bu çok hoş."

Lizzie başını iki yana salladı.

o

PATRONUN OYUNU 1299

"Açamam."

Tommy güldü.

"Neden?"

Tommy onu neşelendirmek istiyordu, geceyi burada geçirmeyi planlıyordu. Lizzie derin derin içini çekerek ter içinde kalan yüzünü eliyle sildi.

"Başım çok ağnyor. Bir süre önce ipin ucunu kaçırdım ve şimdi kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Ama hafif sesle çalınca hoşuma gidiyor, sakinleşmemi sağlıyor. Tommy'nin odasında olduğu günleri anımsatıyor bana. O da müziği alçak sesle dinlerdi."

Lizzie'nin sesindeki perişanlığı bir kez daha fark etti ve ona ne diyeceğini kestiremedi. Her eroin bağımlısı gibi orada sessizce yatmaktan ve kafasını dinlemekten çok mutluydu.

"Çay yapsana, Tommy. Burada olduğuna göre bari bir işe yara."

Tommy dağınık mutfığa giderek çaydanlığın altını yakdı. Suyun kaynamasını beklerken raftan iki kupa alıp tezgâhın üstüne koydu ve çevresine buruk bir ifadeyle baktı. Kupalar kirli olduğundan onları yıkadı. Kupalar çay ve kahve lekeleri içindeydi ve Tann bilir daha nelerin lekeleri. Ama yine de ağzını açıp bir şey söylemedi. Onunla sabah konuşacaktı. Ancak o zaman mantıklı olabilirdi.

Çaylan alıp salona geri döndüğünde Lizzie'nin kanepenin üstünde uyduğunu gördü. Buna sevinmişti çünkü ona ne söyleyeceğini kestiremiyordu. Yere oturarak çayını içmeye koyuldu. Plak bitti ve Tommy de sessizliği bozmadı. Diğer dairelerden gelen müzik sesini duyuyordu, balkonlardan birinden de bir köpek havlaması geliyordu. Bu tür yerlerin ne denli gürültülü olabileceğini unutmamıştı ve kent dışındaki evi satın alabildiği için kendisini çok şanslı görüyordu.

Lizzie birden konuşmaya başladı. Evin içindeki sessizliğin aniden bozulmasıyla Tommy yerinden sıçradı.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı, Tommy? Öfke mi?"

Tommy onun bu tespiti karşısında şaşırılmıştı ama yine de yadsıdı.

"Saçmalama. Seni o akşam görünceye değin Tommy B konu-
MARTINA COLE

sunda ne denli üzüldüğünü fark edememiştim."

Lizzie bir gözünü açarak ona hayrette baktı.

"İlk kez Tommy Rifkind, bir kadınla ilgili cinsellikle ilgisi olmayan şeyler söylüyorsun."

Tommy gözlerini kapadı ve dudaklarına kadar gelen sözleri yuttu; bu kadınla tartışmayı göze alamıyordu. En azından sabaha kadar.

"Saçmalama Lizzie, seni çok sevmişim ben."

"Ah, elbette sevmiştin, Tommy. Karını ve çocuklarını sevdiğin gibi hem de. Yeni bir kız torunun olduğundan haberin var mı?"

Tommy çok şaşırılmıştı ve Lizzie onun yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeye bakıp bir kahkaha patlattı.

"Tommy öldükten sonra kız arkadaşı doğum yaptı. Çok hoş ve tatlı bir bebeği oldu. O çocuk, Leanna, senin en berbat karabasanın olacak, Tommy. Çünkü zenci."

Tommy donup kalmıştı ve uyuşturucunun etkisine karşın Lizzie onun derin derin soluk almaya başladığını gördü.

"Endişelenme, Tommy. Biz senden bir şey istemiyoruz. Kızın ailesi çok hoş insanlar. Annesi ve babası harika insanlar olduğu için kızlarını ve torunlarını yanlarına aldılar ve ellerinden gelen yardımı esirgemiyorlar. Senin de gördüğün gibi Tommy gerçek bir aile onlar. Sen böyle bir şeyi asla yaşayamadın."

Tommy hiçbir tepki göstermedi. Lizzie'nin içini dökmesi her zaman kadına iyi gelirdi.

"Gina'nın buraya geldiğini biliyor muydun? Tommy B'nin ölümünden sonra?"

Tommy kendisini artık pür dikkat dinliyordu. Lizzie gülümsedi.

"Hoş kadındı, Gina. Senin için çok fazla iyiydi, bunu şimdi çok daha iyi görüyorum. Ben bile senin için fazla iyiydim, Tommy Rifkind. Onu kapının eşiğinde görünce korkudan az kalsın ölecektim ama bana buraya taziyelerini sunmak için geldiğini söyledi. Ölmeden önce birkaç kez daha gelmişti. Sohbet ettik ve birçok şeyi de çözümledik. Seninle olan ilişkim yüzünden kendimi ne denli kötü hissettiğimi ona söylediğimde buna yalnızca gülümsemişti. Senin çevrende her zaman sana ne denli

PATRONUN OYUNU 301

değerli olduğunu söyleyecek yeni yeni insanlara gereksinme duyan, asla tatmin olmayan insanlardan biri olduğunu, söylemişti. Ama seni tanıdıktan sonra onların arkalarına bakmadan kaçtıkları da sözlerine eklemişti. Bana yaptıklarına bir bak. Çocuğumuz öldü ve ben senin bunu umursamadığını çok iyi biliyorum. Onu kullandın. Bunu Tommy B de biliyordu. Senin ciğerinin beş para etmez biri olduğunu çok iyi biliyordu ama yine de sana hayrandı ve sana tapıyordu. Öz oğluna ihanet etmen yapabileceğin en kötü şey oldu."

Tommy başını ellerinin arasına almıştı.

Gina'sı gerçekten de oraya gelip kendisiyle ilgili bu sözleri söylemiş miydi? Ama bu Gina'nın yapabileceği bir davranıştı, Tommy bunun farkındaydı. Hataları düzeltmeye çalışmak. Tommy B'ye neler yaptığını düşünmek dahi istemiyordu.

"Yanıyorsun, Lizzie..."

Lizzie dirseklerinin üstünde doğrularak avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Saçmalama, Tommy. Bu konuşmalarınla beni artık kandıramazsın. Oğlumuzun öldüğü gün senden nefret etmeye başladım ve her zaman da senden nefret edeceğim. Tüm yaşamımı senin için harcadığımı farkında değil misin? Bana ve oğluma neler yaptığını göremiyor musun?"

Bir zamanlar deliler gibi sevdiği adamın yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesine baktı. Daha önce onunla hiç bu şekilde konuşmamıştı, onu her zaman memnun etmeye çalışmış ve geri gelmesi için elinden geleni yapmıştı. Ama bir daha asla öyle dav-ranmayacak. Lizzie'nin cep telefonu çaldı, telefona sert bir sesle, "Evet," dedikten sonra da telefonu kapattı.

"Kimdi ?" diye sordu Tommy konuyu değiştirmeye alış .L "Telefonla aramak için biraz geç değil mi?"

"Kendini nasıl hissediyorsun, Tommy?" diye sordu Lizzie.

Tommy başını şaşkınlıkla iki yana sallıyordu.

"Yapamazsın..."

Lizzie gülmeye başlamıştı.

"Yapamaz mıyım? Bekle de gr, bakalım. Başına bir bedel kondu, Tommy Rifkind ve bu bedel torunumun buradan çok uzaklarda daha iyi yerlerde yaşamasını sağlayacak."

3021

MARTINA COLE

Tommy ayağa kalkmıştı. Lizzie'ye ve yüzündeki zafer dolu ifadeye bakamıyordu. Pencereye yaklaşarak perdelerin arasından dışarıya baktı. Kapının önünde kimin durduğunu görünce yüreği ağzına geldi.

"ok alaksın, Lizzie."

Yumruklarını havaya kaldırmış duruyordu, Lizzie geleceğini bildiği darbelerden kendini korumak amacıyla elleriyle yüzünü kapadı. Ne var ki, Tommy'nin onu cezalandıracak zamanı yoktu. Lizzie dairenin kapısının açıldığını duyarken hâlâ manyaklar gibi gülüyordu. Kapıyı aralık bırakmıştı. Tommy balkon kapısını açmaya çalışıyordu ama kapı yıllardan beri kullanılmadığından açılmıyordu.

Arkasını dönünce Abul ile Ryan'ların iki korumasının gülümseyerek karşısında durduklarını gördü.

"Evet istediğiniz mal burada."

Tommy, Lizzie'nin hiç bu kadar güçlü bir sesle konuştuğuna tanık olmamıştı. Korumaların arkasında Jonas duruyordu ve Tommy onun sert bakışlı yüzünde oluşan belli belirsiz gülümsemeyi gördü.

"Hadi Tommy elini çabuk tut, uçağı kaçıracağız," dedi Abul, Lizzie'ye gülümseyerek sonra da neşeli bir sesle ekledi. "Birkaç gün içinde gereksinimin olan şeyleri getirecekler, tamam mı?"

Lizzie mutlulukla başını salladı.

Tommy, Lizzie'nin yanından geçerken yüzüne tükürdü.

"Seni iğrenç kadın, seni!"

Lizzie bir kahkaha daha patlattı. "deştik, Tommy." Onların arkasından evden çıktı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Beni düşün, Tommy, olur mu? lrken beni ve oğlumu düşün, seni hayvan herif seni!"

Abul, Tommy'ye gülümsedi. "Bu hoş hanımın canını mı sıktın?"

Tommy başını kaldırıp ona baktı ama karşılık vermedi.

"Kadınların canını sıkmak galiba sizin alışkanlıklarınızdan biri, değil mi Bay Rifkind?"

"ek elini üstümden, pis zenci."

Abul sırttı.

"O hoş hanımın dediği gibi, deştik."

O

PATRONUN OYUNU 1303

İki koruma yüksek sesle güldü.

Tommy'nin dili tutulmuştu. Küçük havaalanına giderlerken ağzını açıp konuşmadı. Abul'n yanındakileri tanımıyordu, bu yüzden susmasının iyi olacağını düşünmüştü.

20

Sarah ve Leonie mutfakta oturmuş iki eski dost gibi sohbet ediyorlardı. İçeceklerle buz almak için arada sırada mutfağa gelen Maura onlara gülümsüyordu. ikisi de çok yorgundu ama bu ilk karşılaşmalarının tadını çıkarmaya da kararlı görünüyorlardı. Annesini çok iyi tanıyan Maura onun aileye yeni birinin katılması karşısında çok heyecanlandığını ve bu söz konusu kişiye hemencecik yaşamını anlatmaya başladığını biliyordu.

Jack, kızın evde olduğunu hâlâ öğrenmemişti ve bu başta Leonie olmak üzere diğerlerinin de işine geliyordu.

"İyi misiniz, kızlar? Eğer kendini yorgun hissediyorsan içerdeki odalardan birine gidip uzanabilirsin, Leonie."

Leonie güzel başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Ben gayet iyiyim."

"Havada uçuyor gibisin," diyecekti Maura ama bir şey söylemedi. Garry'nin ondan bu denli hoşlanmasını kolayca arılayabiliyordu. Maura da ondan hoşlandığını şaşkınlıkla fark etmişti. "Daha sandviç yapayım mı, Maws?" Maura gülümseyerek başını iki yana salladı. "İçerdeki daha bitmedi anne, onlar bizi idare eder. Yine de çok teşekkürler, hepsi de çok güzel olmuştu."

Sarah, Maura'nın biraz yorgun göründüğünü düşünüyordu ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Kızının aklında bu günlerde birçok şey olduğunu biliyordu ve bu yüzden de kendi korkularını bir kez daha bir kenara attı. Maura annesine geri dönmüştü ve bu da onun çok hoşuna gidiyordu. Aslında Sarah yıllardan beri ilk kez kendini bu denli mutlu hissediyordu. İşte bunları çok özlemişti; çocuklarıyla birlikte olmayı, on-

3041

MARTINA COLE

lann yaşamlarının bir bölümünü oluşturmayı çok özlemişti. Yaptığı ve söylediği onca şeyden sonra içindeki bir ses ona yalancı demesine karşın Sarah bu sesi duymazdan gelmeyi yeğliyordu. İnsan doksan yaşında ve lme yaklaşırken artık kendisine gereksinim duyulmasını ve istenilen biri olmayı elbette çok hoş karşıladı.

Sarah ünlü çayından yaptıktan sonra Garry'nin annesiyle tanıştırmak için eve getirdiği bu güzel genç kadınla oturup dedikodu yapmaya koyuldu. Leonie onun kızı hatta torunu olabilecek yaşta idi ama Sarah bunu kendine hiç de sorun yapmamıştı. Leonie genç bir kadındı ve genç kadınların çocukları olurdu-ashnda tüm dünya bunun ekseni etrafında dönmüyor muydu?

Jack ve Billy, Maura'nın büyük yemek odasında yan yana oturuyorlardı. Masanın üstü yiyecek artıkları ve şişelerle doluydu. Odanın içindeki sigara dumanının gitmesi için balkon kapısı açılmıştı. Jack odanın içindeki dostça havayı içine çekti.

Garry çok iyi davranıyordu ve Maura da şükran duygulan içindeydi. Roy ve Lee bile rahatlamış görünüyorlardı.

Jack Stern odadaki konuşmaları dikkatle izliyordu. Sonunda büyük soruyu sorma cesaretini buldu kendinde. "Benim kokainlerime ne olacak?"

Bu sözleri söyler söylemez önündeki esrarlı sigarasından içine çekti.

Maura onun sesindeki ciddiyeti fark etmişti. Bu ses tonu odadaki diğer kişilerin de kendine gelmesine neden olmuştu. Billy Mills yorgunlukla gözlerini kapadı. Uyuşturucu konusunda pazarlık yapması gerekiyordu ve Jack sabırsızlığına yenilerek her şeyi berbat etmişti.

"Vic Joliff konusu ne olacak? Öncelikle en önemli konuyla ilgilenmemiz gerekmiyor mu?"

Garry dostça bir tavırla konuşmuştu ama artık bu işten iyice sıkıldığı görülüyordu.

"Vic'in nerede olduğunu gerçekten de bilmiyorum. Yani ondan haber alıyorum ama bana nerede olduğunu kesinlikle söylemiyor."

!"V

O

PATRONUN OYUNU I 305

Roy servis tabağındaki jambonlu sandviçlerden bir tane alarak ısırıldı. Sonra da yumuşak bir sesle konuştu.

"Jack Stern sen yalancının tekisin."

Jack yerinden fırlayarak bağırmağa başladı. "Sen çıldırdın mı? Dur bakalım. Bana bu şekilde hakaret etme hakkını nereden buluyorsun, Roy?"

Garry küçük tabancayı eline aldı. Jack'in bulunduğu tarafa doğru sallayarak neşeli bir sesle konuştu.

"Başlangıç olarak buna ne dersin?"

Maura erkeklere yerlerine oturmalarını işaret etti.

"Çocukça davranışlardan vazgeçin. Şimdi herkes yerine otursun ve bu sorunu halledelim." Derin bir soluk aldı. "Roy haklı Jack. Bu yüklemeye işinde Vic'le birlikte bunu hepimiz biliyo-

1*1 V7 "

ruz

Jack onun sözünü kesmeye çalışırken Maura elini kaldırarak onu durdurdu. Sesinde bastırmaya çalıştığı bıkkınlık ve öfke vardı. İşaret parmağını Jack'e doğru uzattı. "O kokaini sana Vic verdi, bu konuda yalan söyleme zahmetine girmesen de olur. Ayrıca beni ve kardeşlerimi tehdit etmeye de sakın kalkışayım deme. Diğerlerinin bu konuda bize yardım etmelerini gerektirebilecek kadar büyük bir yüklemeye söz konusu burada. Doğrusunu söylemek gerekirse bizi saf dışı bırakman gerekirdi ama şimdilik bu konuyu açmayalım. Biz şimdilik Vic'i ele geçirmek istiyoruz."

Sözlerine devam etmeden önce çevresindekilere teker teker bakı.

"Tommy Rifkind buraya geliyor. Liverpool'dan uçakla yakınlardaki bir çiftliğe getirildi ve bu akşam bu konunun çözümleneceğini sizlere garanti ediyoruz. Abul onu doğruca buraya getirecek."

Hepsi, Billy Mills bile Jack'in ne tür bir tepki vereceğini beklemeye koyulmuştu. Hepsinin daha sonra itiraf edeceği gibi Jack bu haberi şaşırtıcı bir şekilde iyi karşıladı.

Maura aynı net ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. "Kenny Smith de buraya geliyor. Vic'i yeniden gördü ve bana ondan bir mesaj getirdi. Öncelikle Vic'i bulmamız gerekiyor ve sen de bu konuda bize yardım edeceksin."

306 I MARTINA COLE

Jack kendini tüm yaşamında hiç bu denli korumasız hissetmemişti. Odadaki herkesin kendisine baktığının farkındaydı.

"Bunu yapamam, Maura, bunu sen de biliyorsun."

Maura gözlerini kırpmadan ona dik dik bakı.

"Vic benim arkadaşım ve iş ortağım..."

Jack paniğe kapılmak üzereydi hepsi de bunun farkındaydı. Buna karşın hâlâ kimse bir şey söylememişti ve Jack masanın etrafındakilere bakarken odanın içindeki sessizlik kulakları sağır edecek bir boyuta ulaşmıştı.

"Benim Tony'mi öldürdün."

Jack öfkelenmişti.

"Ben onu öldürmedim..."

Tony Dooley Senior üzüntü içinde başını iki yana salladı.

"Tony'nin başına gelenleri biliyorsun ve Vic'le de çok yakınsın. Oğlum Tony'nin ölümünden sen sorumlusun."

Tony Dooley Senior'ın diğer oğulları babalarının bu sözleri karşısında başlarını onaylarcasına salladılar. Bu odada az sonra olacakların bilincine varan Billy Mills bu konuşmaları dehşet içinde izliyordu. Jack başını hızla iki yana salladı, uyuşturucu etkisini göstermeye başlamıştı, net olarak düşünemiyordu artık. Paranoyak bir hali vardı. Ne söyleyeceğini kestirememesine karşın konuşurken yine de kendi kuyusunu kendinin kazdığını hissediyordu.

"Böylesine dostça bir toplantı için biraz fazla ileri gitmediniz mi? Ryan'larrın insanlara iftira konusunda üstlerine yoktur. Vic haklıymış, hiçbiriniz onun attığı tırnak bile olamazsınız. O sizleri tütün gibi çığner ve tükürüp atar."

Garry onun bu sözleri karşısında bir kahkaha patlattı. Odada-kilere baktı. "Size bunun beş para etmezinki olduğunu söylemişim, değil mi? Pastadan payına düşeni alıp midesine indirmek istiyor. Yoksa kokain miydi söz konusu olan? Buraya sızacağını, bizlerle kendine göre bir anlaşma yapacağını sonra da bizim ondan kuşkulandırmadan çekip gideceğini sandı. İnsan nasıl bu kadar aptal olabilir? Biz seni ve Vic'i çok iyi tanıyoruz. Vic Jo-lif bizim sahip olduğumuz bir şeyi istiyor ve bunu elde edinceye değin de rahat durmayacak." Jack öfke içinde yerinden fırladı.

T)

O

PATRONUN OYUNU

I 307

"Çok saçma. Ben de oturmuş bu zırvalan dinliyorum burada."

Koruması Jerry Sinclair'e işaret etti. Jerry yerinden kıpırdamadı ve Jack üzgün bir tavırla başını iki yana salladı.

"Seni de sarın aldılar, değil mi?"

Jerry boş gözlerle omuzlarını silkti. Jack'in başına gelebilecekleri umursamayacağı açıkça görülüyordu.

"Sadakat bu demek!"

"Sadık olmam için hiçbir zaman iyi para vermedin ki bana, Jack."

Masanın çevresinde oturan adamlar bu sözlere kahkahalarla güldüler. Jack'in nutku tutulmuştu, yüzünde dehşet dolu bir ifade oluştu.

"Tommy nin gelmesini beklerken bir içki daha ister misin, Jack?"

Roy alaycı bir sesle konuşmuştu ama Jack yine de evet dercesine başını salladı. Jack bir yandan da işinin bittiğinin farkındaydı; az önceki esip yağmasının son olduğunu biliyordu. Onları ikna edebilmek için elinden geleni yapmıştı. Bu adamlar Tommy'yle konuşur ve bu dostluğun nerelere dayandığını öğrenirlerse başına yiyeceği kurşuna ancak sevinebilirdi. Kendini şimdiden ölü görüyordu. İçkisini bir dikişte bitirdi. Alkole çok gereksinimi olacağını hissediyordu. Bu çete onunla işini bitirdikten sonra acısını hafifletecek bir şeylere gereksinimi olacaktı.

Biraz daha esrar çekti, esrar kutusunu Garry'ye doğru itti ama o başını hayır dercesine salladı.

"Senin sayende Jack ben de çok esrar var, dostum."

Bu sözlere yine odadakiler kahkahalarla güldüler. Jack Stern'in dışındakiler tabii ki.

Benny hücrenin kapısının açılmasıyla uyandı. Odanın içine dolan ışık gözlerini kamaştırdığından ellerini gözlerine siper etti. Üstünde son derece şık bir takım elbise olan bir adamın hücreden içeri girdiğini gördü. Kapı anında kapandı. Benny yeniden öfkelendi. Hücreni kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. Bu konuyu defalarca vurguladığını sanıyordu.

308 MARTINA COLE

İçeri giren şık giyimli genç adamın sarhoş olduğu ve bir kavgaya karıştığı anlaşılıyordu. Benny adamın durumundan kavgayı yitiren kişi olduğunu fark etti.

Genç adam esnedi ve uykulu bir sesle konuştu. "İyi misin, ahbap?"

Benny yaşamında hiç insan görmemiş biri gibi, hayretle ona baktı. Karşısındaki bu tip sanki eski dostlarmışçasına onunla konuşuyordu. Öfkesini bastırmaya çalıştı.

Delikanlı yere oturarak sırtını duvara dayadı sonra da cebinden sigarasını çıkararak yaktı ve dumanı üfledi. Hücrenin kapısındaki küçük gözetleme deliği hızla kapandı ve Benny hücrenin kilitlendiğini duydu.

"İyi misin, Benny?"

Delikanlı neşeli bir sesle konuşmuştu, Benny gözlerini hayretle açınca hücrenin içindeki adamın kim olduğunu sonunda fark etti.

"Jonny White?"

Evet dercesine başını salladı.

"Beni buraya getirdiklerinde seni tanıdım. Tanınmak istemediğini düşündüğümden içeri girer girmez seni tanıdığımı belli etmedim. Ne rastlantı ama!"

Benny'nin gülümsemesi yüzünde dondu.

"Rastlantı sözcüğü yanlış."

Jonny sinirli bir şekilde güldü.

"Saçmalama, Benny. Sen zaten hep şizofrenik takılırsın."

"Sen neden buradasın?"

Jonny yüzünü buruşturdu.

"Her zamanki gibi berbat bir tuzağa düşürüldüm. Raquel adındaki gece kulübüne gitmişim arkadaşlarla birlikte. Berbat bir yerdi. Her neyse orada bir piliç gözüme ilişti, ben de şansımı deneyeyim dedim ama kızın ağabeyi iri kıyım herifin birymiş meğerse. Gerisi, dedikleri gibi, artık tarihe karıştı."

Benny gülmeye başladı. Bu Jonny'nin tipik davranışlarından biriydi.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı? Bilmiyormuşum gibi sorayım!" dedi Jonny. "Televizyonda gördüm. Bu lanet ülkede her şey aranda televizyonda, dostum."

PATRONUN OYUNU 1309

Benny bu sözlerde kendine pay çıkardı.

"Hepsi bir tuzaktı. Benim o işlerle işim olmaz."

Jonny bir kez daha sırttı.

"Ne? Yani biri evine girdi ve o lanet olasıca kesik kafayı dolabına mı koydu, demek istiyorsun?"

Benny evet dercesine başını salladı ve Jonny de tam zamanında kiminle konuştuğunu fark etti. Eğer o, bunun bir tuzak olduğunu söylüyorsa, tuzaktı. Benny Ryan annesinin bu oyuna katıldığını söylerse, Jonny asla onunla tartışmazdı.

"Ne kadar da şeytanca tasarlanmış, değil mi Benny?"

"Ben de senin gibi düşünüyorum, Jonny. Birilerinin benim varlığımdan çekindikleri ortada."

Esneyerek yatağına uzandı. Jonny orada kalmayacağı biliyordu.

"Abul nasıl? Onu çoktan beri görmedim."

"Oldukça iyi, Abul'ü bilirsin."

Jonny evet der gibi başını salladı.

"Bir süre önce onu Circus tavernasında görmüştüm."

"Ne? Abul'ü mü?"

Diğer adam Benny'nin sesindeki şaşkınlık ifadesi karşısında başını evet dercesine salladı.

"Circus tavernasında, ha? Yanında kimler vardı?" Jonny omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum, onu otoparkta görmüştüm. Tavernada çok hoş kızlar vardı. O gece o kadar çok içmişim ki, sabah kendimi berbat hissetmişim."

"Yanında kim vardı?" "Kimin yanında?" "Abul'ün salak herif. Kim vardı?"

Jonny, Benny'nin iyice öfkelenişini fark etmişti, bu da onu iyice tedirgin ediyordu.

"Bilmiyorum, bir adam vardı." Benny gözlerini tavana çevirdi. "Kim?"

Jonny bir an sustu.

"Bir adam. Kim olduğunu bilmiyorum. Ama zengin birine benziyordu. Üstünde terzi elinden çıktığı belli olan bir takım el-

3101

MARTINA COLE

bise vardı ve gıcır gıar gece mavisi bir Roller kullanıyordu. Kim bilir kaç paradır?"

Benny yatağından fırlayarak Jonny'yi ceketinden yakaladı ve onu yere fırlattı.

"O adamın Abul olduğundan emin misin? Bana cevap ver, geri zekâlı herif."

Jonny çılgın gibi başını evet dercesine sallamaya başlamıştı.

"Evet. Onunla konuşmuştum. Merhaba demiştim ona."

Benny yakasını bıraktı, sonra da hücrenin kapısının yanındaki zili çaldı. Her zamanki gibi kimse gelip ne istediğine bakmadı. Parmağını zilden çekmedi ama on dakika sonra bile gelen giden olmadı.

"Lanet olsun, lanet, lanet!"

Jonny onu kaygıyla izliyordu. Benny Ryan'ı öfkelenmek, o akşam gereksinimi olan en son şeydi. Ama bir yandan da bu olayın bir gün harika bir öyküye dönüşeceğini hissediyordu. Ayrıca yaşam, öykülerden oluşmuyor muydu?

Jonny bu öyküyü birilerine anlatabilecek kadar uzun yaşamayı diledi içinden çünkü Benny Ryan çok mutsuz görünüyordu. O zaten hiçbir zaman mutlu olmamıştı.

Abul altı kişilik Cessna'da Tommy'nin hemen yarana geçip oturdu. Rettendon'daki küçük havaalanından beri hiç konuşmamışlardı. Uçaktan inerlerken Tommy'yi arkasından itmiş o da dizlerinin üstüne yere düşmüştü.

Abul onu ensesinden yakalayıp haşin bir tavırla kendilerini bekleyen arabanın içine ükmüştü. Hemen onun yanına atlayarak, "Hadi sür!" diye emretti başında türban olan genç Hintli şoföre.

Tommy tongaya düşürülmüştü. Üstünü başını silkelerken yolun kenarında duran iriyan iki adama bakı.

"Dikkat etsen iyi olacak. Hakkında her şeyi bildiğimi sakın unutma."

Abul gülümseyerek yerine geçip oturdu.

"Sakin ol, Tommy. Elbette biliyorsun. Hem zaten seni Ma-ura'ran evine götürdüğümü sanmadın, değil mi?"

Şimdi sen ve ben Vic'i görmeye gidiyoruz."

PATRONUN OYUNU 1311

Tommy'nin yüzü birden sarardı ama hemen kendini savunmaya geçti.

"Başının fena halde belada olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi sıradan bir tavırla. "Burada Benny olsaydı böylesine açık verdiğin için seni şuracıkta gebertmişti."

Abul omuzlarını silkti

"Beni öldürmesi için önce bulması gerek."

"Vic'in seni hiç düşünmeden öldüreceğinden eminim," diye diretti Tommy. "Vic'in ırkçı olduğunu duydum.

Ayrıca senden nefret etmesi için çok geçerli bir nedeni de var, değil mi?"

Abul gülümseyerek sıkıntılı bir sesle karşılık verdi.

"Doğrusunu istersen Tommy, o benden değil senden sıkıldı. Vic gibi psikopatlarla nasıl davranılacağını ben çok iyi bilirim. Bu konuda yeterince deneyimim var."

"Onun o geri zekâlı ırkçı düşünceleri işi bozmadığı sürece umurumda bile olmaz. Artık yepyeni bir dünyada yaşıyoruz Tommy ve ben bu dünyada önemli bir konumda olmaya kararlıyım. Ryan'lar ve onlar gibi çetelerin zamanı geçti artık. Çok önemli bir kuralı unuttular. Gücün anahtarı onu tutan eldedir. Eğer sen o anahtarı tutamıyorsan senden daha güçlü biri gelir ve anahtarı elinden ahverir." Tommy güldü.

"Şu konuşana bir bakın! Usame bin Ladin'in İngiltere şubesi mi oldun?"

Abul de güldü.

"Yaşamımın sonuna değin Benny'nin gölgesi olarak yaşayabileceğime inanmalarını aklıma almıyor doğrusu. Onu sakinleştiren hep ben olacağımı ve onun için dayak yemeyi sürdüreceğimi sandılar. Silvertown çetesi düşüncelerini bana açtığında onları dinlemeye çoktan hazırdım. Tabii bana uyduğu sürece. Zekâ özürlü yaratıklar!"

"Ama Rebekka'yla kocasını o şekilde ortadan kaldırmak... mideni bulandırmadı mı?"

"Çatlak Benny'yle yaşadıklarımın sonra hiçbir şey benim midemi falan bulandırmaz, Tommy. Ayrıca o kadın gerçek bir baş belasıydı. Öte yandan da Ryan'lann korktuğunu görmeye değerdi, inan bana."

312 | MARTINA COLE

Tommy, Maura'run o olay karşısında ne denli perişan olduğunu hatırlayınca bir an için pişmanlık duydu.

"Evet, evet, çok zekice," dedi tedirginlikle. "Ama gereğinden fazla gittin ve bu sana ne kazandırdı, ha? Hâlâ onların adamısın. Vic geri geldi ve bazı yanıtların peşine düştü. Sakın bana Vic'in günahlarını bağışladığını söylemeye kalkma, inanmam."

Abul başını iki yana salladı ve yavaşça elini cebinden çıkardı.

"Elbette bağışlamadı. Vic Joliff bağışlayla bir insan değildir. Sen de yakında bunu göreceksin, zaten."

Tommy bacağında keskin bir acı duyunca bacağına baktı ve Abul'ün bir iğne sapladığını gördü.

"Hey, ne yapıyorsun? O ne iğnesi?"

Abul yatıştırıcı bir tavırla konuştu. "Eroin, Tommy. Hem de en katıksız, en safından. Eğer kendine gelersen bana teşekkür edeceksin. Vic bana senin için ne düşündüğünü söylemişti ve inan bana hiç de iyi şeyler düşünmüyordu. Bu iğnenin Vic'ten önce seni öldürmesine dua et."

Tommy konuşmak için debeleniyordu.

"Ama... ben... Sen, Abul. Hani benim Vic'e gereksinmem olmayacaktı. .. Hani..."

Daha fazla konuşmadı. Arabanın kapılarının kapandığını hissetti. Abul arkasını dönüp Tommy'yi yerinde oturtmaya çalışmadan önce öne doğru uzanarak şoföre gidecekleri yerin adresini söyledi.

"Tamam, hadi şimdi uyu bakalım. Bu senin için çok daha kolay olacak."

Artık kendisinin de çetenin bir üyesi olduğunu kabul ettiği için Abul çok tehlikeli bir düşman karşısında bile elinden geldiğince kibar davranmaktan hoşlanıyordu.

Vic'in geri geldiğini öğrendiğinde o Tommy'yle konuşmadan önce onunla konuşması gerektiğini fark etmişti. Ryan'lar Vic'in izini bulabilmek için Jack Stern'le adamlarının peşine düşmüşler, çeteler gizlice ona olan bağlılıklarını ifade etmişler ve ilk adımı onun atmasını beklemişlerdi.

Abul, Sandra'ya yapılan saldırı ve hapiste Vic'e karşı girişilen suikast girişiminin Tommy Rifkind'in emriyle yapıldığı konusunda onu ikna etmişti. Ama işin gerçeği, ele geçirme pa-

PATRONUN OYUNU | 313

zarhklannda Vic'i konu dışı bırakan ve Ryan'lann başına bela açan kişi Abul'ün kendisiydi. Tüm çetenin bir an önce ortadan yok olmasını istiyordu. Bu yüzden de Sandra ve Janine'i öldürmüş ve Belmarsh hapisanesine Vic konusunda gerekli talimatı kendisi vermişti. Tommy B'ye Abul ve babasının Lana ve Sarah'nın öldürmesini istediği haberi iletilmişti. Abul bu söylentileri kendi yararına çıkarmıştı. Tommy B çok basit bir insandı. Yaşlı kadınları öldürme ya da kendi ailesine çamur atma işlerine akli ermezdi. Abul de buna güvenmişti zaten.

Yanında bir çuval gibi iki büklüm olan adama keyifle baktı, terzi elinden çıkmış takım elbisesinin yakası ağzından akan salyayla ıslanmıştı. Vic bu akşam onun işini bitirecekti ve ondan sonra da Ryan'lann peşine düşecek ve onların uyuşturucu imparatorluğunu ele geçirecekti. O bu pis işleri tamamladıktan sonra da Abul devreye girecek ve altı yü önce başlattığı işi bitirecekti.

Benny kendinden geçmişti. Maura'yla diğerlerini Abul konusunda uyarması gerekiyordu. Ama yüreğinin bir bölümü bunlara inanmakta zorlanıyordu. Yüreğine bir bıçak saplanmışçasına acı çekiyordu. Abul... o ber at dünyasında inandığı, güvendiği tek kişi Abul'dü. Ama artık değil. Ryan'lann tırnaklarıyla kazıyıp sahip

oldukları her şeyi bu sahtekâr, vefasız Abul ele geçirmeye çalışıyordu. Bir yolunu bulup ailesini mutlaka uyarmalıydı.

Benny eski okul arkadaşı Jonny'ye bakarak dürüst bir tavırla konuştu. "Şimdi seni döveceğim. Avazın çıktığı kadar bağırmanı istiyorum, tamam mı?"

Jonny şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Benny omuzlarını silkerek ona doğru yaklaştı. İriyan eliyle Jonny'yi yakasından kavrayarak tüm ciddiyetiyle konuştu. "Bunu sakın kişisel alma, Jonny."

Jonny daha ilk yumruğu yemeden avazı çıktığı kadar bağırmağa başlamıştı. Başına geleceklerden çok ama çok korkuyordu.

Tony Dooley Senior çalan cep telefonunu açtı. Karşısındaki

314

MARTINA COLE

kişinin söylediklerini bir süre dinledikten sonra toplantıdakilere döndü. "Tommy, Abul Haseem'le birlikte gitmiş. Onları bulmaya çalışıyoruz ama havaalanında bizim çocuklara zorluk çıkarmışlar. Abul'un cep telefonu cevap vermiyor ve şoför olarak da bizden birini değil, tanımadığımız birini kullanmış. Bunları söylemekten nefret ediyorum ama Tommy'yle birlikte oldukları anlaşılıyor."

Kenny Smith yavaşça Maura'ya döndü. "Bunu herhalde tahmin etmiştin, değil mi?"

Maura başını iki yana salladı, yüzü kireç gibi olmuştu.

"Abul böyle bir şey yapmaz. Hayır, inanmıyorum. Çocukluğundan beri onu tararım. Benny'yle o kardeş gibiydiler."

Jack Stern homurdandı.

"Adem ile Havva'nın çocukları da kardeşti ama birbirlerini öldürdüler. Bu zencilere asla güvenmem..."

Tony Dooley Senior'la oğulları bakışlarını Jack'e çevrince Jack nerede ve kimlerle olduğunu birden hatırladı.

Maura'ran sesi bıçak gibi keskindi.

"Kaşınma, Jack."

Tony ayağa kalktı. Artık bu kadar yeterdi. Oğulları da ayağa kalktılar ama babalarını sakinleştirmek için ayağa kalkmışlardı ve Maura onlara şükranla bakıyordu.

"Tamam, baba. Sakin ol. Hepimiz onun beş para etmez herifin biri olduğunu biliyoruz. Burada olmaz. Bayan Ryan mutfakta. Hem o buna değmez, baba."

Çocukların babalarını yatıştırmalarını Maura ile kardeşleri ilgiyle izliyordu. Garry yerinden kalkarak mutfaka gitti. Leo-nie'yle birlikte geri dönünce Jack eski sevgilisine şaşkınlıkla bakarken yüzü kireç gibi olmuştu.

"Şu bardakları aliver, şekerim ve annemin sandviçlerinden biraz da getiriver, olur mu?"

Leonie kendisine söylenenleri yerine getirirken Jack'in yüzüne bakmamaya çalışıyordu. Garry başından öptükten sonra dans edercesine salondan çıktı.

Maura, genç kadının bu küçük gösteriden çok hoşlandığını hissetmişti ve her şeye karşın Jack için üzüldü. Herkes masadaki yiyeceklerden biraz daha aldı. Sonunda

O

PATRONUN OYUNU 1315

Kenny Smith esneyerek konuştu. "Evet, kendi adıma söylüyorum, artık gitme zamanım geldi. Şu anda hiçbir şey yapamayacağız nasılsa, değil mi?"

Maura ayağa kalktı ve ona bakan Jack ciddi bir ifadeyle konuştu. "Ben ne olacağım?"

Maura derin derin içini çekti. Bu adam kör müydü? Kokain alışkanlığı olmadığı için kendini çok iyi hissediyordu.

"Sen mi ne olacaksın Jack? Benim en eski dostlarımdan yetenekli ellerine teslim edeceğim seni. Artık sana ihtiyacımız yok, değil mi arkadaşlar? Tony'ye öğrenmek istediğimiz her şeyi nasılsa anlatacaksın." Eski dostuna bakarak konuşmasını sürdürdü. "Öyle değil mi, Tony?"

Tony Dooley, Maura'ya gülümseyince o da karşılık verdi. Yılların dostluğunun bu gülümsemeye yansıdığını Jack bile görmüştü.

"Her şeyden öte Jack, sen zaten boğazına kadar boka batmışsın, değil mi?"

Jack işinin bittiğinin, herhangi bir pazarlık filan yapılmayacağını farkındaydı. Her şey bitmişti ve Jack ağgözlülüğünün kendisini bu noktaya getirdiğini biliyordu.

"O zaman beni geberteceksiniz, değil mi?"

Garry sınıttı.

"İnan bana bundan daha iyi ifade edilemezdi içinde bulunduğun durum."

Jack gitmeye hazırlanan konuklara baktı. Kenny'nin bakışlarını yakalamaya çalıştı ama eski dostu ona bakmıyordu bile. Kenny bir an önce yaşamının tek işi olan kızının yanına, eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Maura onu kapıya değin geçirdi.

"Yarın Alicia ve benimle birlikte parka gelmek ister misin?" diye sordu.

Maura gülümsedi.

"Neden olmasın? Ama çok erken gitmeyelim, Kenny."

"Seni ararım."

Maura evet dercesine başını salladı.

"Ne geceydi ama, değil mi? Ama çok yakında her şey bitecek,
3161

MARTINA COLE

şöyle ya da böyle ama bitecek."

"Umarım, Maura. Bu hepimiz için de çok iyi olur."

Abul ve şoförü, kendinden geçmiş haldeki Tommy'yi sürükleyerek Jack Stern'in ahırına taşırken Vic onları gülümseyerek izliyordu.

Vic neşeyle ellerini çırttı. Gözleri pırıl pırıldı.

"Demek işe yaradı, Abul evladım? Sen çok soğukkanlı birisin, onu onların burunlarının dibinden kaçırıp buraya getirdin. Ama ona ne yaptın? Ölü gibi duruyor?"

Abul yine her zamanki gibi paçasını kurtarabileceğini biliyordu.

"Arabada biraz sinirlendi ben de benimle işbirliği yapabilmesi için ona biraz sakinleştirici verdim."

Vic, Tommy'nin gözkapaklarından birini kaldırdı ve başını iki yana salladı.

"Keşke bu işi tek başına yapmasaydın. Eğer bir cümbüş yapacaksam bu cümbüşteki başrol sanatçısının baygın olmasını istemem. Aksi halde tüm eğlence başlamadan biter."

Vic son derece kederli bir sesle konuşmuştu. Abul bir kez daha şansına lanet okudu. Benny Ryan'dan Vic Joliffe değin uzanan bir yelpazede neden her zaman psikopatlarla çalışmak zorunda kalıyordu ki?

Vic'i yatıştırmak istercesine gülümsedi. Ne kadar çabuk Vic'i Ryan'lar konusunda kıskırtırsa o kadar çabuk hedefine ulaşabilecek ve ödülünü alabilecekti.

"Özür dilerim ama bu tür işlerin nasıl olduğunu sen benden iyi bilirsin. Tommy gibi bir sahtekâra az buçuk bir şans verildiğinde..."

"Ah, evet, bilirim."

Vic bir adım gerileyerek elini ceketinin cebine soktu.

"Elbette bilirim. Zaten bu yüzden."

Şoförü gözünden vurdu. Adam sessizce sırtüstü yere yuvarlandı, o kadar çok şaşırılmıştı ki, bağıramadı bile.

Abul kaçmaya çalıştı ama Tommy'nin kolu hâlâ boynuna dolanmış durduğun-

PATRONUN OYUNU i 317

dan ve tüm ağırlığıyla üstüne abandığından kaçamadı. Kendini Tommy'den kurtarıp kapıya doğru seğirtirken Vic onu kalçasından vurdu. Abul yere düşerek ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

"Ne yapıyorsun? Hani anlaşmıştık."

Vic ona doğru yaklaştı. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

"Anlaşmıştık haklısın. Sevgili Sandra'mın ölümünden sorumlu olan adamı bana getireceğine söz vermiştin."

Gömleğinin kolunu hızla çekince kolundaki yara izleri ortaya çıktı.

"Beni uyutabileceğim gerçekten de düşündün mü?"

"Vic, lütfen. Açıklamama izin ver..."

Abul artık yalvarmaya başlamıştı.

"Kes artık!" diye bağırdı Vic. "Ben Ryan'lar değilim, beni onlarla asla karıştıрма. Kendisine söylenileni yerine getirmeyen birini asla güvenmem artık. Kendi işimi kendim yapmalıydım, hata bende oldu."

Abul gözlerini kapadı. İşini yarım bırakmakla hata etmişti. Ama yaşlı adam yüdürlülmüş, Rebekka ve kocasının Rus mafyasının ellerinde öldüğünü Maura'ya söylemesi sağlanmıştı. Kendi izlerini kendi yok etmişti.

Belmarsh'daki ilişkisi işleri berbat etmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı.

Elini kalçasına götürerek yarasının ne denli kötü olduğunu anlamaya çalıştı. Vic tabancasını indirdi.

"Merak etme, önemli bir şeyin yok," dedi. "Arkadaşım Mickey buraya geldiğinde yaranı sarar. Mickey yanında her zaman ilk yardım çantası taşır. Ben ortalıkta dolaştığımda yalnızca bu çantayı kullanmak zorunda kaldığına söyler durur."

Abul korkunun tüm benliğini ele geçirdiğini hissetti.

"Bana ne yapacaksın?"

Vic başını kaşdı.

"Henüz bir karar vermedim. Bu konunun üstünde çalışıyorum. Öncelikle Mickey bu kemik yığınına ne yapmam gerektiği konusunda bana yardım edecek." Tabancasını Tommy'ye doğru salladı. Abul bir an için rahatladığını hissetti. Başının iyice belada olduğunu düşünmüştü ama Vic'in her şeye karşın yine de Tommy'yi cezalandıracağı anlaşılıyordu.

I

"Evet... sen, bu konuda acele etmek istemiyorum. İlerde de hatırlanabilecek bir şey yapmak istiyorum. Olaya bir de şöyle bak, Abul. Sahtekârlık ve üçkağıtçılık konusunda adın her zaman anılacak ve kimse nasıl öldüğünü hiçbir zaman unutmayacak."

Bu zeki sözlerine kendi de hayran kalmıştı. Bir süre sonra Mickey Ball ve birkaç arkadaşı geldiler. Abul'ün bacağını kabaca sardılar ve sonra da onu tüm karşı koymalarına karşın sürükleyerek arabanın bagajına attılar. Bagajın kapağı kapanmadan önce Abul, Vic'in Tommy'yi ayıltmak için tokat attığını gördü. Abul ona acıyıp uyuşturucu verdiği için kendine küfretti. Aslında uyuşturucuyu kendi kullanmalıydı.

Jonny kendisinden istenileni yapıyordu. Benny onu dövüyor o da avazı çıktığı kadar bağıyordu. Benny asla pes etmeyecekti ve sonunda hücrenin kapısı açıldı üç polis memuru Benny'yi güçlkle sürükleyerek dışarı çıkardılar.

Daha sonra da Jonny polislerle kavga etmeye başladı.

Bu olay çallların birden ateş alması gibi çevreye yayıldı.

O karmaşanın içinde Benny hücrelerle dolu koridorda hızla ilerleyerek birkaç saniye sonra karakolun içine girdi. Beş dakika sonra da High Caddesi'nin hemen arkasındaki kamyonetin yanında park etmiş Peugeot arabalarının içinde oturan iki genç kıızı arabadan dışarı çıkardı. Elinden geldiğince hızla arabayı sürmeye başladı. Peugeot kullandığına bir türlü inanamıyordu. Birden yan koltuğun üstünde unutulmuş cep telefonunu gördü ve her şeyin yoluna gireceğini hissetti.

Maura holün ucundaki odadan gelen annesinin horultularını dinleyerek yatağında yatıyordu. Annesinin horladığını unutmamıştı. Küçük bir çocukken annesinin yanında yattığında bu ses hoşuna gider, kendini güvende hissetmesini sağlardı.

Rahatlamak için yastığını yumrukladı. Tommy'nin başına ne

n

•o

PATRONUN OYUNU

319

geldiğini düşünmekten kendini alamıyordu ama bir yandan da bunu umursamamaya çalışıyordu. Abul'ün ihaneti Benny'yi çok üzecekti. Benny'nin şu anda ortalıkta olmaması çok iyi olmuştu. Maura gözlerini kapayarak hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Sabah olmak üzereydi, uyuması gerekiyordu. İçtiği viski bile onu uyutamamıştı.

Diğer düşüncelerden kendini kurtarmak amacıyla ertesi gün Marsh Çiftliği'nde geçireceği zamanı düşünmeye koyuldu. Kenny'nin küçük kızını uzun zamandan beri görmemişti ve onlarla parkta buluşmayı ipe çekiyordu.

Bu da işe yaramadı. Uyuyamadı ve yatağında yatarken beyninin çalışmasına engel olamıyordu. Yaşamında kendini hiç bu denli güçsüz hissetmemişti.

21

Kenny perişan bir haldeydi. Evinden içeri girerken cep telefonundan gelen sinyali duydu. Ekranı bakınca yüreği ağzına geldi. O anda çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu çünkü Vic'in içerde oturuyor olma olasılığı çok yüksekti.

Ekrandaki numarayı çevirince telefonun yanı başında çalmadığını duyup rahatlayarak derin bir soluk aldı. Vic telefona hemen yarat verdi.

"Ryan'lar iyi bir akşam geçirdi mi, Kenny?"

"Ne istiyorsun, Vic?"

Sesini yükseltmemişti.

"Seninle yüz yüze konuşmak istiyorum. Tommy burada ve birkaç konuyu seninle baş başa tartışmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Hangi konulan?"

"Sen kiralık katilsin, değil mi Kenny?"

"Öyle diyorlar."

3201

MARTINA COLE

Vic bir kahkaha patlattı, Kenny onun kel kafasını ve bembeyaz dişlerini görür gibi oldu. Vic'in kokusunu bile duyuyordu sanki. Adamın üstündeki baskısı o denli yoğundu. Vic'in kafasında çok önemli bir şey olduğunun farkındaydı ama aynı zamanda da bu önemli şeyin bir parçası olmayı hiç istemiyordu. Kenny içini çekti.

Vic dostça bir tavırla konuşmasını sürdürdü.

"Sorun çıkmayacak, söz veriyorum."

Kenny bir kez daha ama bu kez derin derin içini çekti.

"Tommy sana neler anlattı?"

"Dışarıda bir araba var. Çok merak ediyorsan arabaya atla ve buraya gel."

"Çok yorgunum Vic, bu iş bekleyemez mi?"

Vic bir kahkaha patlattı.

"Hadi Kenny, akıllı uslu bir çocuk ol ve arabaya bin."

Vic telefonu kapatınca Kenny elindeki telefonu yere atıp parçalamamak için kendini güç tuttu. Yorgunluktan kemikleri ağrıyordu ve artık bu işlerden çok sıkılmıştı. Bu iş sona erer ermez kendini emekliye ayıracaktı. Kesinlikle emekli olacaktı.

Ev telefonundan Maura'yı aradı. Onun da bu konuşmadan haberi olmalıydı. Onunla konuştuğundan sonra üst kata çıkarak uyuyan kızına baktı. Lana'nın ölümünden bu yana krızı yaşamına yeni bir anlam katmıştı. Kansı ölmeseydi kılına şimdiki kadar yakın olmayacağını da çok iyi biliyordu. Kızının gereksinimi olan bir baba olmaktan başka bir istediği yoktu ve bu hedefine doğru da emin adımlarla ilerliyordu. Bu iş biter bitmez arkasına bile bakmadan çekip gidecekti. Bu çocuğun yaşamını elinden geldiğince mutlu kılmaya kesin kararlıydı. Verebileceği her şeyi verecekti, elbette tüm sevgisini ve zamanını da.

İyi şeyler nedense her zaman trajedilerden sonra ortaya çıkardı. Bu sözü defalarca duymuştu ve şimdi de bunun doğru olduğunu görüyordu. Tanrı ona yaşamında ikinci bir şans vermişti ve o da bu şansı iki eliyle sıkıca kavrayacaktı. Alicia'da sonunda paradan, prestijden ve saygıdan çok daha önemli bir şey bulmuştu ve onu tüm yüreğiyle seviyordu.

Geldiği gibi yine sessizce evden dışarı çıktı. Maura ve kızıyla

D "!" !

PATRONUN OYUNU I 321

birlikte geçireceği günün biraz daha beklemesi gerekiyordu. Ama Tann'ran izniyle başka günler de olacaktı. Benny eski püskü arabayı Abul'ün evine doğru sürdü. Anah-tanyla kapıyı açıp içeri girdi, Abul'ün kendisinin hâlâ hapiste olduğunu düşündüğünü biliyordu. İçeri girince boş evde eski arkadaşını aramaya koyuldu sonra da evin tüm ışıklarını açarak evin altını üstüne getirdi.

Çekmecelerin birinde cep telefonunu buldu, telefonu açtı. İlk olarak mesajları ve arayan numaraları kontrol etti. Çoğunu tanıyordu; ortak arkadaşlarıydılar. Bunun hemen arkasından da cep telefonu şarjını bulmak için mutfağın tüm çekmece ve dolaplarını karıştırdı ve bulunca da arabada bulunduğu telefonu şarja taktı.

Çalışmıyordu. Çekmecede bulunduğu telefonu fişe taktıktan sonra ev telefonuna yöneldi. Tam telefonu çevirmek üzereyken birden durdu.

Maura'yi mi yoksa Garry mi aramalıydı? Sonunda ikisini de aramamaya karar vererek babasının numarasını çevirdi.

Roy uykulu bir sesle telefona yanıt verdi ama oğlunun sesini duyunca telaşla yerinde doğruldu.

"Yine ne yaptın, Benny?"

Babasının bu ters tavırlı konuşması Benny'yi üzmüştü.

"Duymadın mı?"

"Neyi duymadım mı?"

"Karakoldan kaçtım."

"Ne yaptın? Gerçekten de bu kadar aptal mısınız?"

Benny çaresizlik içinde gözlerini kapadı.

"Anlamıyorsun, baba. Nelerin olduğundan haberin yok..."

Elindeki telefona bakı. Roy telefonu yüzüne kapatmıştı. Ahizeye bakakaldı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Kimse onu dinlemek istemiyordu. Bunun kendi hatası olduğunu biliyordu ama yine de çok kızılıyordu.

Televizyonun üstünde bir resim gözüne ilişti; bu Ascot'ta Abul, kendisi ve başlarında kocaman şapkaları olan iki kızın resmiydi. Kızların üstlerinde çok pahalı giysiler vardı. Abul kolunu

1

322İ MARTINA COLE

Benny'nin omzuna atmıştı ve ikisi de kameraya gülümsüyorlardı. Benny resmi ve onun beraberinde getirdiği anıyı unutmak istercesine gözlerini kapattı. Abul'ü kardeşi gibi severdi ve çocukluk arkadaşlarıydılar. Benny ailenin dışında bir tek ona yürekten güvenirdi.

Eski günleri arımsamıştı, birlikte o kadar çok şey yapmışlardı ki. Kızlarla birlikte yatağa bile girmişlerdi, her zaman her şeyi paylaşırlardı. Çift taraflı oynayan kişinin ve ailenin başına gelenlerden tümüyle Abul'ün sorumlu olduğunu öğrenince dünyası yıkılmıştı. Annesinin ölümünden, babasının sinir krizi geçirmesine değin her şeyden o sorumluydu. Abul, Janine'i kimin öldürdüğünü biliyordu ve Benny annesine ister yakın ister uzak olsun sonuçta onun öz annesiydi. Ailesinin önemli bir parçasıydı. Babası sinir krizi geçirince Abul onu teselli etmişti. Birlikte birçok iyi ve kötü şey yaşamışlardı. Benny hamile kız arkadaşını bile ona emanet etmişti. Ona bu denli güveniyordu.

Tüm bunlara inanmak olanaksızdı.

Onca zamandan beri en iyi arkadaşı kendisine ihanet edip durmuş ve Benny bundan bir an için bile kuşkulanmamıştı. Hiçbir olayın onunla bağlantılı olabileceğini aklının köşesinden bile geçilmemişti.

Onu öldürecek; hem de yavaşça ve aa çektire çektire.

Abul'ün tek bir şeyi çok iyi bilmesi gerekirdi; o da asla Benny Ryan'ın arkasından oyun oynanmayacağıydı.

Tabii insan kendi yaşamından vazgeçmediği sürece. Oysa Abul Haseem'in yaşamından vazgeçtiği

görülüyordu. Ölmek istediği anlaşılıyordu. Akli başında olan hiç kimse Benny'yle yollarını kesip kestirmeydi. Hatta tam akıllı olmayanlar bile.

Sistemli olarak evi baştan aşağı aradı. Bulunacak bir şey olsaydı Benny bulurdu. Ve hiçbir şey bulmamışsa da bu yalnızca evde bir şeyin olmamasından kaynaklanıyordu yoksa onun evi doğru dürüst aramasından değil. Televizyonla müzik setini bile sokmuştu.

PATRONUN OYUNU I 323

Maura hemen üstüne bir şeyler geçirdi ve Garry'yle birlikte oturup Benny'nin kendisini aramasını beklemeye koyuldu. Bu arada da kahvesini yudumluyordu. Benny'nin kendisini mutlaka arayacağını biliyordu. Garry, Lee'nin gelmesini bekliyordu ve Maura, Roy'un da gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Roy onunla konuşurken artık oğlunu gözden çıkarmış gibi bir tavır sergilemişti.

Maura onun neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Polis Benny'yi her yerde arıyordu ve avukatları Benny'nin hapisten kaçtığı için bu kez çok ağır bir bedel ödemeleri gerekeceği konusunda onları uyarıyordu. Benny, kız arkadaşını görmeye gidebilir düşüncesiyle Maura onun hastanedeki odasının kapısına bir koruma yerleştirmişti.

Maura o akşama değin cep telefonlarının yaşamlarını nasıl değiştirdiğini fark edememişti. Yıllar önce birinin araması için insan evde oturup bekler, hatta bazen sokaktaki kulübelere telefon etmek zorunda kalırdı. Oysa şimdi insanlar evlerinden ya da arabalarından dışarı çıkmadan gece ya da gündüz diledikleri saatte istedikleri kişilerle anında bağlantı kurabiliyorlardı. Sonuçta da insan canı istediği yerde ve saatte telefonla konuşabiliyordu. Eğer elinizdeki telefon çalışıyorsa birileriyle mutlaka konuşabilirsiniz. Orada öylece elleri kolları bağlı oturup Benny'nin kendilerini aramasını beklemek çok sıkıcıydı ama bundan başka bir seçeneği de yoktu.

"Kenny'nin Vic'le neler yaptığını çok merak ediyorum. Tommy'nin de orada olduğunu söylemişti."

Garry bunları yorgun bir sesle söylemişti ve Maura başını masaya dayayıp bir ay boyunca uyuyabilecek kadar yorgun ve bitkin hissediyordu kendini. Kardeşinin de kendisi gibi yorgun olduğunu görünce ona gülümseyerek baktı.

"Eğer, Vic'i mantıklı olmaya davet edecek biri varsa o da Kenny'dir. Abul'ün yaptıklarını öğrenince Benny'nin ne yapacağını doğrusu çok merak ediyorum." Garry üzüntüyle başını salladı.

"İnanamıyorum, ya sen? Ama doğru olmalı, aksi halde Abul, Tommy'yi buraya getirirdi, değil mi?" Maura evet dercesine başını salladı.

n

o

!

3241

MARTINA COLE

"Ben her şeyin Tommy'nin başının altından çıktığını sanıyordum, sen ne düşünmüştün?"

"Bence bu işte ikisi birlikte."

Maura başını iki yana salladı. Sert bir sesle konuştu. "Hiç olmazsa Tony Dooley'in oğlunu kimin öldürdüğünü biliyoruz, değil mi? Abul'e yürekten güvenirdi. Kardeş gibiydiler ve her ikisi de Ryan'ların korumasıydı."

Garry bir süre sustuktan sonra konuştu. "Abul'ün mantığın sesi olduğunu düşünüyordum. Benny'yi ailenin dışında dizgin-leyebilen tek kişi oydu. Benny'nin onun yanında olduğunu bilmek beni rahatlatırdı. Elinden geldiğince onun başını derde sokmamasına çalıştığını, onunla konuştuğunu ve hep akılcı davranmasını sağladığını düşünüyordum. Ben de Abul gibi bir dostla kendimi çok daha iyi hissedebilirdim. Bugünlerde kime güvenebileceğini insan kestiremiyor, değil mi?"

Maura başını salladı.

"Öyle anlaşılıyor. Umarım Vic, Kenny'nin canını acıtmaz."

"Bundan nasıl emin olabiliriz? Zaten yeterince canı acıdı onun."

"Keşke tüm bunlar bitmiş olsaydı."

Garry güldü.

"Elimizde joker var, şekerim, zaten bana sorarsan Vic de bu yüzden Kenny'yle görüşmek istedi. Justin bizimle olduğu sürece Vic de bizimle demektir."

Büyük ve iri esrarlı sigarasını sarmayı bitirmişti.

"Vic bir şekilde bizimle pazarlığa oturmak isteyecektir ve biz de onunla bir anlaşma yapacağız." Sigarasını yakarak derin bir soluk çekti içine. "İşte o zaman onu öldüreceğim, tabii canım istediğinde, hem onu hem de o lanet olasıca Abul'ü."

"Ya Tommy?"

Garry omuzlarını silkti.

"Tommy mi? O zaten bence çoktan öldü, Maura. Vic ya da Abul onu öldürmemişse yüzünü gösterir göstermez onun işini biz göreceğiz. Senin bu olaya katılmana gerek yok. Onu unutmaya çalış."

Maura onu kolay kolay unutamayacağını biliyordu ama Garry de romantik sözler duymak istemiyordu.

PATRONUN OYUNU I 325

"Önümüzde çok uzun bir gece var, Garry."

Garry sırtıttı.

"Gece henüz bitmedi, güneş yakında doğacak ve gün bizlerin dışında herkes için başlayacak. Bu bekleme oyunu şekerim ve bizler de oturup bekleyeceğiz. Şu anda elimizden başka bir şey gelmez."

Casha Haseem yüzüne inen bir tokatla uyandı. Gözlerini açınca kocaman bir yumruğun üstüne geldiğini gördü. Kendini yumruktan korumak istedi ama beceremedi, yumruk elmacık kemiklerine olanca gücüyle indi. Tam o sırada kendisine saldıranın kim olduğunu gördü. Bu, Benny Ryan'dı.

Sırıtarak ona bakıyordu. Etli yumruğunu bir kez daha havaya kaldırdı.

"Ne yapıyorsun, Benny?"

Casha'nın sesinde hem korku hem de merak vardı. Karşısındaki bu adam kardeşinin en yakın arkadaşıydı.

"Lanet olasıca yüzünü dağıtıyorum. Bunları anlamayacak kadar kalın kafalı mısın yoksa?"

Casha yerinde doğrularak yumruklardan kendisini korumak ; için elleriyle yüzünü örttü.

"Abul hangi cehennemde? Bana doğruyu söyle Casha, çünkü yalan söylersen önce seni sonra da tüm aileni öldürürüm, haberin olsun."

Casha bir an için bunun bir karabasan olup olmadığını geçirdi aklından. Benny Ryan kardeşinin herkesten çok sevdiği biriydi.

"Ben nereden bileyim? Bana bir şey anlatmaz ki, Benny, bunu sen de bilirsin."

Korkudan ağlamak üzereydi. Benny delikanlının yüzünün mosmor olduğunu gördü ve bir yumruk daha indirdi.

"Lütfen Benny, yapma! Neler oluyor? Beni neden yumruklu-yorsun?"

Benny işaret parmağını çocuğun gözüne sokarcasına yaklaştırdı.

Q

326i MARTINA COLE

"Kardeşin nerede? Sana son kez soruyorum."

Casha korkudan midesinin bulandığını hissetti.

"Bilmiyorum! Yemin ederim ki, bilmiyorum, Benny. Her yerde olabilir."

Benny onun doğru söylediğini biliyordu, olanlardan haberi olmadığı açıkça görülüyordu. Casha'ran ağzında bakla ıslan-mazdı. Bilseydi mutlaka söylerdi.

"Peki, kim bilebilir? Benden başka yakın arkadaşı kim?"

Casha'nın bu sorunun yanıtını düşünmeye çalıştığının farkındaydı.

"Hadi cevap ver bana. Bütün gün burada durup cevap vermeni bekleyecek değilim, herhalde."

"Dezzy... o lanet olasıca Dezzy'ye sor, hep birlikte dolaşırlar."

"Ne? Kuzenin Dezzy mi demek istiyorsun?"

Casha evet dercesine başını salladı ve Benny birden çocuğa acıdığını hissetti.

"Bu kişisel bir şey değil, Casha, tamam mı?"

Delikanlı bir kez daha başını salladı, rahatlamıştı.

"Tüm bunlar da ne demek oluyor, Benny? Neden bana böyle davrandın?"

Benny yatağın yanındaki küçük komodine baktı, çalar saati eline aldı. Oldukça ağırdu. Pirinçten yapılmıştı ve üstünde Romen rakamları vardı. Saati delikanlının başına olanca gücüyle indirdi, sonra bir kez daha, bir kez daha indirdi. Her darbe bir öncekinden daha sert ve acımasızdı.

Benny çocuğun paramparça olan kafasına baktı. Casha öleceğini fark ermişti ve hayatını kurtarmak için çırpırıp durmuştu. Benny bundan etkilenmişti. Casha artık hareket etmiyordu, onun soluk almadığından da emindi.

Bu Abul'e bir mesaj niteliğindedeydi. Delikanlının öldüğü duyulunca bu da eski arkadaşı Abul'ün ortaya çıkmasına neden olacaktı.

Casha'ran eşyalarını karıştırmaya başladı ve kısa bir süre sonra da Abul'ün diğer bir cep telefonunun numarasını buldu. Numarayı cebine atarak aşağıya indi. Heyecan içinde numarayı çevirdi. Bu sorunu kendi yöntemleriyle çözecekti ve Maura yla Garry kendisinin ne denli değerli biri olduğunu, gerektiğinde ip-

O-

fi

PATRONUN OYUNU

leri eline almayı bildiğini ve kendini denetleyebildiğini sonunda göreceklerdi.

Yatak odasındaki Casha'ran cesedinin hızla soğuduğunu unutmuştu. Casha'ran mutfağında kendisine kahve yapıp ekme kızarttı. Portatif TV'yi açtı ve haberlerde kendisinden söz edildiğini duydu. Zavallı Jonny'nin hapisten kaçmaya yardım ettiği için tutuklandığını duydu. Benny ona yardım edecekti. Her şey bittikten sonra gidip Jonny'yi kurtaracaktı. Daha sonra kahvaltısını yaparken başka bir kanala geçerek çocuklarının kendi öz çocukları olduğunu anlamak isteyen babaların yaptıkları DNA testleriyle ilgili bilgi veren programı izlemeye koyuldu.

Talk şovlara bayılırdı, insanların aklına gelenleri düşünmeden söylemelerini izlemek çok hoşuna giderdi.

Kendisinin son derece normal biri olduğunu düşünüyordu. TV'deki saçma sapan programları izledi, o

insanları ya da onların arapsaçına dönmüş yaşamlarını anlamakta zorlanıyordu ama yine de izlemekten vazgeçemiyordu.

Bir süre sonra doğmamış kendi çocuğu aklına gelince yüreğinde yoğun bir sıkıntı hissetti. Carol eğer o kadar meraklı olmasaydı ve dolaba bakmasaydı bunların hemen hemen hiçbiri yaşanmayacaktı.

Şaşkınlıkla karnının acıktığını fark etti. Biraz daha ekmek kızartarak birkaç fincan kahve daha içti. Geceden beri ağzına hiçbir şey koymadığını hatırlayınca karnının bu denli çok acıkmasını doğal karşıladı. Kötü bir gece geçirmişti. Hem yorgundu hem de bıkkın. Ve bu ikili Benny Ryan için hiç de iyi sayılmazdı. Ama öncelikle elindeki sorunu çözümlenmeli sonra da birkaç saat yatıp bir güzel uyumalıydı.

Alelacele bir duş yaptıktan sonra eski neşesine yeniden kavuştu. Bu kez Casha'ran arabasını aldı. Bu küçük ve güzel bir BMW'di ve o eski püskü Peugeot yerine bunu kullanmak çok hoşuna gitmişti. Eğer taradığı biri onu o eski püskü arabayı kullanırken görseydi herhalde utancından yerin dibine girerdi. Bu küçük BMW'nin motoru çok güçlüydü, kendine de böyle bir araba almaya karar verdi.

Benny kırmızı ışıkta geçerek bir motosikletliye korkulu anlar yaşattı. Adama gıcık olmuş ve ona bir ders vermesi gerektiğini

1327

328İ MARTINA COLT

düşünmüştü. Ama Benny artık bir misyon adamıydı ve bu işler için zamanı yoktu.

Benny Ryan bir an önce eski arkadaşını ele geçirmek için hızla gaza bastı.

Jack Stern acı içinde sessizce ağlarken tek duyabildiği şey Tony Dooley Senior'un defalarca yinelediği şu sözcüklerdi: "Bana duymak istediklerimi anlat Jack ancak o zaman işini çabucak bitireceğime söz veririm."

Jack çıldırmak üzereydi. Kolu kırılmıştı, yüzüyle belli aralarla Tony'nin attığı asit damlacıklarıyla cayır cayır yanıyordu. Ama konuşacak olursa her şey bir anda olup bitecekti. Kemiklerini kırabilirler ve onu öldürebilirlerdi ama onlara istedikleri söylememenin verdiği tatmin duygusuyla ölüme gidecekti. Burada söz konusu olan sadakat değil daha çok profesyonel gururdu. Düzinelerce insanı öldürmüştü ve her zaman son nefeslerini vermeden önce yalvarıp yakaran, bir anlaşma zemini bulmaya çalışanları küçümsemişti. Eğer bir gün yakalanırsa, karşısındakiler ne yaparlarsa yapsınlar asla onlar gibi olmamaya yemin etmişti.

"Ciddiyim, Jack. Artık sabrım tükenmeye başladı."

Jack çektiği acıdan yüzündeki yanıklardan çıldırmak üzereydi.

"Lütfen, Tony. Yeter artık, dostum. Yeter."

Yerinde oturmaya çalışıyordu.

Tony ortanca oğluna bakarak başını salladı ve Winston Dooley, Jack'in kırık olmayan kolunu tuttu, babası da dirseğine beysbol sopasıyla sert bir darbe indirdi.

Jack bir kez daha avazı çıktığı kadar bağırdı ama kimse onu umursamadı. Onlara göre canı istediği kadar bağırabilirdi. Brix-ton'daki bu yerde onu kimse duyamazdı, dışarıda çok gürültü vardı, hoş duysalar bile kimsenin kulağının ardı terlemezdi. Orası bu tür şeylere alışık bir mahalleydi. Yan odadaysa gün boyu müzik çalıyordu ve Jack bunun dayaklardan çok daha kötü

'O-

PATRONUN OYUNU 1329

olduğunu düşünüyordu. Kasmaya başlamıştı ve her iki kolu da boş bir çuval gibi iki yanından aşağıya sarkıyordu. Tüm yaşamı boyunca canı hiç bu kadar çok acımamıştı.

Tonny asit şişesini bir kez daha açarak Jack'in gözlerine yaklaştırdı.

"Bana duymak istediklerimi söylemezsen Jack, gözlerin cayır cayır yanacak. Bu işten paçanı kurtaramayacaksın, beni anlıyor musun?"

Tony öfke ve bıkkınlık dolu bir sesle konuşmuştu. Tony büyük oğlunu diğer çocuklarından daha çok severdi ve Maura Ryan da onun en eski arkadaşısıydı. Jack'in ödemesi gereken çifte bedel söz konusuydu burada. Tony'nin büyük oğlu ölmüştü ve Jack de Ryan'lar ya da Dooley'ler söz konusu olduğunda onları karşısına almadan önce çok düşünmeliydi.

"Sen öldün artık, Jack. Hızlı ya da yavaş, sonuçta öleceksin. Bunu sakın aklından çıkarma. Vic senin konuşmanı bekliyor. Aslında kimsenin umurunda bile değilsin."

Jack yüzünü ya da daha önemlisi gözlerini korumak için kollarını hareket ettiremiyordu. Tony göz kapağına bir iki damla asit damlattı. Jack içgüdüsel bir şekilde gözlerini kapadı ama gözka-pakları yanmıştı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Sonra da bayıldı. Tony ayılması için bir kova soğuk suyu yüzüne fırlattı.

"Musluğu açın ve hortumu ona tutun," dedikten sonra Benson & Hedges paketini çıkararak bir sigara yaktı. Jack ayılmıştı. Adamın tutumundan çok etkilenmişti. Jack düşündüğünden çok daha fazla dayanıklı çıkmıştı. Tony karşısındaki insanları nedense her zaman küçümserdi.

Bu da ona ne denli yanıldığını göstermişti.

Kenny geldiğinde ahırda Vic'ten başka kimse yoktu.

"Bu kez ne oldu?" diye sordu sıkıntılı bir sesle. "Ve umarım iyi bir şey olmuştur Vic çünkü güzellik uykusuna yatmam gerekiyor."

Vic onun elini hafifçe okşadı.

"Evet yatmalısın." Elini Kenny'nin omzuna attı. "Hadi gidip kahvaltı yapalım, olur mu? Açlıktan ölüyorum."

330I MARTINA COLE

Kenny çevresine bakındı.

"Tommy Rifkind nerede?"

Vic omuzlarını silkti.

"Bu sorunun yaratını kim bilebilir, dostum? Benim bilmediğim açıkça ortada."

Vic toplantı yapmalarını istemişti, Tommy Rifkind'i konuşmak değil. Ama Kenny yine de onun her geçen gün aklını biraz daha yitirdiğini düşünüyordu.

Kenny sıradan bir tavırla konuştu. "Ha aklıma gelmişken, Benny Ryan dün gece gözaltında tutulduğu karakoldan kaçmış. Öğrenmek istersin diye düşündüm."

Range Rover'a binerlerken Vic gülmekten katılıyordu.

"Çok güzel! Şu Abul de ikiyüzlü herifin tekiymiş, değil mi? Ama dalavere konularında ona çok ihtiyacım olmuştu."

Vic'in aklını yitirdiği görülüyordu. Ayrıca uyuşturucu aldığı da anlaşılıyordu. Kenny uyuşturucuya alışmadığı için çok mutluydu. Ona haftanın her günü içki verebilirdiniz ama.

"Nereye gidiyoruz, Vic?"

"Elbette Jack'in evine. Öylesine büyük ve güzel bir yeri kullanmak gerek, değil mi? Acaba öldü mü?"

Vic son derece dostça bir tavırla konuşmuştu ve Kenny de ona aynı dostça ve neşeli tavırla karşılık verdi.

"Kim bilir Vic? Kim bilir?"

Vic sırıttı.

"Daha da önemlisi Kenny eski dostum, kimin umurunda, değil mi?"

Kenny Smith kızının ne yaptığını merak ediyordu. Kızı babasının kendisini Marsh Çiftliğine götürmesini ve hayvanları birlikte beslemeyi ümit ediyordu. Kenny bir ara eve gidebileceğini umdu. Kızını kucağına alıp onu sevmek istiyordu. Alicia artık yaşamının tek amacı olmuştu, bundan sonraki günlerini hep kızının yanında geçirmek istiyordu. Zamanını ve enerjisinin büyük bir bölümünü ele geçiren bu başarısızlığın, yaşamını olumsuz etkilememesini diliyordu içinden.

O dersi yıllar önce öğrenmişti. Ama yine de boğazına kadar pisliğe batmış gibi hissediyordu kendini.

Yaşamının geri kalan bölümünü konfor ve lüks içinde geçire-

o

PATRONUN OYUNU 133i

bilecek kadar çok parası vardı. Peki ama o anda dünyada istediği herhangi bir yerde olabilme şansına sahipken neden hâlâ bir Range Rover'ın içinde zirdeli Vic Joliff in yanında oturuyordu?

Ne kadar para yeterliydi acaba?

Bu çok önemli bir soru, diye geçirdi içinden. Bunu düşünmeliyim. Aslında o anda her şey içinde bulunduğu durumdan çok daha iyiydi. Maura Ryan için buradaydı ve bunu kendisi de çok iyi biliyordu. Eğer uyuşturucu bağımlısı bir psikopata dadılık yapmak Maura'nın güvenliği için gerekiyorsa. Kenny hiç sızlanmadan bunu da yapardı. Maura ona güveniyordu ve belki de bu güven duygusunun yanı sıra başka duygular da söz konusuydu.

"Bu yaşama nasıl bulaştığımıza ilişkin hiç düşündün mü, Vic?" dedi.

Vic bıkkın bir şekilde omuzlarını silkti.

"Elbette düşünmedim, Kenny. Bunun dışında başka ne yapabiliriz ki?"

Kenny içini çekti. •

"Bilmiyorum, Vic. Ama bundan başka şeyler de olmalı diye düşünüyorum, ne dersin?"

Vic cipi kenara çekerek Kenny'nin yüzüne dikkatle baktı. "Sandra'yi taradığımda birinin projektörü tüm bu pisliklere çevirdiğini ve onca yıldır neler kaçırdığımı bana göstermek istediği duygusuna kapılmışım. Çok hoş bir kadındı, sanki benim diğer yarıymış gibi gelirdi bana hep. Yitik olan yarım. Bu eğer sev-giyse, aşksa, Kenny ben onu çok sevdim. Ne ondan önce ne de ondan sonra kendimi hiç böyle hissetmediğimi biliyorum. Sen de Lana hakkında böyle mi düşünürdün?"

Kenny soruyu yanıtlamadan önce uzun bir süre düşündü.

"Evet evet, öyle. Noel ağacının üstündeki en parlak ampul değildi belki ama ben onu çok sevmişim."

"Hiç olmazsa bu sevgiyi yaşadık. Umarım onlar da bizler gibi hissetmişlerdir."

Vic, Range Rover'ı yeniden çalıştırdı ve derin bir sessizlik içinde, her biri kendi düşüncelerine dalmış bir halde Jack'in evine doğru yola koyuldular. Vic henüz neden buluşmak istediğini açıklamamıştı ve Kenny bunun belleğinin kendisini yan yolda bırakmasından kaynaklanmış olabileceğinden kuşkulanıyordu.

3321

MARTINA COLE

Arabayı kullanırken dalgın bir şekilde burnunu karıştırınca bir damla kan çenesinden aşağıya oradan da direksiyonun üstüne akmıştı. Vic burnunun kanadığının farkında bile değildi.

Ryan'lann mı yoksa uyuşturucunun mu Vic'in işini bitireceğini kestirmek zordu.

Dezzy Haseem, Benny Ryan'ın kapıdan içeri girdiğini gördüğünde Forest Gate'deki dükkânının içindeydi. Kaçmaya çalıştı ama Benny onu bir fare gibi başındaki türbanından yaka-layıvermişti. Benny, Abul'ün kuzenini sürükleyerek dükkândan çıkarıp dışarıda bekleyen arabaya attı.

Dezzy avazı çıktığı kadar bağıyordu ama kimse onunla ilgilenmiyordu. Babası bile Benny'nin oğlunu dükkândan dışarı sürüklemesine karışmamıştı.

Karısına bakarak üzgün bir ifadeyle konuştu. "Sonunda bunun olacağını biliyordum. Bana bir çete elemanı doğurmuşsun da haberim yokmuş."

Dezzy'nin annesi kocasının sözlerini dinleliyordu bile. Büyük oğluna yardım etmek için onun arkasından dışarıya fırlamıştı. Bir manyak gibi ellerini kollarını sallayarak avazı çıktığı kadar bağıyordu ama Benny arabayı çoktan çalıştırmış ve yola koyulmuştu. Dezzy'nin annesi kaldırıma oturarak avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı, bir yandan da yoldan geçenlerden kendisine yardım etmelerini istiyordu. Ne var ki, kimse onunla ilgilenmedi bile. Hiç kimsenin bu tür bir olaya karışmaya niyeti yoktu.

Adam karısını kollarından çekiştirerek dükkâna soktu ve dükkânının kapısını hızla kapattı. Çocuklarından artık iyice bıkmıştı; hiçbirini onun istediği gibi bir çocuk olamamıştı. Eğer İngiliz kızlarla birlikte de olseler ya uyuşturucu alıyorlar ya da arkadaşlarıyla dolaşıyorlardı. Oğulları onu düş kırıklığına uğratmıştı. Kızı bile bir oğlanla birlikte yaşıyordu.

Hepsi de babalarının bunları bilmediğini sanıyorlardı ama biliyordu işte. Karısı ne düşünürse düşünsün o her şeyi biliyordu. Karısı Coventry'liydi ve o da sorunun bundan kaynaklandığını

PATRONUN OYUNU | 333

düşünüyordu. Hindistan'a gitmeli ve orada kendisine uygun bir eş bulup onunla evlenmeliydi. Karısının yan Avrupalı olduğu konusunda annesi kendisini defalarca uyarmaya çalışmıştı ama o annesinin sözlerine kulak bile asmamıştı. Oysa şimdi onun ne denli haklı olduğunu görüyordu. Çocuklarının yaptıklarından çevresinin kendisini küçük görmesine artık dayanamıyordu.

Benny Ryan'ın oğlunu kendi yerine dövmesini diledi içinden; bu da ona iyi bir ders olurdu.

Dezzy çalınmış BMW'nin içinde korkudan tir tir titreyerek oturuyordu. Benny ona bakarak gülümsedi, bu da Dezzy'nin kendini çok daha kötü hissetmesine neden oldu. "Abul nasıl bu günlerde?"

Dezzy'nin korkudan dişleri birbirine çarpıyordu. "Bilmiyorum, sen onu benden daha sık görüyorsun!" Benny gülümseyerek son derece sakın ve sıradan bir şekilde sözlerini sürdürdü, "Onu ortadan ikiye ayıracak ve ciğerini söküp alacağım. Ve duymak istediklerimi bana anlatmazsan o ciğeri çiğ çiğ sana yediririm."

Dezzy bayıldı ve Benny ikinci kez kırmızı ışıkta geçerken kahkahalarla gülmeye başladı. O gün gerçekten de çok ters ve huysuz biri olmuştu. Öfkesinin yersiz olduğunu düşünüyor, çocukluk arkadaşı Abul Haseem'e çok kızılıyordu.

Benny gerçekten de onu öldürmek için sabırsızlanıyordu. Dezzy kendine geliyordu ve Benny ona dostça gülümsedi. "Bana bir iyilik yap, Dezzy. Abul'ü nerede bulacağımı iyice düşün ve bana söyle. O zaman Casha'yı bu dünyadan sonsuza değin uzaklaştırdığım gibi seni uzaklaştırmam." Dezzy bir kez daha bayıldı. Benny güldü. Şu Dezzy hiçbir zaman yürekli biri olmamıştı ama bu da işini daha kolaylaştıracaktı. Tabii, onu ayık tutmayı başarabilirse.

22

Çaylarını yudumlayan iki genç polis memuruyla konuşan annesine kulak verdi Maura. Polislerden biri kendi evindeymiş-çesine son derece rahat bir tavırla mutfakta oturuyordu.

Dostça bir tavır var demek aslında onların onu satın aldıkları anlamına geliyordu. Maura onun olaylarla başa çıkışını yakından izlemiş ve Garry'ye ona bir içki daha vermesini söylemeye kadar vermişti. Annesi ona hayranlıkla bakıyordu.

"Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum, Bayan Ryan, o çocuğun sizlerden biri olduğunu herkes anlar."

Tennant, maaşını kimin ödediğini çok iyi biliyordu ve bu maaşın daha uzun süre ödenmesi için de elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Sarah bu haksız övgüye karşı çıkmadı.

"O her zaman zor bir çocuk olmuştu ve özellikle de annesinin ölümünden sonra çok büyük baskı altında kaldı. Galiba bugünlerde bu baskılara stres deniyor. Ama öte yandan çok tatlı ve sevecen bir çocuktur."

Tennant'ın arkadaşı Tom Kenning şaşkınlık içinde oturuyordu. Benny Ryan'ın gerçek bir psikopat olduğunu herkes biliyordu ama yine de Ryan'lar ondan son derece olağan ve kusursuz bir insan gibi söz ediyorlardı.

Zevklerin tartışılmadığını bilirdi ama bir yandan da bu insanların akşamları eğlenmek için neler yaptıklarını da merak etmekten kendini alamıyordu. Büyük olasılıkla yetimhanelerde yangın çıkarırlar ya da kedi ve köpek yavrularına işkence yaparlardı. Bu yaşlı kadının bile diğerlerinden farklı olmadığını görüyordu.

Sessizce çayını içti ve çevresinde olup bitenleri dikkatle izlemeye koyuldu. Polis memuru Tennant hakkında çıkan söylentileri duymuştu ama şimdi bu söylentilerin doğruluğunu kendi gözleriyle görüyordu.

Bununla birlikte Maura Ryan çok hoş bir kadındı ve bu da onu şaşırtmıştı. Tennant'ın marka ceketine bakıp ve sıklıkla çıktığı tatillerle hafta sonunu geçirdiği yerler hakkında söyledikleri-

O

PATRONUN OYUNU | 335

ni anımsayınca böylesi bir fırsatı kendisinin de değerlendirmesi gerektiğini düşündü. Ayrıca Ryan'lar eğer gerçekten de birçok kişinin efendisi konumundaysa ve kimin terfi edeceği, kiminse etmeyeceğine ilişkin söylentiler doğruysa kendi mesleği konusunu bir kez daha düşünmesinde yarar vardı. Yaşlı kadına en çekici gülümsemelerinden biriyle bakarak, "O güzel pastadan bir parça daha alabilir miyim?" diye sordu.

Bu Sarah için sihirli bir cümle niteliğindedi. Yerinden fırlayarak pastadan bir dilim kesti. Tennant onu onaylarcasına başını salladı, sonra da tüm olanlara karşın hâlâ gülümseyebilen Maura'ya göz kırptı. Yeni bir elemanları olmuş gibiydi. Elemanların genç olması çok iyiydi çünkü çok kısa bir zamanda elleri para gördüğünden bu paranın karşılığında ne yapmaları gerektiğini daha çabuk algılıyorlardı. "Onu görürseniz hemen bize haber vereceksiniz, değil mi?"

Maura annesiyle birlikte başını evet dercesine sallayarak bir kez daha gülümsedi. "Elbette. Bizler de en az sizin kadar kaygılanıyoruz."

Maura aslında onun birilerini öldürüp öldürmediğini çok merak ediyordu. Onun her şeyi yapabilecek düzeyde biri olduğunu çok iyi biliyordu.

İki genç polis memurunu kapiya değin geçirdiklerinde Sarah hâlâ gülümsüyordu. Gittiklerinde Sarah kıkırdayarak konuştu, "Onu görürseniz hemen bize haber vereceksiniz, değil mi?" Maura'run şaşkın bakışları karşısında güldü. "Çok komik! Ona kim yardım edecekse etsin ve bir an önce bu ülkeden kaçırın. Gerçek bir sinir bozukluğu! Eğer buna inandırlarsa bence onlar artık her şeye inanırlar."

Maura sırttı.

"Her tür doktor raporu hazırlatabilirim, anne. Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum da sence bu akıllıca bir şey mi? Onun psikopat olduğunu hepimiz biliyoruz ve bana sorarsan Garry'den daha da deli. Kendi çocuğum hakkında bu şekilde konuştuğum için Tanrı beni bağışlasın ama onun birkaç tahtasının eksik olduğunu hepimiz biliyoruz."

3361

MARTINA COLE

Bu sözcükleri dürüstçe söylemişti.

Maura annesine sarılarak neşeli bir sesle konuştu. "Anne bu ailedeki herkesin birkaç tahtası eksik, bunu hepimiz biliyoruz."

Sarah kızına sıkıca sarıldı ve çok ciddi bir ifadeyle konuştu. "Evet, bu özellik babanızın tarafından geliyor. Onların tümü de çok garip insanlardı. Annesinin inanılmaz bir gösteriş merakı vardı. Babam onu ilk kez gördüğünde şöyle söylemişti, 'Bu soytarı da kimin nesi?'"

Sözcüklerini vurgulamak istercesine başını da sallamıştı ve koridordaki sandalyeye çökercesine oturup kahkahalarla gülen kızına öfkeyle bakı. Maura'run sinirden güldüğünü biliyordu ve Sarah baskı altında olan insanların, ya da dergilerin dediği gibi stresli olan insanların en başında bu güzel kadının geldiğinden adı gibi emindi.

"Hadi, mutfağa gel de sana güzel bir çay yapayım."

Maura annesinin arkasından mutfağa gitti ve bu yeni keşfettikleri yakınlığın bir kez daha tadını çıkarmaya karar verdi. Mutfakta birlikte otururlarken Sarah evine dönmeyen artık kendisi için çok önemli olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Bazının ona gereksinimi vardı ve Maura onu istediği sürece de onun yanında kalacaktı. Son günlerde çok iyi vakit geçirmişti, kendisine gereksinim duyulduğunu ve istendiğini hissetmişti. Kızının kendisini bir sevgi yumağı içinde sarıp sarmaladığını hissetmişti. Aslında Sarah Ryan'ın yaşamda tek istediği sevildiğini hissetmek ve çocuklarının kendisini istemeleriydi.

Carla, Sarah'run Notting Hill'deki evinde yatağa uzanmış yaşamını gözden geçiriyordu. Tommy'yi Maura'run elinden almaya çalıştığından bu yana kendini bir düştün uyanmış gibi hissediyordu. Bunu nasıl yapabildiğini kendi de bilmiyordu. Sanki çaresizlikten rastladığı ilk erkeği baştan çıkarmış gibi hissediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Tommy, Maura'run sevgilisi olduğu için tüm bunlar çok hoşuna gitmişti. Bu düşünceyi ka-

:O

PATRONUN OYUNU I 337

fasından uzaklaştırmaya çalıştı. Halası gibi o da zaman zaman anılarına dalar giderdi. Ve bu anılar da çoğu kez hoş olmazlardı. Ama tüm yaşamı boyunca Maura'run gölgesinde yaşamıştı ve hiç kimse de onun kendisi gibi olmak isteyebileceğini aklına bile getirmemişti. Çalışması gerektiğini, yaşamını bir şekilde denetleyebilmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama insanın başkaları tarafından bakılması çok çekici ve baştan çıkarıcı bir şeydi. Kazanmak zorunda kalmadığı paralan harcamak ve onların prestijiyile hayatı sürdürmek hem çok kolay hem de çok keyifliydi. İnsanlar ailesinin kim olduğunu öğrenir öğrenmez ona bir kraliçe gibi davranmaya başlardı. Aslında bir yere kadar Benny'nin neden o şekilde davrandığını anlıyordu. Benny, Mic-hael'a benzemek, "çete elemanlarından biri olmak" için çırpınıp duruyordu. Michael'dan daha deli ve hatta daha ürkütücü biri olarak tanınmak istiyordu. Ne var ki, Michael'a uzaktan yakından benzemiyordu.

Carla yaptıklarının çok ama çok yanlış bir şey olduğunu umursamıyordu. Yıllardan beri, otuz yaşına bastığı gündünden itibaren Maura'ya gücenip duruyordu. Maura ona yeni bir araba almıştı ve Carla gururla arabasını babasına gösterdiğinde babasının yüzünde oluşan ifadeyi hâlâ anımsıyordu. Birden ba-basınında annesi gibi kendisinin gerçek bir asalak olduğunu düşündüklerini görmüştü. Janine arabaya bakmış ve sonra da homurdanarak bunun çok pahalı bir araba olduğunu ileri sürmüştü. Babası hiçbir şey söylemeden yanlarından çekip gitmiş, bu da Carla'yi hem çok üzmüş hem de çok kızdırmıştı. Bununla birlikte o günlerde daha küçük bir çocuk olan Benny arabaya bayılmış ve ablasının kendisini yanına alarak arkadaşlarının evinin önünden geçmesini istemişti. Carla, dürüst olması gerekirse, kendisi de gösteriş yapmaya bayılırdı. İnsanların kendisini gerçek bir asalak gibi gördüklerini biliyor ve işin daha da kötüsü yüreğinin derinliklerinden onların haklı olduklarını kabul ediyordu. Maura yaşamını çok kolaylaştırmıştı. Carla'ya istediği her şeyi vermişti ve bunları da gülümseyerek ve isteyerek yapmıştı. O da kendisine sunulanların hepsini almıştı. Gizliden gizliye nefret ettiği Maura'nun kendisine verdiği her şeyi büyük bir açgözlülikle almıştı.

3381

MARTINA COLE

Oysa şimdi, halasına yaptığı tüm kötülükleri geri almak için her şeye razıydı. Arabasına atlayarak Maura'ran evine gitmeyi, orada halasının kendisini kollarını açarak karşılayacağını yeniden bilmeyi ve halasının evinde herkesin kendisine saygıyla davranmasını sağlamak için her şeyi yapabilecek düzeye gelmişti. Carla sonunda halasının kendisini olduğu gibi kabul ettiğini anlamıştı. Kendisiyle barışık olmadığına yanıyordu. Yetersizlik duygularından ötürü Maura'yı suçlamış, halasının başarılarını kıskanmış ve sürekli olarak kendini onunla kıyaslayıp durmuştu. Oysa tüm bunlar çok yanlış ve yersizdi, çünkü bir yarışmada değildiler. Yarışmada olsaydılar bu yarışmayı halasının kazanacağı da gün gibi ortadaydı.

Maura elinden geldiğince insanlara yardım etmeyi, onları mutlu kılmayı çok seven bir insandı. Oysa Carla'nın kişiliği bu doğrultuda değildi. Bu yüzden de kendisini sürekli olarak halasıyla kıyaslaması çok saçmaydı.

Aslında ailesi olmadan kendisinin tam anlamıyla bir hiç olduğunu çok iyi biliyordu. Ayrıca insanlarla alay eden, onların sorunlarını küçümseyen ve özellikle yoluna çıkan kişilere son derece acımasız davranan biriydi. Öz babasının sinir krizi geçirmesi bile bir süre sonra Carla'nın sınırlarına dokunmaya başlamıştı. Ama bu gerçeği çok iyi gizlemeyi de başarmıştı. İnsanların kendisinden beklediği gibi davranmış ve hiç kimse ona kendini nasıl hissettiğini sormak zahmetine bile katlanmamıştı.

Oğlunun kusursuz biri olmasını istemişti ama o da olmamıştı. Şu anda ona her zamankinden daha fazla gereksinimi olmasına karşın, oğlu Joey yanında değildi. Joey çok bencil bir insandı. Cep harçlığını hâlâ Maura'dan alıyordu ama hiçbir zaman onun yanında değildi. Maura her zaman olduğu gibi hayatını sürdürüyordu. Kimsenin Carla'yı umursadığı yoktu.

Bir kez daha gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu hissetti. Ne Benny'nin ne de diğerlerinin ona ayıracak zamanları yoktu. Arkadaşları vardı ama onlar da gerçek arkadaş değillerdi. Karşılaştıklarında birbirlerine güler yüzlü davranırlar ama bir aile gibi yakın olduklarını ileri sürerek içlerinden birinin başına gelen bir felakete de kıs kıs gülmekten kendilerini alamazlardı. Bir araya geldiklerinde hepsi birden önce kimin oradan ayrılacağını me-

O

PATRONUN OYUNU I 339

rak eder dururdu, çünkü o kapıdan çıkar çıkmaz arkasından hemen dedikodu yapılırdı. Carla yaşamının büyük bir bölümünü bu tür insanların yanında geçirmişti ve onlarla birlikte olduğunda da her zaman zamanını boşa harcadığını bilirdi. Maura'ya yaptıklarını öğrenecek olurlarsa onunla bir daha görüşmeyecekleri kesindi. Çünkü aslında onları bir araya getiren Maura Ryan olmuştu. Maura'yla ilgili her şeyi öğrenmek için can atarlardı ve Carla halasıyla ilgili bu sözde arkadaşlarına söylediği bazı şeyleri anımsayınca utançtan yüzünün kızardığını hissetti.

Çok kötü davranmıştı ve Maura bunları gerçekten de hak etmemişti. Carla'nın yalnızca parasal durumundan ötürü değil ama insanlık adına da Maura'nun yanına gidip ondan kendisini başışlamasını rica etmesi gerekiyordu. Ayrıca başını dayayacağı dostça bir omuza da gereksinimi vardı ve tüm yaşamı boyunca Maura ona bunu da sağlamıştı. Kapıyı açtığında karşısında kardeşinin durduğunu şaşkınlıkla gördü. Carla'nın yüzü birden aydınlandı ama hemen sonra da kardeşinin neler yaptığını anımsadı.

"Burada ne arıyorsun?"

Benny kapıyı iterek içeri girdi ve kardeşinin yanından hışımla geçti.

"Hoş bulduk, kardeşim. Seni bir daha gördüğümde ben de sana böyle hoş geldin derim, merak erme."

Benny mutfaka gitmişti ve Carla bahçeden geçerek arka kapıdan mutfaka girdi.

"Hadi akıllı uslu bir kız ol da bana bir çay yapiver."

Carla sesini çıkarmadan kardeşine çay yapmaya koyuldu. İki dakika sonra Benny artına gibi mutfaktan içeri girdi.

"Baraka da kim vardı?"

Carla omuzlarını silkti.

"Sen ortalığı birbirine karmadan önce orada kimseler yoktu. Kafanı kullan, Benny, elbette buraya da polis gelip etrafı didik didik aradı."

Benny sanki olardan yeni yeni algılamışçasına başını evet dercesine salladı. Bazen önemli şeyleri unuttuverirdi. Gözlerini boşluğa dikmiş duruyordu. Carla onu tedirginlikle izledi.

"Arabanın içindeki kim?" diye sordu Carla, dışarıda duran

3401

MARTINA COLE

BMW'nin içinde bir çuval gibi yığılmış oturan kişiyi birden anımsayarak. "Bana Dezzy gibi geldi ama." Bu sözcükler Benny'nin kafasının içindeki sislerin dağılmasına neden olmuştu ve tek bir söz bile etmeden evden dışarı çıktı. Carla da arkasından gitti.

"Paran var mı, Ben?"

Benny elini cebine atarak Abul'un evinde bulunduğu paralan Carla'nın yüzüne fırlattı. Carla eğilip yerden paralan toplarken Benny çoktan gaza basmış ve oradan uzaklaşmıştı bile. Carla şaşkınlık içinde eve geri döndü. Ama hiç olmazsa şimdi birkaç kuruşu vardı.

Joey neşe içinde üstündeki Carla'nın sabahlığının eteklerini tutarak basamaklardan aşağı iniyor, bir yandan da şarkı söylüyordu, "Para, para, canım para. Bakalım kardeşim bana ne kadar vermiş?"

Tam o sırada onu büyükannesinin gözleriyle; açgözlü, kimselerin hoşlanmadığı biri gibi, görüverdi. Çok şaşırtıcı bir andı bu.

"Defol buradan Joey."

Joey sıırttı.

"Bu sabah yatağın ters tarafından mı kalktın? Ah, özür dilerim, senin yatağının olmadığını unutmuşum."

Carla'nın yüzündeki buruk ifadeye gülümseyerek baktı. Carla'nın yumruğu yüzüne indiğinde gülümsemiyordu.

Joey sendeleyerek aşağı indi, bir yandan da ağlıyordu. Carla arkasından haykırdı. "Benim sabahlığımı çıkar üstünden!"

Joey'in yüzündeki şaşkınlık dolu ifade nedense Carla'nın kendisini çok iyi hissetmesine neden olmuştu. Mutfığa giderek Benny'nin verdiği paralan saydı. Ancak o anda kardeşinin çok öfkeli olduğunu birilerine haber vermesi gerektiğini fark etti.

Jack kanlar içinde yerde yatıyordu. Dooley'ler gerçekten de çok etkilenmişlerdi. Jack'e saatlerce işkence yapmışlar ve yakmışlardı. Artık çok perişan bir haldeydi. Acıyla kıvranıyordu ama yine de ağzını açıp tek bir şey bile söylememişti.

Tony, Benson & Hedges sigarasından bir tane daha yakü. Cep telefonundan Maura'yı arayarak ona durumu anlattı. Tony

PATRONUN OYUNU I 341

ona Jack'in içinde bulunduğu durumu anlatırken onu dikkatle dinliyordu. Jack'in başından nelerin geçmiş olabileceğini gözlerinin önünde canlandırınca birden midesi bulandı. "Peki, ona şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu. Tomy gülümsedi.

"Ağzındaki baklayı çıkartacağız, Maws. Adrenalin iğnesi hazırladım birazdan yapacağım. Bu iğnenin onu bir süre daha yaşatacağını ümit ediyorum ama dürüst olmam gerekirse pek de emin değilim. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi, ama Maws, Jack çok güçlü ve kararlı çıktı." "Öyle anlaşılıyor. Beni haberdar edin." "Benny'ye neler oldu?" Maura güldü ama bu gülüşünde neşe yoktu. "Bunu bana sen söyledin Tony. Onu bulamıyoruz." "Bir de bu eksikti."

"Haklısın. Beni habersiz bırakmayın." "Merak etme. Jack'in uzun süre dayanacağını sanmıyorum." Tony telefonu kapattıktan sonra bir süre yan odadan gelen müziğe kulak verdi. Bir süre ayağıyla yere vurarak tempo tuttu. Jack gerçekten de perişan bir haldeydi. Yüzü darmadağın olmuştu ve kemiklerinin çoğu da kırılmıştı. Yeniden kendine gelmiş ve anlaşılması olanaksız bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Tony, McDonald's'dan aldıkları kahveleri yudumlayan ve esrarlı sigaralarını içen oğullarına baktı. Onlarla çok gurur duyuyordu. Hepsisi de çok efendi ve iyi çocuklardı. Çalışkandırlar ve eşleriyle çocuklarının gereksinimlerini karşılamaktan hiç kaçınmazlardı. Gördüğü kadıyla oğullarının çok mutlu bir aile yaşadıkları vardı. Benny Ryan'ın başına nelerin gelebileceğini merak ediyordu, bu merakını çocuklarına açtı.

Kahvelerini ve esrarlı sigaralarını bitirirken yasal sonuçları tartıştılar. Bu arada Jack yeniden kendinden geçmişti. Bir kez daha Jack'in üstüne hortumla su sıkıldılar ve kalbine adrenalin iğnesini yaptılar.

Jack ayılmıştı ama kafasının çalıştığı söylenemezdi. Gözleri cayır cayır yanıyordu. Tony onun üstüne benzin dökmüştü ve dumanlar adamın duyularını yok etmiş benziyordu. Ağzından

3421 MARTINA COLE

çok korkunç sesler çıkıyordu ve Tony'nin oğulları bile sıkıntıyla birbirlerine baktılar.

"Eğer söylediklerimi duyuyor ve arılıyorsan Jack, bana duymak istediğim şeyleri söyle, ancak o zaman hemen ölmene izin veririm. Söz veriyorum."

Tony bu sözleri Jack'in kulaklarından geri kalan et yığınının avazı çıktığı kadar bağıarak söylemişti.

"Konuşuyor... şu gürlütüyü kesin! Benimle konuşmaya çalışıyor."

Tony eğilerek kulak verdi. Jack'in açık seçik bir şekilde, "Siktir git," dediğini duydu.

Tony yerinden sıçradı. Büyük oğlundan kalan gümüş renkli Zippo çakmağını çıkardı, yaktı sonra da Jack'in ayaklarının dibine attı. Jack havai fişek gibi parladı ve Tony'yle oğullan onun acıyla kıvranıp, yanıp kül olmasını izlediler.

"Zamanımızı boşa harcadık, baba."

Tony omuzlarını silkerek cayır cayır yanan cansız bedene baktı.

"Pek de boşa harcadığımız söylenemez. Tony'nin intikamını aldık, bence bu çok önemliydi. Ama Jack çok güçlü ve kararlı biriydi, ondan ne kadar nefret edersem edeyim yine de bu konuda ona saygı duymam gerektiğinin farkındaydım. Onca işkence karşısında sonuna değin ağzını açmadan durabilen çok az insan vardır."

Hepsi de babalarının bu bilgece sözleri karşısında evet derce-sine başlarını salladılar.

Tony esnedi.

"Onu çöpe atın ama önce torbaya koyun. Ben eve gidip biraz dinleneceğim."

Bu sözleri söyledikten sonra eve karısının yanına gitti. Yolda giderken Maura'yı arayarak ona olanları anlattı. Bu işten hiç de hoşlanmamıştı. Bu gangster tarzı davranışlar için artık kendini çok yaşlı hissediyordu. Artık eskisi gibi insanları cezalandırmaktan hoşlanmıyordu, o günler çok geride kalmıştı ve artık ipleri oğullarının eline vermesinin zamanı gelmişti. Bugünkü olaylar ona bunu kanıtlamıştı.

O

o

PATRONUN OYUNU | 343

Evine gitmeden önce yolda iki kez durarak kustu, bir kez de işemek için durdu ama yanıt et kokusunu uzunca bir süre unutamayacağını biliyordu.

Kenny ve Vic, Jack'in mutfağında kahve içiyorlardı. "Onu kimin yakalayacağını çok merak ediyorum." Vic konuşurken bir yandan da önündeki esrardan çekiyordu. "Kim yakalarsa yakalasin, Vic, umurumda bile değil." Vic güldü.

"Şimdiye kadar defalarca Maura Ryan'ı hallettiğini düşünüyorum, Kenny. Bari iyi mi, becerebiliyor mu?"

Kenny'nin yüzündeki ciddi ifadeye güldü.

"Şaka yaptım ama yıllar önce ondan çok hoşlandığımı hatırlıyorum. Ben yalnızca Tommy de artık olmadığına göre belki onun yerini almışsındır diye merak etmişim."

Konuşurken yüzünde ciddi bir ifade oluşmuştu ve her şeye karşın Kenny gülmek için kendini tuttu. Vic yine her zamanki Vic oluvermişti.

"Tüm bunlar nasıl oldu? Benim Sandra'm, senin Lana'n. Bu acılara hangi orospu çocuğu neden oldu?"

Kenny karşılık vermedi.

"Sana her şeyi anlatayım mı, Ken? Sen de bir koşu gidip .bun-lan Ryan'lara anlat ve eroinimi geri almamı sağla. Ha, kardeşimi de unutma."

Kenny evet dercesine başını salladı, soluk almaya korkuyor-

Vic, o, annesi dahil herkesi korkutan sınıtıyla baktı.

"Sevgili Maura'na yalnızca ama yalnızca onunla oturup konuşacağımı söyle, tamam mı?"

Kenny başını iki yana salladı.

"Ryan'lar buna izin vermez..."

Vic onun sözünü kesti.

"Saçmalama, Kenny! Eğer bunda ısrar ederlerse, canlan cehenneme. Eğer ne yapmaları gerektiğini öğrenmek istiyorlarsa, yapmaları gereken bu. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde orü-

du.

3441

MARTINA COLE

ra nerede ve saat kaçta buluşacağımızı haber vereceğim, tamam mı?"

Bu sözlerden sonra artık geriye fazla söylenecek bir şey kalmamıştı. Vic ikinci paketten esrar çekmeye başlamış ve Kenny, o esrar çekerken ne söylenirse söylensin asla dinlemediğini de biliyordu.

"Kardeşimi kaçırdılar... bunun iş gereği yapılmış bir davranış olduğunu biliyorum. Ama eğer kardeşime bir zarar verirlirse o zaman gerçekten de intikam çıkılıkları atarak peşlerine düşeceğimi söyle onlara. Ama şunu da söylemeyi unutma, ben şu anda eroinin peşindeyim ya da daha doğrusu Jack'in eroininin. O ve ben ortaktık ve burada da ciddi miktarlarda para söz konusu."

Kenny başını evet der gibi salladı.

"Bunu anlayacaklar. Ama bu arada kimseleri köşeye sıkıştır-' masınlar, tamam mı?"

"Tamam. Ama Tommy'nin sana bambaşka bir öykü anlatacağından da eminim."

"Tommy nerede?"

Vic burnunu kaşıyarak göz kırptı.

"Bu işe karışma. Yakında duyarsın. Benny Ryan'ı gazete başlıklarından uzaklaştırabilirim."

Kenny bir kez daha içinde aynı sıkıntıyı duydu.

Radon 'Coco' Charmote, Benny'yi kapısının önünde görünce doğrusu pek şaşırmıştı. Benny, baygın ve çok kötü dayak yediği anlaşılan Dezzy Haseem'i türbanından yakalamış, sürüklüyor-du. Benny, delikanlıyı Radon'a doğru iteleyince önce Radon, onun üstüne de Dezzy düştü.

"Selam. Son günlerde eski dostlarını gammazladın mı bakalım?"

Radon yerinden kalkmaya çalışırken Benny karnına sert bir tekme attı.

"Seninle oturup sohbet etmemiz gerekiyor, Coco ve ne oldu bil bakalım?" Dişlerini göstererek sırıttı.

"Yanımda süper yapıştırıcı yok."

Benny adamın rahatladığını hissederek paltosunun cebinden

PATRONUN OYUNU

bir şey çıkarıp uzattı. "Ama bak Casha'run arabasında ne buldum?" dedi mutlulukla.

Sanayi zımbasını uzattı.

"Şimdi sorun şu; acaba gözlerini açık mı yoksa kapalı mı zımbalayayım. Ne dersin?"

Verilecek yanıt sanki dünyanın en önemli yanıtı ola-cakmışçasına son derece ciddi bir tavırla Radon'un bu konuda ne düşündüğünü sormuştu. Dezzy inliyordu. İşte ancak o anda Radon onun gözkapaklarının açıkken zımbalandığını ve göz bebeklerinin dehşet içinde baktığını gördü.

"Ne yapıyorsun, Benny? Biz dostuz."

Benny bir kez daha dişlerini göstererek sırıttı, yakışıklı yüzünde, tüyler ürperten bir ifade oluşmuştu.

"Artık değiliz, Radon. Artık değiliz, seni ikiyüzlü, pezevenk seni. Sen benim için bir pislikten öte değilsin.

Ayakkabılanmda-ki pisliksin sen ve son olarak lanet olasıca gözlerini zimba-layışımı göreceksin ve acı içinde gebereceksin."

Bir kahkaha attı.

Radon, Dezzy'nin bir kez daha acıyla inlediğini fark etti. Acıya kıvranıyordu ve Benny ona doğru eğilerek alnını zımbaladı.

"Çok kullanışlı bir alet, değil mi? İşe başlamak için sabırsızlanıyorum, ya sen Radon?"

Benny, Radon'un Dezzy'yi içeriye salona sürüklemesini emretti. Salonda Radon'un kız arkadaşı Shamilla'yı görünce mutlulukla gülümsedi. "Merhaba Sham. Nasılsın bakalım?"

Boş bir çuvala dönen Dezzy'yi salondan içeriye sürükleyen Radon'a bakı ve dehşet içinde konuştu. "Ben de gidiyordum zaten."

"Hay Allah! Demek gidiyordun? Randevun mu var?"

Shamüla başını evet dercesine salladı, yüzünde rahatlamış gibi bir ifade vardı.

Benny ona doğru uzanarak avazı çıktığı kadar bağırdı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, orospu. Hadi şimdi mutfağa git ve bana sandviçle çay yap bakalım. Açık çaydan hiç hoşlanmam, ona göre."

Shamüla ağlamaya başladı ve Benny onu kısa tişörtünden çe-

345

346 | MARTINA COLE

kiştirerek mutfağa doğru itti. Sonra da ona bir kez daha gülümsedi.

"Sakın bana bir oyun oynayayım deme, Sham, çok pişman olursun. Çayı yap ve beni kızdırmaya kalkma, kalkarsan seni dünyaya geldiğine pişman ederim, tamam mı?"

Genç kız evet dercesine başını salladı.

"Bravo. Şimdi aklını kullanmaya başladın işte."

Benny, Radon'u bir iskemleye bağlarken bir yandan da ıslık çalıyordu. Shamilla hızlı bir şekilde çay yapmaya koyuldu. Orada çok kötü şeylerin yaşandığını ya da yaşanacağını hissediyor ve bu olayların bir parçası olmak istemiyordu. Aslında bir an önce arkasına bakmadan oradan çekip gitmek istiyordu. Ne var ki, orada kalakalmış, nasıl kurtulacağını kestiremiyordu. Buzdolabını açarak Benny'nin istediği sandviçleri yapmaya başladı. Benny odanın ortasında çırılçıplak dans etmesini isteseydi onu da yapacaktı, aslında böylesi bir istek başına ilk kez de gelmiyordu, bunlara ya da benzeri bazı şeylere çok alışıktı.

Shamilla elinde çayla salondan içeri girdiğinde Radon'un sol gözü yeni zımbalanmıştı. Radon'un acı ve korku dolu çığılı genç kadının elindeki çayı yere düşürmesine neden olmuştu. Bacakları zangır zangır titriyordu. Neyse ki, bu Benny'nin komiğine girmiş ve gülmeye başlamıştı. Mutfakta, ocağın üstündeki çaydanlığı alarak kaynar suyu Radon'un yüzüne fırlattı.

Bir kez daha Radon'un korku dolu çığılıklarını duyan Shamilla bayılacak gibi hissetti kendini. Benny deliydi, zaten bunu herkes biliyordu ama onu iş üstünde görmek düşünülenden çok daha korkunçtu.

Radon zaman zaman Shamilla'ya Benny'yle ilgili öyküler anlatırdı, Shamilla da onu ilgiyle izler, bazen güler ve genellikle de erkek arkadaşının böylesine önemli biriyle arkadaş olmasından ötürü gurur duyardı. Ne var ki, onu iş üstünde görmek Shamilla'ya artık hiç de komik gelmiyordu. Özellikle de Benny'nin bu şiddet dolu davranışlarını hiç duraksamadan kendisine de uygulama gerçeğinin bilincinde olunca.

O anda tek istediği şey annesinin evinde, salonda oturup TV'de Emmerdale adlı diziyi izlemektir. Hızla salondan çıkarak mutfağa gidip ocağa yeniden çay koydu. Kaynar suyla haşlanan

o

erkek arkadaşına daha fazla bakamayacağını hissediyordu.

Benny kaba bir tavırla Radon'un diğer gözünü de zımbaladı ve Radon'un yalvanp yakarmalarını göz ardı etmenin artık eskisinden çok daha kolay geldiğini hayretle fark etti. İşini bitirdikten sonra deri tabureyi çekti. Taburenin üstüne oturarak ciddi bir tavırla konuşmaya başladı. "Hadi şimdi bana Abul'den, kendinden ve o lanet olasıca Vic Joliff ten söz et bakalım."

Radon'un başı ve omuzlan yaşadığı şokla sarsılıyordu. Sarsıntılar kısa bir süre sonra tüm bedenine yayılmıştı. Benny çayını yudumlayıp sandviçini yerken eski arkadaşının korku ve aa içinde titreyen bedenine bakıyordu. Bir süre sonra da Shamil-la'yı çağırarak çayı ve sandviçi çok beğendiğini söyledi.

"Çok lezzetli olmuş, Shamilla, ama senin annenle baban da yiyecek içindeydi değil mi? Islington'daki o şirin kafeyi hâlâ onlar işletiyor, değil mi?"

Shamilla gözlerini Radon'dan alamayarak başını evet dercesine salladı. Benny bir insanın üstünde mutlak hakimiyet kurmaktan çok hoşlanırdı. Tüm odayı dolduran korku yüklü havalan pek severdi. Genç kadının gözlerinin içine baktı.

"Bu günlerde Abul'ü gördün mü?" diye sordu.

Shamilla başını iki yana salladı.

"Görmedim ama dün gece telefon etti. Jack'in eski ahırında Vic'e bir paket götüreceğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ben yalnızca bu mesajı Radon'a iletmıştim."

Shamilla hiçbir şeyi unutmamak için kendini zorluyordu ve ' Benny onun her şeyi söylemeye hazır halini gülümseyerek izliyordu.

"Radon silahlarını nerede saklar, güzelim?"

"Yatak odasında, dolabın arkasında. Yerde bir panel var..."

"Kapa çenen, aptal orospu!"

Radon'un sesi gereğinden fazla yüksek çıkmıştı. Benny uzanarak ona sert bir tokat attı. Yüzünün yanan derileri soyulmaya başlamıştı. Shamilla elini Radon'un ıslak gömleğine silen Benny'ye bakınca midesi bulandı.

"Hadi yatak odasına gidelim, Shamilla."

Genç kadın korkuyla Benny'nin arkasından gitti. Benny eğer onunla sevişmek isterse ona unutamayacağı bir an yaşatacaktı.

Benny Ryan'in istediği her şeyi ona vermeye hazırdı. Böylelikle kendi yaşamını kurtarabilecekti ve buna da kesin kararlıydı. Yapacağı birçok şey, göreceği birçok insan vardı ve Coco Charms-te'la ilişkiye girmek gibi bir aptallık yaptı diye de yaşamının sona ermesine asla izin vermeyecekti.

En azından vermeyeceğini umuyordu.

23

"Sana yeri ve zamanı bildirecek. Vic'i tanırısın, herkesin diken üstünde olmasına bayılır. En büyük benim demekten, asla vazgeçmeyecek."

Kenny, Vic'in yanından ayrılır ayrılmaz doğruca Maura'ya bilgi vermeye gitmişti. Maura çok yorgun ve bitkin görünüyordu.

"Doğruyu söylemem gerekirse Vic şu anda sorunlarımın arasında en önemsizi. Benny yine her zamanki gibi ortalığı birbirine katmış ve biz o piç kurusunu bir türlü ele geçiremiyoruz."

Kenny bu konuyla pek ilgilenmiyordu. Bildiği kadarıyla Benny, yine aynı, her zamanki Benny'ydi. Delinin, psikopatın tekiydi.

"Vic, bir toplantı istiyor, Maws. Seninle yalnız, baş başa görüşmek istiyor ama ben ona bunun olanaksız olduğunu söyledim. Toplantıda benim de bulunmamı kabul etti ve ancak o zaman sana öğrenmek istediğin her şeyi anlatacağını söyledi."

Maura başını tamam dercesine salladı.

"Karşılığında da kardeşini ve kokaini mi istiyor?"

Kenny, Maura'nın gözlerinin içine baktı. "Kardeşinin bu anlaşmada olduğunu sanıyorum ama bence kokain en önemli bölümü anlaşmanın. Bununla birlikte kardeşinin neden kaçırıldığını da anladığını ifade etti.

Justin'e iyi davrarıldığı sürece bu konuyu dert etmeyecek. Kardeşinin Vic'in yaptıkları hakkında pek bir bilgisi olmadığını sanıyorum?"

"Haklısın. İnsanları tedirgin etmekle birlikte tehlikeli biri de-ğil."

Kenny içini çekti.

"Ölmedi değil mi?"

Maura belli belirsiz gülümsedi.

"Bildğim kadarıyla ölmedi."

Kenny, Maura'nın artık gücünün ve sabrının sonuna geldiğini hissediyordu ama daha önce sormaya cesaret edemediği bir soruyu da sormak istiyordu.

"Tommy ölürse ye yaparsın?"

Maura omuzlarını silkti.

"Dürüst olmam gerekirse onun ölümü bu karışıklığa bir son verebilir. Aileme ihanet etti ve ailem de onun ölmesini istiyor."

Kenny, onun ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlamak için dikkatle yüzüne baktı ama yine her zamanki gibi Maura'nın duygulan belli olmuyordu.

"Peki ya Benny?"

Maura bir kez daha omuzlarını silkti.

"Eğer bu konuda da dürüst olmam gerekirse onu kendi ellerimle öldürebilirim. Ondan bıkmam artık. Ama bazı sorumlulukları da üstlenmem gerekiyor. Bunca yıldan beri onun aklı başında biri olmadığını biliyorum ve onun bu düzeye gelmesine asla izin vermemeliydim. Ama verdim ve şimdi de zararı en aza indirmeye çalışmak zorundayız."

Kenny onu kollarının arasına alıp öpmek istiyordu ama o kadar da yürekli değildi. Maura söz konusu olduğunda karşısındaki ilk adımı onun atmasını beklemek zorundaydı ve Kenny'de dünyanın en yakışıklı ve çekici erkeği olmadığını kabul ediyordu. Kendi annesi bile onun genç kızların aradığı erkek olmadığını söylemişti.

"Kızın nasıl?"

Kenny'nin gergin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Çok güzel. Tüm bunların bir an önce bitmesini istiyorum. Bitince de, eğer hâlâ yaşıyorsam, Maws, bu işlerden elimi çekeceğim. Artık bu tür işler için çok yaşıyım."

Maura ona uzun uzun baktıktan sonra bir sigara yakdı. Kenny, onun dumanı içine çekip savurmasını izledi.

;\$50|

MARTINA COLE

"O küçük kız, senin yaşamını değiştirecek Kenny. Sen benim gibi değilsin. Senin ilgilenecek bir çocuğun var. Sana gereksinimi olan biri var yaşantında. Bu çok hoş bir şey. Keşke benim de olsaydı, Ken. O zaman ben de senin gibi geleceğime güvenle bakabilirdim. Benny ortalığı birbirine kattı. Artık ne evimde ne işimde huzur kaldı. Şu evin içine baksana ölüm sessizliği var burada."

Kenny güldü.

"Pek de sessiz sayılmaz. Bizler hâlâ hayattayız, değil mi?"

Maura gülümsedi.

"Alicia'nın sayesinde yıllarca genç ve enerjik kalacağının farkında mısınız? Hangi şarkıların popüler olduğunu, modanın ne olduğunu ve nelerin artık modasının geçtiğini onun sayesinde öğreneceksin. Tek başına olduğunda asla izleyemeyeceğin TV programlarını onunla birlikte izleyeceksin. Alicia senin hem zihnen hem de fiziksel olarak genç kalmanı sağlayacak. Onun büyüüp genç kız olmasını izleyecek ve onunla gurur duyacaksın. Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısınız?"

Maura'nın ne denli yalnız olduğu sesine yansımıştı, duygularını ortaya dökmüştü ve Kenny onun kendi yaşamına nasıl da özlemle baktığını ilk kez fark etmişti. Oysa bu gerçeği birçok insan en doğal hakkı gibi değerlendirdi.

"Tüm yaşamımı boşa harcadım," dedi Maura acı dolu bir sesle. "Carla'ya yardım etmeye çalıştım, o beni sırtımdan vurdu. Benny manyağın teki, nereye el atarsa atsın ölüm ve vahşeti de beraberinde götürüyor.

Tüm çabalarımın sonucu bu mu? Her şey yanlış, Kenny. Her şey çok kötü sonuçlandı. Marge bile veba olmuşum gibi benden kaçıyor, çünkü Vic ve onun çetesine bulaşmaktan ödü patlıyor. Ama burada yine çocuklar devreye giriyor, değil mi? Marge kendi adına değil çocukları adına çok korkuyor ve sen de onunla aynı duyguları paylaşıyorsun ve bu çılgınlıktan kendini kızın için kurtarmak istiyorsun."

Kenny ona çok acımıştı. Haklı olduğunu, ağızdan çıkan her sözcüğün çok acı olmakla birlikte gerçeği yansıttığını biliyordu. Çok haklıydı. Ona sarıldı, Maura da ona dostça sarılarak karşılık verdi. ..> "Her şey yakında sona erecek, Maura, o zaman sen de arkana

PATRONUN OYUNU

bakmadan çek git. Vic ve onun gibiler her zaman bizimle birlikte olacaklar. Sen de onlarla başka birilerinin ilgilenmesini sağla."

Maura sanki boğuluyormuşçasına ona sıkıca sarıldı, aslında kendini boğuluyor gibi hissediyordu. Boğazına kadar belaya batmıştı ve hem kendisini hem de ailesini bu beladan nasıl kurtaracağını kestiremiyordu.

"Kafamın düşünmekten patlayacağını hissediyorum. Benny öfke krizleri içinde ve eğer dikkatli davranmazsak herkesin başına büyük belalar açacak. Artık ipin ucunu iyice kaçırdı, davranışlarında mantıklı bir şey yok. Aslında bizimle bağlantı kurmaması bana öğrenmek istediğim her şeyi açıklıyor. Büyük olasılıkla tek başına tüm sorunları çözümleneceğini düşünüyor. Ve tüm bunlar da benim suçum! Başlı her derde girdiğinde etrafa paralar saçarak onu ben kurtardım ve şimdi bizim başımız fena halde dertte ve Bill Gates turn sermayesini ortaya koysa bizi kurtaramaz."

Kenny, Maura'nın parfümünün kokusunu duyuyordu. Adama iyice sokulmuştu ve Kenny bir kez daha ona sıkıca sarıldı, bu duygudan çok hoşlanıyordu. Aslında onun bu şekilde kırılğan oluşuna çok sevindiğini

kendine itiraf etmeye çekiniyordu. Patroniçe olmadığı zamanlarda onun böylesine yumuşak ve kırılğan olması çok hoştu. Maura başına kaldırıp baktı, Kenny onun da kendisi hakkında bu tür şeyler düşündüğünü hissetti. Hatta emindi bile. Ama bu doğru da olmayabilirdi. Lana onu kendi yöntemleriyle çok sevmişti. Sürekli ortalıkta bıraktığı çay fincanı Lana'yi hiçbir zaman sinirlendirmemiş ve onun bu savruk davranışlarının altında yatan gerçek Kenny'yi görebilmişti. Maura Ryan'ın da aynı şeyleri görmesini diliyordu içinden.

"Burada neler oluyor bakalım? Siz ikiniz sevişiyor musunuz?"

Garry neşeli ama şaşkın bir sesle konuşmuştu ve Kenny'yle Maura hızla birbirlerinin kollarından uzaklaştılar.

"Saçmalama, Garry ve insanları gizli gizli izlemekten vazgeç."

Garry kız kardeşinin sesindeki öfkeyi fark etmişti ve onun bu denli sinirlenmesinin aslında utanmaktan kaynaklandığını biliyordu.

"Ahh, çok özür dilerim. Annem nerede?"

1351

O

352 | MARTINA COLE

"Her zamanki gibi alışveriş krizlerinden biri tuttu. Para harcaması gerekiyordu."

Garry dişlerini göstererek sırıttı.

"Çok güzel."

Maura içini çekti. O anda kardeşleri falan hiç kimse umurunda değildi. İsa'nın son yemeği gibi kendi son yemeklerini de yiyebilirlerdi. Öldürmenin dışında tek düşünceleri kendileriydi.

"İstersen yemeğe kal, Garry," dedi alaycı bir sesle Maura.

"Sen dalga geç bakalım."

"Tamam. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde Vic bizlerle bağlantı kuracakmış."

Garry gülümsemeden önce bu bilgiyi içine sindirdi.

"Onu öldürecek miyiz?"

Maura elini saçlarının arasında gezdirdi ve sonra da ağır ağır konuştu. "Öncelikle onun neler söyleyeceğini dinleyelim. Bence ikimiz de bunun arkasında başka şeylerin yattığını biliyoruz ve ' ben anlatacaklarını dinlemek istiyorum."

"Bende."

Garry, geldiğinden beri Kenny'yi görmezden gelip duruyordu. Birden dönerek dikkatle ona baktı. "Evet, bundan eminim."

Sözlerini alaycı bir tavırla söylemişti.

"Bu da ne demek oluyor şimdi, Garry?"

Kenny sinirli bir sesle konuşmuştu.

"Nasıl istersen öyle değerlendir."

Aralarında gergin bir hava esiyordu. Kenny artık iyice sıkılmıştı.

"Beni iyi dinle, Garry Ryan, beni hiçbir zaman korkutmadın ve şimdi de korkutmuyorsun. Senin bana benim sana duyduğum gereksinimden daha çok gereksinimin var, bunu sakın aklından çıkarma!"

Garry birden çok öfkelenmişti.

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Buraya elini kolunu sallayarak gelip ailemin işlerine burnunu sokacağını mı sanıyorsun? Kendinin çok özel biri olduğunu mu düşünüyorsun? Öyleyse sana böyle olmadığını söyleyeyim."

Maura önündeki masayı sert bir şekilde yumruklayarak avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yeter be! Sorunlarla karşı karşıya

PATRONUN OYUNU 1353

kaldığımızda her zaman bunlar mı olacak? Şimdi ikiniz de beni çok iyi dinleyin. Beni korkutamazsınız, sizlerden hiçbir zaman korkmadım ve korkmayacağım da. Her zaman en azılılarla birlikte oldum ve onlar da beni hiçbir zaman korkutamadılar."

iki adam ona baktı. Daha sonra da Kenny çok ciddi bir ifadeyle Garry'ye dönerek konuştu. "İşin ilginç yanı onların hiçbiri de beni hiçbir zaman korkutamamıştı."

Garry dudaklarını yaladı ve gülererek konuştu. "Eski dostun Vic Joliff de mi?"

"Özellikle de Vic."

Odadan çıktı, onun arkasından bakan Maura birden onu yitirdiği kanısına kapıldı. Kenny çevresindeki tek normal insandı ve onun gidişi Maura'nın bu bataklıkta tek başına kalmasına neden olmuştu.

"Neden böyle davranıyorsun, Garry. Neden her şeyi her zaman bu denli zorlaştırıyorsun?"

Maura kardeşinin bakışlarındaki şaşkınlığı görebiliyor ve onun nerede yanlış yaptığını anlamadığını düşünüyordu. Aslında hata yapan kendisiydi.

"Kenny bize yardım ermeye çalışıyordu. Kenny tanıdığımız ender iyi insanlardan biri ve sen buraya elini kolunu sallaya sallaya geliyor ve tüm saldırganlığın ve kabalığınla her şeyi bir anda berbat ediyorsun. Senin gibi bastığı dalı kendi eliyle kesen birini görmedim ben."

"Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum, Maura. Ben de senin gibi bu işin bitmesini istiyorum!" Garry gözlerini iri iri açmış avazı çıktığı kadar kardeşine bağıyordu.

"Sen buna yardım mı diyorsun?"

Maura da bağırırmaya başlamıştı. Kendi kendini yiyordu ve onunla akılcı bir şekilde konuşulamayacağını biliyordu. Değmezdi. Garry hiçbir zaman kendisine söylenenleri dinlemezdi. Ama bu kez Maura kararlıydı, dinleyecekti.

"İlişkileri berbat etme konusunda çok başarılısın. Her zaman sorun yaratıyorsun. Sen ve Benny ikiniz de beş para etmezsiniz! Her şeyi yoluna koyan benim, Garry. Ben! Anlaşma yapmak isteyen tek kişi benim çünkü ben çok dikkatli ve duyarlı bir insanım ve herkesin kafasını koparmak istemiyorum. Ama senin

3541

MARTINA COLE

ve Benny'nin kafasının dışında, tabii ki. Beni sınırdan deliye döndürüyorsun. Artık çok sıkıldım! Bıktım, duyuyor musun beni bıktım artık! Hepinizden bıktım!

"Bu yüzden de bu işi sen temizleyeceksin, Garry. İstersen git ve herkesi öldür, ben artık bu işte yokum. Artık yeter! Bıktım artık!"

Garry karşısında öfke içinde bağırıp duran kardeşine baktı. Öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuştu ve Garry onun gerçekten de doğru söylediğini anlamıştı.

"Neden tüm bunlarla ilgilendiğimi ben de bilmiyorum doğrusu, Maura," diye mırıldandı kardeşinin gözlerine bakmamaya özen göstererek.

"Bilmiyor musun? O zaman aramıza hoş geldin!"

Shamilla ağlıyordu ve Benny onun ağlayıp sızlamalarını dinlemekten artık iyice sıkılmıştı.

"Kapa o çeneni, Sham. Ağlamalarını bir duyan olsa sana işkence yapıldığını sanacak."

Shamilla, Benny'nin sesindeki bıkkınlığı fark etmiş ve ağlamamak için kendini tutmaya çalışıyordu.

"Hadi şimdi mutfağa git de buzluktaki el havlusunu alıp getir."

Shamilla onun sözünü ikiletmeden koşarak mutfağa gitti. Havluyu getirdiğini Benny, Dezzy'nin yüzünü zımbalamaya başlamıştı. Çok garip görünüyordu ama Shamilla içinden onun hâlâ baygın olmasına çok seviniyordu. Benny soğuk havluyu Dezzy'nin yüzündeki şişleri indirmek ve onu ayıltmak için kullanmıştı. Oyununa yeniden başlayabilmek için kurbanının kendine gelmesini sabırsızlıkla beklerken bir yandan da ayağıyla tempo tutuyordu.

"Sence Dezzy komaya mı girdi?"

Kendi esprisine kendi güldü.

Shamilla kısacık tişörtünü çekiştirdi. Daracık tişörtü göğüslerini olduğu gibi ortaya çıkarıyordu.

Benny onun tişörtünü çekiştirmesini görünce pis pis sırıttı.

"Dezzy'nin dokunduğu insanlara dokunmam, hayatım, me-

o |

PATRONUN OYUNU I 355

rak etme. Ben onun gibi domuz değilim. Her önüme çıkanı becermem. Çok seçiciyimdir. Boşuna kaygılanma, beni heyecanlandırmıyorsun."

O kadar gergin olmasına karşın Shamilla karşısındaki adamın kendisini küçümsediğini fark etmişti. Aslında Benny de bunun farkındaydı ve genç kadının yüzündeki incinmiş ifade gülümsemesinin tüm yüzüne yayılmasına neden olmuştu.

"Sen tüm yaşamın boyunca kullanılacaksın, Sham. Senin gibi insanlar her zaman kullanılabilirler. Sen kurban olarak doğmuşsun güzelim ve mezarına çok iyi becerilmiş, kullanılmış gideceksin. Büyük olasılıkla da bir zamanlar varolduğunu kanıtlayacak çocuklar da bırakacaksın arkada."

Benny genç kadını yeniden ağlatmıştı. Söyledikleriyle onu perişan etmişti ve bunun her anından da müthiş bir haz duymuştu. Odanın içinde neden olduğu dağınıklığa baktı, kendi gücünü bir kez daha hissetti ve insanların yüreğine korku saldığı için kendine bir kez daha hayran kaldı.

Bu konularda çok iyiydi, ancak bu şekilde kendini insan gibi hissediyordu. Deli, psikopat Benny Ryan.

Yıllardan beri insanların kendisine taktığı bu isimlerden çok hoşlanıyordu. Bir an için aklına Carol'ın nerede olabileceği sorusu takıldı ama hemen bu düşüncüyü kafasından atı. Buradaki işi bitince ona da zaman ayıracaktı.

Elindeki zimbaya baktı ve bir kez daha sırıttı. Carol'ı da zımbalayabilirdi. Onunla işini bitirdiğinde genç kadın tanınmayacak bir hale gelecekti. Tüm sorunlarından onun sorumlu olduğunu yeni yeni anlıyordu. Ona âşık olduğu andan itibaren tüm yaşamı dengesini yitirmişti. Carol onun değişmesi için elinden geleni yapmıştı ama işte burada hata yapılmıştı. Bu noktada her şey ters girmeye başlamıştı.

İşlerini bitirdiğinde her şey eskisi gibi olacaktı. Ancak o zaman Maura ve Garry onun gerçek kimliğini görebilecek ve işlerine ne denli yarayacağını anlayabileceklerdi. Onun canı istediği zaman ortalığı karıştırmasını ama hemen sonra da düzeltebilecek yetenekte olduğunu anlayacaklardı. Kendine göre Benny çok iyi bir insandı. Önüne çıkan sorunları anında çözebilen iyi yürekli ve becerikli bir insandı. Bundan adı gibi emindi. Ma-

356 MARTINA COLE

ura'yla Garry'nin kendisini doğru ışıkta görmelerini sağlayacaktı. Kendisini değerlendirdiği gibi onların da kendisini aynı şekilde değerlendirmelerini sağlayacaktı. Zamanı geldiğinde de tüm işleri üstlenecek babasına, ailesine ve hatta o geri zekâlı kız kardeşine bile o bakacaktı. Kardeşinin eşcinsel oğlunu bile doğru yola sokacaktı. Aslında Joey'yle yıllarca önce ilgilenilmeliydi. Benny sorumluluğu üstlendiğinde bu konuyu da çözümlenecekti.

Radon'u çözerken ve banyoya sürüklerken bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu. Artık iş yaşamı başlamıştı ve o bir misyon adamıydı. Gerçeği ortaya çıkaracak ve bunu yaparken de Maura ve Garry'nin yanına zafer kazanmış bir kahraman gibi gidecekti. Bu düşünce kendi kendine gülümsemesine neden oldu.

Radon, Benny'nin planındaki bundan sonraki adımın ne olduğunu fark edince çırpınmaya başladı. Benny içini çekti.

Sorumlu olmanın bazen son derece sıkıcı ve tedirgin edici bir duygu olduğunu fark eden Benny, halasının ne denli zor koşullarda yaşamını sürdürdüğünü düşününce ona olan hayranlığı on kat artmıştı.

En üst düzeyde olmak sandığından da daha zor bir işti.

Maura çayı yaparken Garry'yle annesi mutfakta oturuyordu. Demliğe suyu koyarken birden aklına annesi Sarah'run bunca yıldan beri kim bilir kaç tane poşet çay kullanmış olabileceği geldi. Maura şimdilerde annesinin izinden gidiyor, Londra'nın güneydoğusundaki en çok çay içen kraliçe unvanını hak ediyordu. Yaşlandığının kendi de farkındaydı ve garip bir şekilde de bunu benimsemişti.

"Roy az sonra gelecek, onun için de bir fincan koy masaya, Maws."

Maura dişlerini gıcırdatarak masaya bir fincan daha koydu ve onca zaman içerisinde de Vic'in kendisini arayarak toplantının yerini ve saatini bildirmesini bekledi durdu. Buluştuk-

O

PATRONUN OYUNU 1357

lannda her şey sona erecek ve herkes kendi yaşamına geri dönebilecekti. Tabii hayatta kalabilirlerse. Vic güvenilir bir insan değildi. En azından bu konuda Garry'yle görüş birliği içindeydi.

Fincanlara çay doldururken Roy'un sesini duydu.

"Cash'a'yı öldürmüş ve Dezzy'yle birlikte ortadan yok olmuş. Dezzy'yi kaçırmış, hem de gündüz. Annesinin ve Green Cadde-si'ndeki insanların gözlerinin önünde kaçırmış. O hayvanı ele geçirebilirsem onu kendi ellerimle öldüreceğime yemin ediyorum "

rum.

Maura annesinin kendi kendine söylendiğini fark edince birden bunun ne denli sinir bozucu bir alışkanlık olduğunu fark etti.

"Benny artık ipin ucunu iyice kaçırdı." "Bize yeni bir şey söyle, anne."

Garry tepsiyi kardeşinin elinden alarak masanın üstüne koydu.

"Ona artık yardım edemiyoruz, farkında mısınız? Adı yakında kayıp listesinde olacak. Kim bilir belki de İspanya'ya falan kaçır."

"Nereye giderse gitsin, umurumda bile değil. Bence toprağın altına girmesi çok daha iyi olur. Sıkıldım artık."

Roy alçak sesle konuşmuştu ve kimse ona karşılık vermedi.

"Artık ondan nefret ediyorum. O düzeye geldim. Kendi öz oğlumdan nefret ediyorum. Onun hakkında konuşulanları duydukça bu nefretim daha da artıyor." Maura'run paketinden bir sigara alıp yaktı ve boşuk bir sesle konuştu. "Dezzy'yi öldürdüğüne eminim. O zavallı çocuğun Benny'nin acımasız ellerinde öldüğüne bahse girerim."

Sarah kalp çarpıntılarını içinde çocuklarının konuşmalarını dinliyordu. Ailesi gözlerinin önünde parçalanıp dağılıyordu. Odanın içindeki korkuyu, Roy'un oğlunu çok merak ettiğini, Maura'yla Garry'nin Vic Joliff konusunda endişelendiklerini biliyordu. Her zaman sevdiği Vic evine gelip çiçek getirdiğinde çocukları paniğe kapılmıştı. Oysa Sarah onu gördüğüne ve onun kendisini hatırlamasına çok sevinmişti. Ve yeni yeni Vic'in kendisini kullandığını fark ediyordu. Bu duygu da içini acıtıyordu.

3581 MARTINA COLE

Tek isteği her şeyin yeniden eski haline, normale dönmeyi-di. Korku içindeydi. O sabah uyandıığında çok sevdiği ama aynı zamanda da nefret ettiği ailesinin başına kötü bir şey geleceği duygusunu yoğun bir şekilde içinde hissetmişti.

Maura elini annesinin omzuna attı ve yumuşak bir sesle sordu. "İyi misin, anne?"

Sarah başını evet dercesine sallayarak güçlkle gülümsedi.

"Elbette iyiyim çocuğum. Bu saçma sapan sorularınla beni deli etme."

Bu sözcükleri gereğinden fazla sinirli bir havada söylemişti ve Roy'la Garry'nin kendisine şaşkınlıkla baktıklarını gördü.

"Bizleri yine ele vermedin, değil mi anne?"

Garry bu sözleri şakacı bir tavırla söylemişti ama her şakanın altında da bir gerçek vardır. Sarah öfkeyle oğluna döndü, yaşlı ve yorgun yüzünde bıkkın bir ifade oluştu.

"Yeter artık, Garry. Bugün yeterince insanların sinirlerini bozdun sanıyorum."

Maura annesine sarıldı.

"Ona kulak asma, anne. Onun ne denli acımasız biri olduğunu bilirsin."

Sarah ayağa kalkarak odadan dışarı çıktı.

"Yaptığını beğendin mi, Gal?"

Garry omuzlarını silkerek çayını yudumladı.

"Bunu da atlatır, Maura, merak etme."

Roy kardeşlerine dik dik bakı.

"Onun kaç yaşında olduğunu farkında mısın? Kendinden ve bir türlü doymak bilmeyen midenden başka bir şey düşünmez misin?" diye haykırdı Maura.

Garry gülmeye başlamıştı ve Maura bunun amacının kışkırtmak olduğunu biliyordu.

"Her şeyi Çok İyi Bilen Hanımefendi, kapa çeneni! Beni yönetemezsin, buna asla izin vermedim, vermeyeceğim de. Michael da bunu becerememişti ama kendini işine o kadar çok kaptırmıştı ki, bunları görememişti."

Maura kardeşine baktı.

"Öyle mi? Michael annesine karşı her zaman saygılıydı ama."

PATRONUN OYUNU 1359

Senin ona benzememen çok yazık. O hiç olmazsa tehlikeyi önceden görebilirdi."

Garry hâlâ gülüyordu.

"Ama IRA'nın geldiğini göremedi, değil mi? Onlar ne alemdeler, Maws? Son günlerde eski dostlarından haber aldın mı? Aziz Michael'ı öldüren o insanlar senin hâlâ iyi dostların, değil mi?"

Maura kardeşinin sözlerine şaşkınlıkla başını sallayıp duruyordu.

"Seni piç kurusu seni!"

Roy ayağa kalkarak Garry'ye döndü. "Sizler de Benny'ye benzemeye başladınız. Benny, Michael'a dış görünüş olarak benzeyebilir ama o da sizin bir kopyanız. En küçük bir şey karşısında birbirlerinize tırnaklarınızı gösteriyorsunuz. O da size çekmiş. Daha önce de söyledim şimdi de söylüyorum, annem aslında hiç çocuk doğurmamalıymış. Şu halimize bir bakın."

Tiksinti dolu bir ifadeyle çevresine bakındı.

"Şu halimize bir bakın! Hayvan gibiyiz. Burada oturmuş kargaşa çıkaracak başka daha nelerin olduğunu araştırıyoruz."

İçini çekti.

"Ben gidiyorum. Artık bıktım. Siz istediğiniz gibi davranabilirsiniz." Sigarasını aldı, kapıdan çıkarken başını çevirip Garry'ye bakı. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Garry? Ben aslında seni hiçbir zaman sevmedim. Çocukken bile senden nefret ederdim. Bildiğim kadarıyla da Geoffrey senden benim nefret ettiğimden de fazla nefret ederdi. Şu halimize bir bak, iyice bir bak. Tüm bu ölümlerin arkasında bizler varız. Birbirimize dört elle sarıldık ama bunu istediğimiz için değil zorunlu olduğumuz için yapıyoruz. Hiç kimseye güvenemiyoruz hatta birbirimize bile. Ryan ailesine hoş geldiniz. Son bir söz daha. Bu kargaşayı Maura'run çözmesine izin ver, içimizde doğru dürüst kafası çalışsan tek kişi

(I

o.

Garry başını iki yana sallayarak kardeşine bağırdı. "Sen uyuşturucularını almayı sürdür, geri zekâlı."

Maura'ya bakınca onun yüzündeki üzgün ifadeyi gördü ve anında yüzündeki ifade değişti. Maura onun da Benny ve Mic-

n

o

3601

MARTINA COLE

hael gibi değişken bir ruh haline sahip olduğunu biliyordu. Roy haklıydı tüm aile darmadağın olmuştu.

"Bu üstümüzdeki gerginlikten kaynaklanıyor, Maura başka bir şey değil. Hadi şimdi otur da çayını bitir."

Maura masaya oturarak bir sigara daha yakı. Roy haklıydı, işin en berbat yanına gelmişlerdi. Hepsisi de onun haklı olduğunu biliyordu ama Vic'le olan kördüğüm çözülmediği sürece de kendi özel yaşamlarına çekidüzen vermeleri söz konusu bile olamazdı.

Yahudi Joe, çalışma odasındaki portatif TV'de boş gözlerle porno bir film izliyordu. Boş zamanlarını bu şekilde geçirmekten pek hoşlanırdı ve düzüşmedeki ününü bu tür filmlere borçlu olduğunu da iyi bilirdi. Ama artık porno filmlerindeki yapay doyum çılgınlıkları ve görüntüler onu eskisi gibi etkilemiyordu.

Bu filmlerden çok sıkılmıştı aslında dürüst olması gerekirse her şeyden çok sıkılmıştı. Artık zamanın aleyhine çalıştığını hissediyordu. Kalbi bir öküzünki gibi sağlamdı, bunu düzenli olarak yaptırdığı tıbbi kontrollerden biliyordu. Ama bu sağlıklı hali daha ne kadar sürebilecekti ki?

İşlerini düzene sokmuş ve her şeyi genç bir akrabasına, Amerika'da işletme okumuş olan çok yetenekli bir delikanlıya devretmeye hazırlanıyordu. İşleri aynen onun yürüttüğü gibi yürütecek ve Joe'nun yolundan yürüyecekti. Karar artık ona kalmıştı.

Joe onun ne tür bir seçim yapacağını tahmin ediyordu.

Tüm yaşamı boyunca yeraltı dünyasının kuralları doğrultusunda yaşamış, işlediği suçlar sahte evrak düzenlemek, borcunu ödemeyenlere gereken cezaları vermek ve yasadışı kumarhaneler işletmekle sınırlıydı. Bir daha asla ellerini kirlenmeden yaşamının sonuna değin yetecek kadar para kazanmıştı. Ama sonra, yaklaşık altı yıl önce ölümcül bir hata yaparak Ryan'ın işten uzaklaştırmış ve onların uyuşturucu imparatorluğunu ele geçirmişti. Şu anda yaptığı bu aptallığa kendisi de inanamıyordu ama o günlerde kendisini haklı çıkaracak akıla nedenleri vardı. Daha sonraysa bu uyuşturucu işinden elini çek-

PATRONUN OYUNU

1361

miş, başını önüne eğerek kendi kulüpleri ve kumarhaneleriyle yetinmeye karar vermişti. Ama yapılan banş anlaşmasının her an bozulabileceğini de hiçbir zaman aklından çıkarmamıştı.

Ve Vic Joliff yeniden sahneye çıkıp ortalığı darmadağın ettiğinde Joe bunun kendi sonunun başlangıca

olduğunu yüreğinde hissetmişti.

Ne var ki, Vic'e öğrenmek istediği her bilgiyi kaçınmadan vermiş ve ona bazı iyilikler yapacağı konusunda söz vermişti. Uzaktan kumandayı eline alarak TV'nin sesini kıstı ve başını kaşdı ve etrafa kulak verdi. Hiçbir ses duyulmuyordu... Ama tam hiçbir gürültünün olmadığına karar verirken birden üst kattan gelen bir ses duydu.

Joe yerinden kalktı, köşedeki odanın kapısını açarken içinden küfrediyordu. Sonra da tozlu basamaklardan çıkarak çatıya gitti. •

Üst basamakta çömelerek, basamağın kenarına önlem olarak bıraktığı el fenerini aldı. Feneri açtı. Fenerin loş ışığında kendisine korku ve çaresizlikle bakan bir çift göz gördü. Tutuklunun tüm bedeni bantla sarılmıştı. Zincire vurulmuştu ama bu diğerlerinin yanında o kadar büyük bir sorun değildi. Soluk alabilmesi için bantın burnuna gelen yerinde küçük bir delik vardı.

"Sana söylemiştim," dedi Joe öfke ve tedirginlikle. "İşleri daha da zorlaştırıyorsun. Sakinleşmen gerek ve... Camilla ne derdi?... sakinleş. Gözünü karartma, Abul dostum. Vic Joliff sana nereye gideceğini söylemeden bir yere gidemezsin."

"Şimdi çeneni kapa, tamam mı? Ben burada kafamı toplamaya çalışıyorum, anlaşıldı mı?"

24

Radon ölünce Benny sınırlarına hakim olamadığı için kendine çok kızdı. Radon, yaptığı işkencelere birçok kişiye oranla daha uzun dayanmıştı ve Benny istemeye istemeye bundan etkilendiğini kabul etmek zorunda kalmıştı ama yine de bildikleri-

362

MARTINA COLE

nin dışında bir şey söylememişti.

En iyi arkadaşı Abul işi ele geçirmeyi 1994 yılından beri tasarlıyordu. Ryan'ın tümü de öldürülecek ve yeni firma Abul'ün gizli adamları tarafından kurulacaktı.

Radon bunları söylediğinde Benny onun yüzüne tükürmüş sonra da Radon'a banyonun içinde elektrik vererek öldürmüştü.

İşini bitirdikten sonra da salona dönmüştü. Dezzy perişan bir haldeydi ve Shamilla da sessizce TV'nin karşısında oturuyordu. TV'de bir dizi zenci erkekle zenci kadın vardı. Benny genç kadının yarana oturarak bir süre onunla birlikte TV'yi izledi sonra da sıradan bir tavırla konuştu, "Shamilla ben gidiyorum ve Dezzy'yi yanıma almayacağım. Sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

O denli sıradan ve doğal bir tavırla konuşmuştu ki, sanki o günkü dehşet verici olaylara kendisi neden olmamış gibiydi. Derin derin içini çekti, artık Radon da öldüğüne göre yapacak fazla bir işi kalmamıştı. Sıkılmıştı.

"Hadi Sham, bütün gün burada oturup ne yapacağını söylemeni bekleyecek değilim. Annene mi gideceksin? İstersen seni götürürüm."

"Şey... şey ne olacak..."

Tavanı işaret etti.

"Radon?"

Genç kadın başını evet dercesirte salladı.

"Ha, o mu? Kızarmış bir ekmek gibi oldu."

"Ben eve gidebilir miyim?"

Bu soruyu sorarken sesi korkudan boğuk boğuk çıkıyordu. Benny artık iyice sıkılmaya başlamıştı. Birden her zamanki alaycılığına büründü.

"Sen nereye gitmek istiyorsun? Harrods'a alışverişe mi?"

Shamilla başını iki yana salladı.

"Hayır. Ben bir an önce eve gitmek istiyorum, Benny."
Benny gülümsedi, her şeyin çözümlenmesine sevinmişti.
"İstersen seni bırakırım."

Genç kadın evet der gibi başını salladı.

"Sakin bir şey söyleyeyim deme, Sham. Bu benimle onun arasında bir meseleydi."

O

PATRONUN OYUNU

I 363

Benny işaret parmağını sus dercesine dudaklarına götürdü, Shamilla başını deliler gibi evet anlamında salladı.

Dezzy'yi bıraktılar ve kapıya doğru gittiler.

"Bir dakika."

Shamilla arabaya bindikten sonra Benny bagajdaki bir bidon benzini aldı. Beş dakika sonra alevler altında kalan evi izlemeye koyuldular.

"Ölmüşler midir, Benny?"

Benny omuzlarını silkti.

"Radon'un öldüğünü biliyorum ama Dezzy'den emin değilim. Hâlâ yaşıyor olabilir."

Annesinin evine doğru giderlerken Shamilla yolda hiç ağzını açmadı. Benny arabayı genç kadının annesinin evinin önünde durdurdu, sonra da onu yanaklarından öptü.

"Görüşmek üzere, Sham."

Genç kadın arabadan inerken Benny onu durdurdu. Ona gülümsedikten sonra bir kez daha işaret parmağını dudaklarına götürdü.

"Babana selam söyle, olur mu?"

Bunun bir tehdit olduğunu ikisi de biliyordu. Shamilla babasını dünyadaki herkesten çok severdi. Başını evet dercesine salladıktan sonra gülümsemeye çalıştı.

Evden içeri girerken TV'den gelen müzik sesini duydu, hemen arkasından da annesi seslendi, "Sen misin, Sham?"

Genç kadın annesinin naylon sabahlığıyla kanepeye uzanmış televizyon izlediğini biliyordu. Sigara ve içkiden çok erken yaşlanmıştı.

"Demek bu evin yolunu biliyordun? Yoksa o herif seni kapıya mı koydu?"

Shamilla evin içindeki yoğun sigara kokusunu duydu; bu çocukluğunun kokuşuydu, aslında tüm yaşamının kokusu. Zaten Coco Chatmore ve onun gibi adamlarla birlikte olmasının nedeni de buydu. Annesi gibi olmamaya yemin etmişti. Annesi gibi TV'nin önünde içki ve sigara içip geçilmeyecekti tüm zamanını.

Evinden, annesinin tekdüze yaşamından ve kendini tüm dünyadan soyutlamasından nefret ediyordu. Oysa babası boş zamanlarını sevgilisiyle geçiriyordu. İri göğüsleri ve kıpkırmızı dudak-

3641

MARTINA COLE

lan olan bir İtalyan kadınına kaptırmıştı gönlünü. Shamilla babasını suçlamıyordu, annesi gibi bir kadınla evli olan her erkek mutluluğu elbette başka kadınların kollarında arayacaktı. Shamilla babasını çok severdi, ve onu artık eskisi kadar sık göremediğinden ötürü de annesini suçluyordu.

Bununla birlikte az önce tanık olduğu olaylardan sonra annesinin evi o anda ona aradığı huzuru bulabileceği tek yer gibi geliyordu.

Doğruca yatak odasına koştu ve sonunda annesi merak edip de kızının yanına gittiğinde onun sevgilisi için ağladığını sandı.

"Ah, Shamilla, topla kendini. Hiçbiri bu gözyaşlarına değmez. Allah hepsinin cezasını versin."

Kızı yataktan kalkıp annesine bakarak avazı çıktığı kadar bağırdığında çok şaşırıldı. "Önce senin cezanı versin, anne."

Shamilla ertesi sabah hâlâ ağlıyordu ama annesi her zamanki gibi kızının yanına gidip ne olduğunu sormak zahmetine bile katlanmamıştı. Belki de kızının vereceği yanıtı duymak istememişti.

Bir hafta içinde Shamilla Marbella'daki bir barda iş bulmuş çalışıyordu. Polis onu bulmak için herhangi bir çaba harcamıyordu, bu da onun işine geliyordu. O olaydan sonra yaklaşık altı yıl boyunca annesini bir daha görmedi. Bu da ona, her şeyin iyi bir yanının olabileceği gerçeğini bir kez daha hatırlatmıştı.

Maura ve Garry hâlâ Vic'in kendilerini aramasını bekliyorlardı. Bu arada Maura'nın West End'deki kulüpleri denetlemesi gerekmişti. Herkes son derece tedirgin, sınırlar gergindi. Maura kardeşinin yanından kısa bir süre için olsa bile ayrılmasının iyi olduğunu düşünüyordu yoksa yine birbirlerine gireceklerdi.

Le Buxom'dan içeri girer girmez doğruca kızların bulunduğu yöne gitti. Kızlardan ikisi saç saça baş başa müşterilerin gözleri önünde kavga ediyorlardı. Maura kızların arasına girerken saç telleri ve tırnaklar havada uçuşuyordu. Erkekler kavgaya karışmamışlardı; barda çalışan kızlar söz konusu olduğunda AIDS ve hepatit hastalıkları her zaman ön plana çıkardı.

O

PATRONUN OYUNU

| 365

Maura artık sabrının sonuna gelmişti ve kıvrıkcık saçlı, vampir gibi uzun tırnakları olan ve kavgayı bırakmaya niyetli görünmeyen Afrikalı iriyan kızın yanına yaklaşarak sakın bir sesle konuştu, "Tamam Wanda, hadi bakalım yeter artık."

İki kadın da bunun Maura'nın alışlagelmiş davranış biçimi olmadığını fark ederek anında sustular. Genelde neşe parıltılan olan gözlerinde şimdi buz gibi bir ifade vardı ve yüzü her zamankinden daha solgundu. Saçları bile her zamankinden daha farklı görünüyordu. Maura patlamak üzere olan bir bombaya benziyordu ve kızlara öfkeyle bakıyordu.

"Neden kavga ettiniz?"

Gillingham'lı, gözleri koyu renkli, saçları olan İngiliz kız çaresizlik içinde konuştu. "Erkeğimi elimden almak istiyor, Miss Ryan."

Zenci kız başını hızla iki yana salladı.

"Hayır, böyle bir niyetim yok. Adam onu istemiyor. Almanların zencilerden hoşlandığını zaten herkes bilir."

Maura bakışlarını tavana kaldırdı. Buz gibi bir sesle konuştu. "Benim kulübümde, müşterilerin önünde kavga ediyorsunuz ve benim burada durup sizin bu saçmalıklarınızı dinleyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

İki kadın da bakışlarını yere indirdi ve diğer kızların konuşmalarına dikkatle izlediklerini fark ettiler.

"İkiniz de eşyalarınızı toplayın ve buradan defolup gidin. Kavga edecek başka bir kulüp bulun kendinize."

Kızların şefi bile bu sözler karşısında şoke olmuştu. Kızların kavga etmesi aslında bu tür yerlerde son derece olağandı. Aslında bu tür kavgaların ara sıra olması da gerekliydi.

Eğer Maura o sırada oraya gelmeseydi kavgayı kendi aralarında çözümlenecekler ve sorun ortadan kalkacaktı. Herkes Ryan'ların boğazına değin pislığe battığını biliyordu, dedikodular ortalığa yayılmıştı.

"Hadi, Maura."

Kızların şefi dostça bir tavırla konuşmuştu ama Maura'nın öfkesi hâlâ yatışmamıştı.

"Kapa çenen! Ben bu kızlara müşterilerle ilgilenmeleri için

3661

MARTINA COLE

para ödüyorum. Ama sen bunların başı olarak bunları denetle-yemiyorsan senin yerine başkasını bulurum. Olay bu denli basit işte."

Bu tür sorunlarla ilgilenen havada değildi ve iki kız on dakika sonra kulüpten çıkarılarken Maura bir skandala neden olduğunu fark etmişti.

Korumalara durup dururken bağırdı, onları yüksek sesle azarladı. Sesi salondaki müziği bile bastırmıştı.

İki koruma seslerini çıkarmadılar. Ama bir kadının kendilerine bağırması hiç de hoşlarına gitmemişti, bu yüzlerinden belli oluyordu. Maura korumaların bakışmalarını gördü ve saygınlığını yitirmeye başladığını hissetti. Bu da ona aile sorunlarının artık sokaklarda konuşulmaya başladığını söylüyordu. Michael her zaman insanın nerede durduğunu yanında çalışanların tavırlarından saptaması çok kolaydır, derdi. Şimdi bu

kanıtlanmıştı ve öfke ve bıkkınlık içindeki Maura ne yaptığını düşünmeden iki korumadan birine sert bir tokat attı, adam bunu sineye çekti ama Maura onun bunu asla unutmayacağını anlamıştı. Herkes Vic'ten söz ediyordu ve insanların onu yeraltı dünyasının yeni kralı olarak gördüğü, anlaşılıyordu. Evet, Maura bunun bir yalan olduğunu kanıtlamak için tüm kaynaklarını kullanacaktı. Bu gösteriyi Ryan'lann kazanması şarttı aksi halde intihar mektuplarını yazmaya başlasalar iyi olurdu.

"Nereye bakıyorsun?"

Maura'ya bakan koruma bakışlarını yere indirdi.

"Bana yanıt ver! Ben sizlere avuç dolusu para ödüyorum ama sizler iki şıllığın kavgasını bile engelleyemediniz."

Koruma hâlâ ağızını açıp bir şey söylemeden öylece duruyordu.

"Bir an önce davranışlarınıza çekidüzen verseniz iyi olacak aksi halde ikinizi de kapının önüne koyarım, haberiniz olsun. Ne benim ne de ailemin bu tür şeylere tahammülü var. Yuva öğretmenlerine gereksinmem yok, benim gerçek korumaya gereksinmem var ve bunu beceremeyecekseniz, kapı orada, çekin gidin."

Maura korumalara dik dik baktıktan sonra avazı çıktığı kadar bağırdı. "Ee, ne bekliyorsunuz? Annelerinizin gelip sizleri el-

n

o

PATRONUN OYUNU | 367

lerinizden tutarak eve götürmesini mi? Aldığınız paranın karşılığını verin."

Maura'nın yine de her zamanki gibi öfkelenmediğinin farkındaydılar. Maura buz gibi bir sesle konuşmuş, onlara gözlerinin yaşına bakmayacağını ima etmişti. Küfürlü konuşmanın zaman zaman işe yaradığının farkındaydı ve çok ender olarak da bu şekilde konuşurdu.

Maura'yı en fazla tedirgin eden şey saygınlığının azaldığını açık açık görmesi olmuştu. Buna inanmakta zorlanıyordu. İnsanların üstünde etkili olabilmek için defalarca adını kullanmış, üstünlüğünü her zaman

kanıtlamıştı. Yanında çalışanların ne denli değiştiğini görmek onu çok sinirlendirmişti. Bu tür zamanlarda Maura her zaman güvenilebileceği, başını omzuna dayayabileceği birinin varlığını özlerdi. Bu duyguyu önce Terry'de, sonra Tommy Rifkind'de bulduğunu sanmıştı ama doğrusunu söylemek gerekirse ona her zaman destek olan bir tek Michael olmuştu. Michael onun öğretmeni, danışmanı, akıl hocası ve tek saygı duyduğu erkekti.

Bunun en büyük sorunlarından biri olduğunun da farkındaydı aslında. Erkeklerin çoğuna saygı duymazdı çünkü kendi işleriyle çok meşguldü. İnsan kendisinden daha alt düzeyde olan birine nasıl saygı duyabilir? Ve Maura Ryan söz konusu olduğunda da erkeklerin çoğu içine kapanıyor ve ondan çekiniyorlardı. Ondan korkuyorlar, yanlış bir şey söylemekten ya da yapmaktan ödleri patlıyordu. Maura Ryan, Londra'nın en büyük ailesinin başında olan bir kadındı. Tommy'nin onun yanında durmaya çalışırken çektiklerine şaşmamak gerekirdi.

Sinirden ve yaşadığı gerginlikten başı ağrımaya, ağzı kurumaya başlamıştı. Çalışma odasına gidince rahatlamak amaıyla viski içti. Vic'le işini bitirir bitirmez kendi özel yaşamına çekidüzen verecekti. O ana değin de kapana kısırıldığına farkındaydı.

Ama o gece yaşamında bir daha kolay unutamayacağı bir şey öğrenmişti. Dedikodular çok çabuk yayılıyordu ve Ryan'lann işinin bittiğine ilişkin inanç artmıştı. Ama bu kadın daha ölmemişti ve bunu birkaç gün içerisinde herkese öğretecek-

3681

MARTINA COLE

ti. Ve o zaman da kimin öldüğü kimin yaşamını sürdürdüğünü herkes görecekti.

Tommy gözlerini açar açmaz açtığına pişman oldu. Kendini çok perişan hissediyordu. Karanlık bir yerdeydi. Bedeninin üstündeki tahta panelleri hissedebiliyordu, bacakları hafifçe bükülüydü.

Beyni karıncalanıyordu.

Bir kez daha gözlerini kapadı, korku tüm bedenini ele geçirmişti. Bir çeşit depoda olduğunu varsayıyordu ve birden bir yere gömülü olduğunu hissetti, bunun da tek bir anlamı vardı; birileri onu canlı canlı gömmüştü. Vic'in şaka yaptığını düşündü önce. Ne var ki, bunun şaka olduğunu algılayabilecek bir düzeyde değildi kendisi.

Midesinin bulandığını ve safrasının ağzına geldiğini hissetti ama yavaşça yuttu. Burası zaten yeterince kötü bir yerdi, bir de kusmak kokusuna dayanamayacaktı. Kalp atışlarını dengeleyebilmek için derin derin soluk almaya çalıştı ama bir kez daha paniğe kapılarak avazı çıktığı kadar bağırarak istedi.

Tahtaya çakılan çivilerin seslerini anımsıyordu; Vic'in kendisiyle konuştuğunu da hayal meyal hatırlayabiliyordu. Dizleri ve kollarıyla kapağı kaldırmaya çalıştı ama son enerjisini boşu boşuna harcamak da istemiyordu, çünkü kapağı açamayacağını çok iyi anlamıştı.

Vic ve arkadaşları onun bu lanet olasıca tabutta sonsuza değin kalması için ellerinden geleni yapmışlardı. Carla arkasından telaşla gelen Tony Dooley Senior ile mutfaktan içeri girerken Garry de annesiyle birlikte mutfak masasında oturuyordu.

"Buraya gelmesini istediğinizi söyledim bana, Bayan Ryan."

Sarah evet der gibi başını salladı.

Garry yeğenine soğuk bir bakış fırlattı ve sonra da buz gibi

,O

O

PATRONUN OYUNU | 369

bir sesle konuştu. "Ne istiyorsun, Carla?"

Carla çok sevdiği büyükannesine amcasına bakarken dudakları titremeye başladı ama her ikisi de onun orada istenmediğini açıkça belli etmişlerdi.

"Benny geldi."

Garry omuzlarını silkti.

"Eee?"

Carla burnunu çekti.

"Bilmek istersiniz diye düşünmüştüm. Aynasızlar peşinde, eve iki kez geldiler."

Sarah'ya bakarak yağcılık yaparcasına gülümsedi.

"Ortalığı darmadağın ettiler ama ben her şeyi yerine koydum."

Torununun bu denli küçümsenmesini izlemek Sarah için hiç de kolay değildi. Gülümsemeye çalıştı.

"Otursana, sana çay getireyim. Çok solgun görünüyorsun."

Mutfağın içindeki hava çok ağırlaşmıştı. Sarah çaydanlığa su koydu. Garry'nin dışarı çıkıp onları yalnız bırakmasını diledi içinden. Ne var ki, Garry yerinden bile kıpırdamadı. Arkasına yaslanarak yeğeninin daha da tedirgin olması için ona dik dik bakı.

"Tommy sana aile işiyle ilgili bir şey sormuş muydu?"

Amcasının doğrudan konuya girmesi Carla'yi çok şaşırtmıştı, başını iki yana salladı.

"Elbette sormadı. Hem sormuş bile olsaydı ona hiçbir şey anlatmazdım."

Garry bir kahkaha patlattı.

Carla masaya doğru uzandı, koyu kızıl saçları önüne düştü. Tıslayarak konuştu. "Bilmediğim bir şeyi ona anlatamazdım değil mi? Bir düşün, Garry Amca. Ona ne anlatmış olabilirim ki? Sizler bana hiçbir zaman ailenin bir bireyi gibi davranmadınız ki."

Garry yeğeninini söylediklerinin doğru olduğunun farkındaydı ama yine de ters bir sesle konuşmasını sürdürdü.

"Benny ve Maura hakkında yeterince şey biliyorsun, değil mi?"

,3701

MARTINA COLE

Carla başını önüne eğdi.

"Pazar gazetelerinin yazdığı kadar. Aslında sizlerle ilgili haberlerin çoğunu gazetelerden alıyorum. Sizleri doğru dürüst tanımıyorum bile."

Garry başını yavaşça salladı.

"Maura az sonra burada olacak. Kendine çekidüzen versen iyi olur."

Sarah oğlunun ensesine hafifçe bir şaplak indirdi.

"Yangına neden körükle gidiyorsun? Bırak da çayını huzur içinde içsin, kızcağız. Ben Maura'yla ilgilenirim, gerekirse seninle de ilgilenirim. Artık olanlar oldu. Eğer son olaylar bize hiçbir şey öğretmemişse bile birbirimizin çukurunu kazacağımıza bir arada olmamız gerektiğini öğretmiş olmalı."

Masaya oturarak oğlunun ellerini avuçlarının arasına aldı. Garry annesinin yaşlılıktan iyice porsumuş derisini hissedebiliyordu ve birden karşısındaki bu yaşlı kadına sarılarak onu öpmek istedi.

"Şu günlerde hepimiz birbirimize destek olmalıyız, Garry. Kardeşi ortalığı birbirine katıyor ve Carla buraya gelerek onu gördüğünü söylüyor bize. Artık onun hakkında biraz daha iyi düşünemez misin?"

Garry yanıt vermeye fırsat bulamadan Maura mutfığa girdi ve Garry, halayla yeğenin bakışıklarını gördü. Annesi oğlunun elini sıkıca kavradı ve Garry de aynı şekilde karşılık verdi.

"Carla bize Benny'den haber getirdi, öyle değil mi Garry?"

Garry başını evet dercesine salladı.

"Senin evine gelmiş. Orada sakladığımız silahları almış bu da onun Vic ile Abul'un peşine düştüğünü gösteriyor."

Maura ceketini çıkarıp mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birinin arkasına özenle asarken hâlâ yeğenine bakıyordu.

"Durumu nasıldı?"

Carla omuzlarını silktili, halasının kendisiyle doğrudan konuşmasına sevinmişti.

"Bence onu ifade edebilecek tek sözcük manyakça. Arabada yanında Dezzy de vardı. Onu fena halde hırpaladığını sanıyo-

n

o

PATRONUN OYUNU

rum... Benny sinirlendiğinde nasıl olduğunu sen aslında benden daha iyi bilirsin."

Sarah ayağa kalktı. Maura yumuşak bir sesle konuştu, "Çay istemiyorum, anne. Viski içeceğim." Garry ve Carla'ya bakı. "Bana katılmak ister misiniz?"

Bu barış çubuğu niteliğindedeydi ve özellikle Carla ve diğerleri de bunun farkındaydı.

"Lütfen."

Garry onaylarcasına başını salladı, Maura'nın duruma hakim oluş tarzına hayran olmuştu doğrusu.

Annesinin bunu algılamakta zorlandığının farkındaydı. Sonunda annesinin de rahatlayarak derin bir soluk aldığını fark etti.

"Çok şükür! Ben de içeceğim... tabii benimki sağlık nedenlerinden ötürü."

Hepsi birden başlarını çevirerek yaşlı kadına gülümsediler. Sarah çocuklarının ve torununun sevgi dolu bakışları altında yüzünün kızardığını hissetti. İşte istediği, gereksinim duyduğu şey buydu. Çocuklarının basit ama içten sevgisi.

Maura'nın Carla'yla olan ilişkisinin eskisi gibi olabilmesi için zamana gereksinimi olduğunu biliyordu ama hiç olmazsa birbirlerini boğazlamak için fırsat kollamadıklarından emin olarak bu dünyaya gözlerini kapayabiliirdi. İçkilerini içerken Maura, Garry'ye kulüpte olardan anlattı. Garry şaşırışına benzemiyordu.

"Ganyan bayilerimizden birinin öğle tatilinde basıldığını duydum. Şu bunak Sal Bordy'nin işlettiği. Duruma hakim olmuş ama gidip bir bakmakta yarar var."

Garry içkisini bitirdi. "Çok garip, değil mi Maws? Biz bu heriflere yaşamlarını sürdürmeleri için fırsat tanıyoruz ve adam olduklarını sandıklarında da sırtlarını bize çevirebiliyorlar."

"Kim basmış?"

Garry dişlerini göstererek smth.

"Yahudi Joe."

Maura içkisinden büyükçe bir yudum almadan önce duyduklarını kafasında tarttı. "Vic'in bizimle bağlantı kuracağına inanıyor musun, Gal?"

1371

iÜ?

372 I MARTINA COLE

Garry omuzlarını silkerek sigarasını yaktı.

"Bilmiyorum."

"Asla çalmayacak olan bir telefonu yirmi dört saatten fazla bir zamandan beri oturup bekliyoruz. Bizimle oyun oynuyor ve sana bir şey söyleyeyim mi, Gal, çok pişman olacak."

Öfkeli bir şekilde kadehini masanın üstüne bıraktı, annesi bile kızının güçlü kişiliğini hissetmişti. Maura sigarasını yakarken elleri titriyordu ve hepsi de bunun korkudan değil öfkeden kaynaklandığını çok iyi biliyordu.

Sigarasından derin bir soluk çektikten sonra dumanı savurdu. Kendini denetlemeye çalışırken gözlerini kapamıştı. Carla kendisine yalnızca çok iyi davranmakla kalmayan ama herkesin çok korktuğu bu kadını aldatmayı nasıl düşündüğünü merak ediyordu.

"Beni tuzağa mı düşürmek istiyorlar? Olay bu mu?"

Yeniden sigarasından derin bir soluk aldı. Hepsisi de onun iyice öfkelendiğinin farkındaydı. Öfkesi dalga dalga etrafa yayılıyordu.

"Tamam yeter artık. Artık çok sıkıldım. Şimdi ne yapacağımızı biliyor musun, Garry?"

Garry başını iki yana salladı. Belli belirsiz gülümsedi. Maura da ona karşılık verdi.

"Vice kendisini biraz tedirgin edecek küçük bir armağan göndereceğiz. Bu da onun ortaya çıkmasına neden olacak."

"Bunu nasıl yapacağız? Onun nerede olduğunu bilmiyoruz ki."

Maura neşeli bir sesle yanıt vermeden önce sigarasından bir soluk çekti içine. "Annesine kardeşinin kulağını göndereceğiz."

Garry, Maura'yla birlikte gülmeye başladı. Sarah'yla Carla henüz konuya girememişlerdi.

"Doğu Londra morgundan Karen Harper bize borçlu olduğundan istediğimiz uzvu verecektir."

Garry'nin gülmekten gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Vic'in eski ortaklarını bozguna uğratmaya da başlayabiliriz. Ona lanet olsun. Artık eldivenler çıkarıldı ve istediğimizi yapabiliriz."

"Mantiğın o tatlı sesine ne oldu, Maws? Bu sözleri senin

PATRONUN OYUNU 1373

söylediğine inanamıyorum."

Maura içkisinden büyükçe bir yudum alarak boğuk bir sesle karşılık verdi, "İnansan iyi olur."

25

Sandra Joliff in annesi iki küçük torunuyla birlikte Sandra'nın mezarının bulunduğu Romford'daki mezarlıktaydılar. Hava güneşliydi ve çocuklar annelerinin mezarına giderlerken saklambaç oynuyorlardı. Büyükanneleri Benson & Hedges sigarasını yakarken kenarda beklediler. Büyükannelerinin boğuk öksürüğünün ıssız mezarlıktaki yankılanışını duydular.

Kardeşinden on beş ay daha büyük olan Chantel büyükannelerinin yanlarına gelmesini beklerken küçük kardeşinin elinden tutmuştu. Küçük Rochelle elini ablasının elinden kurtararak annesinin mezarına doğru koştu.

Mezar taşına baktı. Siyah mermerin üstünde alün harflerle annesinin tam adı ve doğum tarihi yazılıydı.

Bunların altında da "Sevgi dolu eş ve anne," sözcükleri yazılıydı. Küçük kız gözlerini toprağa dikti.

Annesinin toprağın altında olduğunu biliyordu. Büyükannesi insanın cennete gitmesi için önce gömülmesi gerektiğini anlatmıştı onlara. Okuldaki bir çocuk ise, annesini kurtların yiyeceğini söylemiş ve bu da küçük kızın kendini kay-bedinceye değin ağlamasına neden olmuştu. Öğretmeni Bayan Harding oğlana yanlarından uzaklaşmasını söyledikten sonra da kurtların dişleri olmadığından hiçbir şey yiyemediklerini açıklamış ve küçük kız da rahat bir soluk almıştı.

Toprak bozulmuş gibi duruyordu. Yere çömelerek oraya ektikleri bitki ve çiçekleri düzeltmeye başladı. Cama benzeyen pembe çakıl taşlarıyla mezarı süslemişlerdi. Annesi görseydi çok beğenirdi; annesi de Barbie bebeklerini kendileri gibi çok sever ve onlarla birlikte oynardı.

Büyükannesi Chantel'la birlikte yanına geldi. Yaşlı kadın uzunca bir süre kızının mezarına baktıktan sonra şaşkınlıkla ko-

n.

3741

MARTINA COLE

nuştı, "Toprak kazılmış gibi, değil mi?"

Chantel evet dercesine başını salladı.

"Belki de çiçek dikmek için yapmışlardır," dedi büyükanneleri.

Torunlarıyla birlikte mezarın yanında diz çöktü ve San-dra'nın mezarına bakı.

"Annemin beni çağırdığını duydum."

Rochelle bu sözleri son derece sakin bir sesle söylemişti. Yüzünde içten bir ifade vardı. Rochelle annesine çok benziyordu. Altmış yaşındaki, çok sigara içmekten ve çok aa çekmekten iyice yorgun düşmüş olan Lily Camborn küçük torununu kucağına alarak fısıldadı, "Annen cennete gitti, hayatım. Uzun zamandan beri de orada. Ama oradan seni ve Chantel'ı yakından izliyor. Her zaman da izleyecek. O İsa'yla birlikte cennette artık. Melek oldu annen."

"Hayır büyükanne, bak dinle."

Chantel'la Lily küçük kızın duyduğunu ileri sürdüğü sesi duyabilmek için soluklarını tuttular.

Hiçbir ses duymadılar.

"Çiçeklerle resim yapmayı bırakın. Buradan çıkıp McDo-nald's'a gidelim, olur mu?"

Birden güneş bulutların arasına girdi ve hava soğudu. Mezarlıklardan her zaman nefret eden Lily kızının mezarının başında da kendini son derece tedirgin hissediyordu. Kendisi dururken canı kadar çok sevdiği Sandra'sımn ölmesi haksızlıktı. Tüm yaşamı bir eğlence gibi algılayan neşe dolu kızı artık yoktu.

Bugünlerde kızını pembe gözlüklerin ardından değerlendiriyordu. Kızının sürekli tartışan, kavga eden, kendinden geçinceye değin uyuşturucu ve içki içen biri olduğunu tümüyle unutmuşu benziyordu.

Birden belli belirsiz bir ses işitince tüm bedeni ürperdi. Hayal görüyor olmalıydı. Yüreği ağzında sese kulak verdi ama hiçbir şey duymadı. Hayal gücü fazla mesai yapıyor olmalıydı. Kızını sıklıkla düşünde görüyordu son zamanlarda. Onu yanı başında hissediyordu. Küçük kızlarına cennette göz kulak olduğuna, onlarla yakından ilgilendiğine inanmak istiyordu... aslında hayattayken bu tür şeylerle hiç ilgilenmezdi.

PATRONUN OYUNU 1375

Bir falcı ona Sandra'nın mutlu ve özgür olduğunu söylemiş, o da buna yürekten inanmak istemişti. Fala karşısındaki bu yorgun bakışlı yaşlı kadını rahatlatıcak bu sözlerinin karşılığında da elli beş poundu cebine indirmişti. Lily kızının mezarında mutsuz ve tedirgin olmasını istemiyordu. Eğer öyle olsaydı geceleri gözüne asla uyku girmezdi.

Kızının tabutunda huzur içinde yattığına inanmak onun için çok önemliydi. Dışarı çıkmak için tabutun kapağını yumruklamasını istemezdi elbette. Kızının ölümünden bu yana oldukça uzun zaman geçmişti ve Vic'in sonunda karısının mezarını yaptırıp mezar taşına hazırlanması çok iyi olmuştu, böylelikle hem kendisi hem de torunları sıklıkla gidip onu ziyaret edebileceklerdi.

Lily kafasındaki aptalca düşünceleri bir kenara atmaya çalıştı.

"Hadi bakalım kızlar, kim daha önce kapıya ulaşacak? Sonra da McDonald's'a gideceğiz, tamam mı?"

Kızlar koşmaya başladılar ve yaşlı kadın da Sandra'nın mezarının başından yavaşça doğruldu. Az önce duyduğu o ses sınırlarını iyice germişti. Ama bunun son derece akılcı bir açıklaması olduğunu biliyordu.

Hayal gücü kendisine oyun oynamıştı. Başını hafifçe geriye çevirerek mezara bir kez daha baktı. Bir şekilde farklı görünüyordu ama bunun neden kaynaklandığını çıkaramıyordu.

Bulutların arkasından yeniden çıkan güneşe doğru başını kaldırdı ve sıcaklığım yüzünde hissetti. Güneşin altında her şey çok daha iyi görünüyordu. İnsanı neşelendiriyor ve yaşadığı için mutlu olmasını sağlıyordu.

Kafasının içindeki tüm ürkütücü düşünceleri bir kenara atmaya çalışarak mezarlığın içinde iki ceylan gibi koşuşan torunları üstünde yoğunlaşmaya gayret gösterdi. Mezarlıktaki ağaçlar rüzgâr yüzünden

hışırdıyorlardı. Lily bir kez daha aynı sesi duydu. Derin bir soluk alarak hızla mezarlığın kapısına doğru gitti, bir yandan da kendi kendine seni aptal kadın, seni, diyordu.

Bir an için Lily mezarın içinden bir ses geldiğine yürekten inanmıştı ve deliler gibi korkmuştu.

Romatizmalı bacakları izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla me-

n

o

3761

MARTINA COLE

zarlığın kapısına doğru gitti. Tommy Rifkind'in sesini duyan en son kişi olduğunun farkında bile değildi.

Leonie, Garry'nin evinde ortalığı toplarken bir yandan da şarkı söylüyordu. Tüm yaşamı boyunca hiç bu kadar çok mutlu olmamıştı. Garry onun kendisini iyi hissetmesi için elinden gelen her şeyi yapıyor o da bundan çok hoşlanıyordu. Hep yanlış ilişkiler yaşamış onu arzulayan erkekler, onu sürekli kullanmışlardı.

On beş yaşına geldiğinde güzel, bakımlı ve çekici bir bedenin doğru kullanıldığında elde ettiği gücü tanımış ve öğrenmişti. Çocukluğundan beri striptiz yapmayı ya da kulüplerdeki o egzotik dansçılardan biri olmanın düşünüyordu. Dolayısıyla da striptizci olmak onun tam istediği bir şeydi ama artık bundan eskisi kadar gurur duymuyor ve Garry'nin yaşadığı bu hayata iyi bir seçenek olduğunu düşünüyordu.

Garry'nin parası ve toplumda şerefli bir yeri vardı ve bunlar da onun çocukluğundan beri bir erkekte olması gereken unsurlardı ama Garry aynı zamanda iyi yürekli bir erkek olup ona saygılı davranıyordu. Leonie,

Garry'nin ilk kez bir kadına karşı bu denli saygılı davrandığını düşünüyordu ve bu konuda da haklıydı. Bu da onu çok memnun ediyordu. Garry ona onu sevdiğini söylemişti.

Genç kadın bu ilişkilerini bir bebekle renklendirmeyi düşünmeye bile başlamıştı. Hem hiç olmazsa ilişkileri iyi gitmediğinde çocuğu kullanarak birkaç kuruş para da sızdırabilirdi. Genç bir kadının her zaman geleceğini düşünmesi gerekiyordu ve Leonie iş kafasına sahip olduğu için kendisiyle gurur duyardı.

Bulaşıkları makineye doldurdu. Tam o sırada da kapının açıldığını duydu. Gülümseyerek hole çıktı ve karşısında duran iriyarı adamı gördü. Garry'yi adamın arkasında görmeyi ümit ederek bakışlarını çevirdi. Aslında karşısında duran bu esmer adamı bir yerlerden gözü ısınyordu.

"Kimsiniz? Garry nerede?"

Güçlü bir sesle konuşmuştu ama sesindeki korku yine de belli oluyordu.

PATRONUN OYUNU | 377

Adam genç kadının derin mavi gözlerine dik dik bakıyordu.

"Sorularımı yanıtlar mısınız, lütfen?"

Leonie korkmaya başlamıştı. Garry gibi biriyle olmanın bedellerinden biriydi bu, aslında aynı şeyleri defalarca Jack'le de yaşamıştı. Onların düşmanları otomatik olan sizin de düşmanlarınız oluyorlardı.

"Garry nerede?"

Benny yumuşak bir sesle konuşmuştu ama ikna edici değildi.

Leonie başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum, nereye gideceğini bana söylemez."

"Ama sana başka şeyler söylediğinden eminim, ha?"

Leonie artık iyice tedirgin olmuştu. Arkasını dönerek mutfağa gitti. Benny onun arkasından gidiyordu.

"Gittiği yerin telefonu var mı?"

Genç kadın bir kez daha başını iki yana salladı.

Artık bu tür saçmalıklardan iyice sıkılan Benny onu saçlarından yakalayarak başını arkaya doğru çekti.

Leonie'nin canı çok yanmıştı.

"Hey! Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Benny içini çekti.

"Cebinin numarası var mı?"

Leonie bir kez daha başını hayır dercesine salladı. Benny genç kadının saçlarını bırakıp salonda etrafı aramaya başladı. Sonunda genç kadının çantasının içindeki cep telefonunu bularak rehber bölümünü incelemeye koyuldu.

Bir şey bulamadı.

Leonie insanları gerçek adlarıyla telefonuna kaydetmeyecek kadar akıllıydı.

Benny telefonları birer birer aramaya başladı. Leonie onu mutfaktan izliyordu. Benny'nin tepeden tırnağa sorun oluşturduğunun farkındaydı ve onun Garry'nin akrabalarından biri olduğunu yeni anlamıştı.

Mickey Ball, gözü yaşlı teyzesinin telefonda kendisine anlattıklarını dinleyen Vic'e bakıyordu. Teyzesi ona birkaç dakika

3781

MARTINA COLE

önce evlerine gelen kesik kulaktan söz ediyordu. Mickey Ball, Vic'in şakağındaki damarın oynadığını gördü, dudaklarını ısırması avını yakalamaya çalışan bir tilkiyi andırıyordu.

"Orosu çocukları! Şimdi beni korkuttuğunu mu sanıyor, o kahpe?"

Yanıdaki sandalyeyi hızla tekmeleyince sandalye Mickey'nin ayaklarına çarptı. Bir an için karşı çıkmayı düşündü ama sonra aklına daha iyi bir fikir geldi. Ryan'lara karşı birlik oluşturmak çok iyi olabilirdi ama Vic Joliff böylesi öfkeli bir durumdayken konuşarak onu daha fazla sinirlendirmek istemiyordu.

Maura ve Garry planlarının birinci aşamasını uygulamaya koyarlarken Sarah da Lee'yle birlikte oturuyordu.

Lee'nin tedirgin bir hali vardı, Sarah, Sheila'nın son olaylar yüzünden ve onların olası yansımalarında Lee'ye dünyayı zindan edeceğini biliyordu.

"İyi misin, oğlum?"

Lee başını iki yana salladı.

"Pek sayılmaz, anne."

Sarah oğlunun sesindeki endişeyi fark etmişti.

"Sheila'yla her şey yolunda mı?"

Lee içini çekti.

"Doğruyu söylemem gerekirse, değil."

Sarah, oğlunun yalnızca çöktüğünü değil ama aynı zamanda da başının dertte olduğunu gördü. Gelini, oğluna hiç de iyi dav-ranmıyordu. Sheila ne zaman iyi davranacağını kestiremezdi. Altı çocuğu vardı, yedinciye hamileydi, Lee onlara tapar ve çocuklarına iyi bir baba, Sheila'yaysa iyi bir eş olmak için elinden geleni yapardı. Ne var ki, gelini oğluna çok acımasız davranır ve onu üzmemekten hiç çekinmezdi.

"Seni üzecek bir şey mi yaptı?"

"Başına yediği o darbeden beri manyak gibi davranıyor anne. Ama doğrusunu istersen bazen onu suçlayamıyorum. Ben bile tüm bu olanlardan bıktım."

"Haklısın bazen ben de senin gibi düşünüyorum. Benny'nin hasta olduğunu artık hepimiz; biliyoruz.

Doğrusunu istersen ba-

PATRONUN OYUNU

zen Janine'in öldüğüne seviniyorum. Ölmeseydi bile oğlu onu bir şekilde mutlaka öldürecekti."

Lee'nin gülümsemeye çalıştığını görerek öfkelenildiğini hissetti. Bu çocukların nesi vardı böyle, her olay karşısında verdikleri tepki aynıydı; gülmek. Her şeye gülerlerdi. Karşılaştıkları sorun ne denli kötü olursa olsun onda mutlaka gülünecek bir şeyler bulurlardı. Ve Benny'yle diğerlerinin yaptıkları bazı şeyler hiç komik değildi; yaşamının en güzel döneminde genç bir adamın başını kesmek ona göre hiç de komik bir olay değildi. İğrenç, gaddarca ve korkunçtu ama kesinlikle komik değildi.

"Tek sorun Benny değil ki, oğlum. Bunu Sheila'nın da anlaması gerek."

"İlgilenmiyor, anne. Benim tüm bu olaylardan elimi çekmemi istiyor ve ben onun istediği gibi davranmazsam da boşanmak istiyor. Garry ve Maura'nın bunlardan haberi olduğu için beni bazı olaylara katmadılar ama bu Vic olayı..."

Omuzlarını silkri.

"Çocuklar nasıl?"

Lee bu kez içtenlikle gülümsedi.

"Çok iyiler. Bebek de, ah anne, bebek o kadar sevimli ve güzel ki."

Sarah oğlunun sevgi dolu bakışlarını görünce uzanıp elini tuttu.

"O zaman eve git sen de oğlum. Ben Maura'yla Garry'ye söylerim."

Lee gülümsedi. Ryan'ların vazgeçilmez özelliği olan siyah saçları ve mavi gözleriyle çok yakışıklıydı.

Ryan'ların güzel insanlar olduğu kuşku götürmezdi ve Sarah çocuklarıyla çok gurur duyardı.

Barişmalarından bu yana Maura bile onu mutlu ediyordu.

"Hadî ailenin yanına dön. İlgilenmen gereken büyük bir ailen var ve olaylar çözümlenmeden önce iyice karışacağına ilişkin bir duygu var içimde."

"Gidemem anne, keşke gidebilsem. Ben de senin kadar bu olaylardan bıktım ama bu son yüzleşmeye Roy bile katılacak. Tek isteğim her şeyin bir an önce en az zararlı olup bitmesi."

Sarah onaylarcasına başını salladı, boşa konuştuğunun

1379

i

, I

,o

o

3801

MARTINA COLE

farkındaydı. Lee yapması gereken neyse onu yapacak ve annesi ne söylerse söylesin onu dinlemeyecekti. Sarah bunu yıllar önce öğrenmişti.

Lee aslında annesine fark ettirmeden onu izleyip duruyordu. Kesik kulak Vic'in teyzesinin evine ulaştığında, ki, şimdiye değin çoktan ulaşmış olmalıydı, mutlaka bir ya da birkaç cinayet işlenecekti. Vic tüm Ryan'lann peşine düşecek ve er ya da geç onları bulacaktı. Vic'in istediklerini elde etme alışkanlığı vardı. Ama öte yandan da aynı alışkanlık Maura'da da vardı.

Lee tüm bunların bir an önce olup bitmesini ve ailesinin yanına dönmeyi diliyordu içinden. Bu iş bittikten sonra aile şirketinden ayrılacaktı. Sheila haklıydı, artık her şey çığırından çıkmıştı. Kendilerinin ve çocuklarının yaşamları tehlikedeydi. Artık bu işlerden elini ayağını çekmesinin ve çok geç olmadan sevgili karısıyla çocuklarının yanına dönmesinin zamanı gelmişti.

Kenny, Maura'yla Thurrock binasının önünde buluştu. Ma-ura'nın arabasına binerken onunla birlikte olduğu için hem seviniyor hem de onun yaratacağı kargaşadan kaygı duyuyordu. Maura'nın kendisini yanına çağırması karşısında gurur duyduğu da kesindi. Bu Maura'nın kendisine saygı duyduğunun somut bir göstergesiydi.

Maura ona gülümseyince Kenny onu son gördüğünden bu yana çok daha özgüvenli göründüğünü fark etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Vic'in teyzesinin evine. Bakalım Vic annesini ve teyzesini rahatlatmak için orada mı?"

Kenny'nin mavi gözlerinde kuşku dolu bir ifade oluştu. Maura ne güzel gözlerin var, diye geçirdi içinden.

Ryan'lann mavi gözlerinden daha farklıydı, daha duru ve berraktı. Ama kesinlikle daha soluk değildi. Aslında Kenny Smith her zaman çok güçlü görünür ve güven verirdi. Karşısındakinin gözlerinin içine hiç çekinmeden bakabilen o ender insanlardan biriydi. Maura onun bu özelliğini işinden ötürü kazanmış olabileceğini düşünüyordu.

PATRONUN OYUNU I 381

"Bence onun bizlerle bağlantı kurmasını beklemen daha iyi olurdu, Maura."

"Bekleyemem, Kenny. Artık eskisi gibi oturup Vic'in beni aramasını bekleyemem. Bizim işimizin bittiğine ilişkin dedikodular ortalıkta kol geziyor ve bu herifi bulup işimizi tamamlamazsak daha büyük sorunlarla karşılaşacağız."

Kenny onu dikkatle dinliyordu. Maura onun bu tavrından oldum olası hoşlanırdı.

"Bir şey daha var. Yahudi Joe'nun dükkânı soymaya kalkışması. Sen de bunu ilginç bulmuyor musun? İçerde adamlan olmalı. Onun tüm bu işler olup bitirken bir yerlerde saklandığından eminim. Vic'le birlikte hareket ettiğinden eminim, kokuyu alıyorum."

Kenny korktuğunun başına geldiğini düşünerek bir an için gözlerini kapadı. Başlarına bunun geleceğinden emindi ve Maura da kendini ateş altına atmaktan çekinmiyordu.

Maura ona baktı. Kenny'nin yüzünde bir kez daha aynı profesyonel ifade oluşmuştu. Tıraşlı kafası, yüzündeki yara izi ve kaslı bedeniyle karşısındakine güçlü ve acımasız biri izlenimi veriyordu. Ama Maura onun son derece ince ve iyi yürekli biri olduğunu biliyordu. Aynı zamanda onun bu kaba saba görünümünden hoşlanan bazı kadınların olduğunu da... Kenny mesleğinde olması gerektiği gibi görünen biriydi ve bu da onun içinde başarılı olmasını ve kadınların kendisine ilgi göstermesini sağlıyordu. Ne var ki, bu söz konusu kadınlar onun gerçek kimliğini görebilselerdi büyük olasılıkla en azından yarısı arkasına bile bakmadan çekip gidebilirdi. Oysa Maura onun gerçek haline bayılıyordu.

Tam ağzını açıp bir şeyler söylemeye hazırlanırken cep telefonu çaldı. İçini çekerek telefonu açtı ve açar açmaz da Vic'in sesiyle irkildi.

Carla ve Joey, Lancaster Sokağı'nda yürüyorlardı. Kavgalarına, çekişmelerine bir süre için ara vermişler ve Benny'nin verdiği parayla alışverişe çıkmışlardı. Maura yeğenini kollarını iki

ti
382 j MARTINA COLE

yana açarak karşılamamıştı ama aralarındaki buzların eridiği açıkça ortaya çıkmış ve bu da Carla'yı çok sevindirmişti. En azından bundan böyle Maura'run ne diyeceği ya da neler yapacağını kara kara düşünüp kaygılanmayacaktı.

Joey bile kendi çapında mutluydu. O günlerde hiç evde otur-muyordu ve oğlunun dnselliğindeki farklılığın bilincinde olan Carla da ona nereye gittiğine ilişkin fazla soru sormuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Carla bu konuda hiçbir şey öğrenmek istemiyordu.

Sokakta yan yana yürürlerken Carla yan gözle oğluna bakı. Çok yakışıklıydı. Tam olarak arkadaş denmese bile birçok tanıdığı vardı. Dışa dönük bir yapısı vardı ve efemine davranışlarından ötürü okulda mutlu olmadığını biliyordu Carla. Ama öte yandan da Ryan'lardan biri olmak onun toplumdan dışlanmasını da engellemişti.

Benny ve Abul'le çok iyi anlaşıyordu. Benny her zamanki gibi garip davranışlarını onun yanında da sürdürürdü ama Abul ona her zaman çok iyi davranırdı. Ama artık hayatta olmadığından bu da sona ermişti. Carla oğlunun babasıyla görüşmediği için kendine zaman zaman kızardı. Oğlu artık yetişkin olduğundan yaşamında bir erkeğe, onun otoritesine gereksinimi olduğunu yeni yeni algılıyordu. Ama eski kocası Malcolm yıllar önce onu sekreteriyle aldattığında karar verilmişti ve bu kararın geri dönüşü yoktu. Maura ve kardeşleri, Malcolm'ın bir daha Carla'yla oğlunun yanına yaklaşmaması konusunda ona gereken uyarıyı yapmışlardı.

Joey büyükannesinin komşularından biri olan ve birçok filmde ya gangster ya da psikopat rollerine çıkmış olan aktöre gülümseyerek el salladı. Aktör de abartılı bir şekilde karşılık verdi. Aktörün evine günün her saatinde yakışıklı delikanlılar gelip giderdi. Temizlikçisi bile Filipinli bir delikanlıydı.

Carla da aktöre gönülsüzce el salladı o da birçok kadının yüreğini yumuşatan o çekici gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Bu kadın senden hoşlanıyor, anne."

"Erkeklerle 'kadın' demekten vazgeçer misin, lütfen Joey? Bu tarz konuşmaların beni sinirlendiriyor."

PATRONUN OYUNU 1383

Joey içini çekti.

"Son günlerde her şey seni sinirlendiriyor."

Carla oğlunun haklı olduğunun farkındaydı ve oğluna bakıp gülümsemeye çalıştı. Oğlu ona sevgiyle bakıyordu, çocuğun kalbini kırdığı için üzülmüştü. Aslında sözleri ve davranışlarıyla sürekli onun kalbini kırıp duruyordu.

"Bak Joey, beni bilirsin ben bazen..."

Joey annesinden uzaklaşarak ön kapının basamaklarını çıktı.

"Lütfen, Joey."

Anahtanyla kapıyı açıp içeri girdi. Carla bir kez daha oğlunu üzdüğü için kendine kızdı. Joey mutfaka giderek ocağa kahve suyu koydu. Carla mutfak masasına geçip oturarak her şeyi düzeltebilecek doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. Neden Maura gibi olamıyordu? Neden onun gibi herkesi olduğu gibi kabul etmiyor ve insanların kendi istediği gibi davranmalarını için onları zorlayıp duruyordu?

"Bak Joey, son olaylar beni bir hayli yıprattı, bunu sen de biliyorsun."

Joey annesinin karşısına geçerek bir kahkaha patlattı. "Ah, sahi mi? Bak söylemeseydin anlayamayacaktım! Ama sevgili anneciğim karşılaştığın tüm sorunlara sen kendin neden oldun. Tommy'nin Maura'yla birlikte olduğunu sen de herkes gibi biliyordun. Ama sen bir aptal gibi davranarak onu Maura'run elinden almaya çalıştın. Oysa ben bile onun gibi erkeklerin ne denli çapkın olduklarını, yaşamlarına heyecan katmak için her şeyi göze alabileceklerini biliyorum. Sen de yeniyetme bir genç kız değilsin, değil mi? Şimdi de benimle uğraşıyorsun. Boş ver, benim artık sana ihtiyacım kalmadı. Seni istemiyorum ve yakında ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

Sanki çok büyük bir sır saklıymuşçasına annesine garip garip bakıyordu. Carla oğlunun yakışıklı yüzündeki ifadeden gerçekten de çok büyük bir sun olduğunu anladı.

"Ne yapacaksın?"

Joey gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Yakında öğrenirsin. Benim de kendime göre bazı sırlarım var, anne."

O

3841

MARTINA COLE

"Ne tür sırlar bunlar, Joey?"

Bir kez daha gülümsedi, annesini meraklandırmaktan çok hoşlanmış.

"Az önce de söylediğim gibi, yakında öğrenirsin."

"Hayat bazen çok acımasız oluyor, Joey."

Joey bu sözlerin üstüne gevrek bir kahkaha patlattı. Annesinin kendisine öğüt vermesi kadar komik bir şey olamazdı. Kadın kendisine inanacak kadar aptal birine bu saçma sapan öğütlerini saklamalıydı.

"Hayat mı? Sen hayat hakkında ne biliyorsun ki? Hiç olmazsa benim bir hayatım var."

Carla onun ne denli öfkeli ve acımasız biri olduğunu bir kez daha anlamıştı ve bu da sinirlenmesine neden oldu. Tıpkı Garry gibi davranıyordu. O da öfkelenildiğinde aynen böyle davranırdı. Joey elinden bir kaza çıkacakmış gibi dik dik annesine bakıyordu.

Joey ocağa döndü ve kahvesini yapmaya koyuldu. "Benimle çocukmuşum gibi konuşma. Gerçeği gör artık anne, biz ikimiz senin düşündüğün gibi birbirlerine sevgiyle bağlı ana oğul değiliz ve artık bunun için de çok geç kaldık. Hadi şimdi kahvelerimizi içelim. Ben sonra çıkacağım, tamam mı?"

Carla karşılık vermedi, aslında ne diyeceğini bilmiyordu.

26

Vic'le konuşmasını dinleyen Kenny kanının donduğunu hissetti. Maura gülmeye başlayınca adam onun kendini denerim altına alabilme yetisine bir kez daha hayran oldu. Oysa heyecandan kalbinin hızla attığından emindi. Maura kendi alanında bir numaraydı, bundan kimsenin kuşkusu yoktu.

"Hayır, sen beni dinle Vic. Kale direklerinin yerini sen değiştirdin. Bunu yaparken de telefon edip haber vermeliydin. Senden gelecek telefonları beklemek yerine daha iyi işlerimizin olmadığını mı sandın?"

O

PATRONUN OYUNU

1385

Vic'in yanıtını dinledikten sonra bir kahkaha patlattı.

"Çok ama çok korktum. Sesimin korkudan nasıl titrediğini duyuyor musun? Ah, özür dilerim, meğerse o titreyen ses senin sesinmiş."

"Hadi saçmalamayı bırakalım, tamam mı? Buluşmak istiyorsun. Bunu biz de istiyoruz. Ama kendi kurallarımızı uygulayacağız ve buluşmayı kendi yöntemlerimizle gerçekleştireceğiz. Artık arkadaşın Jack'in ahırına gereksinimi olmayacağından orada yarın öğlen buluşalım. Silahlı. Tamam mı, Vic?"

Vic'in yanıtını beklemeden telefonu kapatarak Kenny'ye baktı.

"Bu numarayı nereden bulduğunu bilmiyorum."

Kenny başını iki yana salladı.

"Güvenli mi?"

"Hem de en güvenlisinden. Daha dün satın almıştım."

Kenny şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Nereden aldın?"

"İngiliz Telefon Şirketi'ndeki Huysuz Bob'dan. Son birkaç yıldan beri tüm telefonlarımı ondan alıyorum."

"Evet ben de ondan alırım. Acaba Vic'le de mi çalışıyor, ne dersin?"

Maura kaşlarını çattı.

"Olabilir. Bir ara Bob'u görmeye gitsem iyi olacak, ha? Kenny sen de benimle gelir misin? Yarın için Garry'yle oturup konuşmam gerek ondan sonra da birkaç kişiyi daha aramam gerekiyor."

Çocukları yanında olmadığına onları özlemesine karşın Sheila her zaman kısa bir süre de olsa yalnız kalmaktan çok hoşlanırdı. Lavanta yağıyla doldurduğu küvetin içine uzandığında basamakların gıcirtısını ve ayak seslerini duydu.

Tedirginlikle gözlerini kapatarak Lee'nin banyoya girmesini bekledi. Kocasına seslenirken banyonun kapısı ardına değin açıldı. Gözlerini açtığında Vic Joliff in kendisine baktığını gördü.

Vic hayranlıkla gülümsedi.

3861

MARTINA COLE

"Bayan Ryan sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ama konuşmamız gerekiyor."

"Sen burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Sheila elinden geldiğince çıplak bedenini örttü.

Vic ona kenarda duran büyük havlulardan birini fırlattı.

"Şimdi lütfen küvetten çıkın ve aşağıya gelin. Hemen şimdi."

Sheila onu Sarah'nin evine elinde çiçekle geldiği günden hatırlıyordu ve nedense ondan korkmamıştı.

Nedenini kendi de bilmiyordu. Korkması hem de çok korkması gerektiğini biliyordu ama yine de korkmuyordu.

Mümkün olabildiğince hızla kurulandıktan sonra parlak mavi renkteki sabahlığını üstüne geçirdi. Telefonun duvardaki fişinden çekilmiş olduğunu gördü, bu kadan da olur artık, diye geçirdi içinden. Mutfağa doğru giderken bu denli sakin oluşuna kendisi de şaşıyordu.

Vic çay yapmıştı, Sheila mutfaktan içeri girerken başını kaldırıp ona dostça gülümsedi.

"Tüm bunlar için senden çok özür dilerim, Sheila ama başka bir seçeneğim yoktu. Kocanın ailesi beni öldürmeye kararlı."

"Benden ne istiyorsunuz?"

Kahvaltı tezgâhının önündeki yüksek taburelerden birine geçip oturdu.

"Mutfağın çok zevkli döşenmiş."

Sheila gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Vic gülümsediğinde Sheila her şeye karşın ondan hoşlandığını fark etti.

"Buraya neden geldiniz?"

"En büyük balığı ben yakalamak istedim, şekerim ve oltanın ucunda da sen varsın. Hadi şimdi çayını iç, sonra da üstüne bir şeyler giy. Kısa bir yolculuğa çıkacağız."

Kırk yaşlarında olan Huysuz Bob bu lakabı Bristol'deki bir barda çıkardığı kavgadan kazandığını biliyordu.

Hafta sonu için

PATRONUN OYUNU | 387

Bristol'e girmiş ve akşam da bir şeyler içmek için bara gitmişti. Barda o yörede oturan iki delikanlıyla tartışmış sonra da tartışma kavgaya dönüşmüştü Delikanlılardan biri yüzüne bardak atmış, hastaneye götürülen Bob'un yüzüne kırk dikiş atılmıştı. Kasları paramparça olduğundan gülümsediğinde yüzü korkunç bir hal alıyordu. O günden beri de adının önüne bir de Huysuz sıfatı eklenmişti.

Altılı ganyan bayiinde kuponunu yatırmak için sıra beklerken kapının eşliğinde durup yanına gelmesi için işaret eden Maura Ryan'ı gördü. Ama öncelikle kuponu yatırmak isteyen Bob ancak kuponu yatırdıktan sonra kapıya doğru yönelmiş ve Ma-ura'nın yanında durduğu büyük siyah arabaya doğru gitmişti.

"Önce kendi işini bitirmeyi yeğledin, değil mi?"

Maura buz gibi bir sesle konuşmuştu.

"Bin arabaya," dedi Kenny.

Kenny'nin sesi Bob'un tehlikede olduğunu hissettirmişti; eski dostlukları artık bitmiş gibiydi ve kendisine söylenildiği gibi hiç zorluk çıkarmadan arabaya bindi. Maura da yarana geçip oturdu ve bu da onun daha da tedirgin olmasına neden oldu.

"Telefon numaralarımızı başkalarına mı veriyorsun, Bob?"

Maura son derece alçak bir sesle konuşmuştu ve Bob çok tehlikeli sularda olduğunu hissediyordu.

"Bunu da nereden çıkardın, Maura?"

Maura dişlerini göstererek sırıttı.

"Beni aptal yerine koyma, Bob. Sen giderken ben dönüyordum." İşaret parmağını Bob'un yüzüne doğru salladı. "Telefon numaralarımızı Vice sen mi verdin?"

Kenny bile Bob'un yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu.

"Telefon numaralarınızı ona niye vereyim ki? Ben onu tanımam bile."

Bob'un doğru söylediği açıkça belli oluyordu. "Numaralarımızı birilerine verdiğin ortada ama." "Yalnızca senin ailene, başka hiç kimseye vermedim." "Örneğin kime?"

"Yeğenin Carla'ya -telefonunu kaybettiği için ona yeni birkaç numara vermiştim. Ha, bir de Carla'nın oğluna.

Benny'nin iste-

a

o

3881 MARTINA COLE

diğini söylediği için de ona vermiştim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Carla'runki haftalar önceydi ama oğlanınki, yani Joey'ninki yeniydi. O sürekli olarak telefonunu kaybediyor, bunu zaten sen de biliyorsun. Daha dün ona telefonunu boynuna asacağımı söylemiştim. Sürekli olarak ağlayıp sızlayarak bana telefon ediyor ve numarayı yitirdiğini söylüyor..."

"Joey mi?"

Bob evet der gibi başını salladı.

"Dün yine telefon ederek numarayı istedi. Ayrıca kendisi için de güvenilir bir telefon istedi ben de telefonu ona bir saat önce verdim."

"Onu nerede buldun?"

"Portobello Sokağı'nın ucundaki şarap barında. Sonra da onu annenin evine bıraktım."

"Joey'nin yeni telefon numarası ne?"

Bob siyah deri kaplı defterini açarak numarayı söyledi.

"Teşekkür ederim, Bob."

Bob dudaklarını büktü. Estetik ameliyattan sonra ancak bu kadar gülümseyebiliyordu.

"Rica ederim. Şimdi gidebilir miyim?"

Maura evet dercesine başını salladı.

Arabada yalnız kaldıklarında Kenny konuştu, "Aileye yakın biri olabileceğini düşünmüştüm ama bu kadar yakın olacağı hiç aklıma gelmezdi. Vic ona Tommy ya da Abul aracılığıyla ulaşmış olmalı, değil mi?"

"Öyle anlaşılıyor."

Maura'nın gözleri bu yeni ihanet karşısında dolmuştu.

"O çocuğa her şeyi verdim ben, bunu sen de biliyorsun. Mal-colm'ın ihanetinden sonra onu ve annesini yanıma aldım, onlara kol kanat gerdim ve karşılığını böyle alıyorum. Olacak iş mi bu? Şu anda ikisi de karşı karşıya geçmiş bana kahkahalarla gülüyor-lardır, bundan eminim. Bunun çok komik bir şey olduğunu düşündüklerinden eminim. Faturaları ödeyen, aptal, geri zekâlı Maura."

"Kendine bu denli acımasız davranma."

PATRONUN OYUNU

389

"Acımasız mı?" Güldü. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Kenny, ne kadar manyak olursa olsun Benny'nin bile o iki yaratıktan çok daha fazla sadakat duyguları olduğundan adım gibi eminim. Ne matrak değil mi?"

Kenny ona ne söyleyeceğini kestiremiyordu.

"Benim neyim var, Kenny? Önce Tommy ve Carla. Şimdi de Joey. Ve o lanet olasıca Abul. Kimse uzun zamandan beri Abul'ü görmüyordu. Vic'e gitmiş olmalı. Neden sevdiğim insanları oldukları gibi göremiyorum?"

Bir sigara yakü.

"Güya ben çok zeki ve açık göz bir kadını, değil mi? İnsanlar gücümden ve isimdeki başarılarımdan ötürü bana saygı duyuyorlar. Ama bununla birlikte yeğenim ve oğlu beni arkamdan vurabileceklerini ne de Abul'ün aklıma bile gelmedi. Tommy'yle Abul birbirlerini doğru dürüst tanımazlardı bile."

"Bunları önceden kestirmen olanak..."

"Ama kestirmeliydim. Bunların başıma gelebileceğini tahmin etmeliydim, hissetmeliydim. Onların bana kazık atabileceği olasılığını göz önünde bulundurmalıydim, yapmadım. Bu da bana bir şeyi öğretti. Artık bu işler için yaşlandığımı. Artık kendi yargılanma güvenemem ve bu becerim olmadan da bu aileyi yönetemem, bu da benim sorumluluğumu arttırıyor."

"Saçmalama. Sen tanıdığım birçok kişiden çok daha akıllı ve zekisin."

Maura ona bakarak başını iki yana salladı.

"Hayır. Beni dinle. Tommy Rifkind pisliğin tekiydi ve ben bunu anlayamadım, Kenny. Bu gerçeği görmek istemedim. Şimdi de ben o lanet herifle oturup konuşmak istediğim için ailem büyük bir tehlikle karşı karşıya."

Ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Kenny yumuşak bir sesle konuştu. "Bunları önceden kestiremezdin, Maura."

Kenny'nin elini okşayan elini ters bir hareketle itti.

"Kestirmeliydim. Onun ne mene biri olduğunu ilk başta anlamalıydim. Nasıl Terry'nin yaptığı hataları görmezden geldiysem Tommy'kinleri de aynı şekilde görmezden geldim."

"

3901

MARTINA COLE

"Ama sen Terry'yi olduğu gibi sevmiştin."

Maura derin derin iç çekti.

"Onu başka insanların gözleriyle gördüm, Kenny, kendi gözlerimle değil. Cinsellikle sevgiyi birbirine karıştırdım. Terry'yle ve Tommy'yle harika bir cinsel yaşantım oldu. Bunlar da benim çöküşümü hızlandırdı."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"İster inan ister inanma Terry denetimi elinde tutmaktan çok hoşlanan biriydi ve şimdi yeni yeni Tommy'nin de öyle olduğunu fark ediyorum. Benim ne istediğim, hiç önemli değildi. Ben eğer ICI'nın genel müdürü bile olsaydım onlar benim evde küçük bir hanımefendi olmamı isterlerdi. Ben hep karşımdakilerin benden istedikleri gibi bir yaşam sürdürdüm, kendi isteklerimi, kişiliğimi hep bir yana attım."

Kenny bunları aklından geçirdiğini ona söyleyebilirdi ama o sırada susmayı yeğledi.

"Terry'yle birlikteyken, beni evcilleştirmek istedi ve Maura Ryan'ın evlendiği adam olmayı çok istedi. Yıllar önce beni terk ettiği için bir yandan da kendini suçlu hissettiğini de düşünüyorum. Bana kalırsa beni evcilleştirip Yılın Ev Kadını yapabilseydi sonunda bir şey başarmış olduğunu görecekti. Oysa o benim için yaşamımın aşkı, doğuramadığım çocuğumun babasıydı. Benimle birlikte olmak isteyince de sonunda istediğimi elde ettiğimi sandım. Ama bedelini çok ağır ödedim, değil mi? Annemin eskiden dediği gibi, bir şeyi isterken çok dikkatli olun, isteğiniz gerçekleşebilir."

Arkasına yaslandı.

"Tommy'ye gelince onunla olan ilişkim de yalnızca cinselliğe dayanıyordu. Ama o beni pastadan en büyük dilime sahip olmak için istiyordu. Maura Ryan'ın erkeğiydi ve bu da ona ailemin ve kardeşlerimin dışında büyük bir ün veriyordu. Garry ondan nefret ediyordu ve bana kalırsa Tommy de bunun farkındaydı. Beni ve Carla'yı kullandı. Sonunda Carla'run da bunu anladığını sanıyorum."

O kadar üzgün bir hali vardı ki, Kenny onu kollarının arasına alıp teselli etmek istiyordu. Ama elbette bunu yapmadı. Çünkü o kadar yürekli biri değildi. Maura sigarasının izmaritini

n

o

PATRONUN OYUNU I 391

camdan dışarı fırlattı, ön tarafa atlayarak direksiyonun başına geçti.

"Bu lanet herifler için zamanımı yeterince harcadım. Hadi şu işi bitirelim artık, tamam mı?"

Lee ve annesi TV'de Countdown adlı programı izlerken Lee'nin cep telefonu çaldı. Arayan büyük oğlu Gabriel'di, okulda kaldıklarını annelerinin gelip kendilerini almadığını söylüyordu.

"Anne, çabuk arabaya bin. Gidip çocukları almamız gerekiyor," dedi Lee emredici bir sesle.

Sarah oğlunun ses tonu karşısında şaşırmişti.

"Sheila nerede? Çocukları neden o almamış?"

Lee çok tedirgin olmuştu bu yüzden de annesine son derece ters bir sesle yarat verdi.

"Nerede olduğunu bilseydim ben gidip de çocukları okuldan almazdım, değil mi?"

Sarah sırtına paltosunu geçirdi ve Lee annesinin bu denli basit bir işi neden bu kadar uzun bir zamanda yaptığına akıl erdi-rememişti.

"Hadi anne, lütfen elini çabuk tut, tamam mı?"

Bir yandan da birilerinin çocuklarının peşine düşüp düşmediklerini düşünüyordu. Herhalde Vic Joliff bu denli üeri gidemezdi, değil mi? Ama Lee çocuklarına sağ salim kavuşmadan önce bu konuda kesin bir karar vermeyecekti.

Vic ve Sheila, Gants Hill'deki şarküteriden aldıkları kanepeleri yerken bir yandan da kokteyllerini yudumluyorlardı. Sheila bu evi çok beğenmişti; havuzu ve yaşamında gördüğü en büyük TV seti vardı. Frank Sinatra'nın bir videosunu izliyorlardı ve Vic'in bundan çok hoşlandığı anlaşılıyordu.

"Annem de gelip bu filmi izleyebilir mi?" diye sordu Vic son derece kibar bir sesle.

3921

MARTINA COLE

"Fazla bir seçeneğim yok, değil mi?"

Vic ona alınmış gibi baktı.

"Rica ederim Sheila, eğer annemin gelmesini istemiyorsan seni buna zorlayamam. Ben ayrıca senin güvende olduğunu da göstermek istemiştım sana. Eğer başka türlü düşünseydim, herhalde seni annemle taruşürmazdım, değil mi?"

Vic neredeyse başka bir programı olmasını dilemek üzereydi içinden. Bu kadından bir şekilde hoşlanmıştı, belki de bu She-ila'nın alü çocuğunun olmasından ve çocuklarına çok iyi bir anne olmasından kaynaklanıyordu. Lee Ryan'ın iyi bir aile babası olması her zaman hoşuna gitmişti. Vic gerektiğinde insanları takdir etme yeteneğiyle her zaman gurur duyardı.

Sheila'nın dış görünüşü altı çocuk doğurduktan sonra elbette değişmişti ama Kate Moss da altı çocuk doğursaydı o da değişirdi. Ama onun terbiyeli davranışları karşısındakilerin kendisine saygıyla

yaklaşmalarını sağlıyordu ve Ryan ailesinin önde gelen militanlarından olmaması da Vic'i kıskırtıyordu.

Ryan ailesi onun kardeşini kaçırmıştı o da onlardan birinin karısını. İyi bir takas olmuştu. Ryan'lar bile

Sheüa'yı evine getirmiş olabileceğini akıllarına getiremeyeceklerdi. Sheila aile işinin bir parçası değildi ama

Vic'in etiketlerle işi yoktu. Kardeşini ve kokainini kurtarmak ardından Ryan'lann işini bitirmek istiyordu ve bunları olabilecek en kısa zamanda istiyordu. Şu anda elinde olanla idare etmek zorundaydı. Ryan'lar

onunla alay etmişlerdi. Onlarla hesaplaşmadan içi rahat etmeyecekti. Vic Joliff zaten başladığı bir işi asla yarım bırakmazdı.

Düşüncelerini açıklamaya karar verdi. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. İnsanlar, yabancılar bile, onun adam öldürmekten hoşlandığını sanıyorlardı.

Hiç kimse onu yüzüstü bırakmamıştı ve bırakmış olanlar da şu anda bu deneyimlerini anlatabilecek durumda değillerdi. Vic'in dünyasında insanlar ancak bu şekilde ayakta kalabiliyorlardı. Çevreyi saran ün, acımasızlık ve insanları korkutma yeteneği erkekleri delikanlılardan ayıran özelliklerden yalnızca birkaçıydı. Böylelikle hiç kimse sizden küçümser bir ifadeyle söz edemez, sizi kolay lokma olarak göremezdi. Vic, o rezil Ryan'lar

PATRONUN OYUNU I 393

yüzünden tüm bunlardan vazgeçmeye kesinlikle razı olamazdı.

Sheila'dan özür dileyerek mutfağa gitti ve orada aceleyle art arda iki kez burnuna esrar çekti. Kokain sorunu vardı ve kimse de bunun farkında değildi. Ama tozu burnuna çeker çekmez tüm korkularından arınarak kendini bir kez daha yenilmez hissetti. Elli Ryan ailesiyle başa çıkabilecek güçte hissetmeye başlamıştı kendini ve akşam yemeğinde de mafya ve CIA'yi çerez olarak yiyebilirdi.

O, Vic Joliff ti ve bir zamanlar alkolik bir hırsız ve pezevenk olduğu gerçeğini dünyanın göz ardı etmesini sağlayabilecek güçteydi. Akranlarına Vic Joliffin hayran olunacak ve kendisine saygı duyulacak bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Ve daha da önemlisi güneydoğuyu ve İngiltere'deki uyuşturucu pazarını eline geçirebilecek denli güçlü olduğunu da kanıtlamıştı. İngiltere'nin Eskobar'ı olmuştu ve önüne çıkacak insanlara Tanrı yardım etsindi.

Annesinin salondan gelen öksürüklerini duydu, kokain hazırladığı küçük aynada aceleyle yüzünü inceledi. Annesi onu morali bozuk görmekten hiç hoşlanmazdı.

Kadehine bolca rom doldurduktan sonra Nellie Joliffin paltosunu çıkardığı salona doğru gitti.

"Piyangoda yalnızca tek bir numara tutturmuşum, Vic."

Vic gülümsedi.

"Aldırma. Bu benim arkadaşım. Adı da Sheila, anne."

"Tanıştığımıza sevindim."

Sheila kısa boylu yaşlı kadına gülümsedi. Tüm yaşamı boyunca çalıştığı yorgun bakışlarından belli oluyordu. Sheila neden çocuklarını merak etmediğini anlamaya çalışıyordu. Onları bir daha görmeyeceği korkusuyla çoktan deliye dönmüş olmalıydı. Ama öyle değildi. Aslında yaranda çocuklarının olmaması hoşuna gitmişti ve Lee'ye böylelikle bir ders verdiğini düşünüyordu. Bu şekilde belki de Lee gerçekleri daha iyi görebilecekti. Vic'in aslında iyi yürekli biri olduğundan emindi. Ya da en azından olmasını ümit ediyordu. Vic'in annesinin sızlanmalarını sanki dünyanın en büyüleyici sohbetiymişçesine dinleyişini izle-

394

MARTINA COLE

di. Komik ama kendisini kaçırıp ve büyük bir olasılıkla karşılığında fidye isteyecek olan bu düşünceli ve nazik adamdan gerçekten de çok hoşlanmıştı.

Vic annesine bakarak başını salladıktan sonra konuğuna gülümsedi ve yüreğini sıkıştıran tedirginlik duygusundan eser kalmadığını fark etti. Çenesini kapalı tutacak ve dikkatini ertesi gün üstünde yoğunlaştıracaktı. Çocuklarla ve İrlandalıyla konuşmuş, her şey yoluna girmişti. O geri zekâlı Kenny barışçı yollardan anlaşma zemininin aranmasına ilişkin bir yığın zırvakk-tan söz etmişti ama Vic Joliff silahların seslerini duyacağından emindi.

Maura o geceyi ya telefonda ya da birilerini görmeye gitmekle geçirmişti. Ryan'lann dostlarıyla hatta bazı düşmanlarıyla görüşmüştü. Onlarla kâh dostane, kâh tehdit edercesine kah da pohpohlayarak konuşmuştu. Olabildiğince herkesi Ryan'lann tarafına çekmeye çalışmıştı. Vic Joliff in mahvettiği saygınlıklarını yeniden kazanmak için elinden geleni yapmıştı. İnsanlara savaşa girmeden de anlaşmazlıkların çözümlenebileceği konusunda güvence vermişti.

Gerçekte kan dökülmemesinden yanaydı, dökülecekse bile bu en aza indirilmeliydi. Vic'in Ryan'lan ortadan kaldırmasına artık olanak yoktu, büyük olasılıkla kendisi de bu gerçeğin farkındaydı ama artık ok yaydan çıkmıştı. Vic altı yıl boyunca kaçmış, gizlenmişti ve yarın ortaya çıkacaktı. Maura o anı sabırsızlıkla bekliyordu.

O gece saat on birde, iyice yorgun düşmüş olan Maura, Kenny'den kendisi için bir iyilik yapmasını istedi. Kenny, Bing ve Carlton Dooley'le birkaç adamı Yahudi Joe'nun Silver-town'daki yerine değin eşlik etmişti. Joe'yu ofisinde çalışırken buldular. Kapıya dayandıklarında iriyarı korumalar onları engellemeye çalışmışlardı ama karşılanndakilerin kim olduklarını anladıklarında da akan sular durmuş, kenara çekilmişlerdi.

"Burada basamakların yanından ayrılmayın," dedi Kenny be-

PATRONUN OYUNU

I 395

raberindekilere. "Bu işi ben kendi yöntemlerimle halletmek istiyorum."

Joe onların geldiğini fark etmişti. Kenny kapıyı vurmada ofisten içeri hızla girdiğinde yaşlı adamın üstünde paltosu, elinde iki mektupla çalışma masasında oturduğunu gördü.

"Ah, demek sensin, Kenny," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Oysa ben her zaman beni almaya Maura'run geleceğini düşünürdüm. Maura genellikle sözünde duran bir kadındır."

Kenny kaşlarını çattı.

"Senin ve arkadaşların sayesinde yarın çok büyük bir gün olacak. Ryan'larla yandaşları Vic ve adamlarıyla karşı karşıya gelecekler. Ve Maura da senin orada olmanı istiyor, Joe. Bu arada bu gece seni güvenli evlerden birine götürmemi istedi benden. Kavga etmek istemediğini düşünüyorum, haklı mıyım?"

Joe bakışlarını tenha bahçeye çevirdi.

"Evet, haklısın. Bugünlerde artık sadakat diye bir şey yok."

Kenny'nin yüz ifadesi sertleşti.

"Bunu Maura'ya sen söylersin artık, duyduğuma göre bir zamanlar ikiniz çok iyi arkadaşmışsınız. Ona ve ailesine neden bu şekilde cephe aldın, Tann aşkına?"

Joe'nun buruşuk yüzü biraz daha buruştu.

"Farkında mısın bilmiyorum ama kendi soruna kendin yanıt verdin az önce. Ama ben bunu yalnızca Maura'ya açıklayacağım, başkalarına değil. Bu arada senden bir şey rica edeceğim." Elindeki iki mektubu Kenny'ye uzattı. "Bu mektupların yerlerine ulaşmasını sağlar mısın lütfen? Bu, benim son isteğim." Mektuplardan biri Joe'nun kız arkadaşı Camilla'ya yazılmıştı. Hiç kuşkusuz hizmetlerinin bedeliydi bu mektup. Diğeriyse... Kenny zarfın üstündeki adı görünce birden tüm bu acı olaylarda Joe'nun yerinin ne olduğunu anlamıştı.

"Mektuplar yerlerine ulaşacak," dedi. "Hadi şimdi gidelim."

Joe, odadan dışarı çıkıp Bing ve Carlton Dooley'in arasında basamakları inerken birden durdu ve başını çevirip ofisine baktı.

"Hay Allah, az kalsın unuttuyordum. Sizler Dooley kardeşler- ; siziz, değil mi?" diye sordu yanındakilere. Bing konuşmadan başını evet dercesine salladı.

3961

MARTINA COLE
PATRONUN OYUNU
I 39?

"Zamanlama harika. O zaman konuşumla karşılaşmak ilginizi çekecektir. Tavan araşma gidip bakın, ofisimin hemen yanındaki kapıdan yukarı çıkabilirsiniz."

Kenny, iki adamla birlikte ofise doğru gitmeye hazırlanan Bing'e bakarak başını onaylarcasına salladı. Hepsini birden tavan arasından gelen hayret çığlıklarını duydular.

"Abul bu Abul! Şu ipleri kesmek için bir şeyler getirin."

Diğerleri Abul'ün serbest bırakılması için çalırken Kenny ile Joe da bahçede onları bekliyordu. Abul sonunda üst basamakta belirdi. Ayakta durmakta zorlanıyordu, yaralı ayağı yanmıştı, yüzü ve kafasında bant izleri vardı. Diğerleri onu gördüklerine çok sevinmişlerdi.

"Ne oldu, dostum? Biz senin Tommy Rifkind'le kaçtığını sanıyorduk," dedi Bing.

"Bunları sana o mu yaptı? Miss Ryan senin hain olduğunu ilan etti. Bizleri ele verdiğini düşünüyor," dedi Carlton arkadaşını uyarmak istercesine.

Abul yanıt vermek için ağzını açtıysada Joe ondan önce davrandı.

"Kardeşini kimin öldürdüğünü sorsana."

Abul boşuk bir sesle karşı çıkmaya çalıştı.

"Hayır! Ben değilim... Vic yapmıştı..."

Kenny ona doğru bir adım attı.

"Şimdi mantıklı olmaya başladı her şey. Vic'in Tony'yi tanımadan ona yaklaştığına hiçbir zaman inanmamıştım. O işinde çok iyiydi, böyle bir şeyin olmasına izin verebilecek kadar amatör değildi. Gerçek bir profesyoneldi. Hem zaten o yapmışsa neden orada durdu ki? Neden işe başlamışken Maura'yı da öldürmedi? Hayır, kendi kişisel nedenleri olan başka biri bu işi yaptı ve bu kişinin mutlaka Tony'nin tanıdığı biri olması gerek... Neden yaptın, Abul? Seni zorlamış mıydı?"

Bir an için oldukça gergin bir sessizlik oldu ve hemen arkasından da Dooley'ler tek bir vücut gibi öne doğru bir adım attılar. Sonra da Abul'ü demir basamaklardan aşağı yuvarladılar ve üstüne çullandılar. Birkaç dakika sonra Kenny onlara durmalarını söyledi.

n

l

Maura'nın Abul'ü ertesi günkü toplantıda görmek istediğini biliyordu Kenny. Ama onun ertesi sabaha değin yaşıyor olması mucize olacaktı.

Ertesi sabah şafakla birlikte Garry, Roy ve Tony Dooley Senior, Jack Stern'in ahırına gitmişlerdi. Garry adamlarını çevreyi dolaşp güvenli olup olmadığını anlamaları için göndermişti.

Roy diğerlerine düşüncelerini yüksek sesle ifade etti.

"Sanki mucize gibi buraya gelip gidebilir, değil mi?"

Garry evet dercesine başını salladı.

"Çocuklar çevreyi didik didik ettiler. Kuş uçulmuyorlar."

"Çok uzakta olduğunu sanmıyorum. Gelecek değil mi?"

Tony başını iki yana salladı.

"Bilemiyorum, gerçekten de bilemiyorum."

"Ve o lanet olasıca Benny... buraya geldiğinde Roy, ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim.

Kendine ne sanıyor? Roy Rogers falan mı?" dedi öfke içinde Garry.

Roy konuşmadan önce derin derin soluk aldı. "Elinden geleni ardına koyma, Gal. Dürüst olmam gerekirse, bunun benim suçum olduğunu düşünüyorum. Beni aradığında ona gerekeni söylemeliydim. Şimdi ona ihtiyacımız olduğunda ortalıkta yok. Çocuğa belki de biraz fazla sert davrandım. Artık hiçbirimizin onu görmek istemediğini söyledim."

Hepsi de Roy'un sesindeki korku ve hüznü fark etmişti.

"Bağlantı kurmamasına inanamıyorum.

Garry ve Tony bir şey söylemedi. Onlar da Roy gibi içlerinden Benny'nin hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyordu ama kimse bu kaygısını yüksek sesle dile getiremiyordu.

"Ya o lanet olasıca Abul'e ne oldu? Bu konuda hâlâ kafam biraz karışık."

Roy kendini yeniden toparlamıştı. Abul'ün Tony Dooley Ju-nior'lardan birini öldürmesi ve düşmanla birlik olması hepsini hem çok şaşırtmış hem de kaygılandırmıştı.

"Onu ele geçireceğiz," dedi Garry, Tony Senior'un koluna ha-

3981

MARTINA COLE

fifçe dokunarak. "Ve Maura ona her şeyi anlattırarak."

Tony gülümsemeye çalıştı, Roy ve Garry, Tony'nin sırtını sıvazladılar.

Arabalar ahırın girişine doğru yaklaşıyordu. Onlarla çalışan herkes kendilerine kısa bir brifing verilmesi için oraya gelmişti. Garry şöyle ya da böyle o dönem piç kurusunu ele geçirmeye kesin kararlıydı.

İşler artık kişisel olmuştu; Vic ipin ucunu iyice kaçırmıştı.

Gerry Jackson'ın geldiğini görünce gülümsedi. Yaşına ve başındaki o garip peruğa karşın yine de insanlara gözdağı verircesine bakıyordu ve yıllar önce kulüpte çıkan yangının neden olduğu yaralar yüzünden de olduğundan daha ürkütücü bir görünümü vardı. Michael Ryan'ın en iyi arkadaşı olduğu için gençlerin arasında efsaneleşmiş ve bu da onu gençlerin gözünde kahraman yapmıştı.

Garry, Gerry'nin elini sıktıktan sonra dostluk ve saygı göstermek amacıyla da kolundan tuttu.

"Geleceğini biliyordum, Gerry."

Gerry dişlerini göstererek sırttı.

"Böylesine büyük bir eğlenceyi dünyada kaçırmazdım, Garry. Bil bakalım dışarıda kim var?" Kendi sorusunu kendisi yanıtlarken gülümsüyordu. "Dört oğlum."

Gerry'nin oğulları doğup büyüdükleri yer olan Kent'in uyuşturucu baronları olmuşlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse onların izni olmadan doklara hiçbir şeyin girip çıkmadığı söylentisi ortalığa yayılmıştı. Manş Denizi'ndeki trafik de onlardan soruluyordu ve Garry son yıllarda onlarla birlikte çok iş yapmıştı. Onların güvenilir ve çağdaş insanlar olduklarını düşünüyordu. Bu işte de yanlarında olup onlara destek olmaları çok hoştu. Çok az kişi Vie Joliffin karşısında yer almaya cesaret edebilirdi ve Garry düşündüklerinden daha geniş kapsamlı ve farklı bir güç oluşturmalarına seviniyordu.

Ryan'lara Doğu Londra ve Deptford'daki Asyalılar, Güney Londra'daki Batı Hintliler destek veriyorlardı. Ve bu iş biter bitmez de yeniden birbirlerinin gözlerini oyacakları kesindi. Vic bu kez ne tür bir çeteye karşılaşacağını bilmiyordu. Maura ne der-

n

PATRONUN OYUNU 1399

se desin, bu bir savaştı ve bu savaşı da kesinlikle Ryan'lar kazanacaktı.

Yıllardan beri ilk kez Garry kendini bu denli canlı hissediyordu ve bundan sonraki birkaç saatin her saniyesinin tadını çıkarmaya da kesin kararlıydı.

27

Buluşma sabahı saat onda Benny sonunda Maura'yla evinde görüştü. Halasıyla konuşmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Tahmin ettiği gibi Maura sakin ve mantıklıydı ama onunla herhangi bir şeyi oturup tartışmayı reddederek toplantının öğle saatinde olacağını bunun için de kendisini rahatsız etmemesini söyleyerek telefonu kapatmıştı.

Benny bu konuşmadan hemen sonra ahıra doğru yola koyulmuştu. Öfkeden yerinde duramıyordu ve beyaz bir kamyonetin içindeki dört yeni arkadaşı da onun arkasından geliyordu. Asya kökenliydi, Forest Gate'deki Bangladeşli bir ailenin dört çocuğuydular ve dördü de Abul kendilerine yıllar önce kötü davrandığı için ondan nefret ediyordu. Benny eski arkadaşının hem güçlü Ryan ailesiyle olan dostluğundan hem de

Benny'nin arkadaşı olmaktan ötürü kuşkulan üstüne çekmeden bazı cinayetler işlediğini yeni yeni fark ediyordu.

Herkes onların çok yakın arkadaş olduğunu biliyordu ve Benny de bundan emindi. Ne var ki, daha en başından itibaren Abul'ün bambaşka hesapları vardı. Ama Benny onu yakaladığında ona asla unutamayacağı bir ders verecek ve sonra da onu öldürecekti.

En büyükleri Ricky D, her zaman Benny'yle iyi geçinirdi. Yıllarca ortak dostları Radon Chatmore aracılığıyla uyuşturucu ticareti yapmışlardı. Ölümünden sonra boşalan yeri en yakın akrabası doldurmuş ve Benny'yle aralarında yeni bir dostluk kurulmuştu.

Şimdi ailesini görmeye gidiyordu ve yanında yeni oluşturdu-

400 | MARTINA COLE

ğu adamları vardı ve eski dostlarının ölümleri onun aileye olan mutlak bağlılığının kanıtıydı. Gergindi, Ricky ve kardeşlerinin karşısında aptal yerine konulmamak için dua ediyordu.

Ailesinin az sonra girişeceği en büyük savaşta bir kenara atılmıştı ve kesik kafa olayından sonra da insanların bir numaralı düşmanı ilan edilmişti. Kesik kafa olayı her aklına geliştirdiğinde de sinirleniyordu. O kafayı saklamak yerine ondan hemen kurtulmalıydı. Saklamakla büyük aptallık yapmıştı ve ama kesik kafanın dolabın içinde olması fikri çok hoşuna gitmişti. Bununla birlikte tüm bu karmaşaya neden olan Carol bebeklerini düşürmekle kalmamış ortalığın birbirine girmesine neden olmuştu. Carol eğer o denli aptal ve geri zekâlı biri olmasaydı bunların hiçbiri başına gelmeyecekti.

Ama en azından bu olaydan gerekli dersi çıkarmayı bilmişti. Ailesinin vereceği her görevi en iyi şekilde yerine getirecek ve Ryan'lann en başarılı üyesi olduğunu herkese kanıtlayacaktı. Sonra da onların kendisinden özür dilemelerini sağlayacaktı. Ama şimdi biraz pişmanlık yaşamalarında bir sakınca yoktu.

Maura'nın daha fazla canını sıkmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Jack'in ahırına doğru giderken kendinden hoşnut olduğunu hissediyordu. Maura'nın onun için hazırlık yaptığından emindi. Onun, aileye ne olursa olsun sadık olduğunu ve her zaman da sadık kalacağını bilmeleri gerekiyordu.

Kendisi de bir Ryan'dı ve bununla gurur duyardı. Maura sonunda onu anlayacaktı, çünkü o ailesine çok bağlı bir insandı. Ayrıca güçleri Ryan ailesi olmaktan, bir başka deyişle Londra yeraltı dünyasının kraliyet ailesi olmaktan kaynaklanıyordu.

Ryan'lar için kan bağı her şeyden çok daha önemliydi.

Sarah kendine çay yaptıktan sonra bir dilim de ekmek kızarttı. Çocukları beslemiş ve şimdi de TV izliyorlardı.

Benny yakalandığında ve Michael sokakta vurulduğunda hissettiği gibi aynı sıkıntıyı hissettiğinde.

Sheila'yı eğer Vic kaçırmışsa ortada çok ciddi bir sorun var demekti. Eşlerden birinin kaçırılması Roy'a göre zamanın değiş-

PATRONUN OYUNU

| 401

tiğini gösteren bir simge niteliğindedeydi. Artık dünyanın çivisi çıkmıştı. Küçük kızlar, çırılçıplak TV ekranında boy gösteriyorlardı. Düzenin değiştiği artık açıkça hissediliyordu. Ama yine de Vic gibi insanların neden ailenin kadınlarını işe bulaştırmaya çalıştığını anlamakta zorlanıyordu.

Kahvaltısını ederken bir yandan da çayını yudumluyordu. Ne acıkmış ne de susamıştı ama bir şekilde oyalanması gerekiyordu.

O gün nedense sürekli olarak Michael'ı düşünmüştü. Evde ki hava onun öldüğü ve Benny'nin yakalandığı günkü gibiydi. Canı gibi sevdiği Michael.

Bu can sıkıcı düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Yaşam sorunları olmadan da yeterince zordu. Ama içindeki sıkıntı iyice artmıştı ve Sarah'nın korkudan midesi bulanmaya başlamıştı.

Önlüğünün cebinden tespihini çıkardı. Bu tespih birçok krize tanık olmuştu. Zeytin ağacından yapılmış ve o da kendisi gibi çok yaşlanmıştı. Bu düşünceye gülümsedi. Evet, tespihi de yaşlanmıştı. Bir kez daha haçı öptü ve hem çocuklarının hem de Sheila 'run sağ salim eve dönmeleri için dua etti.

Hayalinde onları görmek istediği gibi canlandırdı; küçük, tertemiz ve güneşli bir pazar günü kiliseye gitmek için kapının önünde annelerini bekleyen çocuklar.

Hayalinde canlandırdığı bu imge gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu. Sarah çocuklarının boşa harcanmış yıllarını düşünerek ağlamaya başladı.

Hepsinin boşa harcanmış yıllarına.

Vic, Ryan'larla, korumalarının gözüpek savaşçılar gibi Jack'in ahırını doldurduklarını biliyordu. Zaten onun da beklediği buydu. Bununla birlikte henüz göstermediği bir iki numarası daha vardı. Düşüncelerini toplamak amacıyla başını iki yana salladı ve biraz esrar çekebilmek için Range Rover'ıra kenara çekti. Korumaları onu izliyordu ve Vic onların eldeki tüm kartların masaya serileceği düşüncesinden kaygılandıklarını hissediyordu. "Boşuna, kaygılanıyorsunuz, benim de kendime göre bazı planlarım var."

Korumaları dikkatli olması konusunda onu uyarılmışlardı ama Vic artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu kestiremiyor-du. Artık hiçbir şeyden emin olamıyordu. Buluşmadan önce o kadar çok esrar çekmemesi gerektiğinin kendi de farkındaydı. Ama Sheila ve annesi iyice kafasını karıştırmışlardı. Kokainini geri almayı ve Ryan'ların tümünün ölmesini istediğini unutmamıştı. Hepsinin, büyük bir saygı duyduğu Maura'yla ilgili her şeyi öğrenmesine karşın onun da ölmesini istiyordu. Ama Ma-ura'nın küçük düşürülmesi gerekiyordu ve bunu yapacak tek kişi de kendisiydi.

Kenny'nin Maura'yı yatağına atmak için can arağını biliyordu. Bu düşünce gülümsemesini sağladı. Kenny yaşamıyla ilgili büyük bir şok yaşayacak bir diğer kişiydi. Ryan'lara olan sadakatlerinden vazgeçecek diğer birkaç kişiden biriydi Kenny.

Vic'in halletmesi gereken birkaç işi vardı ve bunları halledecekti. En önemli kartlar onun elindeydi. Ryan'lar ne düşünürlerse düşünsünler avantajlı durumda olan kendisiydi. Yaşlı başlı korumalar yerine iriyan ve ürkütücü adamları vardı. Aslında bu adamlar onun kazanmasını sağlayacak kişilerdi. Bu düşünce rahat bir soluk almasına neden oldu.

Ama öncelikle onlara denetimin kendisinde olduğunu göstermesi gerekiyordu. Bir başka deyişle, düşmanın karşısında ne yapması gerektiğini bilen tek kişi olduğunu göstermesi. Kendisine en sadık adamlarından biri olan Mickey'nin camdan dışarı baktığını gördü. Vic dikiz aynasında onunla göz göze geldi, Mickey ona gülümseyerek bir sigara yaktı.

"İrlandalının da toplantıya geleceğini duydum, bu yüzden hepimizin hazırlıklı olması gerek, silahlarınızı ateş etmeye hazır hale getirin."

İrlandalının da olaya karışacağı haberi, adamları rahatlatmıştı. Yavaşça derin bir soluk aldılar. Hiçbiri IRA'yla karşı karşıya gelmek istemiyordu.

Mickey Ball içinden eski dostu Vic'in kendisini kaygılandırmaya başladığını düşünüyordu. Vic işe son derece akıllı başlamış ve kendini tümüyle işine odaklamıştı ama zaman içerisinde bu davranış biçimi çok çirkin bir hal almıştı. Bu yalnızca es-

lo

PATRONUN OYUNU 403

rardan kaynaklanmıyordu. Vic çabuk sinirlenen ve kontrolünü sık sık kaybeden bir insandı.

Ama o gün hepsinin gündemi farklıydı. Kendi gündemini şimdiden Vic'e anlatmanın bir gereği yoktu.

Vic yoğun trafiği görmezden gelerek avazı çıktığı kadar şarkı söylüyordu. Son birkaç dakikadan beri yanlış şeritte gidiyordu ama kimse bunu ona söylemek istemiyordu. Her zamanki gibi söylediği şarkı baştan sona bildiği tek şarkı olan Flipper'di.

Şarkıyı söylerken Range Rover'daki adamlar göz ucuyla birbirlerine bakıyorlardı. Birden Vic Joliffin yanında yer almak bu ister İrlandalıyla olsun ister olmasın onlara hiç de iyi bir fikir gibi gelmedi.

"Vic yola çıkmış. Şimdi Mickey Ball haber verdi," diye açıkladı Gerry Jackson.

Garry başını onaylarcasına salladı. Maura ve Kenny de gösteri yerine geldiklerine göre artık işe başlayabilirlerdi. Garry her tarafa adamlarını yerleştirmişti. Ahırın dört bir yanı sarılmış ve polisler de haber verilmişti. Toplantı sona erince ortalığı onlar toparlayacaklardı. Geriye polisin Vic'i ve öldürülmüş adamlarını bulmak kalacaktı.

Adamlar son dakika ayrıntılarını bir kez daha gözden geçirirken Kenny ile Maura sigaralarını içiyorlardı. Beyaz bir kamyonet ahırın önünde durdu. Benny ve adamları savaş kahramanları gibi bir edayla araçtan indiler. Maura alçak sesle homurdandı.

"İyi misin, Maws?"

Benny herkesin tahmin ettiği gibi yine amacına en kestirme yoldan ulaşma çabası içindeydi.

Göz ucuyla Garry'nin elinde silahla tozlu yolda kendisine doğru koştuğunu gördü ve amcasının yüzündeki ifadeyi görünce korkuyla irkildi.

"Sen nerelerdeydin?"

Benny korkusunu gizlemeyi becerdi. Orada bulunan herkes onun bu becerisine hayran kalmıştı. Herkes umursaması gerek-

4041

MARTINA COLE

tiğini düşünmesine karşın Benny sanki hiç umursamıyor gibi bir havaya girmişti.

"İyiyim, Gal. Yanımda birkaç arkadaşımı getirdim. Sana anlatacak birçok şey..."

Garry ona tüfeğin sapıyla sert bir şekilde vurunca Benny eğilerek dizlerini tuttu. Maura araya girerek kardeşinin Benny'ye bir kez daha vurmasını engelledi.

"Biz her şeyi öğrendik, geri zekâlı. Bu pis işi yaptırmak için bu çocuklara ihtiyacımız olduğunu mu sanıyorsun? Sence biz bu kadar aptal mıyız?"

Garry diğerlerinin duymaması için son derece alçak bir sesle konuşmuştu ama Benny amcası sanki kulağına avazı çıktığı kadar bağırılmışçasına onu duymuştu. Benny'yi en çok üzen Roy'un yüzündeki tiksinti dolu ifadeydi.

"Sen kendini ne sanıyorsun, Benny?" diye haykırdı Garry. "Polis seni tutukluyor ve sen polisin elinden kaçırıyorsun, sonra tek kişilik bir gösteri sergileyerek insanlara saldırıyorsun, onları kaçırıyorsun ve daha sonra da son derece sakın bir şekilde buraya geliyor ve hepimizin tek kurtarıcısı gibi bir tavır takınıyorsun. Sen başının ne tür bir belada olduğunun farkında mısın? Senin yüzünden hepimiz az kalsın mahvoluyorduk."

Amcası avazı çıktığı kadar bağırılmaya başlamıştı. "Evet, kendini ne sanıyorsun? Artık bu pisliğin içinden seni çekip çıkaramayız. Seni kurtarmak için ödediğimiz paraların haddi hesabı yok. Bu kez çok fazla ileri gittin. Dolabın içindeki kesik kafadan sonra işlediğin üç cinayet, kundakçılık ve güpegündüz adam kaçıрма olaylarını bizler bile algılamakta zorlanıyoruz. Yapamayacağın bazı şeyler olduğunu anlayamayacak kadar mı kalın kafalısın?"

"Ben onu düşünmüyordum, Garry.

"İşte senin sorunun da bu zaten, Benny, hiçbir zaman düşünemezsin, değil mi? Burası güneydoğu, lanet olasıca Vahşi Batı değil. Tüm bunları önemsememen beni çok ürkütüyor. Sevgilinin bir zamanlar erkek arkadaşı olduğu için o zavallı delikanlının kafasını kestir."

Benny amcasının söylediklerine karşılık vermeden Maura

PATRONUN OYUNU 1405

hepsine susmalarını işaret etti. Gerry, Maura'ya doğru elini sallayarak telefonuyla konuşuyordu.

"Görölmüşler."

Garry başını evet dercesine salladıktan sonra Benny'yi çamurun içine doğru itti. Benny kollarıyla başını örterek amcasının kendisini tekmelemesine ses çıkarmadı. Onları izleyen adamlar Benny'ye hayran kalmışlardı ama bir yandan da zekâsıyla ünlü bir aileden gelen Benny'nin nasıl bu denli aptal olabileceğini merak ediyorlardı. Genel karar Benny'nin bu zekâdan nasibini almadığı yönündeydi.

Benny dayak yemenin verdiği aşağılanma duygusunu sineye çekti ama bir gün bunu Garry'ye ve orada hiçbir şey yapmadan duran babasına ödeteceğini çok iyi biliyordu.

Sonunda Maura araya girdi ve Benny, Garry'nin kendisine yaptıklarını halasının önemsemediğini gördü ve kardeşinin haklı olduğunu düşündüğünü anladı.

"Rettenden sapağına gelmişler. İçeri girmemiz gerek."

Garry evet dercesine başını salladı. Gerry ve Tony Dooley, Benny'nin içeri girmesine yardım ettiler. Benny küçük bir çocukla bile kavga edebilecek durumda değildi, bırakın bir çete savaşına karışmayı. Bu ona çok ağır geliyordu ama bunu sindirmesi ve unutmaması gerektiğini de çok iyi biliyordu. Öte yandan da birkaç saat sonra ne olacağını çok merak etmesine karşın yine de hiçbir şey sormadı.

Ahırın içinde yaralarını sarmaya çalışırken yanındaki adamların silahlı olduklarını fark etti ve tam o sırada bu adamların yalnız kalmaması için orada olmadıklarını tersine kendisine bekçilik yaptıklarını fark etti ve içini büyük bir korku kapladı.

Vic, Jack'in ahırına doğru giden yola sapınca üç IRA elemanını gördü. Frene basarak yavaşladı. Bir yandan da gülümsüyordu. Ancak o zaman açık camdan başına doğrultulan silahı fark etti ve tuzağa düşürüldüğünü anladı.

Michael Murphy dişlerini göstererek sırıttı.

"Selam Vic. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, dostum. Ryan'larla görüşeceksin, değil mi?"

SI

.:||>

I

4061

MARTINA COLE

Vic kanının donduğunu hissetti. Öfkeden tir tir titremeye başladı.

"Seni ikiyüzlü..."

Murphy bir kez daha sırıttı.

"Arkaya geç, Vic."

Murphy onu ceketinin yakasından yakalayarak Range Ro-ver'dan dışarıya çıkarttı, üstünü başını iyice aradı ve sonra da sıradan bir tavırla arka koltuğa itti. Mickey Ball'in, kendilerini karşılamaya gönderilen Tony'nin oğullarından biri olan Bing Dooley'yle el sıkıştığını görünce utanç ve aşağılanmadan yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Vic köşeye sıkışıldığının farkındaydı. Ama bunların başına gelebileceğini tahmin etmeliydi. Ne var ki, hiçbir şekilde kuşku-lanmamıştı.

Az önce çektiği esrar etkisini göstermeye başlamıştı. Büyük bir bunalımın eşiğindedi. Elini cebine sokarak kendisini havalara uçurabilecek paketi parmaklarıyla sıkıca tuttu.

"Esrar mı istiyorsun, Vic?"

Mickey Ball'in sesi buz gibiydi. Bing'in çocukları Vic'i tuttu ve kelepçeyi taktılar.

"Yüzünü gözünü morartmayın! Yara bere içinde kalmasın, tamam mı?"

Bing'in sesi son derece otoriter çıkmıştı ve diğerleri de onu ikiletmeden söylenenleri yaptılar.

Vic etrafını saran korumalara nefretle bakı ama artık yapabileceği bir şey yoktu.

Maura, Vic'in Range Rover'ının Jack'in ahırına giden dar yola paralel bir şekilde park edilmesini izledi. Bu yolu Jack'le ziyaretçilerinin dışında kimse kullanmadığı için herhangi bir trafik tehlikesi de söz konusu değildi. Vic sürüklenerek arabadan indirildi.

Ahırdan içeri girer girmez Benny'yi gördü ve ona bakarak sırttı. Benny onun bulunduğu tarafa tükürdü.

Bir saniye sonra da Lee, Vic'in yakasına yapışmıştı.

"Karım nerede?"

PATRONUN OYUNU

Vic gülümsedi ama konuşmadı.

Bu soruyu Mickey Ball yanıtladı.

"Güvende, merak etme. En iyi iki adamım karınla Vic'in annesinin yanında. Birkaç dakika sonra yola çıkacak, tamam mı?"

Lee gözle görülür bir biçimde rahatlamıştı. Birilerinin karısının canını yakmasından çok korkmuştu ve Sheila'yı kendi gözleriyle görmeden önce de rahat bir soluk alamayacaktı. Vic'e saldırmak üzere yaklaştı ama Garry ve Tony onu durdurdular.

"Yüzünde yara bere olmayacak, tamam mı?"

Lee başını evet dercesine salladı.

Maura, Kenny'yle birlikte içeri girerken Vic ona dikkatle bakıyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı ve dudaklarını büzmüştü.

"Merhaba, Vic."

Vic dişlerini göstererek sırttı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve kel kafası da kokainden ve yaşadığı bu sıkıntıdan ter içinde kalmıştı.

"Piyangoda en büyük ikramiyeyi yakalamış gibi hissetmelisin kendini Maura."

Maura başını iki yana salladı.

"Biz hiçbir zaman böyle olmasını istememiştik Vic, ama senin de gördüğün gibi işler bu noktaya gelince yine de en iyisinin bizler olduğu bir kez daha ortaya çıkıyor. Bu ülkede bize destek verecek daha çok kabadayı var."

Vic güldü.

"Eh, umarım bu da senin kendini daha güvende hissetmeni sağlar, Maura."

Maura onun bu aptalca tavırları karşısında başını iki yana salladı.

"Bunu sen istedin, Vic. Beni öldürmeye çalıştın, Roy'un karısını öldürdün. Sandra'ya asla elimizi sürmeyeceğimizi bilmen gerekirdi. Bu olaylara aileleri katmaya sen başladın, biz de-ğil."

"O konudan yeni emin oldum, Maura. Evet sizlerin o olaya karışmadığınızı çok yeni fark ettim. Biraz geç oldu ama San-dra'm öldü... bazen doğru dürüst düşünemiyorum."

Özellikle esrar çektikten sonra, diye geçirdi içinden Maura.

1407

.o

4081

MARTINA COLE

ji !

Vic'in titreyen ellerine bakan Maura bunun korkudan değil ama esrardan olduğunu anladı. Dört bir yanı Ryan'larla sarılmış olmasına karşın Vic'in korkmadığı açıkça görülüyordu. Bu da Ma-ura'nın işine geliyordu. Eğer istediklerini elde edebilecekse Vic'in sakin ve işbirliği içinde olması gerekiyordu.

"Olayları bir de senin ağzından duymak istiyorum, Vic," dedi Maura. "Olaylar yaklaşık alü yıl önce sarpa sarmaya başladı. Polisler çevremizi "sardılar ve bizleri ele geçirmek için harekete geçtiler."

"Evet," dedi Vic.

Maura yüzüne bir şamar yemişçesine bir adım geriledi.

"Seni piç kurusu seni! Ben ve benim adamlarım ancak onlardan yardım istediğimizde polise haber veririz.

Onlara şirin görünmek için yaltaklanmayız."

Vic başını arkaya atarak etrafını saran her an ateş etmeye hazır asık suratlı korumalara karşın kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ben genel bağlamda demek istemiştım. Ryan'ları kastetme-miştim. Ama tüm toplantılarınıza 'Ağzında Bakla İslanmayan' Abul Haseem de katılırdı, değil mi?"

"O ikiyüzlü orospu çocuğu!" diye bağırdı Garry. "Onun ciğerinin beş para etmediğini biliyoruz artık ama..."

Vic üzüntülü bir tavırla başını iki yana salladı.

"Aslında bir şey bildiğiniz yok. Bu kadar uzun zaman dayanmanız bence bir mucize."

Maura uyanrcasına kardeşine baktı. Aslında işin bu denli uzamasına hiçbir zaman izin vermezdi ama o gün zaten hiçbir şey olağan değildi ve bu işi sonuna değin götürmek için de Vic'in davranışlarını sineye çekmeleri gerekiyordu.

"Tommy'yle olan bağlantısına daha sonra geleceğim. Açıgözlü Rifkind'ler onun varlığından haberdar olduğundan çok önce Abul sizinle çalışmayı kafasına koymuştu. Buna kesin kararlıydı. Ve onu işe kimin aldığını biliyor musunuz? Size karşı yapılan tüm kampanyaları yürüten Rebekka Kowolski. Ya da o günlerdeki soyadıyla Rebekka Goldbaum. Ve sonra da size karşı cephe aldı, değil mi?"

Maura yüzündeki ifade kadar sert bir sesle karşılık verdi.

PATRONUN OYUNU I 409

"Bunu ben de tahmin edebilirdim. Ancak bir kadın böyle bir intikam alabilirdi, yani bizim adımızı, şerefimizi beş para ettikten sonra aileye girerek elimizdeki her şeyi alan birinin ancak intikam peşinde koşan bir kadın olması gerekir. Ama işi yürütebileceğine gerçekten inandı mı, işte bunu çok merak ediyorum."

"Rebekka ve Joe kendilerini yalnızca uyuşturucu işiyle sınırlandıracaklardı. Abul de diğer işlerle ve güneydoğudaki uyuşturucu dağıtımıyla ilgilenenecekti. Yıllardan beri bu kargaşanın içinde kendi işini kurmaya çalışıyordu. Hemen hemen herkes bunu biliyordu ama yalnızca sizler göremediniz nedense."

Garry, Vic'in üstüne atılarak onu yumruklamaya başladı.

"Onu ver bana artık. Yeterince dinledik. Ben onu..."

"Bırak!" diye emretti Maura "Fazla uzun sürmeyecek Gal, ama söyleyeceklerini dinlememiz gerekiyor. Ama doğrusunu istersen ben Rebekka ve Joe gibi iki ümitsiz vakanın bizim uyuşturucu trafiğini ele geçirmeyi düşündüklerine bile inanmakta zorlanıyorum ya neyse."

"Evet iş tam bu noktada da bizler olaya katıldık. Kısa bir süre sonra bir bankacıya gereksinimleri olduklarını fark ettiler, emeklilik fonunu oluşturmaya çalışan Jack, güneydoğunun dışındaki dağıtımıcılar, Liverpool'lu dostlarımız ve kim olduğunu kolayca tahmin edeceğimiz dağıtımıcılarla bağlantı kuracak kişi. Sizleri yeraltı dünyasından silip atacaklardı ve ardından biz devreye girecektik. Bu arada biz de arkamıza yaslanarak sizi izlemeye koyulduk. Doğrusu çok eğlenceliydi! Ryan'lan içerden ele geçirmeye başlamışlardı ve bunu da fısıltı gazetesiyle yapıyorlardı. Çok hoştu doğrusu! Tommy çocukluğundan beri yaşamadığı tüm Noel'leri bir anda yaşıyormuş gibi bir duyguya kapıldığını söylemişti."

Maura bu sözlerle tepki göstermemeye karar vererek Vic'in anlattıklarını sakın bir şekilde dinlemeyi sürdürdü.

"Daha sonra ben neredeyse unutmaya başladığım yıllar önce başlamış ve Belmarsh'da sona ermiş o serüvenimi hatırladım. Aslında bu sanıldığı kadar da kötü bir deneyim değildi, hapiste birçok kişiyi tanıdım ve birçok yararlı şey öğrendim.- işlerimi bıraktığım yerden sürdürebilirdim ama akıla planlar yapabilmek için zamana ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ne var ki yal-

ı-1

4101

MARTINA COLE

PATRONUN OYUNU

1411

nızca o geri zekâlı Abul bekleyemedi. İşlerin çok ağır işlediğine karar vererek Tommy Rifkind'i beni beklemeden harekete geçmesi konusunda ikna etti. Tommy'yle birlikte seni ve beni birbirimize karşı kışkırtarak boğazlarımıza sarılmamızı sağlayacaklardı Maura, ya da bu gerçekmiş gibi varsayacaklardı.

"Arabana bombayı o koydu - senin yerine eski polisin ölmesine bir türlü inanamadı. Sandra'yla Roy'un karısını o öldürdü ve Tommy B'ye Lana Smitt'le annenin peşine düşmesini yine o söyledi. Kenny herkesin sevdiği biriydi ve Abul bunun insanların Ryan'lara duyduğu nefreti daha da arttıracığını düşünmüştü. Babası Abul'le birlikte olduğundan Tommy B de kendisine söylenenleri düşünmeden yerine getirdi, ama yaşlı kadını öldürmeye karşı çıkararak bunun yerine onu tartaklamakla yetindi.

"Daha sonra da hapiste beni görmeye geldiler. Oysa ben onların çoktan öldüklerini sanıyordum. Bunun Ryan'lann çete savaşının bir sonucu olabileceğini düşünüyordum. Rebekka ipleri eline almaya başladı. Akıllı ama ağzı kalabalık bir kadındı ve senin hakkında atıp tutuyordu. Abul bu kadına sinir oluyordu. Ve onu öldürerek... belki de Ryan'lara bu şekilde kartvizitini bırakmak istemişti."

Maura midesinin bulandığını hissetti. Tüm bunları, onca yıldan beri tanıdığı dostu ve sevgilisi tarafından aldatılmayı, ihaneti sindirmekte güçlük çekiyordu. Neyse ki hiç olmazsa içlerinden birini ele geçirmişlerdi ve onun işini de çok yakında göreceklerdi. Ama diğeri onların elinde değildi. Onu yargılayamayacaklardı.

"Tommy nerede?" diye sordu Maura.

"Ne önemi var, Maura? Yoksa özledin mi?"

işte bardağı taşıran son damla olmuştu. Kenny ona doğru atılarak yüzüne sert bir yumruk indirdi. Vic dengesini yitirdi. Bir an için yere düşer gibi oldu ama son anda kendini toparladı ve hiçbir şey olmamışçasına omuzlarını silkti.

"Bu sun mezarıma değin götüreceğimi söyleyeyim. Onun hesabı görüldü, Maura. O iğrenç bir herifti. Yeğeninle düzştü, Benny'yi kullandı... hepsinden kötüsü bana kazık attı.

"Tommy Rifkind sadakat sözcüğünün ne anlama geldiğini

bilmiyordu. Konuşarak, her şeyi anlatarak öz oğlunun hayatını kurtarabilirdi. Bunu sen de ben de bir an bile düşünmeden yaparız Maura çünkü aile kavramı bizim için çok önemlidir. Joss'un sorunlarından biri de bu zaten."

Başını üzüntülü bir şekilde salladı ve onlar Tommy Rifkind'in dalavereleriyle başlarına neler geldiğini düşünürken son isteğini söylemeye karar verdi.

"Artık kartlar masanın üstünde ve ben buradan ve sizlerin yanından elimi kolumu sallayarak çıkmayacağımı çok iyi biliyorum. Sizden tek istediğim annemle Justin'i bu işe karıştırmayın. Sizinle işbirliği yaptım, değil mi? Siz de benim bu isteğimi yerine getirin."

İstemeye istemeye ona saygı duymaya başlayan Maura tamam dercesine başını salladı. Vic vahşet meraklısı bir psikopattı, uyuşturucu bağımhıydı ama yine de değer yargıları Tommy Rifkind'den kat be kat üstündü. Bu onların dünyasında bile saygı duyulan çok önemli bir unsurdu.

Vic'in rahatlamış bir hali vardı.

"Teşekkür ederim, Maura. Sen bunlardan çok daha iyi olduğunun farkındasın değil mi? Hatta eski dostum Kenny'den bile daha iyisin. Kenny'ye bakınca onun sana karşı olan duygularını hemen anlıyorsun."

Yüzü kızaran Kenny dışarı çıktı.

"Son bir kez daha esrar çekebilir miyim? Hiç olmazsa böylelikle gülümseyerek Tann'yla buluşabilirim," dedi Vic, Kenny'nin arkasından. Arabaların motor sesleri duyuldu ve Vic umursamaz bir tavırla, "Yeni yaşam başlıyor."

Sheila çocuklarını kollarının arasına alarak onları öpücüklerle boğdu. Çocuklar annelerinin bir arkadaşına gittiğini sandıklarından anneleri kendilerini öper öpmesiz hemen yarıda bıraktıkları çizgi filmi izlemek için TV'nin başına koştular. Sheila o akşam çocuklarını erken yatırmaya ve ertesi gün de okula göndermemeye kararlıydı. Lee'nin artık somut bir karar vermesinin zamanı gelmişti ve bunu bir an önce yapsa çok iyi olacaktı. Sheila

n

C)

4121

MARTINA COLE

da kocasının içinde bulunduğu korkunç dünyaya kısa bir süre için bile olsa girdiğinden artık hepsinin bu dünyadan uzaklaşmaları gerektiğini düşünüyordu. Lee öldürülmeden, sakat kalmadan ya da Sheila onu terk etmeden bunu gerçekleştirmek zorundaydı.

Sarah'yla birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"İyi misin, şekerim?"

Sheila evet dercesine başını salladı.

"İyiyim. Vic bana çok iyi davrandı, biliyor musun? Kendimi hiç kötü hissetmedim, inan bana."

Sarah bu sözleri onaylarcasına başını salladı.

"Vic... evet çok kibar. Bir zamanlar Michael'in en iyi arkadaşıydı. Asknda Michael eğer bugün hayatta olsaydı bunları hiçbiri olmazdı..."

Sheila gözlerini kapadı ve Saralının konuşmasını kesmedi. Anılarından söz eden yaşlı bir kadının sözünü kesmemek en doğrusuydu.

28

Abul, Joe ve Vic ahırda gözaltında tutuluyordu. Çevrelerindeki temizlik operasyonunu izlerken bir yandan da kendilerine sıranın ne zaman geleceğini düşünüyorlardı.

Vic anlatacaklarını anlattıktan sonra içine kapanmıştı. Artık ortaklarını suçlamaktan da vazgeçmişti. Kendini son derece yorgun hissediyordu ve kaderine boyun eğmişti. Lockerbie havayollarının uçaklarından daha hızlı düştüğünü hissediyordu. O anda yalnızca birazcık esrara gereksinimi vardı ama orada bunu bulma şansının da olmadığını biliyordu.

Benny dışarıda park etmiş Ryan'lann arabalarından birinin içinde oturmuş Vic'in Range Rover'ının baştan aşağı yıkanmasını izliyordu. Ailesinin sorumluluğunu üstlendiği bu büyük

PATRONUN OYUNU

413

operasyonu izliyor ve hayranlıkla başını sallayıp duruyordu. Maura gerçekten de çok akıllı ve zeki bir kadındı, bundan kuşkusu yoktu.

Garry onu görmezden gelip yanından geçip gidince Benny babası dahil herkesin kendisini görmezden geldiğini fark ederek üzüldü. Kısa bir süre sonra Roy dışarı çıkınca Benny yumuşak bir sesle bağırdı.

"Lütfen, baba."

Roy durup oğluna bakı. Bir zamanlar ona çok düşküdü ve onu çok severdi. Oysa şimdi oğlunun yüzündeki ifadeye dayanamıyordu. Evet, Michael'a çok benziyordu ama onun milen-yum versiyonu olmuştu. Benny bencil ve tehlikeli biriydi; o zavallı sevgilisi bile onu olumlu yönden etkileyememişti. Tüm hıncını o masum delikanlıdan çıkarmış ve doğmamış çocuğunun ölmesine neden olmuştu.

Ryan ailesi Şu anda sahip olduklarını ele geçirmek için Şiddet kullanmışlardı. Roy bunun farkındaydı ama onların kullandıkları Şiddet kontrollüydü ve somut nedenlere dayanıyordu. Ailesi Şiddetle her zaman saygı çerçevesinde bağ kurmuştu ve bunu da saygın ve gerektiği için kullanmışlardı. Oysa bu delikanlı, öz oğlu salt eğlence olsun diye Şiddete baŐvurabilecek kapasitedeydi. Oğlunun içinde bulunduğu kötü duruma karşın Roy bunun çok iğrenç olduğunu düşünüyordu.

Benny'nin yüzündeki yalvarıŐ dolu ifadeyi görüfice az kalsın yumuŐayacakü. Ama hemen sonra dolabın içindeki kesik başı düşününce kiminle karşı karşıya olduğunu fark etti.

"Baba lütfen benimle konuş. Özür diledim, değil mi?"

Roy yavaşça arabaya yaslandı. Oğluna yakından bakarken Benny babasının bir gece içerisinde on yaş daha yaşlandığını fark etti. Saçları sanki daha çok beyazlaŐmıŐtı ve yüzünde yorgun bir ifade vardı.

"Bu kez özür dilemek işe yaramıyor, Benny, çok ileri gittin."

Benny artık bu sözlerden ve davranışlardan bıkmıştı. Olan olmuştu artık bunun geriye dönüşü yoktu. Bu yüzden bunu uzatmanın bir anlamı yoktu. Ama öte yandan bu duygularından babasına söz etmemesi gerektiğini bilecek kadar kurnazdı da.

Ailesinin davranışlarına bakan biri Benny'nin kraliçeyi falan öldürdüğünü sanırdı. Eğlence olsun diye yapmıştı, hepsi bu ka-

I

414 I MARTINA COLE

dar işte. Eğer eline bir fırsat geçerse yine aynı Şeyi yapardı ve o zaman da lanet olasıca kafayı kesinlikle bulunmayacak bir yere saklardı.

Ailesinden gerekli dersi almıştı. Eğer kendine iyi bir gelecek istiyorsa başını öne eğip oturması gerekiyordu.

Peki ama onlar neden bir an önce Benny'yi cezalandırıp bu işe bir nokta koymuyorlardı ki?

Roy arabanın yanından uzaklaştı. Arkasından bakan Benny babasının ne denü bitkin bir tavırla yürüdüğünü fark etti. Oysa yıllar önce, çocukken babası onu iri omuzlarının üstüne alır, birlikte koŐarlardı. İçindeki acılardan kurtulması için ona hep yardım etmiş, her istediğini yapmıştı. Babası onu çok severdi. Benny bunu biliyordu. Çok büyük bir yıkıma neden olmuştu, ailesinin özellikle babasının başına böylesi bir bela açtığı için gerçekten de çok üzülüyordu ama bunun da çaresi bulunacaktı. Zaten her zaman bir are bulunmaz mıydı? Bir süre sonra babası yine eskisi gibi olacak ve onu da diğerleri izleyecekti. Her Şeyin ötesinde Benny de aileden biriydi.

Garry, Maura'nun planına gülüyordu ve Kenny de bunun çok zekice olduğunu kabul etmiŐtı. Ahırın ii artık hemen hemen boşaltılmıŐtı ve operasyonu tamamlamak için doğru zamanı bekliyorlardı. Yapmaları gereken tek bir Şey kalmıştı onu da yaptıktan sonra herkes evine gidebilecekti.

"Sana bir Şey söyleyeyim mi, Maura? Sen gerçekten çok kurnazsın."

Bu sözleri ona bir zamanlar Michael söylerdi ve Maura da kendini çok iyi hissedirdi. O anda da kendini eski güzel günlerdeki gibi hissediyordu. Az sonra son nokta konulacak ve herkes kendi yoluna gidecekti.

Kenny onun yanında durarak temizleme operasyonunu dikkatle izliyordu.

"Burada nelerin olduğunu kimse anlamayacak, değil mi?"

"Evet, anlamayacak."

"Garry çok haklı. Sen gerçekten de tanıdığım birçok erkekten

PATRONUN OYUNU I 415

hem daha kurnaz hem de daha zeki ve akıllısın. Ve bu da bir iltifat falan değil."

Maura gülümsedi.

"Artık her Şeyin bitmesini istiyorum."

"Bunu hepimiz istiyoruz. Vic'in Tommy'ye ne yapmış olabileceğini düşünüyorsun. Herkesin izi bulundu ama kimse onun hakkında bir Şey söylemek istemiyor. Neden acaba?"

Maura omuzlarını silkerek viskisinden büyükçe bir yudum aldı.

"ÖlmüŐtür. Bunu yüreğimde hissediyorum."

"Üzöldün mü?"

Bu yanıtlanması zor bir soruydu.

Maura karşılık vermeden önce bir süre düşündü. "Pek sayılmaz."

Kenny'nin yüzündeki rahatlamayı görünce gülümsedi.

"Sen çok iyi bir insansın, biliyor musun?"

Kenny bu sözlere gülümseyince Maura, Kenny'de herkesin gördüğü gibi yüzünde yara izi olan bir gangsteri değil dürüŐtlük dolu gözleri ve dostça gülümsemesi olan birini gördü.

"Bunu sakın kimseye söyleme, bu bir sır."

Maura'nın aklına bir Şey gelip yüzü gölgeleninceye değin bu sözlere birlikte güldüler.

"Bu gece çok korkunç bir Şey yapacağız."

Kenny bir süre karşılık vermedi.

"ok kötü olduğunu ben de biliyorum ama gerekli," dedi sonunda. "Bu da her Şeyin sonu olacak, Maura. Bu öykü bitecek."

Maura başını evet dercesine salladı ve sonra da elindeki viski bardağına baktı.

"Umarım, Kenny, gerçekten de biter artık."

Sarah yatağına uzanmıştı ama ne yaparsa yapsın kendini bir türlü rahat hissetmiyordu. Sancısı daha da artarak kolundan göğsüne değin her yarunu kaplamıştı.

Carol'in nasıl olduğunu düşündü. Torununun çocuğunu yitirmek ona çok ağır geliyordu. Neredeyse Maura'nın bebeğini yi-

o

4161

MARTINA COLE

tirmesi kadar acıydı. Bu düşünce son günlerde aklından hiç çıkmıyordu. Yıllar boyunca o çocuğun doğmamış olmasının çok daha iyi olduğunu düşünmüştü ama şimdi bundan eskisi kadar emin değildi. Maura doğuştan anaç yapılı bir kadındı, onun bir düzine çocuğu olmalıydı.

Sarah bu tedirgin edici düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

O günü ne zaman düşünse kendini her zaman suçlu hissedirdi. Suçlu ve bezgin. Kızını elinden tutmuş muayenehanesi o daracık arka sokaklardan birinde olan doktora götürmüştü. Doktor kızının içinde yeni yeni yaşam bulmuş varlığı hiç düşünmeden kazıyıp çöpe atmıştı. Tüm bunlar da onun, Sa-rah'run komşularının kendilerini görmelerinden utandığı, kızına ve ailesine leke sürmek istemediği için gerçekleşmişti.

Yasadışı bir bebek. Oysa bu şimdilerde kimsenin üstünde bile durmadığı bir kavramdı ama o günlerde insanın mezara değin beraberinde götüreceği bir utanç ya da leke niteliğindedeydi. Evet, Sarah bu lekeyi taşımaktan çok korkmuştu ve elbette Mic-hael'in göstereceği tepkiyi de düşünmüştü.

Oysa şimdi bunları düşündüğünde her şey son derece komik geliyordu. Ailesinin bulaştığı onca pislikten sonra Maura'run evlilik dışı bebeğinin hiçbir önemi kalmıyordu. Çocuk doğsaydı bugün yetişkin bir erkek ya da kadın olacaktı ve Sarah onu çok sevecek, bağına basacaktı ve Maura'run da bir çocuğu olmuş olacaktı. Seveceği biri olacaktı.

Turuncu kabin içinde bebekten arta kalan parçacıklar birden gözünün önünde canlandı. Sarah bu tatsız görüntülerden uzaklaşmak için telaşla gözlerini kapattı.

Ne var ki, görüntüler hâlâ oradaydı.

Sancısı yeniden başlamıştı, sancıyı azaltmak için yan döndü. Maura'ya yaşattıklarından ötürü gönlünü alacaktı. Buna kesin kararlıydı. Gözlerini kapatarak dua etmeye başladı.

"İsa'nın Kutsal Yüreği..."

Tanrı iyi yürekliydi. Tann'nın kendisine huzur vereceğinden emindi. Maura'run doğmamış çocuğuna, kendi çocuklarına ve kocasının ruhuna dua etti. Bu dünyadan çekip gitmeden önce her şeyi doğru bir şekilde yapmasının önemli olduğuna inanıyordu. Canla başla dua etmeyi sürdürdü. Bunun dışında ne

/*>

PATRONUN OYUNU I 417

yapması gerektiğini kestiremiyordu. Sancısı artmıştı, göğsünün üstünde büyük bir ağırlık duyuyor ve soluk almakta zorlanıyordu.

Dua ederken bir yandan da derin derin soluk almaya çalışıyordu ama göğsündeki sancı buna izin vermiyordu.

Benny ve kesik baş birden gözlerinin önünde canlandı. Benny kesik başı kollarının arasında tutuyordu ve kahkahalarla gülüyordu. Benny'nin hata işlediğini ya da yanlış bir şey yaptığını düşünmediğini biliyordu. Hiç olmazsa sevgili oğlu Michael bu kadar kötü biri değildi, en azından kibar ve terbiyeliydi. Ve Michael yaşama en zor yerinden başlamıştı, oysa Benny varlık içinde dünyaya gelmiş, her istediği yapılmıştı. Ama bununla birlikte Benny zır deliydi ve neden olduğu son olaydan daha kötü bir şeyi yapmasının yalnızca bir zaman meselesi olduğunu yüreğinde hissediyordu.

Tüm bunlara karşın Sarah onu çok severdi. Benny ona sarıldığında ya da gülümsediğinde kendini dünyanın en şanslı kadını gibi hissedirdi. Vahşi bir hayvanın kendisine güvendiği gibi bir duyguya kapılır ve kendini çok özel hissedirdi. Benny'nin içindeki sevgi çok azdı ama bunu büyükannesine vermekten çekinmezdi. Bu duygu da kendisini seçilmiş biri gibi hissetmesini sağlardı.

Sarah'nın kalbi hızla atmaya başladı. Ter içinde kalmıştı. Yeniden dua etmeye çalışı, bir yandan da bir an önce yeni günün başlamasını bu karabasan gibi gecenin sona ermesini diliyordu içinden. Yeni gün ne getirirse getirsin bunun kendisini yıldırmayacağını biliyordu. Annesinin bir zamanlar sıklıkla söylediği gibi Tanrı insanlara sıkıntılara dayanabilecek gücü verirdi. Sarah son derece inançlı bir kadındı. Belki de sabah saat sekizdeki ayine gitmesi iyi olacaktı. Her ayine gidişte kendisini yeniden doğmuş gibi hissederek, tüm kaygılarından arındığını duyumsardı.

Tony Dooley'yle Gerry Jackson park lambasıyla aydınlatılan ahin ve çevresini dolaştılar. Tertemizdi. Tek bir suç unsuru bile kalmamıştı, onların orada olduklarını gösterecek ne bir lastik izi

4181

MARTINA COLE

ne de ayak izi vardı. Adli üp açısından bakıldığında herhangi bir delil söz konusu değildi.

Eski güzel günlerden söz ederken ahırın içinde oturmuş esrarlı sigaralarını tütürüyorlardı. Hepsi de artık o sıkı günlerin sona erdiğini ve huzur içinde evlerine dönebileceklerini düşünüyordu.

Ya da polisler geldiğinde bunu umuyorlardı. Ancak o zaman oradan çekip gideceklerdi.

Acele etmiyorlardı.

Tony Dooley bir diğer esrarlı sigarayı sarmaya başladı.

"Beklemekten nefret ederim, ya sen?"

Gerry başını evet dercesine salladı.

"Başka bir seçeneğimiz yok ama, değil mi? Aynasızlar geldiklerinde artık her şey sona ermiş olacak. Sana garip gelebilir Tony ama ben nedense Vic'ten her zaman hoşlandım. Michael'la ben eskiden ona eşek şakaları yapar dururduk. Her şey nasıl da değişti, değil mi?"

Tony evet der gibi başını salladı.

"Hem de nasıl." Esrarlı sigarasından bir soluk çekti sonra da alçak bir sesle ekledi. "Ben aslında en çok Roy'a üzülüyorum."

Gerry içini çekti.

"Ben de. Eğer Benny benim oğlum olsaydı onu öldürürdüm."

"Kaçığın teki olduğunu hepimiz biliyoruz ama yine de yaşantısı kolay olmamalı. Aslında daha çocukken onun icabına bakılmıyordu."

Gerry arkadaşının bu fikrine katıldığını belirterek oğullarından hiçbirinin bu denli anormal davranışlar sergilemediği için içinden Tanrı'ya şükretti.

Arkalarına yaslanarak esrarlı sigaralarını içmeyi sürdürdüler. Roy'a ve başına gelenlere ikisi de çok üzülmüştü ama birbirlerinin dostluklarından mutluydular, ikisi de az sonra olacıklardan ürküyordu ama yine de bunların olması gerektiğini biliyorlardı. Aslında bunun çok daha önce olması gerektiğini düşünüyorlardı. Benjamin Ryan son birkaç yıldan beri gerçekleşmesi beklenen bir kaza gibiydi.

Gerry sigarasından derin bir soluk çektikten sonra yakışıklı oğullarının ellerindeki işi bitirmelerini izlemeye koyuldu. Oğul-

•O

PATRONUN OYUNU

419

lanıyla gurur duyuyordu ve hepsinin de son derece sağlıklı ve olağan kişiler olmasına çok seviniyordu.

Bir araba sesi duyuldu. Sesle birlikte Maura ve Garry gelenleri karşılamak için dışarı çıktılar. İki de içgüdüsel bir tavırla ellerini silahlarına götürdüler. İşleri daha bitmemişti.

Carla uyanmış yatağında yatıyordu. Bir yandan Silk Cut sigarasını içerken bir yandan da yalnızca hiç beklemediği bir anda hamile kalan kadınların içlerinde duyduğu o derin korkuyu hissediyordu. Hamilelik: testini yaptığı tüpe bir kez daha baktı bir kez daha o mavi çizgiyi gördü. Tüp son beş saatten beri orada duruyordu ve Carla içten içe sonucun yanlış olabileceğini ümit etmeyi sürdürüyordu.

Tommy'nin çocuğuna hamileydi.

Yatağının yarandaki bardaktan su içti ve bir Silk Cut daha yaktı. Bu olay birçok cinayete neden olabilirdi. Bu konuda ne yapacağını kara kara düşünüyordu. Çünkü bu yaşta bir çocuk sahibi daha olmayı hiç istemiyordu. Maura son günlerde ona iyi davranıyordu ama hamile olduğunu duyarsa her şeyin yine eskisi gibi olma olasılığı da güçlüydü. Bir kez daha cep telefonunu eline alarak Tommy'nin numarasını çevirdi.

Kısa bir süre sonra telesekreterin sesi duyuldu ve Carla çok önemli olduğu için kendisini hemen aramasını söyledi. Tommy'nin kendisini aramayacağını biliyordu ama yine de onun gelip kendisini ve bebeğini bu karmaşadan kurtarmasını için için ümit ediyordu. Tommy aramazsa çocuk gizlice alınacak ve olabildiğince az kişinin duymasına özen gösterilecekti. Maura etrafında kendisine Tommy Rifkind'i animsatacak bir yaratık istemeyeceğinden ancak bunu yapabiliirdi. Carla'mn paraya gereksinimi vardı ve bunu sağlamanın yolunun da ancak Ma-ura'yla ilişkisinin eskisi gibi olmasında yattığını da çok iyi biliyordu.

Saate baktı. Sabahın üçü olmuştu ve hâlâ uykusu gelmemişti. Tommy Rifkind'le ilişkiye girmekle çok büyük bir hata yap-

4201

MARTINA COLE

mıştı ama Tommy seksi ve çok çekici bir adamdı. Ayrıca bir aygır kadar da güçlüydü. Bunları hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Ama şimdi ne yapacağını kestiremiyordu.

İçinden keşke onunla hiç karşılaşmasaydım, diye geçirdi. O zaman onu elde etmek gibi çılgınca bir düşünceye de kapılmayacaktı. Ne var ki, bunların tümü de olmuştu ve şimdi bu sorunlarla başa çıkması gerekiyordu.

Joey geçen gün ne demişti? Gerçeğin engellenmesi mi? Carla yaşamındaki en korkunç gerçekle şimdi baş başa kalmıştı. Bunu engellemesiye söz konusu değildi.

Baş Müfettiş Billings arabasını durdururken Maura onu izliyordu. Müfettiş onların yanına yaklaşmasını bekledi. Maura müfettişin gözlerindeki nefreti görebiliyordu.

O gün yaptıklarının bedelini ödeyecekti ve hiç kimse de bu bedelin hoş bir şey olduğunu söylemiyordu.

"Merhaba, Bay Billings. Tahmin ettiğimden de çabuk geldiniz."

Maura'run alaycı tavrı ne müfettişin ne de kendisini izleyenlerin gözlerinden kaçmıştı.

Garry müfettişin arabasının bagajını açarak battaniyeye sarıh büyük paketi dışarı çıkardı. Elleriyle tarttı, paketi yere koyarken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, sonra da yalnızca polislerin kullandığı dört otomatik silahı ortaya çıkardı.

"Temiz mi?"

Billings evet dercesine başını salladı.

"Elbette."

Garry dişlerini göstererek sırıttı.

"Güzel. Şimdi defolup gidebilirsin."

Üç tutuklu artık sıranın kendilerine geldiğinin farkındaydılar. Vic ve Abul kaçınılmaz sonu engellemenin mümkün olmadığını bilmelerine karşın, karşı durmaya çalışarak tekmeler atarken Maura ifadesiz bir yüzle onları izliyordu. Maura diğer-

PATRONUN OYUNU I 421

lerine dönerek Joe'yla biraz yalnız kalmak istediğini söyledi.

"Hâlâ anlamış değilim," dedi Maura ona. "Rebakka'nın benden nefret ettiğini biliyorum, belki kendince bir nedeni vardı ama sen Joe. Biz bir zamanlar çok iyi arkadaştık."

Joe'nun buruk ve tedirgin bir hali vardı ama konuşurken sesi titremiyordu. "Michael'la sen aileme o trajediyi yaşatana dek."

Maura şaşırılmıştı.

"Ama senin bir ailen falan yok ki, Joe. Sen benim tanıdığım seksen yaşındaki ilk playboysun, Joe."

Joe karşılık vermeden içini çekti. "Herkesin bir ailesi vardır. Herkesin kökleri vardır. Kendi ailesine değer veren yalnızca sizler değilsiniz. Sammy Goldbaum benim kuzenimdi."

Maura bir an için bakışlarını ondan kaçırdı.

"Bunu bilmiyordum."

"Bunu hiçbir zaman söylememiştim. O bir baltaya sap olamayan, kumarbazın tekiydi ve kumar borçları için peşime birçok kişi takılmıştı. Ama o annemin en çok sevdiği kız kardeşinin oğluydu. Savaş sırasında İngiltere'ye yalnızca annemin ailesi gelebilmişti. Geri kalanlar Lodz'da ölmüşler. Annem ölüm döşeğinde yatarken ona her zaman Kuzin Sammy'yle ilgileneceğime söz vermiştim ve o öldürüldüğünde de. Joe'nun sesi ilk kez titremeye başladı."

"Elbette karısına ve çocuklarına yardım elini uzattım. Ve Re-bekka çok akıllı küçük bir kızdı, sahip olamadığım kızım gibiydi. Çok zekiydi. Benim yanımda çalışmak için muhasebe okudu. Yıllar içinde bana milyonlar kazandırdı, harika bir ev satın aldı ve gurur duyduğu bir oğlu oldu. Ama her şeye karşın babasının nasıl öldüğünü bir türlü unutamadı. Yaptıklarından ötürü Ryan'lardan nefret etti ve o planla bana gelip kendisine yardım etmem için yalvardığında, ne yapabiliirdim? Benim ailemdi o. Bu kavramın anlamını sen benden çok iyi bilirsin."

Maura'ran bu sözlerle karşılık vermesine gerek yoktu. İki de Maura'nın ailesinin konumunu koruması için Joe'nun ölmesi gerektiğini biliyordu. Kapıdan dışarı çıkmadan Rebekka'nın oğlu Sammy Kowolski'ye miras kalacak olan işinin Ryan'lann mahvetmeyeceğine ilişkin söz aldı Maura'dan.

4221

MARTINA COLE

Kimse onu sürükleyip dışarı çıkarmadı. Başı dik bir şekilde dışarı çıkarak kapının önünde bekleyen arabanın arka koltuğuna geçip oturdu.

Benny park edilmiş arabanın içinde oturarak çocukluk arkadaşının namlunun ucuyla sırtından itilerek sterilize edilmiş Range Rover'a zorla bindirilmesini izledi. Abul'ün kendisine neden bu şekilde ihanet ettiğini hâlâ anlayabilmiş değildi ama içindeki intikam arzusunun azaldığını hissediyordu. Olabildiğince iyi ve kibar davranması gerektiğini biliyor ve bunun için de elinden geleni yapıyordu. Amcası Garry'nin kendisine doğru geldiğini görünce tedirginlikle başparmağının tırnağını kemirmeye başladı. Benny istemeye istemeye amcasına gülümsedi. Aslında o anda yatağına yatıp bir güzel uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Abul'ü öldürmesini emreceklerini anladığında kendini birden son derece zinde hissetti. Bu üzücü öyküde bunun son nokta olduğunu hissediyordu. Bunun aynı zamanda kendisinin başışlandığı anlamına geldiğini de biliyordu. Bunun bir şekilde gerçekleşmesi gerekiyordu ve böyle sona ereceğine de çok memnun olmuştu. Bu işi başarıyla tamamlaması gerektiğini biliyor ve öyle olacağına kendi kendine söz veriyordu. Bu, onun en güzel anısı olacaktı. Böylelikle yeniden ailesinin yanında yer alabilecekti. Ve bunu da dünyadaki her şeyden çok istiyordu.

Garry arabanın kapısını açtı ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Hadi, gel bakalım. Delikanlılarla erkekleri ayırt etmenin zamanı geldi."

Garry ve Benny, Range Rover'a doğru ağır adımlarla ilerlerken herkes onları izliyordu.

Sarah sonunda yatağından kalkarak pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. Şafak duası başlamıştı. Sarah uzaktan gelen sesleri dinlemeye koyuldu. Göğsü çatlayacakmışçasına ağrıyordu. Derin derin soluk almayı sürdürerek ayağa kalkmaya çalıştı.

PATRONUN OYUNU I 423

Kolu hâlâ uyuşuktu. Diğer eliyle kolunu ovdu. Bir yandan da daha önce de çocukları öldüğünde bu tür ağrıları olduğunu ve kendini yine böyle hissettiğini hatırlamasına karşın şimdi felç geçirdiğini de düşünüyordu.

Yavaşça ve dikkatle yatak odasından dışarı çıkıp basamaklara doğru gitti. Uykusu iyice kaçmıştı. Kızının eve dönmesini beklerken çay içmeye karar verdi.

Uyuşmuş olan elini kıpırdatamıyordu. Diğer eliyle tırabzana tutunarak ağır ağır basamakları indi.

İçinde yoğun bir korku vardı ama bunun neden kaynaklandığını da bilmiyordu.

Benny, Abul'ün yüzüne baktı ve gülümsedi. O da diğer ikisi gibi kelepçeliydi ve hiçbirinin kaçma şansı yoktu.

"Hadi şu lanet olasıca işi bitir artık Benny," dedi Abul kırık dişleri arasından. Benny onun bir zamanlar dişleriyle nasıl da gurur duyduğunu hatırladı. Yakışıklı ve çekici Abul, Benny'nin en iyi arkadaşı.

Vic gülmeye başladı.

"Hadi lanet olasıca vur bizleri de uyuyalım artık."

Range Rover'ın içinde loş ışıkta Vic'in şeytani bir hali vardı. Benny onun göğsüne ateş etti ve Vic iki büküm yere düştü. Yahudi Joe bayıldı, Benny diğer silahı kullanarak onun da işini bitirdi. Sonra da Abul'e baktı.

Herkes gibi Garry'yle Maura da onu dikkatle izliyordu. Benny'ye üçüncü silah uzatıldı, silahı alan Benny namluyu yavaşça arkadaşına çevirdi.

Abul gözlerini dikmiş çocukluk arkadaşına bakıyordu ve yüzündeki o küstah ifade yok olmuştu. O da çocukluk günlerini anımsamıştı. Şakalaşmalarını, oyunlarını hatırlıyordu. Her zaman Ryan ailesinin bir bireyi olduğunu anımsıyordu. Abul her zaman birinci adam olmak istemişti ve bu isteği de onu bu noktaya getirmişti.

"Özür dilerim, Benny."

Bu sözleri fısıltıyla söylemişti.

"Ben de, dostum."

n-

ıo

4241

MARTINA COLE

Benny sınırdan elinin hafifçe titrediğini fark etti. Daha önce şiddeti, kimin canını yaktığını hiç umursamamıştı ama şimdi arkadaşına zarar vermek istemiyordu. Abul'ü öldürmek istemiyordu. Çocukluklarındaki gibi kendisine bakan Abul'ü kesinlikle öldürmek istemiyordu.

"Hadi Benny, bütün geceyi burada geçirecek değiliz."

Garry bunları çok alçak sesle söylemişti.

Benny son bir kez daha Abul'e baktı ve hemen sonra da yavaşça tetiği çekti. Patlama diğer iki patlamadan çok daha fazla gibi gelmişti kulaklarına. Arkadaşına bakarken silahı bıraktı.

Arkadaşını öldürmekle iyi etmemişti; diğerlerini öldürmekle de iyi etmemişti. Kendini hiç de iyi hissetmiyordu.

Yaşamında önem verdiği tek kişi de ölmüştü. Range Rover'ın ön koltuğunda oturan Abul iki büküm olurken Roy arkasından oğlunun yarana yaklaştı, onu yavaşça kendine doğru çevirdi ve kalbine ateş etti.

Benny yüzünde şaşkın bir ifadeyle sırtüstü yere düştü.

Maura arkasını döndü, Kenny onun başını göğsüne yatırarak yeğenin son nefesini verişini görmesini engellemeye çalıştı.

"Tüm bunlar da ne demek oluyor?"

Maura bu sözleri Garry'nin söylediğini fark etti.

"Daha önce karar verdiğimiz gibi arabaya binmesini beklemeliydin!"

Roy yere çömelmiş oğlunun cansız bedenine bakıyordu. Maura kendini toparlayarak Kenny'den uzaklaşıp Roy'un yanına gitti.

"Ah, Maura, ben ne yaptım?"

Maura ağlarken bir yandan da kardeşini teselli etmeye çalışıyordu. Yerde yatan Benny'nin son derece masum bir hali vardı, Michael'in uykudaki haline çok benziyordu. O uyurken Maura 'yla Marge yavaşça odasına girerler ve ceplerindeki bozuk paraları alıp soluğu şekerci dükkânında alırlardı.

Benny çok genç ve huzurlu görünüyordu.

Maura ve Roy birbirlerine sarılmış çocuklar gibi hıçkırırken Garry onları izliyordu. Bunun yapılması gerektiğini Roy çok iyi biliyordu. Zır deli olan Benny yaşasaydı yaşamının sonuna de-

PATRONUN OYUNU I 425

ğın başını beladan kurtaramayacaktı. İş bitirilinceye değin Benny'yle ilgili planlarını Maura'ya

anlatmamışlardı. Anlatırsa-lardı Maura nasılsa akıla bir açıklama bularak onları fikirlerinden vazgeçirmeye çalışacaktı. Onu diğerleriyle birlikte arabaya bindirip ıssız bir yere götürüp bırakma fikri harikaydı ama Roy

fikrini değiştirerek oğlunu diğerlerinin yanına göndermeye karar vermiş ve Garry de bunun en iyisi olduğunu söylemişti.

Garry olardan dikkatle izleyen Tony Dooley'yle Gerry Jack-son'ın yanına gitti. Yüzlerindeki buruk ifadeyi görünce hiçbir Şey söylemedi.

Range Rover'ın içindeki c cesede baktı. Polisin silahını kullanmişlardı ama bildiği kadanyla polisin bilinen sululan cezalandırması da ilk kez olmuyordu, değil mi? Boş zamanlarını değerlendirmişlerdi. Bir süre sonra bir iki kişiye cinayetle sulayacaklar sonra da sululan karakola götürüp bu korkunç cinayetlerin faillerini buldukları için birbirlerinin sırtlarını sıvazlayacaklar ve sözde sululan bir süre sonra serbest bırakacaklardı. Maura'nın hikırıklan artık sinirine dokunmaya başlamıştı. Hızlı adımlarla araçlardan birine giderek Chivas Regal Şişesini ağzına dayayarak lıkır lıkır içmeye başladı.

Roy Şükran duygulan içinde kardeşinin uzattığı Őiřeyi alıp içmeye başladı. Benny'nin Şaşkın yüzüne son bir kez daha baktıktan sonra eğilip onu alnından öptü.

Sonra da yerinden doğrularak garip bir sesle konuştu. "Onu arabaya bindirmeme yardım et, Gal."

Yarım saat sonra çevrede Range Rover'la içindeki cesetlerden başka bir Şey kalmamıştı. Son yirmi dört saatten bu yana oraya gelenler olduğu anlaşılmasın diye ellerinden geleni yapmışlardı. Aracın çevresinde tek bir ayak izi bile kalmamışta. Bu Garry'nin polisi son kez tiye aldığının kanttaydı ve her aklına gelişte de kendi kendine gülüyordu.

Oradan geçen birilerinin bulması için silahlan yolun kenarına atmışlardı ve gazeteler de cinayetlerin polisin silahıyla işlendiğini yazacaktı. Çünkü silahların alıntı olduğuna ilişkin bir kayıt yoktu.

Benny ile Abul yaşamda olduğu gibi ölümde de birlikteydi-

426

MARTINA COLE

ler. Benny'nin cesedi eski arkadaşının cesedinin yanındaydı, uzaktan bakıldığında el ele tutuşmuş gibi görünüyorlardı.

Sarah birden kendini çok daha iyi hissetti. Kollarını gerdi ve sananın tümüyle yok olduğunu fark etti.

Gülümseyerek aydanlığı ocağa koydu. Mutfağın penceresinden Maura'nın bakımlı bahçesine baktı. Güneş yükselmişti ve harika bir gün olacağı anlaşılıyordu.

Ayine gitmeye karar vermişti. Böylesine güzel bir gün ve sağlığı düzeldiği için Tann'ya Őkrararmı sunacaktı. Maura'nın arabasının sesini duydu ve masaya kızı için de fincan ve tabak koydu. Her Şeyin artık yoluna girdiğine ilişkin bir duygu vardı içinde.

O

o

Son Söz

"Hadi Maura, abuk ol."

Maura, Kenny'nin sesini duyunca son bir kez daha yatak odasındaki aynada kendine baktı. İyi göründüğünün farkındaydı ve o gün iyi görünmesi çok önemliydi. Soluk pembe ruju alarak dudaklarına sürdü. Böylelikle makyajı da bitmişti, kendi kendine gülümsedi.

Pencerenin kenarındaki fotoğraflar gözüne ilişti. Roy'un yanında duran Benny masmavi gözleriyle bakıyordu. Michael'la birlikte kulüpte glerlerken çekilmiş bir resim de vardı. İki de bu resimde son derece geç ve neşeli görünüyorlardı. Bunların arasında iyice eskimiş ve solmuş olan bir başka resim daha vardı. Bu resimde tüm kardeşler bir aradaydılar. ocuklarının ortalarında duran babasıyla annesi o denli mutlu görünüyorlardı ki, Maura'nın içinden ağlamak geldi.

Ama yine de gülümsedi. Hiçbir Şeyin o günü bozmasına izin vermeyecekti. Buna kararlıydı.

"Ne yapıyorsun, Maura. Yoksa odaya sevgilini mi aldın?"

Maura yeni evinin merdivenlerinden gülerek aşağıya indi. Kollarının arasında İskoç giysileri içinde kocaman bir oyuncak ayı vardı.

"Bunu da nereden buldun?"

"Roman Sokağı'ndaki pazarda görünce dayanamadım aldım. Nerede o?"

"Nerede olabilir? Bebeğinin yanında."

Evin sabah güneşini en iyi alan odasına doğru gittiler. Küçük Alida'nın Carla'nın yeni doğmuş oğlu Michael'ı sevgiyle ok-şadığını gördüler.

"Onu çok seviyorum, Maws. Bak bana gülümsüyor!"

Alicia bebeği çok seviyordu ve onunla oynamaya bayılıyordu.

"O da seni çok seviyor, bebeğim. Bak sana nasıl da gülümsüyor."

Carla kendi kendine gülümsedi. Artık çok farklı bir kadın olmuştu. Bazı açılardan eskisinden daha mutluydu. Michael gık demiş Tommy Rifkind'in burnundan düşmüştü ve bu gerçek bile Maura'nın bebeği sevmesini engellememişti.

4281

MARTINA COLE

PATRONUN OYUNU

Kenny onu yakından izliyordu. Carla'nun annesinin kendisine yaptığı gibi çok yakında bebeği halasına devredeceğini biliyordu. Tarih kendini yineleyip duruyordu. Carla, kendisine dünyaları veren Deptford'lu bir adamla görüşüyordu. Maura adamın bir işi olmadığını öğrenmişti. Ama Carla şimdilik çok mutluydu bu da ona yetiyordu.

Aslında hiçbiri ne Carla'yı ne de Joey'yi bağışlamıştı ama Maura onca zamandan beri bu olayları içine sindirmiş gibi davranıyordu.

"Dostların yanında olsun ama düşmanların burnunun dibinde olsun?" Bu sözü kim söylemişse söylemişti ve Kenny onun müthiş bir düşünür olduğunu kabul ediyordu.

Maura bir kez daha bebeğe baktı, bebek Maura'nın işaret parmağını yakaladı. Güçlü bir bebektir ve ilerde de güçlü bir adam olacaktır. Ve elbette soyadı da Ryan olacaktır.

Bu düşünce gülümsemesine neden oldu.

"Bu benim mi?"

Alicia'nun küçük yüzü Maura'ya sevgiyle bakıyordu.

"Elbette senin. Oyuncak ayılarla oynamak için biraz büyüğüm, değil mi?"

Çömelerek küçük kıza sıkıca sarıldı. Kızın küçücük ellerini boynunda hissedince çok duygulandı ve ağlamamak için kendini güç tuttu.

"Annem nerede?" diye sordu Maura.

Carla güldü.

"Üç tahmin hakkın var."

"Herhalde yine çay yapmıyor, değil mi?"

Bu sözlere Kenny de güldü.

"Şampanyayı çıkarmasını söyle, tamam mı? Az sonra burada olurlar."

Maura oyuncak ayıyla Alicia'yı kucağına aldı ve bahçeye çıktı. "Çok güzelsin, biliyor musun?"

Alicia bu sözlere gülümsedi.

"Bugünden sonra benim annem olacaksın, değil mi?"

Küçük kızın sesi umut doluydu. Kenny onların konuşmalarını dinliyordu. Kalbi sevgi ve mutlulukla doluydu.

"Eğer annen olmamı istiyorsan bu beni çok ama çok mutlu

eder," diye karşılık verdi Maura.

Kenny, Maura'nın gözlerinden kızına karşı duyduğu yoğun sevgiyi görebiliyordu.

"Seni seviyorum, Maura Ryan."

Maura, Kenny'nin sesindeki yoğun duygulan fark etmişti. Mutlulukla gülümsedi.

"Çok yakında Maura Smith olacağım."

"O zaman seni çok seviyorum, Maura Smith."

Kenny çok mutluydu.

"Babam bazen aptalca davranıyor," dedi Alida yedi yaşında bir çocuktan beklenmeyecek bir şekilde.

"Biliyorum."

"Büyükanne Sarah'ya oyuncak ayımı gösterebilir miyim?"

"Elbette gösterebilirsin, bebeğim."

Alida oyuncak ayıya sıkıca sarılarak içeriye koştu.

"Mutlu musun, Maws?"

Maura, Kenny'nin yüzündeki dddi ifadeye baktı. Onu dudaklarından öperek, konuştu, "Tüm yaşamımda hiç olmadığı kadar mutluyum hem de."

Kenny ona gülümsedi o arada Maura sonunda böylesine kaliteli bir erkek bulduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Kenny belki de dünyanın en yakışıklı erkeği değildi, Tann'ya şükürler olsun ki Alida annesine benziyordu ama Kenny güvenilir bir insandı ve Maura onunla evleneceği için çok gururlanıyordu. Kenny'ye ve onun küçük kızı Alida'ya tapıyordu.

"Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum, Kenny."

Kenny tam ona göre biriydi ve her ikisi de bunun farkındaydı.

Eileen Smith ve Sarah Ryan artık iyi dost olmuşlardı ve çocuklarının mutlulukları kendi mutlulukları olmuştu.

Sarah güçlü ve güvenilir biri olduğu için Kenny'yi, Eileen de Lana öldükten sonra Kenny'nin eve getirdiği o on dokuz yaşındaki aptal genç kızlara benzemediği için Maura'yı çok seviyordu.

"Kiliseden dönünce yiyecekleri hazırlamaya başlayalım, tamam mı?"

MARTINA COLE

Eileen onaylarcasına başını salladı ve düğün kahvaltısından sorumlu olan şef Frankie Barber derin derin içini çekti. Fazla kalabalık olmayacaklardı ama her şeyin kusursuz olması gerekiyordu. Bu iki yaşlı cadı ne düşünürse düşünsün Frankie her şeyi kendi yöntemleri doğrultusunda yapacaktı. Aptal biri olmadığı için de onların söylediği her şeye başını sallayıp duruyordu. Her şeyden önce söz konusu bu iki yaşlı kadın Şikago'daki-leri aratmayacak kadar ünlü gangsterler dünyaya getirmişlerdi. Sarah kızıyla çok yakında

damadı olacak kişinin Essex'deki yeni evlerinin bahçesinde yan yana yürüdüklerini görünce mutlulukla içini çekti.

Nihayet sevgili Maura'sı evleniyordu. Elli bir yaşında, sonunda Ryan soyadından vazgeçmeye karar vermişti. Sarah onca savaştan ve acı dolu olaylardan sonra kızının Kenneth Smith'in kollan arasında aradığı huzuru bulacağından emindi.

Carla büyükannesine bakıyordu. Bakışları torununun bakışlarıyla karşılaşınca ona gülümsedi. "İyi misin, bir tanem?" Sarah o günün Carla için kolay olmadığını biliyordu. "Birbirlerine çok yaklaşıyorlar, anne, değil mi?" Sarah, Garry'nin sesini duyunca sıçradı. Sarah dönüp oğluna baktı, oğlunun yanında birlikte yaşadığı genç kadın da vardı. Kapının önünde duruyorlardı. Leonie'nin üstünde harika bir Versace marka giysi vardı ama yine de ucuz bir kadın gibiydi. Sarah bu düşüncesini kendine saklamayı yeğleyerek Leonie'ye sarıldı. "Çok güzelsin, yavrum." "Teşekkür ederim."

Leonie iltifata iltifatla karşılık verildiğini bilmiyordu. "Lee dışarda Sheila ve çocuklarla birlikte. Onları bahçeye yol-layayım mı, Sarah? Şampanyalarımızı bahçede içeriz."

Sarah, Frankie'ye bakarak başını salladı. Şefin kendisinden kurtulmaya çalıştığının farkındaydı. Eileen'e göz kırparak kadehlerle dolu tepsiyi alarak Joey'ye uzattı. Tedirginlikle gülümseyen Joey tepsiyi masanın üstüne koydu. Garry, Roy ve Lee hâlâ onu görmezden geliyordu ve Joey de her şeyin eskisi gibi olması için zamana gereksinimi olduğunu farkındaydı.

n

o

PATRONUN OYUNU | 431

Marge, Maura'yı beyaz gelinliğiyle görünce sevinçle haykırdı.

"Çok güzel olmuşsun."

Maura ona sarıldı. Dennis yüksek sesle konuştu. "Marge'ımı bir yere ancak iki kez götürebiliyorum, ikincisinde özür dilemek için gidiyoruz."

Kenny güldü. Garry, Maura'nın yanından ayrılmayan Kenny'ye baktı.

Roy kucağında torunuyla bahçeye geldi. Maura'run yanına yaklaşarak konuştu, "Doğru olanı yapıyorsun, Maura."

Maura mutlulukla gülümsedi.

"Biliyorum, Roy."

"Bu küçük yaratık bakalım büyüyünce nasıl olacak?"

Roy torununa sevgiyle baktı.

"Çok iyi bir insan olacak, Roy."

Roy torununun başını yavaşça öptü, sonra da gülümsedi.

"Maura Ryan evleniyor demek, ha? Bugünü görebileceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Benim de," diye karşılık veren Maura bu kez ciddi bir sesle ekledi. "Roy evlenmek için çok mu yaşlı olduğumu düşünüyorsun?"

"Hayır düşünmüyorum! Bu mutluluğu sen çoktan hak etmiştin, Maura. Yaşamımda tanıdığım herkesten çok, sen hak etmiştim. Mutluluk senin de hakkın. Ve Kenny'yle çok mutlu olacaksın, seni çok seviyor."

Michael bebek acıkmış ve ağlamaya başlamıştı. Maura bebeğin beslenmesi ve altının değiştirilmesi için kardeşinin eve doğru gittiğini gördü. Sonra da konuklar birer ikişer gelmeye başladılar. Annesi biricik kızı sonunda evleneceği için mutluluktan uçuyordu ve Maura da çok doğru bir seçim yaptığını yüreğinin derinliklerinde hissediyordu.

Alicia kollarını iki yana açarak ona doğru koştu. Maura eğilip çocuğu kucağına aldı ve ona sıkıca sarıldı.

"Maura Smith. Babam bunun en çok sevdiği isim olduğunu söyledi ama tabii ki benimkinden sonra."

Maura içtenlikle konuşurken bir yandan da gülümsüyordu. "Sana komik gelecek ama benim de en çok sevdiğim isim bu."

432 MARTINA COLE

Küçük kızı yanaklarından öptükten sonra da ekledi. "Alicia Smith adından sonra elbette."

El ele çimlerin üstünde yürürlerken bir yandan da kahkahalarla gülüyorlardı. Güneş yüzlerini aydınlatıyordu.

Kenny onları bekliyordu ve Maura onun kendisini bundan böyle her zaman bekleyeceğini biliyordu. Ve bu duygu da onun mutlu olmasına yetiyordu.

-BİTTİ-

D

(KELEBEK polisiye

Maura Ryan tüm zamanların en cesur ve en büyük soygunundan başarılı bir şekilde çıktığında yeraltı dünyasının kraliçesi olmuştu. Sert karakteri ve acımasızlığı sayesinde bu unvanını yıllarca korudu. Zamanla aşk kalbini yumuşatınca sevdiği adamla birlikte köşesine çekilerek emekli oldu. Ancak geçmişinden gelen düşmanlar intikam için çevresini giderek

Ethlikeli şekilde daralttıklarında patroniçenin öfkesini hesaba atmamışlardı. Yeniden yeraltı dünyasına döndüğünde Maura Ryan imdi eskisinden daha da acımasızdı.

j Martina Cole'un daha önce yayımlanmış ve bestseller listelerinin üst \ sıralarda yer almış sekiz romanı 1 vardır. Yayınevimiz tarafından yayınlanacak olan son eseri "KnoW da şu anda tüm dünya listelerinde * bir numarada.

1 Martina Cole'un romanlarının toplam satışı 3.000.000'u aşmıştır. "Dangerous Lad)" ve "The Jump" adlı romanları TV dizileri halinde yayınlanmıştır.

Martina Cole Essex'de bir oğlu ve bir kızıyla yaşamayı sürdürmektedir.

Martina Cole _ Patronun Oyunu

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve

OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli

kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri

çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenilemiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa

çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek için, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

bu kitabı Tarayan

Süleyman Yüksel

www.suleymanyuksel.com

suleymanyuksel@suleymanyuksel.com

suleymanyuksel6@gmail.com

Martina Cole _ Patronun Oyunu